NEW YORK TIMES BESTSELLER

„Plin de onestitate și farmec, o adevărată artă a seducției."
Publishers Weekly

neil strauss

JOCUL SEDUCȚIEI

N

NEIL STRAUSS este autorul bestsellerului *Jocul seducției* și coautorul altor trei lucrări de mare succes: *How to Make Love Like a Porn Star: A Cautionary Tale*, alături de Jenna Jameson, *The Dirt*, împreună cu membrii trupei rock Mötley Crüe, și *The Long Hard Road Out of Hell*, împreună cu Marilyn Manson. Este redactor la *Rolling Stone* și colaborator al ziarului *New York Times*. Trăiește în Los Angeles.

neil strauss

jocul seducției

Traducere din limba engleză
Bogdan Marchidanu

NEMIRA

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STRAUSS, NEIL
Jocul seducției / Neil Strauss; trad.: Bogdan Marchidanu
- București, Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-208-3

I. Marchidanu, Bogdan (trad.)

821.111.31=135.1

Neil Strauss
THE GAME

Redactor: Georgiana PARASCHIV
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

ISBN 978-973-143-208-3

Carte dedicată miilor de oameni cu care am discutat prin baruri, cluburi, magazine, aeroporturi, băcănii, metrouri și ascensoare în ultimii doi ani. Dacă ați ajuns să o citiți, poate că vă interesează să aflați că nu mă joc cu dumneavoastră. În întreaga carte am fost sincer. Chiar așa. Voi ați fost altfel.

„Nu puteam deveni nimic: nici bun, nici rău, nici un nemernic, nici un om bun, nici erou, nici insectă. Acum îmi duc zilele în colțul meu, amăgindu-mă cu amarnica și complet inutila consolare că un om inteligent nu poate deveni ceva anume; că numai un prost poate deveni ceva."

FEODOR DOSTOIEVSKI, *Însemnări din subteran*

Cei care au citit schițe ale acestei cărți au pus cu toții
aceeași întrebare:
Este adevărată?
Chiar așa s-a întâmplat?
Tipii ăștia sunt reali?
Ca atare, mă văd obligat să apelez
la un vechi instrument literar...

Urmează o poveste adevărată.

Chiar s-a întâmplat.

Bărbații o vor nega,
Femeile se vor îndoi de ea.
Dar eu v-o prezint aici,
În goliciunea și vulnerabilitatea ei, cumplit de adevărată.
Vă cer iertare încă de pe acum.
Nu urâți jucătorul...
Urâți jocul.

Pasul I

SELECTEAZĂ O ȚINTĂ

Bărbații nu erau inamicii – erau doar victime care sufereau de pe urma unui mit masculin depășit care îi determina să se simtă nefiresc de inadaptați dacă nu aveau la dispoziție urși pe care să-i omoare.

BETTY FRIEDAN, *The Feminine Mystique*

Mystery

Casa era o ruină.

Ușile erau crăpate și smulse din țâțâni, pereții aveau găuri de forma unor pumni, telefoane și ghivece de flori. Herbal se ascundea într-o cameră de hotel temându-se pentru viața lui, iar Mystery zăcea prăbușit pe covorul din living, plângând. Plângea de două zile încontinuu.

Nu era un plâns normal. Lacrimile obișnuite sunt de înțeles. Dar Mystery trecuse de această fază. Își pierduse orice control. Timp de o săptămână pendulase între perioade de furie și violență duse la extrem și momente de gemete sinistre și milă de sine. Iar acum amenința să se sinucidă.

În casă locuiam cinci: Herbal, Mystery, Papa, Playboy și eu. Din toate colțurile globului veneau la noi băieți și bărbați ca să ne strângă mâinile, să facă poze cu noi, să învețe de la noi, să fie ca noi. Mie mi se spunea Style. Era o poreclă pe care o meritam.

Nu foloseam niciodată numele noastre adevărate, ci doar poreclele. Chiar și casa în care locuiam, la fel ca și celelalte care se întindeau pretutindeni din San Francisco până în Sydney, avea o poreclă. Era Proiectul Hollywood. Iar Project Hollywood devenise acum o ruină.

Canapelele și zecile de perne aruncate pe podeaua livingului miroseau cumplit și erau decolorate din pricina sudorii bărbaților și a sucurilor femeilor. Covorul alb devenise gri din cauza traficului constant de tineri parfumați care veneau în fiecare noapte de pe Sunset Boulevard. În jacuzi pluteau fără viață chiștoace de țigări și prezervative folosite. Iar furia lui Mystery din ultimele zile devastase restul locuinței și îi mortificase pe cei care stăteau acolo. Omul avea doi metri și zece centimetri înălțime și era cuprins de isterie.

– Nu-ți pot spune cum mă simt, rosti el, înecându-se printre suspine. Întreg trupul îi era cuprins de spasme. Nu știu ce voi face, dar nu va fi ceva rațional.

Se ridică de pe podea și lovi cu pumnul tapițeria roșie și pătată a canapelei în vreme ce gemetele lui crescură în intensitate, umplând încăperea cu sunetele unui mascul care își pierduse orice trăsătură de distincție dintre un bebeluș și un animal.

Purta un halat auriu de mătase cu câteva măsuri mai mic și care îi expunea vederii genunchii osoși. Capetele cordonului abia reușeau să se întâlnească într-un nod, iar părțile laterale ale halatului atârnau la câteva zeci de centimetri depărtare una de cealaltă,

dezvăluind un piept lipsit de culoare și fără păr, iar sub el o pereche de boxeri Calvin Klein. Celălalt obiect vestimentar de pe trupul lui care tremura era o șapcă de iarnă trasă bine pe țeastă.

În Los Angeles era iunie.

– Chestia asta cu viața. Îl apucase iarăși vorbitul. Este atât de inutilă.

Se răsuci și mă privi cu ochi umezi și roșii.

– E ca un joc de Tic-Tac-Toe. N-ai cum să câștigi. Așa că cel mai bun lucru este să nu joci.

În casă nu mai era nimeni altcineva. Trebuia să mă descurc singur cu povestea asta. Mystery trebuia sedat înainte de a trece de la starea de autocompătimire la furie. Fiecare ciclu de emoții devenea tot mai intens, iar de data asta mă temeam că va comite un gest ireparabil.

Nu-l puteam lăsa pe Mystery să moară în timpul cartului meu de veghe. Era mai mult decât un prieten; era un mentor. Îmi schimbase viața, așa cum schimbase viața altor mii de oameni ca mine. Trebuia să-i dau Valium, Xanax, Vicodin, orice. Am înșfăcat agenda mea de telefoane și am cercetat repede cu privirea paginile în căutarea oamenilor care puteau avea astfel de pastile – tipi din formații rock, femei care tocmai trecuseră printr-o operație estetică sau copii de actori. Numai că cei pe care i-am sunat nu erau acasă, nu aveau pastile sau pretindeau că nu au pentru că nu voiau să dea și altora.

Mai puteam suna o singură persoană: femeia care declanșase criza lui Mystery. Era o fată petrecăreață; trebuia să aibă ea ceva la îndemână.

Katya, o rusoaică blondă mignonă, cu o voce subțire și energia unui cățeluș, ajunse la ușă în zece minute, cu o pastilă de Xanax în mână și o expresie îngrijorată pe chip.

– Nu intra, am avertizat-o. Probabil că te va ucide.

Nu că nu ar fi meritat oarecum o asemenea soartă. Sau cel puțin așa credeam eu în acel moment.

I-am dat pastila lui Mystery, alături de un pahar cu apă, și am așteptat ca suspinele să se atenueze. Apoi l-am ajutat să-și pună o pereche de bocanci negri, blugii și un tricou gri. Ajunsese docil în mâinile mele, ca un copil mare.

– Te duc să primești ajutor calificat, l-am anunțat.

L-am dus până la vechiul meu Corvette și l-am băgat cum am putut pe locul înghesuit din față. Din când în când vedeam cum fața îi este străbătută de un fior de furie sau cum o lacrimă i se prelinge pe obraz. Speram să rămân calm suficient de mult ca să-i pot fi cu adevărat de folos.

– Vreau să învăț artele marțiale, rosti el cu supunere. Așa, când o să am chef să omor pe careva să mă pot descurca.

Am apăsat mai tare pedala de accelerație.

Aveam ca destinație Centrul de sănătate mentală Hollywood de pe Vine Street. Era un bloc urât din beton, înconjurat zi și noapte de vagabonzi care urlau la felinare, de travestiți care dormeau cine știe pe unde

și de alte scursuri umane care veneau ca atrase de magnet acolo unde se găseau diverse forme de servicii sociale gratuite.

Mi-am dat seama că Mystery făcea parte din tagma lor. Din întâmplare avea charismă și talent, fapt care îi atrăgea pe alții spre el și îl împiedica să rămână singur pe lume. Avea două trăsături de caracter pe care le observasem aproape la toate starurile rock pe care le intervievasem: o sclipire de posedat nebun în privire și o incapacitate totală de a face ceva util pentru sine.

L-am dus în hol, i-au făcut formele de internare, după care am așteptat împreună apariția unui consilier medical. Mystery s-a așezat pe un scaun negru din plastic ieftin, privind ca în transă pereții albaștri ai instituției.

A trecut o oră. Mystery a început să se agite.

Au trecut două ore. Fruntea i se încruntase, iar pe chip îi apăruse o umbră.

Trei ore. Au început lacrimile.

Patru ore. S-a ridicat brusc de pe scaun și a ieșit în fugă din sala de așteptare, afară, pe aceeași ușă pe care intrase.

Mergea repede, ca un om care știe încotro se îndreaptă, deși Project Hollywood se găsea la cinci kilometri depărtare. Am alergat după el pe stradă și l-am prins în fața unui mini-market. L-am luat de braț și l-am răsucit pe călcâie, apoi l-am dus înapoi ca pe un copil în sala de așteptare.

Cinci minute. Zece. Douăzeci. O jumătate de oră. S-a sculat și a ieșit din nou.

Am alergat după el. Doi asistenți sociali stăteau fără nici un folos în hol.

– Opriți-l! am strigat eu.

– Nu putem, mi-a răspuns unul dintre ei. A ieșit din clădire.

– Așadar lăsați un om cu gânduri sinucigașe să plece așa, pur și simplu? Nu aveam timp de ceartă. Găsiți-mi un terapeut ca să-l vadă imediat dacă reușesc să-l aduc înapoi.

Am ieșit în fugă pe ușă și am privit în dreapta. Nimic. Am privit în stânga. Nimic. Am alergat spre nord, către Fountain Street, l-am zărit dând colțul și l-am adus înapoi.

Când am ajuns, asistenții sociali l-au condus de-a lungul unui coridor întunecat, într-o încăpere mică, cu o podea acoperită cu linoleum. Terapeuta ședea în spatele unui birou, răsucind între degete o șuviță din părul ei negru. Era o asiatică subțire de douăzeci și ceva de ani, cu pomeți înalți, buze date cu ruj roșu-închis și un costum în picățele.

Mystery s-a prăbușit pe un scaun în fața ei.

– Cum vă simțiți astăzi? întrebă ea, schițând un zâmbet.

– Mă simt ca și cum nimic n-are sens, răspunse Mystery.

Izbucni în lacrimi.

– Ascult, zise ea, notându-și ceva în carnet.

Probabil că pentru femeie cazul era deja închis.

– Așa că mă extrag singur din bazinul cu gene umane, icni Mystery.

Asistenta îl privi mimând simpatia. Cu siguranță el era doar unul dintre zecile de lunatici pe care îi vedea zilnic. Nu trebuia decât să-și dea seama dacă avea nevoie de medicamente sau de internare.

– Nu pot merge mai departe, continuă Mystery. Este inutil.

Cu un gest afectat, femeia căută ceva într-un sertar, de unde scoase un pachet de șervețele, pe care i le dădu lui Mystery. Întinzând mâna după pachet, el își ridică privirea și o văzu pentru prima dată. Încremeni și o studie tăcut. Era o femeie surprinzător de drăguță pentru o astfel de clinică.

Pe chipul lui Mystery apăru o expresie de însuflețire, care însă se stinse imediat.

– Dacă te-aș fi întâlnit în altă parte și într-un alt timp, lucrurile ar fi stat altfel, zise el, crâmpoțind un șervețel în mâini.

În mod normal mândru și drept, trupul lui ședea curbat ca o macaroană fiartă pe scaun. Se uită abătut la podea în vreme ce continuă:

– Știu exact ce să fac și ce să spun ca să te atrag. Totul e în capul meu. Fiecare regulă. Fiecare pas. Fiecare vorbă. Doar că n-o pot... face acum.

Asistenta dădu mecanic din cap.

– Ar trebui să mă vezi când nu sunt așa, continuă Mystery pufnind. Am avut întâlniri cu unele dintre cele mai frumoase femei din lume. Într-un alt loc și timp, ai fi fost a mea.

– Da, replică ea de sus. Sunt sigură.

Habar n-avea. De unde să știe? Uriașul plângăcios care ținea șervețelul în mâini era cel mai mare artist în agățări de femei din lume. Nu era o chestiune de opinie, ci un fapt. Timp de doi ani cunoscusem o mulțime de așa ziși tipi tari, dar Mystery îi întrecea pe toți. Era un hobby, o pasiune și o chemare pentru el.

Exista o singură persoană în viață care se putea lua la întrecere cu el. Iar acel om ședea și el în fața femeii. Dintr-o grămadă de lut inform, Mystery mă modelase la statutul de vedetă. Împreună dominasem universul seducției. Reușisem agățări spectaculoase în fața privirilor neîncrezătoare ale studenților și discipolilor noștri din Los Angeles, New York, Montreal, Londra, Melbourne, Belgrad, Odessa și chiar mai departe de atât.

Iar acum ne găseam într-un spital de nebuni.

Style

Sunt departe de a fi atrăgător. Nasul e prea mare pentru față și, chiar dacă nu e încovoiat, are o umflătură la mijloc. Deși nu sunt chel, a spune că mi se rărește părul înseamnă o politețe. În creștetul capului mai am doar câteva șuvițe, ca niște tufișuri răzlețe. În opinia mea, ochii îmi sunt mici și mărgelați, deși au un luciu plin de viață, condamnat să rămână secret pentru că nimeni nu-l poate zări în spatele ochelarilor. Am riduri pe ambele tâmple. Mie îmi plac și cred că dau personalitate chipului meu, deși nimeni nu mi-a făcut complimente în privința lor.

Sunt mai scund decât mi-ar plăcea să fiu și sunt atât de slab că par subnutrit pentru majoritatea oamenilor, indiferent cât de mult aș mânca. Când mă uit la trupul meu slab și scofâlcit mă întreb de ce ar vrea o femeie să stea lângă el și să-l îmbrățișeze. Ca atare, pentru mine, întâlnirea cu fetele necesită muncă. Nu sunt genul de tip cu care femeile chicotesc la

bar sau vor să plece acasă atunci când se simt amețite ori în stare de nebunii. Nu le pot oferi nimic de laudă sau vreun aspect de vedetism ca o stea rock, după cum nu le pot oferi nici cocaină și o reședință plăcută precum atâția alți bărbați din Los Angeles. Nu au decât mintea mea, iar asta nu se vede.

Poate că ați observat că n-am menționat nimic despre personalitatea mea. Asta pentru că a cunoscut un proces complet de schimbare. Sau, ca să fiu mai exact, eu mi-am schimbat complet personalitatea. L-am inventat pe Style, alter ego-ul meu. Iar în cursul ultimilor doi ani, Style a devenit mai popular decât am fost eu vreodată – mai ales cu femeile.

N-a fost niciodată în intenția mea să îmi schimb personalitatea sau să trec prin lume sub o altă identitate. De fapt, eram fericit cu mine însumi și cu viața mea. Asta până ce un apel telefonic nevinovat (întotdeauna lucrurile încep cu un apel nevinovat) m-a lansat într-o călătorie spre una din cele mai bizare și interesante comunități underground de care m-am izbit în cincisprezece ani de jurnalism. Apelul provenea de la Jeremie Ruby-Strauss (nici o legătură de familie cu personajul celebru), un editor de carte care dăduse peste un document pe internet intitulat „sedughid", o prescurtare pentru Ghidul de Seducție a Fetelor. Mi-a spus că documentul, comprimat în o sută cincizeci de pagini scrise, reprezenta o colecție de mărturii pline de înțelepciune din partea a zeci de artiști în ale agățatului care își împărtășeau cunoștințele în cadrul unor grupuri pe internet de aproape

un deceniu, cu toții lucrând în secret la transformarea artei seducției într-o știință exactă. Informațiile trebuiau rescrise și organizate într-un ghid coerent, iar el credea că eu sunt omul potrivit pentru așa ceva.

Eu nu eram așa de convins. Vreau să scriu literatură, nu să dau sfaturi adolescenților excitați. Dar, evident, i-am spus că n-are ce să strice dacă îmi arunc și eu privirea pe document.

Din momentul în care am început să citesc, viața mi s-a schimbat. Mai mult decât orice altă carte sau document – indiferent că e vorba de Biblie, *Crimă și pedeapsă* sau *Bucuria de a găti* – acel ghid mi-a deschis ochii. Și nu neapărat datorită informațiilor dinăuntru, ci mai degrabă datorită drumului pe care am apucat după aceea.

Când privesc înapoi la anii adolescenței mele, nutresc un singur regret major, care n-are nici o legătură cu faptul că nu am studiat suficient de mult, că nu am fost amabil cu maică-mea sau cu momentul în care m-am izbit cu mașina tatei de autobuzul ăla nenorocit. Pur și simplu e vorba de faptul că nu mi-am făcut de cap cu destule fete. Sunt o ființă profundă – recitesc din trei în trei ani *Ulysse* de James Joyce doar de plăcere. Mă consider un individ cu o intuiție rezonabilă. În esență sunt o persoană bună și încerc să nu-i rănesc pe alții. Dar par a nu fi în stare să evoluez la următoarea etapă a vieții mele, pur și simplu pentru că petrec prea mult timp gândindu-mă la femei.

Știu că nu sunt singurul. Când l-am cunoscut pentru prima dată pe Hugh Hefner, avea șaptezeci și trei

de ani. Se culcase cu mai bine de o mie din cele mai frumoase femei din lume, după propria socoteală, dar nu avea chef să discute decât despre cele trei prietene ale lui – Mandy, Brandy şi Sandy. Şi despre modul în care, graţie pastilelor de Viagra, le putea satisface pe toate (deşi probabil cele trei erau suficient de satisfăcute de banii lui). Spunea că, dacă voia vreodată să se culce cu altcineva, regula era să o facă împreună. Ca atare, ce am reţinut din conversaţia aia a fost faptul că am dat peste un tip care a avut parte de sex toată viaţa lui, iar la şaptezeci şi trei de ani continua să alerge după fuste. Când avea să se oprească? Iar dacă Hugh Hefner nu trecuse de faza asta, eu când aveam să mă apuc de ea?

Dacă nu aş fi dat peste ghid, probabil că nici eu, la fel ca majoritatea bărbaţilor, nu aş fi evoluat în mentalitatea mea faţă de sexul opus. De fapt, probabil că debutul meu a fost mai rău decât al celorlalţi. În anii de dinaintea adolescenţei n-am avut parte de joaca de-a doctorul, de fete care să mă taxeze cu un dolar ca să mă uit pe sub fusta lor sau de colege de clasă care să se gâdile în locuri despre care s-ar fi presupus că n-am voie să le ating. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţa de adolescent legat bine de casă, atât de bine încât atunci când s-a ivit prima oportunitate de natură sexuală – m-a sunat o fată beată care mi-a oferit o partidă de sex oral – am fost obligat să refuz ca să nu suport pedeapsa maică-mii. În colegiu am început să mă descopăr: lucrurile de care eram interesat, personalitatea pe care niciodată nu mi-o

exprimasem din timiditate, grupul de prieteni care avea să-mi lărgească orizonturile prin intermediul drogurilor și conversațiilor (în această ordine). Dar niciodată nu m-am simțit confortabil în preajma femeilor: mă intimidau. În patru ani de colegiu nu m-am culcat cu nici o femeie din campus.

După școală mi-am luat o slujbă la *New York Times* ca reporter pe teme de cultură, moment în care am început să capăt încredere în mine însumi și în opiniile mele. În cele din urmă am pătruns în universul elitist unde nu se aplică nici o regulă: am plecat în turneu cu Marilyn Manson și Motley Crue ca să scriu cărți împreună cu ei. În toată acea perioadă și în ciuda vieții bogate din spatele scenei, nu am obținut nici măcar un sărut din partea cuiva, cu excepția lui Tommy Lee. După aceea am cam abandonat orice speranță. Unii bărbați aveau parte de orice; alții, nu. În mod clar eu făceam parte din a doua categorie.

Problema nu era aceea că nu m-am culcat niciodată cu cineva. De cele câteva ori când am avut noroc, transformam o aventură de o noapte într-o chestie lungă de doi ani, pentru că nu știam când avea să se mai petreacă din nou. Ghidul folosea un acronim pentru indivizii ca mine. Astfel de oameni erau denumiți TMF: tipi mediocri și frustrați. Eram un TMF. Nu ca Dustin.

L-am cunoscut pe Dustin în anul în care am absolvit colegiul. Era prieten cu un coleg de-al meu pe nume Marko, un fals aristocrat de origine sârbă care mă însoțise în ghinionul meu legat de fete încă de la

școala primară, grație în bună parte capului său, mare cât un pepene. Dustin nu era mai înalt, mai bogat, mai faimos sau mai arătos decât vreunul dintre noi. Poseda însă o calitate pe care noi doi n-o aveam: atrăgea femeile.

Am fost complet neimpresionat când mi l-a prezentat Marko. Era scund și plinuț, cu păr castaniu ondulat și era îmbrăcat cu o cămașă de gigolo cu prea mulți nasturi desfăcuți. În acea noapte ne-am dus la un club din Chicago pe nume Drink. În vreme ce ne lăsam hainele la garderobă, Dustin ne-a întrebat:

– Știți cumva dacă pe aici sunt colțuri întunecoase?

L-am întrebat de ce avea nevoie de așa ceva, iar el mi-a replicat că erau locuri potrivite pentru a te ascunde cu fete. Am ridicat sceptic din sprâncene. La câteva minute după ce am intrat în bar, Dustin a luat contactul vizual cu o fată în aparență timidă, care discuta cu o prietenă. Fără a scoate vreo vorbă, Dustin s-a îndepărtat. Fata l-a urmat – chiar într-un colț întunecos. După ce au terminat cu sărutările și pipăielile, s-au despărțit fără vorbe și fără obligatoriul schimb de numere de telefon, ba chiar fără să-și ia un la revedere prostesc.

În acea noapte, Dustin a repetat de patru ori acest scenariu aparent miraculos. În fața ochilor mei se deschidea un nou univers.

L-am urmărit ore întregi, încercând să determin ce soi de puteri magice poseda. Dustin era, cum s-ar spune, un instinctiv. Își pierduse virginitatea la unsprezece ani, când fata de cincisprezece ani a unui

vecin îl folosise în chip de experiment sexual. Din acea clipă, el se regula neîncetat. Într-o noapte l-am dus la o petrecere pe o barcă ancorată pe East River din New York. Când pe lângă noi a trecut o fată cu păr castaniu și ochi mari, Dustin s-a răsucit spre mine și mi-a zis:

– E genul tău.

Am negat asta și mi-am fixat privirea asupra podelei, ca de obicei. Mă temeam că avea să încerce să mă determine să vorbesc cu ea, așa cum de altfel s-a și întâmplat aproape imediat după aceea.

Când fata a trecut iarăși pe lângă noi, el a întrebat-o:

– Îl cunoști pe Neil?

Era o întrebare stupidă de spart gheața, dar acum, că gheața fusese spartă, nu mai conta. Am mormăit câteva vorbe, până ce Dustin a preluat conducerea și m-a salvat. După aceea ne-am întâlnit cu ea și cu prietenul ei la un bar. Cei doi tocmai se mutaseră împreună. Prietenul ei scosese câinele la plimbare, așa că, după câteva pahare, a dus câinele acasă, lăsând-o pe fată, Paula, cu noi.

Dustin a propus să mergem la mine acasă ca să pregătim o gustare de noapte, așa că ne-am dus pe jos până la micul apartament din East Village, unde ne-am prăbușit imediat pe pat, încadrând-o pe Paula. Când a început să o sărute pe obrazul stâng, Dustin mi-a făcut semn să procedez la fel cu obrazul ei drept. Apoi am coborât sincronizați de-a lungul trupului ei, către gât și sâni. Deși îngăduința tăcută a Paulei mă surprindea, Dustin părea să trateze totul ca pe o

altă afacere sentimentală oarecare. S-a întors spre mine și m-a întrebat dacă am prezervativ. I-am găsit unul. Atunci el i-a scos pantalonii și a intrat în ea, în vreme ce eu continuam să-i ling ca prostul sânul drept.

Asta era darul lui Dustin și în asta rezida puterea lui: le oferea femeilor fantezii pe care ele credeau că nu le vor experimenta niciodată. După aceea, Paula a început să mă caute constant. Voia mereu să discute despre experiența din acea noapte, să ajungă să o raționalizeze, deoarece nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva. Așa se întâmpla mereu cu Dustin: el se alegea cu fata, eu cu sentimentul de vină.

Am pus totul pe o simplă diferență de personalitate. Dustin dispunea de un farmec natural și de un instinct animalic care la mine nu existau. Sau cel puțin așa credeam eu, până ce am citit ghidul și am început să cercetez site-urile internet recomandate acolo. Am descoperit o întreagă comunitate de Dustini – bărbați care pretindeau că găsiseră combinația perfectă pentru a dezlega inima și picioarele unei femei – alături de mii de alți indivizi ca mine, oameni care încercau să afle secretele primilor. Diferența consta în faptul că acești oameni își rafinaseră metodele la un set special de reguli pe care oricine le putea aplica. Și fiecare artist autoproclamat al agățării avea un set propriu de reguli.

Existau acolo Mystery, un magician; Ross Jeffries, hipnotist; Rick H., milionar din fonduri de investiții; David Shade, inginer; Juggler, un comedian

independent; David X, muncitor în construcții, și Steve P., un seducător atât de irezistibil încât femeile îl plăteau ca să le învețe cum să ofere sex oral mai bine. Dacă ar fi stat înșirați pe o plajă din Miami, probabil că orice macho cu mușchi le-ar fi dat cu tifla văzându-le fețele palide și emaciate. Într-o cafenea Starbucks sau într-un local Whiskey Bar însă ar fi sucit imediat capul oricărei tipe cu care indivizii macho s-ar fi aflat, imediat ce aceștia s-ar fi uitat în altă parte.

Odată ce am descoperit universul lor, mi-am schimbat în primul rând vocabularul. Termeni precum TMF, AIA (Artist în agățat), săltare (agățarea femeilor) și PF (Puicuță fierbinte)[1] au intrat în vocabularul meu permanent. Apoi mi s-au schimbat ritualurile zilnice pe măsură ce deveneam tot mai dependent de universul virtual creat de acești artiști în gagicăreală. De câte ori mă întorceam acasă de la vreo întâlnire sau ieșeam cu o femeie, mă așezam la computer și îmi lansam întrebările în spațiul virtual al comunității. „Ce să fac dacă ea spune că are un prieten?“ „Dacă mănâncă usturoi în timpul cinei înseamnă că n-are de gând să mă sărute?“ „E semn bun sau rău dacă o fată se dă cu ruj în fața mea?“

La astfel de întrebări, personaje online precum Candor, Gunwitch și Formhandle au început să-mi dea răspunsuri. (În ordine, răspunsurile au fost:

---

[1] La pagina 743 există un glosar de termeni cu explicații detaliate ale acestora și ale altor expresii folosite de comunitatea seducătorilor de profesie.

Folosește un model de îndepărtare a prietenului; Analizezi prea mult chestiunea; Niciuna.) Curând mi-am dat seama că nu mai era vorba doar de un fenomen internet, ci de un mod de viață. Existau culte inițiate de potențiali seducători din zeci de orașe – de la Los Angeles la Londra, Zagreb și Bombay – care se întâlneau săptămânal în ceea de ei numeau „cuiburi private" ca să discute tactici și strategii înainte de a ieși în masă la atac pentru a cuceri femei.

Prin intermediul lui Jeremie Ruby-Strauss și al internetului, Dumnezeu îmi acordase o a doua șansă. Nu era prea târziu să ajung ca Dustin, să devin visul oricărei femei – nu prin ceea ce spune ea că vrea, ci în sensul dorinței ei profunde, intime, dincolo de barierele sociale, acolo unde se regăsesc fanteziile și visele ei mărețe.

Dar nu puteam trece la treabă pe cont propriu. Discuțiile online cu astfel de indivizi nu aveau cum să schimbe o viață de rateuri. Trebuia să cunosc chipurile de dincolo de poreclele virtuale, să le urmăresc în acțiune, să aflu ce fel de bărbați ascundeau aceste chipuri și ce anume le stârneau interesele. Am făcut din vânarea celor mai mari artiști în agățarea femeilor din lume și din implorarea lor ca să mă accepte sub aripa lor ocrotitoare misiunea mea – slujba mea permanentă și obsesia mea.

Așa au început cei mai ciudați doi ani din viața mea.

Pasul II

APROPIE-TE ȘI ÎNCEPE LUPTA

Pentru noi toți, bărbați și femei, cea mai importantă chestiune nu este să învățăm, ci să ne dezvățăm.

• GLORIA STEINEM, *discurs de debut, Vassar College*

Capitolul 1

Am scos cinci sute de dolari din contul meu, am înghesuit bancnotele într-un plic alb și am scris „Mystery" pe partea din față. Nu era momentul de maximă mândrie al vieții mele.

Însă oricum îmi dedicasem patru zile pregătirii acestui moment – cumpărasem haine de două sute de dolari de la Fred Segal, pierdusem o după-amiază întreagă în căutarea apei de colonie perfecte și lăsasem șaptezeci și cinci de dolari la un frizer ca să mă tundă în stil hollywoodian. Voiam să arăt cât mai bine: era prima dată când aveam o întâlnire cu un artist al agățărilor.

Omul se numea Mystery, sau cel puțin acesta era numele lui virtual. Era artistul cel mai intens admirat în comunitate, un generator de forță care scria misive lungi și detaliate, organizate ca niște algoritmi de manipulare a situațiilor sociale în scopul întâlnirii și seducerii femeilor. Nopțile lui petrecute cu seducerea

fotomodelelor și dansatoarelor din Toronto, orașul lui natal, erau descrise online cu detalii intime și cu termeni dintr-un jargon inventat de el: cosulte fine, cosulte grosiere, teorie de grup, pajalâc – toți acești termeni devenind parte integrantă din lexiconul unui artist al agățărilor. Timp de patru ani, el oferise sfaturi gratuite comunității de seducători. Apoi, în octombrie, a decis să se vândă pe bani și a postat următorul anunț:

> În urma numeroaselor cereri, Mystery va lansa seminarii de Instruire Generală în câteva orașe din lume. Primul seminar va avea loc în Los Angeles, de miercuri seara, 10 octombrie, până sâmbătă noaptea. Taxa este de 500 de dolari. În taxă sunt incluse intrările în cluburi, limuzină pentru patru seri (drăguț, nu?), un discurs de o oră în fiecare seară în limuzină, cu o ședință de treizeci de minute la sfârșitul nopții și, nu în ultimul rând, activitate de teren de trei ore și jumătate pe noapte (două cluburi pe noapte) împreună cu Mystery. La sfârșitul Instruirii Generale, vă veți fi apropiat și veți fi avut ocazia să abordați un număr de aproape cincizeci de femei.

Nu este ușor să te înscrii la un seminar dedicat agățării femeilor. Ca să faci asta înseamnă să îți recunoști înfrângerea, inferioritatea și inadaptabilitatea. În cele din urmă înseamnă să recunoști față de tine însuți că după toți anii în care ai fost activ din punct

de vedere sexual (sau cel puțin ți-ai conștientizat sexualitatea) ți-ai dat seama că, de fapt, nu te-ai maturizat. Cei care cer ajutor sunt adesea ființe care nu au reușit să facă ceva pentru ei înșiși. Ca atare, dacă dependenții de droguri se duc în centrele de reabilitare, iar indivizii violenți sunt trimiși la ore de stăpânire a mâniei, retardații social se duc la școala de agățat.

Unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut în viața mea a fost să apăs tasta de trimitere a mesajului către Mystery. Dacă ar fi aflat cineva – prieteni, familie, colegi și mai ales unica fostă prietenă a mea din Los Angeles – că plăteam pentru lecții pe viu despre agățat femei, aș fi fost instantaneu și fără milă ironizat și chiar luat la mișto. Așa că mi-am păstrat secrete intențiile, ascunzându-mi planurile față de oamenii cărora le-am explicat că în weekend aveam să mă văd cu un vechi prieten din afara orașului.

Trebuia să păstrez separate cele două universuri ale existenței mele.

În mesajul pe care i l-am trântit lui Mystery, nu i-am dezvăluit numele de familie și ocupația. Dacă eram întrebat, intenționam să spun că sunt scriitor și să abandonez subiectul. Voiam să trec anonim prin acea comunitate, fără să obțin avantaje sau să mă trezesc cu inconveniente din pricina muncii mele.

Mai aveam însă propria conștiință cu care să mă lupt. Din toate punctele de vedere, era cel mai jalnic lucru pe care îl făcusem în întreaga mea viață. Și, din nefericire, spre deosebire de o masturbare în duș, nu

era genul de lucru pe care să-l fac de unul singur. Mystery și ceilalți elevi aveau să fie de față, martori la rușinea mea, la secretul meu, la inadaptarea mea socială.

În tinerețe, un bărbat este condus de doi factori principali: aspirația către putere, succes și realizări, și imboldul firesc către dragoste, tovărășie și sex. Îmi trăiam așadar viața doar pe jumătate. A sta în fața acestor indivizi însemna să mă ridic bărbătește și să recunosc că sunt doar pe jumătate bărbat.

Capitolul 2

La o săptămână de la trimiterea mesajului intram în holul hotelului Hollywood Roosevelt. Eram îmbrăcat cu un pulover albastru de lână, atât de moale și de subțire că părea de bumbac, pantaloni negri cu șireturi într-o parte și alta, și pantofi care mă înălțau cu câțiva centimetri. Buzunarele plesneau de ustensilele cerute fiecărui elev de către Mystery: pix, carnețel, gumă de mestecat și prezervative.

L-am depistat imediat pe Mystery. Ședea ca un rege într-un fotoliu imens, cu un zâmbet arogant pe chip, de genul celui care tocmai dăduse o lecție întregii lumi. Purta un costum larg de culoare bleumarin; din bărbie îi ieșea o podoabă mică și ascuțită, iar unghiile îi erau vopsite în negru. Nu era neapărat atrăgător, dar avea charismă – era înalt și subțire, cu un păr lung și castaniu, pomeți ridicați și tenul palid. Arăta ca un geniu al computerelor aflat la jumătatea drumului de transformare într-un vampir.

Alături de el se găsea un personaj mai scund, cu o privire intensă, care se prezentă drept aripa lui Mystery, Sin. Era îmbrăcat cu o cămașă neagră fără guler și avea părul negru și dat cu gel. Tenul lui părea mai degrabă al unui roșcovan sadea.

Eram primul elev sosit la lecție.

– Care e scorul tău? mă întrebă Sin în vreme ce mă așezam.

Cei doi deja mă evaluau, încercând să vadă dacă posed ceea ce se numește spirit de joc.

– Scorul meu?

– Mda, cu câte fete ai fost?

– Păi, cam cu șapte.

– *Cam* cu șapte? insistă Sin.

– Șase, am recunoscut eu.

Sin avea peste șaizeci de femei la activ, iar Mystery le număra cu sutele. M-am uitat admirativ la amândoi: erau artiștii agățatului ale căror reușite le urmărisem online cu atâta asiduitate luni de zile. Pentru mine făceau parte dintr-o altă clasă de oameni: dispuneau de o pastilă magică, de soluția la inerția și frustrarea care marcaseră toți marii eroi literari la care mă raportasem toată viața – indiferent că era vorba de Leopold Bloom, Alex Portnoy sau Piglet din *Winnie Ursulețul*.

În vreme ce aștepta restul cursanților, Mystery îmi aruncă în poală o mapă de piele plină cu fotografii și îmi zise:

– Sunt câteva din femeile cu care m-am întâlnit.

Am descoperit în mapă un șir fantastic de femei frumoase: imaginea capului unei actrițe japoneze îmbufnate; un instantaneu cu autograf al unei brunete care semăna fantastic cu Liv Tyler; o poză mare a unei vedete din revista *Penthouse*; un instantaneu al unei stripteuze bronzate, cu forme languroase, îmbrăcată în neglijeu, despre care Mystery mă informă că era prietena lui, Patricia; și o poză a unei brunete cu sâni mari siliconați, sărutați de Mystery în mijlocul unui club de noapte. Pozele reprezentau referințele lui.

– Am putut face asta neacordând nici o atenție sânilor ei toată noaptea, îmi explică atunci când l-am întrebat în legătură cu ultima fotografie. Un artist al agățatului trebuie să reprezinte excepția de la regulă. Nu trebuie să faci niciodată ceea ce fac alții. Niciodată.

Am ascultat cu atenție. Voiam să mă asigur că fiecare cuvânt al lui mi se întipărea bine în creier. Participam la un eveniment important: singurul alt artist în domeniu credibil care ținea cursuri era Ross Jeffries, cel care practic înființase comunitatea la sfârșitul anilor 1980. Acum însă era pentru prima dată când elevii de la cursurile de seducție aveau să fie scoși din mediul protejat al sălii de seminar și lăsați liberi prin cluburi ca să fie urmăriți și corectați pe măsură ce își etalau jocul față de femei care nu bănuiau nimic.

Apăru și al doilea cursant, care se prezentă drept Extramask. Era un tânăr de douăzeci și cinci de ani, înalt, cu aer de membru al unei bande, îmbrăcat cu haine mult prea lălâi, dar având un chip frumos

sculptat. Cu o tunsoare adecvată și haine ca lumea pe el, ar fi fost cu ușurință un tip arătos.

Întrebat de Sin care era scorul lui, Extramask se scărpină stingherit în creștet.

– Practic am experiență zero cu fetele, explică el. N-am sărutat niciodată o fată.

– Îți bați joc de noi, ripostă Sin.

– N-am ținut niciodată o fată de mână. Am crescut destul de înghesuit la colț. Părinții mei erau catolici fervenți, așa că am avut mereu un sentiment de vinovăție față de fete. Dar am avut trei prietene.

Se uită în podea și își frecă nervos genunchii în cercuri în vreme ce le înșiră pe cele trei prietene după nume, deși nimeni nu-i ceruse asta. Fusese Mitzelle, care o rupsese cu el după șapte zile. Fusese Claire, care după două zile îi spusese că greșise când își dăduse acordul să se întâlnească cu el.

– Apoi a mai fost Carolina, dulcea mea Carolina, rosti el, cu un zâmbet care îi înflori pe chip. Am fost un cuplu pentru o zi. Mi-o amintesc venind acasă la mine a doua zi după-amiază cu prietena ei. Am văzut-o de cealaltă parte a străzii și m-a emoționat. Când m-am apropiat de ea, mi-a strigat: „Te părăsesc!“

Toate aceste relații păreau să fi avut loc în clasa a șasea. Extramask clătină trist din cap. Era greu de spus dacă conștientiza sau nu faptul că era amuzant.

Următorul sosit era un bărbat bronzat, cu început de chelie, la patruzeci și ceva de ani, care zburase din Australia doar ca să participe la atelierul de lucru. Avea un Rolex de zece mii de dolari la mână, un

accent fermecător și unul din cele mai urâte pulovere pe care le văzusem vreodată – o chestie croșetată cu zigzaguri multicolore ce semăna cu un desen făcut cu degetele de un pictor amator beat. Individul emana forță financiară și încredere. Cu toate astea, se trădă atunci când deschise gura ca să-i dezvăluie lui Sin scorul personal (cinci). Vocea îi tremura; nu putea privi pe nimeni în ochi, iar el însuși avea ceva jalnic și copilăresc în felul de a fi. La fel ca și în cazul puloverului, ceea ce emana el nu avea nimic în comun cu adevărata lui fire.

Era nou în comunitate și ezita să-și spună numele adevărat, așa că Mystery l-a botezat pe loc Sweater[1].

Atelierul de lucru avea să fie compus din noi trei pe post de elevi.

– Bun, avem multe de discutat, rosti Mystery bătând din palme.

Se aplecă spre noi, astfel ca ceilalți oaspeți ai hotelului să nu ne audă.

– Misiunea mea este să vă introduc pe toți în joc, continuă el, uitându-se pe rând la fiecare dintre noi. Trebuie să transfer ceea ce e în capul meu în capul vostru. Gândiți-vă la noaptea asta ca la un joc video. Nu este vorba de ceva real. De fiecare dată când abordați pe cineva, veți juca acest joc.

Inima începu brusc să-mi bată cu putere. Gândul de a începe o conversație cu o femeie pe care nu o cunoșteam mă pietrifica, mai ales că urma să fiu privit

[1] Pulover, dar în context înseamnă și „cel care transpiră de emoție" (n. tr.).

de martori care aveau să-mi judece prestația. Prin comparație cu așa ceva, sporturile precum bungee-jumping sau salturile cu parașuta mi se păreau floare la ureche.

– Emoțiile au să caute să vă vină de hac, merse Mystery mai departe. Ele vor încerca să vă bage în ceață, așa că trebuie să înțelegeți din acest moment că nu puteți avea încredere în ele. Uneori veți resimți timiditate sau veți avea mustrări de conștiință, dar trebuie să tratați toate acestea ca și cum în pantof v-ar fi intrat o pietricică. E neplăcut, dar senzația poate fi ignorată. Nu face parte din ecuație.

Am privit în jurul meu; Extramask și Sweater păreau la fel de nervoși ca și mine.

– În patru zile trebuie să vă învăț întreaga ecuație – secvența de mutări de care aveți nevoie ca să câștigați, continuă Mystery. Și va trebui să jucați acest joc la nesfârșit ca să învățați cum să câștigați. Așa că fiți pregătiți de eșec.

Mystery luă o pauză ca să comande un Sprite cu cinci felii de lămâie prinse de buza paharului, apoi ne spuse povestea lui. Vorbea cu voce tare și clară – modelată, așa cum afirma el, de Anthony Robbins, un expert în discursuri motivaționale. Tot ce avea legătură cu el părea o poveste inventată conștient.

De la vârsta de unsprezece ani, de când aflase secretul unui truc cu cărți de joc de la un coleg de clasă, scopul lui Mystery în viață devenise acela de a ajunge un magician de renume, precum David Copperfield. Petrecuse ani de zile studiind și exersând,

și reușise să se facă remarcat cu talentele sale la zile de naștere, petreceri corporatiste și chiar la câteva emisiuni televizate. În acest timp însă, viața lui socială avusese enorm de suferit. La vârsta de douăzeci și unu de ani, când era încă virgin, decisese să facă ceva în privința asta.

– Unul din cele mai mari mistere ale universului este mintea unei femei, ne spuse el cu măreție. Așa că m-am decis să rezolv acest mister.

S-a apucat să ia autobuzul zilnic până la Toronto, într-o călătorie de jumătate de oră, unde a început să frecventeze barurile, magazinele cu îmbrăcăminte, restaurantele și cafenelele. Habar n-avea de comunități online sau de artiști în agățarea femeilor, așa că fusese forțat să lucreze singur, bazându-se pe unicul talent pe care îl cunoștea bine: magia. A avut nevoie de zeci de drumuri în oraș înainte de a-și aduna curajul ca să vorbească ceva cu o persoană străină. Din acel moment, s-a confruntat cu eșecurile, respingerile și stânjeneala zi și noapte până ce a reușit să întocmească, piesă cu piesă, jocul de puzzle constituit de dinamica vieții sociale și a descoperit ceea ce el socotea modelele care stau la baza tuturor relațiilor bărbat–femeie.

– Am avut nevoie de zece ani ca să descopăr asta, zise el. Formatul de bază este GACI – găsește, atrage, cunoaște, închide. Mă credeți sau nu, dar acest joc este liniar. O mulțime de oameni nu cunosc acest lucru.

În următoarea jumătate de oră, Mystery ne povesti despre ceva ce el denumea teoria grupului.

– Am parcurs acest set specific de evenimente de milioane de ori. Nu abordezi niciodată o tipă singură. Nu ar fi seducția perfectă. Femeile frumoase rareori pot fi găsite singure.

Continuă prin a ne instrui că, după apropierea de grupul-țintă, cheia constă în ignorarea femeii dorite în vreme ce atacatorul îi câștigă pe prietenii ei – mai ales bărbații și oricine altcineva susceptibil de a aparține sexului purtător de penis. Dacă ținta este atrăgătoare și obișnuită ca bărbații să roiască în jurul ei, artistul trebuie să o intrige prin a pretinde că nu e deloc afectat de farmecul ei. Acest lucru se obține prin ceea ce Mystery botezase o „cosultă".

Nici compliment, dar nici insultă, cosulta însemna ceva intermediar – o insultă accidentală sau un compliment mascat. Scopul unei cosulte este acela de a coborî stima de sine a unei femei, în același timp afișând clar indiferența față de ea – de exemplu, spunându-i că are ruj pe dinți sau oferindu-i o pastilă de gumă de mestecat după ce vorbește.

– Nu atac tipele urâte și nu atac tipi. Atac doar tipele pe care vreau să le regulez, zise Mystery, cu ochii arzându-i de convingerea aforismelor pe care le debita. Dacă nu mă credeți, veți vedea totul în noaptea asta. Noaptea asta este dedicată experimentelor. Mai întâi am să-mi dovedesc valoarea. Mă veți urmări, după care vă vom împinge pe voi să treceți la încercări. Mâine, dacă faceți ce vă spun, veți fi în stare să agățați o tipă în decurs de cincisprezece minute.

Se uită la Extramask.

– Denumește cele cinci caracteristici ale unui mascul alfa.

– Încrederea în sine?

– Corect. Altceva?

– Forța?

– Nu.

– Mirosul trupului?

Mystery se întoarse către Sweater și către mine. Nici noi nu aveam idee.

– Caracteristica numărul unu a unui mascul alfa este zâmbetul, recită el, afișând un zâmbet artificial. Zâmbiți când intrați într-o încăpere. Imediat ce ați trecut pragul unui club ați intrat în joc. Zâmbind, vă arătați disponibilitatea, capacitatea de a fi amuzant și de a fi cineva.

Făcu un gest către Sweater.

– Când ai venit, nu ne-ai zâmbit deloc atunci când ni te-ai adresat.

– Nu-mi stă în fire, răspunse Sweater. Arăt ca un prost când zâmbesc.

– Dacă vei continua să faci ceea ce ai făcut până acum vei obține ceea ce ai obținut întotdeauna. Chestia asta se numește Metoda Mystery pentru că eu sunt Mystery și este metoda mea. Așa că am să vă rog să acceptați unele dintre sugestiile mele și să încercați lucruri diferite în următoarele patru zile. Veți observa o diferență.

Am aflat că, pe lângă încredere și zâmbet, celelalte caracteristici ale unui mascul alfa erau buna-creștere, simțul umorului, conectarea cu alți oameni și

capacitatea de a deveni centrul adunării. Nimeni nu s-a deranjat să-i menționeze lui Mystery că cele cinci caracteristici erau, de fapt, șase.

În vreme ce Mystery diserta pe tema masculului alfa, mi-am dat seama de ceva: motivul pentru care mă găseam acolo – același pentru care erau de față Extramask și Sweater – era acela că părinții și prietenii noștri ne dezamăgiseră. Nu ne oferiseră niciodată instrumentele de care aveam nevoie ca să devenim ființe sociale eficiente. Iar acum, la zeci de ani distanță, venise vremea să punem mâna pe astfel de unelte.

Mystery înconjură masa și se uită la fiecare dintre noi.

– Ce fel de tipe vrei? îl întrebă el pe Sweater care scoase din buzunar o foaie de hârtie atent împăturită.

– Noaptea trecută mi-am scris o listă de obiective, rosti el, despăturind foaia, cu patru coloane de subiecte numerotate. Iar unul din lucrurile pe care le caut este o nevastă. Trebuie să fie suficient de deșteaptă ca să susțină orice conversație și să dispună de suficient stil și frumusețe ca să întoarcă toate capetele după ea atunci când intră într-o încăpere.

– Păi atunci uită-te la tine, zise Mystery. Arăți ca un bărbat mediocru. Oamenii cred că dacă arăți trăsnet poți seduce orice femeie. Nu este adevărat. Trebuie să te specializezi. Dacă arăți mediocru, o să pui laba pe tipe mediocre. Pantalonii tăi kaki sunt pentru birou. Iar puloverul – mai bine îl arzi. Trebuie să fii mai mare decât viața însăși. Trebuie să treci

dincolo de creastă. Dacă vrei să pui mâna pe tipele din capul listei, trebuie să înveți teoria păunului.

Mystery iubea teoriile. Teoria păunului pleacă de la ideea că, pentru a atrage cele mai dorite femele ale speciei, masculul trebuie să iasă în evidență într-o manieră sclipitoare și plină de culoare. Ne-a spus că pentru ființele umane echivalentul cozii multicolore de păun este o cămașă sclipitoare, o pălărie elegantă și bijuterii care luminează în noapte – adică, în esență, tot ceea ce disprețuisem eu întreaga viață ca fiind de prost-gust.

Când ajunse la mine, Mystery îmi înșiră o întreagă listă de chestiuni care trebuiau îndreptate: să scap de ochelari, să dau o formă barbișonului meu de țap, să-mi rad șuvițele lălâi de pe cap, să mă îmbrac mai provocator, să adopt un ton conversațional, să îmi fac rost de ceva bijuterii și de o nouă viață.

Mi-am notat fiecare sfat. Aveam în față un tip care se gândea non-stop la seducție, ca un om de știință nebun care lucra la o nouă formulă de combustibil supereficient. Arhiva mesajelor lui de pe internet conținea peste trei mii de afișări – adică peste două mii cinci sute de pagini –, toate dedicate descifrării codului numit femeie.

– Am un spărgător de gheață pe care să-l folosești, îmi spuse el. Un spărgător de gheață este un scenariu pregătit dinainte, folosit pentru a începe o conversație cu un grup de necunoscuți; este primul lucru pe care trebuie să-l știe cineva care vrea să cunoască femei. Când vezi un grup în care se află o tipă care îți place,

spune așa: Hei, se pare că adevărata petrecere se dă aici. Apoi te întorci spre tipa pe care o vrei și zici: Dacă n-aș fi homo, ai fi a mea.

Am simțit cum mă îmbujorez până în vârful urechilor.

– Chiar așa? am replicat. Și cum mă ajută chestia asta?

– Odată ce tipa este atrasă de tine, nu mai contează dacă ai afirmat că ești homo sau nu.

– Dar asta nu înseamnă minciună?

– Nu e minciună, replică el. E flirt.

Oferi apoi întregului grup alte exemple de spărgătoare de gheață, de genul unor întrebări inocente, dar provocatoare precum „Crezi că vrăjile funcționează?" sau „Doamne, le-ai văzut pe cele două fete care se bat afară?" Evident, nu erau niște chestiuni spectaculoase sau sofisticate, dar scopul lor nu era altul decât să îi facă pe doi necunoscuți să discute.

Ne explică faptul că întreaga idee a Metodei Mystery era aceea de a ajunge pe radarul țintei. Nu te apropia de o femeie cu sex-appeal evident. Află ceva despre ea mai întâi și las-o să-și câștige dreptul de a fi atacată.

– Un neofit atacă femeia imediat, decretă el în vreme ce se ridica pentru a ieși din hotel. Un profesionist așteaptă între opt și zece minute.

Înarmați cu cosultele, teoria grupului și spărgătoarele de gheață ale lui Mystery, eram gata să cucerim cluburile.

Capitolul 3

Ne-am înghesuit în limuzină și am mers până la Standard Lounge, un bar de hotel la modă. Aici, Mystery mi-a zdruncinat din temelii propriul model despre realitatea înconjurătoare. Limitele puse de mine interacțiunilor umane au fost depășite cu mult față de ceea ce eu socoteam posibil. Individul era o mașină a seducției.

Când am intrat noi, localul era mort. Ajunsesem prea devreme. În încăpere se găseau doar două grupuri de oameni: un cuplu în apropiere de intrare și două cupluri în colț. Eram gata să plec de acolo. Atunci l-am văzut pe Mystery apropiindu-se de oamenii din colț. Aceștia stăteau pe două canapele de o parte și de alta a unei măsuțe de sticlă. Bărbații ședeau într-o parte. Unul dintre ei era Scott Baio, actorul cunoscut pentru rolul Chachi din *Happy Days*. De cealaltă parte a măsuței se găseau două femei, o brunetă și o blondă vopsită care arăta ca și cum ar fi descins din paginile

revistei *Maxim*. Tricoul ei alb şi tăiat era suspendat în aer de o pereche de sâni siliconaţi astfel încât marginea de jos a tricoului abia ajungea la nivelul pantalonilor, lăsând să se vadă un abdomen bine lucrat. Femeia părea partenera lui Baio. Mi-am închipuit imediat că ea este şi ţinta lui Mystery.

Intenţiile lui erau clare, pentru că nu i se adresa deloc. Stătea cu spatele la ea şi le arăta ceva lui Scott Baio şi prietenului său, un tip de treizeci şi ceva de ani, bine îmbrăcat şi bine bronzat, care arăta ca şi cum s-ar fi dat cu o tonă de aftershave. M-am apropiat.

– Fii atent cu aia, spunea Baio. A costat patruzeci de mii de dolari.

Mystery ţinea în mână ceasul lui Baio. Îl puse cu atenţie pe masă.

– Şi acum priviţi aici, le ceru el. Îmi încordez muşchii abdominali, crescând fluxul de oxigen spre creier, şi...

Mystery îşi plimbă mâinile pe deasupra ceasului şi minutarul îşi încetă mersul. Aşteptă un sfert de minut, apoi dădu iarăşi din mâini şi ceasul reveni încet la viaţă – împreună cu inima lui Baio. Audienţa de patru persoane izbucni în aplauze.

– Fă şi altceva! îl rugă blonda.

Mystery o respinse cu o cosultă.

– Măi să fie, ce pretenţioasă e, rosti el, răsucindu-se spre Baio. Mereu e aşa?

Eram martorii aplicării teoriei grupului. Cu cât Mystery făcea mai multe trucuri pentru cei doi bărbaţi, cu atât blonda cerea mai multă atenţie. Şi de

fiecare dată el o respingea și continua să discute cu cei doi masculi.

– De obicei nu prea ies în oraș, îi spuse Baio lui Mystery. Am trecut de faza asta, și sunt prea bătrân.

După aproape zece minute, Mystery o admise în sfârșit pe blondă în joc. Își întinse brațele. Ea își puse palmele în palmele lui și el începu să-i citească liniile. Folosea o tehnică despre care auzisem și care se chema citire la rece: arta de a le spune oamenilor truisme despre ei înșiși fără a ști nimic dinainte despre personalitatea sau trecutul lor. Pe terenul de luptă, orice cunoștințe – oricât de ezoterice – înseamnă putere.

Cu fiecare propoziție potrivită rostită de Mystery, falca blondei cădea și mai jos, până ce ea începu să-l întrebe ce meserie avea și de unde căpătase talentul de chiromant. Mystery îi răspundea cu intenția evidentă de a-și accentua tinerețea și entuziasmul pentru viața strălucitoare pe care Baio susținuse că o lăsase în urmă.

– Mă simt așa de bătrân, zise Mystery, aruncând momeala.

– Dar câți ani ai? întrebă ea imediat.

– Douăzeci și șapte.

– Asta nu înseamnă că ești bătrân. E vârsta perfectă.

Jocul începuse.

Mystery mă chemă și se apucă să-mi șoptească la ureche. Voia să vorbesc cu Baio și cu prietenul lui, să-i țin ocupați în vreme ce el o ataca pe fată. Era prima mea experiență de aripă – un termen pe care

Mystery îl luase din filmul *Top Gun*, împreună cu alte cuvinte precum *țintă* și *obstacol*.

M-am străduit să pornesc o conversație ușoară cu ei, însă Baio mi-a retezat-o, uitându-se nervos la Mystery și la partenera lui.

– Spune-mi că și acum este vorba de o iluzie, zise el. Spune-mi că nu îmi fură prietena de sub nas.

Zece minute mai târziu, Mystery se ridică, mă înconjură peste umeri cu brațul și mă scoase afară din club. Ajunși afară, luă un șervețel din buzunarul hainei. Pe acesta era scris numărul de telefon al fetei.

– Te-ai uitat bine la ea? mă întrebă Mystery. Pentru astfel de ocazii joc acest joc. În seara asta am folosit tot ce am învățat în zece ani. Totul a condus către un astfel de moment. Și a mers. Strălucea de satisfacție. Ce zici de demonstrația mea?

Era tot ce aveam nevoie. Furtul unei tipe de sub nasul unei celebrități – trecute sau nu – reprezenta un act pe care nici măcar Dustin nu l-ar fi putut realiza. Mystery era adevăratul performer.

Am luat limuzina către Key Club, iar înăuntru Mystery ne-a dezvăluit prima lege a agățării: regula celor trei secunde. Un bărbat dispune de trei secunde după ce vede o femeie ca să-i vorbească. Dacă amână, atunci fata probabil va crede că e un nemernic care se holbează prea mult la ea, iar el va începe să rumege prea mult modul de abordare, să devină nervos și probabil să rateze ocazia.

Imediat ce am intrat în Key Club, Mystery puse regula celor trei secunde în aplicare. Ducându-se

drept spre un grup de femei, își întinse mâinile și le întrebă:

– Care e prima voastră impresie despre astea? Nu despre palmele mari, ci despre unghiile negre.

În vreme ce tipele se adunau în jurul lui, Sin m-a tras deoparte și mi-a sugerat să mă plimb prin club și să-mi încerc prima agățare. Un grup de femei a trecut pe lângă mine și am încercat să spun ceva. Numai că abia am reușit să îngaim un „bună", nu suficient de tare ca ele să-l audă. În vreme ce treceau pe lângă noi, m-am luat după ele și am apucat una din fete de umăr pe la spate. Ea s-a întors, uluită, și mi-a aruncat privirea aia de „nemernicule" care mă speria mereu și mă făcea prea fricos ca să discut cu femeile.

– Niciodată nu te apropii de o femeie de la spate, m-a admonestat Sin cu vocea lui scăzută. Întotdeauna vii din față, dar într-un unghi ușor, astfel încât să nu fii prea direct și să nu pari războinic. Ar trebui să vorbești cu ea peste umăr, ca să pară că ai fi în stare să pleci oricând de acolo. L-ai văzut vreodată pe Robert Redford în *The Horse Whisperer*? Ceva de genul ăsta.

Câteva minute mai târziu am zărit o femeie tânără, arătoasă, cu păr blond lung și buclat, îmbrăcată cu o vestă roz înfoiată, care stătea singură. Am decis că agățarea ei ar fi o modalitate ușoară de a-mi răscumpăra greșeala. I-am dat ocol până ce am ajuns în fața ei ușor în stânga și m-am apropiat, imaginându-mi că mă apropii de un cal pe care nu vreau să-l sperii.

– Oh, Doamne, am exclamat. Le-ai văzut pe cele două fete care se bat afară?

– Nu, răspunse ea. Ce s-a întâmplat?

Era interesată. Vorbea cu mine. Funcţiona.

– Păi două fete se băteau pe tipul ăsta care era jumătate cât ele. Era o chestie cam brutală. El stătea şi râdea când a venit poliţia şi le-a arestat pe fete.

Ea chicoti. Am început să vorbim despre club şi despre formaţia care cânta acolo. Era prietenoasă şi părea recunoscătoare că purta o conversaţie. Nu-mi venea să cred că agăţarea unei femei putea fi aşa de uşoară.

Sin s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit la ureche:

– Treci la cinetică.

– Ce e aia cinetică? am întrebat eu.

– Cinetică? s-a mirat fata.

Sin a venit în spatele meu, mi-a luat braţul şi l-a pus pe umărul ei.

– Cinetică înseamnă atunci când atingi o fată, mi-a şoptit el.

Am simţit căldura trupului ei şi mi-am amintit cât de mult îmi plac contactele umane. Animalelor de companie le place să fie mângâiate. Nu e nimic sexual în cerşirea atenţiei de către o pisică sau un câine. Oamenii sunt la fel: avem nevoie de atingere. Numai că suntem atât de pervertiţi sexual şi de obsedaţi de asta încât devenim nervoşi şi stânjeniţi când o altă persoană ne atinge. Din nefericire, eu nu fac excepţie de la regulă. În vreme ce îi vorbeam, mâna mea părea deplasată pe umărul ei. O ţineam acolo

ca pe o parte inertă a corpului meu și mi-am închipuit că ea se întreabă ce anume caută mâna mea acolo și cum s-ar fi putut extrage cu delicatețe de sub apăsarea ei. Așa că i-am făcut hatârul de a o lua singur.

– Izolează-o, mi-a șoptit Sin.

I-am sugerat să luăm loc, așa că ne-am dus spre o banchetă. Sin ne-a urmat și s-a așezat în spatele nostru. Așa cum fusesem învățat, am rugat-o să-mi spună ce calități masculine socotește a fi atrăgătoare. Ea mi-a răspuns că umorul și aspectul fundului.

Din fericire, posedam una din aceste calități.

Brusc, am simțit răsuflarea lui Sin în ureche:

– Adulmecă-i părul.

I-am mirosit părul, deși nu prea știam care este rostul unui asemenea gest. Mi-am închipuit că Sin voia s-o cosult. Așa că am spus:

– Miroase a fum.

– *Nuuuu!* mi-a șuierat el în ureche.

Cred că nu trebuia să fac așa ceva.

Ea păru ofensată. Ca să-mi răscumpăr eroarea, am mai adulmecat-o o dată.

– Dar sub asta se simte un miros extrem de ademenitor.

Ea își înclină capul într-o parte, își ridică ușor sprâncenele, mă măsură cu privirea din cap până în picioare, apoi spuse:

– Ești ciudat.

O dădeam în bară.

Din fericire, apăru Mystery.

– Locul ăsta e mort, zise el. Mergem undeva unde sunt mai multe ținte potențiale.

Pentru Mystery și Sin, acele cluburi nu păreau să însemne realitatea. N-aveau nici o reținere să șoptească îndrumările în urechile elevilor în vreme ce aceștia discutau cu femei, să folosească terminologia inventată de ei în fața străinilor și chiar să întrerupă un elev în cursul acțiunii pentru a-i explica, în fața țintei, ce greșea. Aveau atâta încredere în ei și discursul lor era atât de plin de jargon ininteligibil, că femeile arareori ridicau câte o sprânceană, darămite să mai bănuiască faptul că erau folosite pe post de cobai.

Mi-am luat la revedere de la noua mea cunoștință, așa cum mă învățase Sin, scoțându-mi obrazul în afară și spunând:

– Un sărut de la revedere.

Iar ea chiar mă sărută. M-am simțit un mascul alfa feroce în acea clipă.

Spre ieșire m-am oprit la toaletă și l-am găsit pe Extramask stând acolo și răsucindu-și printre degete o șuviță de păr.

– Îți aștepți rândul? l-am întrebat.

– Cam așa ceva, răspunse el nervos. Ia-o înainte.

I-am aruncat o privire nedumerită.

– Pot să-ți spun ceva? mă întrebă el.

– Desigur.

– Nu mă pot pișa alături de alți tipi la pisoare. Dacă mai văd vreun tip stând acolo, pur și simplu nu iese. Mă opresc chiar dacă deja mă piș și apare un

tip. Iar pe urmă stau acolo nervos și aștept să rămân singur.

– Nu te judecă nimeni.

– Mda, replică el. Îmi amintesc că, acum aproape un an, eu și un tip încercam să ne pișăm în două pisoare învecinate, dar am rămas amândoi așteptând. Am stat așa cam două minute, admițând că amândoi avem aceeași problemă, până ce eu mi-am tras fermoarul și m-am dus la altă toaletă.

Făcu o pauză.

– Tipul nu mi-a mulțumit că am plecat în altă parte.

Am dat din cap, m-am dus la pisoar și mi-am făcut nevoile cu o lipsă totală de conștiință. În comparație cu Extramask, eu aveam să fiu un elev extrem de lejer.

Am părăsit toaleta lăsându-l să stea în continuare acolo.

– Întotdeauna mi-au plăcut cabinele pisoar, rosti el. Dar se pare că nu pot fi găsite decât în localurile scumpe.

Capitolul 4

Mă simţeam în al nouălea cer în limuzina care mergea spre următorul bar.

– Crezi că puteam să o sărut? l-am întrebat eu pe Mystery.

– Dacă tu crezi asta, atunci puteai, răspunse el. Când te întrebi dacă ar fi trebuit să faci ceva sau nu, atunci înseamnă că ar fi trebuit. În acel moment, treci la faza următoare. Îţi imaginezi un uriaş care tropăie prin capul tău şi care te forţează să treci la acţiune. Începi să te dai la ţintă. Îi spui că tocmai ai observat ce piele frumoasă are şi începi să-i masezi umerii.

– Dar de unde ştii că e în regulă?

– Eu unul caut IDI. Un IDI este un indiciu de interes. Dacă ea te întreabă cum te cheamă, ăsta este un IDI. Dacă te întreabă dacă eşti singur, ăsta e un alt IDI. Dacă îi iei mâinile să i le mângâi şi ea îţi răspunde întocmai, ăsta e un alt IDI. Imediat ce am trei astfel de indicii, trec la faza următoare. Nici măcar nu mai raţionez chestia asta. E ca un program de computer.

– Dar cum o săruți? întrebă Sweater.

– Îi spun: Vrei să mă săruți?

– Și apoi ce se întâmplă?

– Se pot întâmpla trei lucruri, replică Mystery. Dacă ea spune „Da", ceea ce se întâmplă foarte rar, o săruți. Dacă spune „Poate" sau ezită, atunci tu spui „Hai să aflăm", și o săruți. Iar dacă spune „Nu", atunci tu spui „Nici nu am susținut că ai putea. Mi s-a părut doar că aveai ceva în minte."

– Vedeți voi, continuă el zâmbind triumfător, n-aveți nimic de pierdut. Vă plănuiți cu grijă dinainte variantele de rezervă. Tactica e beton. Asta este încheierea prin sărut a lui Mystery.

Mi-am notat furibund fiecare cuvânt din tactica lui în carnețel. Nimeni nu-mi spusese până atunci cum să sărut o fată. Era unul din acele lucruri despre care se presupunea că bărbații trebuie să le descopere singuri, precum bărbieritul sau repararea mașinilor.

Stând în limuzina aia cu un carnețel în poală și ascultându-l pe Mystery cum vorbește, m-am întrebat de ce mă aflam cu adevărat acolo. Un curs de agățare a femeilor nu reprezenta un lucru făcut de oamenii normali. Mai tulburătoare era întrebarea de ce era un asemenea curs atât de important pentru mine, de ce devenisem atât de repede obsedat de acea comunitate online, cu toate pseudonimele care ascundeau alte pseudonime.

Poate că totul se datora faptului că atragerea persoanelor de sex opus reprezenta singura zonă de eșec total din viața mea. De fiecare dată când mă plimbam

pe stradă sau intram într-un bar, îmi vedeam eșecul în față sub forma buzelor date cu ruj roșu și a fețelor machiate. Combinația dintre dorință și paralizie era mortală.

După atelierul de lucru din acea noapte, mi-am deschis sertarul cu notițe și am căutat printre hârtii. Voiam să găsesc ceva anume, ceva la care nu mă uitasem de ani de zile. După jumătate de oră de căutări, am găsit ce mă interesa: un dosar etichetat „Înscrisuri din liceu". Am scos de acolo o foaie de caiet cu liniuțe, plină de sus până jos cu scrijeliturile mele. Era singura poezie pe care o încercasem în viața mea. Fusese scrisă în clasa a unsprezecea și n-o arătasem niciodată nimănui. În orice caz, reprezenta răspunsul la întrebările mele.

Frustrare sexuală
de Neil Strauss

Singurul motiv pentru care ieși,
Singurul țel din mintea ta,
Vederea unei perechi cunoscute
De picioare pe o stradă aglomerată sau
O strângere de mână din partea unei femei
Pe care o poți numi doar prietenă.

O noapte fără rezultat aduce ostilitate.
Un weekend fără rezultat naște animozitate.
Vezi lumea prin ochii tăi roșii,
Furios pe prieteni și familie dintr-un motiv

Pe care ei nu au cum să-l perceapă.
Doar tu știi de ce ești atât de furios.

Iat-o pe tipa „doar amici" pe care
O cunoști de atâta vreme și care te respectă
Atât de mult că nu poți face cu ea ce vrei.
Iar ea nu se mai deranjează să-și pună
Masca personalității false și să flirteze deoarece
Crede că o placi pentru ce este, când ție
Ți-a plăcut de fapt modul în care flirta.

Când propria mână îți devine cea mai bună amantă,
Când îți irosești sămânța dătătoare de viață
Într-un șervețel pe care îl arunci la toaletă
Te întrebi când te vei opri
Gândindu-te la ce s-ar fi putut întâmpla în
Acea noapte în care aproape ai ajuns la țintă.

Uite-o pe cea jucăușă care zâmbește
Și pare că vrea să te cunoască,
Dar tu nu-ți aduni curajul de a-i vorbi.
Așa că va deveni o fantezie a nopților tale
În care îți vei imagina că puteai să o faci, dar nu ai
 făcut-o.
Mâna ta o va înlocui pe ea.

Îți vei neglija munca și activitățile cu sens,
Îi vei neglija pe cei care te iubesc cu adevărat,
Pentru a încerca o lovitură la o țintă pe care rareori
 o lovești.

Oare toată lumea în afară de tine are noroc la femei
Sau poate femeile nu te vor la fel de mult precum le
vrei tu pe ele?

La un deceniu după ce scrisesem acea poezie, nu se schimbase nimic. În continuare nu puteam să scriu poezie. Mai important însă, continuam să simt la fel. Poate că înscrierea la atelierul de lucru al lui Mystery fusese o decizie inteligentă. În definitiv, luasem în sfârşit taurul de coarne şi întreprindeam ceva ca să schimb starea mea de fapt.

Chiar şi înţelepţii se bucură uneori de paradisul nebunilor.

Capitolul 5

În ultima noapte de predare, Mystery și Sin ne-au dus la un bar numit Saddle Ranch, o cârciumă cu aer rustic de pe Sunset Strip. Mai fusesem acolo – nu ca să agăț femei, ci ca să călăresc taurul mecanic. Una din țintele mele din Los Angeles era să stăpânesc mașinăria aia la cea mai mare viteză. Nu și astăzi. După trei nopți consecutive de ieșiri până la ora două dimineața, urmate de ședințe cu Mystery și ceilalți elevi, mult mai lungi decât jumătatea de oră promisă, eram epuizat.

În câteva minute însă, neobositul nostru profesor într-ale agățării se găsea la bar, flirtând cu o tipă gălăgioasă și arătoasă, care încerca să-i ia pălăria. Urmărindu-l pe Mystery la lucru am observat că folosea aceleași tactici și replici – obținând un număr de telefon sau un sărut franțuzesc aproape de fiecare dată, chiar dacă femeia era însoțită. Nu mai văzusem

niciodată așa ceva. Uneori tipa cu care discuta ajungea să fie impresionată până la lacrimi.

În vreme ce mă îndreptam spre arena cu taurul mecanic, simțindu-mă ca un idiot cu pălăria roșie de cowboy pe care Mystery insistase să o port, am zărit o fată cu păr negru și lung, o bluză strânsă pe corp și picioare bronzate ieșind de sub o fustă încrețită. Fata vorbea plină de însuflețire cu doi tipi, învârtindu-se în jurul lor ca un personaj din desene animate.

O secundă. Două secunde. Trei.

– Hei, se pare că petrecerea s-a sfârșit pe aici.

M-am adresat tipilor, apoi m-am întors spre fată. Am ezitat o clipă. Știam replica următoare – Mystery mi-o vârâse în cap cu obstinație tot weekendul –, dar uram să o folosesc.

– Dacă... dacă n-aș fi fost homo, acum ai fi fost a mea.

Pe chipul ei înflori un zâmbet larg.

– Îmi place pălăria ta, zise ea, atingându-i borul.

Cred că împăunarea dădea roade.

– Hei, fii atentă, i-am zis, repetând o replică auzită ceva mai devreme la Mystery. Ia-ți labele de pe marfa asta.

Ea mi-a răspuns înconjurându-mă cu brațele și spunându-mi că sunt amuzant. Odată cu acceptarea ei mi-a dispărut orice urmă de teamă. Mi-am dat seama că secretul cunoașterii femeilor constă pur și simplu în a ști ce să spui și cum să spui.

– Cum se face că vă cunoașteți cu toții? am întrebat.

– Abia i-am cunoscut. Mă numesc Elonova.

Făcu o plecăciune stângace.

Am luat gestul drept un IDI.

I-am arătat Elonovei un truc învățat de la Mystery în cursul dimineții, în cadrul căruia ghiceam un număr la care se gândea ea între 1 și 10 (indiciu: aproape întotdeauna numărul e 7), iar ea a bătut veselă din palme. În prezența jocului de rang superior practicat de mine, cei doi tipi au dat înapoi și au plecat cu coada între picioare.

După închiderea barului, am ieșit de acolo împreună cu Elonova. Fiecare individ care trecea pe lângă mine îmi arăta degetul mare ridicat spunând „E tare" sau „Norocos nenorocit". Ce idioți! Îmi stricau jocul – asta dacă găseam vreo cale să-i spun Elonovei că nu eram homosexual. Speram ca ea să-și fi dat seama până atunci și singură.

Mi l-am amintit pe Sin spunându-mi să trec la cinetică, așa că i-am cuprins talia cu brațul. De această dată însă, ea s-a dat înapoi. În mod clar gestul nu era un IDI. M-am apropiat de ea ca să încerc din nou, și în acea clipă s-a ivit unul din tipii de la bar. Ea s-a apucat să flirteze cu el în vreme ce eu am rămas ca prostul pe loc. Câteva minute mai târziu, când Elonova s-a întors spre mine, i-am spus că ar trebui să ieșim împreună cândva. A fost de acord și am schimbat numerele de telefon.

Mystery, Sin și ceilalți stăteau în limuzină, urmărind scena. M-am strecurat înăuntru, gândindu-mă că eram o vedetă pentru că reușisem să închei numărul în fața lor. Însă Mystery nu era deloc impresionat.

– N-ai putut să mergi până la capăt, pentru că i-ai forțat mâna. Ai lăsat-o să se joace cu tine.

– Cum adică? l-am întrebat.

– Ți-am povestit vreodată teoria sforii pentru pisici?

– Nu.

– Ascultă. Ai văzut vreodată o pisică jucându-se cu o sfoară? Ei, bine, când sfoara îi atârnă deasupra capului, fără ca ea să o poată atinge, pisica înnebunește încercând să ajungă la ea. Sare, dansează și urmărește peste tot bucata de sfoară. Însă imediat ce dai drumul sforii și aceasta cade între labele animalului, pisica se uită la sfoară o secundă, după care pleacă. S-a plictisit. N-o mai vrea.

– Și cum se aplică asta în cazul agățatului?

– Fata aia s-a îndepărtat de tine atunci când ai cuprins-o cu brațul. Iar tu ai revenit la ea ca un cățeluș. Ar fi trebuit să o pedepsești – să te fi întors cu spatele și să fi început o discuție cu altcineva. Să o lași să muncească pentru a-ți recapta atenția. După aia, te-a făcut să aștepți în vreme ce vorbea cu imbecilul ăla.

– Și ce ar fi trebuit să fac?

– Ar fi trebuit să spui: „Vă las singuri", după care să faci un pas ca și cum i-ai fi lăsat-o în grijă tipului – chiar dacă știai că pe tine te place mai mult. Trebuie să te comporți ca și cum tu ești un premiu.

Am zâmbit. Cred că l-am înțeles foarte bine în acea clipă.

- Da, continuă el. Trebuie să fii sfoara pentru care ea să danseze.

Am tăcut și m-am gândit la asta, sprijinindu-mă cu picioarele de barul din limuzină și cufundându-mă mai tare pe banchetă. Mystery s-a întors spre Sin și au discutat câteva minute. Mi se părea că vorbesc despre mine.

Am încercat să nu-i privesc. Mă întrebam dacă aveau să-mi spună că nu învățasem prea multe, că nu eram încă pregătit pentru acțiune și că trebuia să mai studiez șase luni înainte de a repeta lecțiile.

Brusc, Mystery și Sin au încetat sușoteala. Mystery a zâmbit larg și s-a uitat drept la mine.

- Ești ca noi, a zis el. O să ajungi o vedetă.

Capitolul 6

MSN Group: Biroul lui Mystery
Subiect: Magia sexuală
Autor: Mystery

Seminarul meu din Los Angeles care avea ca temă Metoda Mystery a stârnit lucrurile. La următorul seminar am decis să predau câteva modalități impresionante prin care să demonstrez puterea minții prin magie. În definitiv, unii dintre voi aveți nevoie de *ceva* prin care să vă evidențiați personalitățile fermecătoare. Dacă nu intrați în joc fără ceva aparte – ce-ar fi să spuneți „Salut, eu sunt contabil"? –, nu veți capta atenția și curiozitatea țintei.

Așadar, după seminar am retras modelul folosit înainte și am împărțit metoda de abordare în treisprezece pași detaliați. Mai jos se găsește formatul de bază al tuturor abordărilor:

1. Zâmbește când intri într-o încăpere. Observă grupul unde se află ținta și urmează regula celor trei secunde. Nu ezita – abordeaz-o imediat.
2. Recită din memorie o formulă de deschidere, dacă nu chiar două sau trei la rând.
3. Formula ar trebui să-ți înlesnească accesul la întregul grup, nu doar la țintă. Când vorbești, ignoră ținta în cea mai mare parte a timpului. Dacă în grup sunt bărbați, concentrează-ți atenția asupra lor.
4. Cosultă-ți ținta cu una din cosultele pe care le-ai învățat. Spune-i: „Ce drăguț. Când râzi nasul ți se încrețește." Apoi atrage-le atenția prietenilor ei asupra acestui fapt și fă-i să râdă.
5. Conferă personalitate întregului grup. Fă asta folosind povești, magie, anecdote și umor. Acordă atenție specială bărbaților și femeilor mai puțin atrăgătoare. În acest timp, ținta va observa că ai devenit centrul atenției. Poți juca scenete învățate dinainte, precum faza banală cu poze[1], dar doar pentru înlăturarea obstacolelor.

---

[1] Faza banală cu poze înseamnă să ai un plic cu fotografii într-un buzunar al hainei, ca și cum tocmai ai fi developat acele poze. Fiecare fotografie va fi însă selectată dinainte pentru a evidenția un aspect diferit al personalității atacatorului, cum ar fi imagini cu el alături de femei frumoase, de copii, de animale de companie, de celebrități, distrându-se cu prieteni și făcând ceva extrem de dinamic, cum ar fi datul cu rolele sau parașutismul. Atacatorul trebuie să dispună de o poveste scurtă și plină de tâlc pentru fiecare fotografie.

6. Cosultă ținta dacă se poate. De exemplu, dacă ea vrea să se uite la poze, spune: „Oh, Doamne, e așa de lacomă! Cum vă descurcați cu ea?"
7. Întreabă-i pe cei din grup: „Cum ați ajuns să vă cunoașteți?" Dacă ținta e cu un tip, află de câtă vreme sunt împreună. Dacă relația e serioasă, ieși politicos de acolo spunând: „Mi-a făcut plăcere să vă cunosc."
8. Dacă ea nu este legată de cineva, spune grupului: „Am cam iritat-o pe prietena voastră. Vă deranjează dacă vorbesc cu ea câteva minute?" Întotdeauna oamenii răspund: „Păi da, sigur. Dacă și ea vrea." Dacă ai executat corect pașii anteriori, ținta va fi de acord.
9. Izolează-o de grup spunându-i că vrei să-i arăți ceva mișto. Fă-o să se așeze alături de tine undeva în apropiere. În vreme ce o conduci, fă un test cinetic ținând-o de mână. Dacă ea nu te respinge, a căzut în plasă. Începe să cauți alte IDI.
10. Așază-te alături de ea și fă o citire în pietre, un test de chiromanție sau orice altă demonstrație care o va fascina și o va intriga.
11. Spune-i: „Frumusețea e ceva comun, dar mai rare sunt energia și privirea de ansamblu asupra vieții. Spune-mi, ce zace în tine ca să vreau să te cunosc mai mult decât ca pe un simplu chip din mulțime?" Dacă ea începe să înșire calități personale, ai un IDI pozitiv.
12. Încetează să mai vorbești. Reinițiază ea discuția cu o întrebare care începe cu „Și?" Dacă da, ai trei IDI și poți...

13. Închiderea prin sărut. Spune, ca din senin: „Ți-ar plăcea să mă săruți?" Dacă mediul sau circumstanțele nu sunt propice intimității fizice, acordă-ți o limită de timp spunând: „Trebuie să plec, dar ar trebui să continuăm ce am început." Apoi ia-i numărul de telefon și pleacă.

Capitolul 7

Desigur, există Ovidiu, poetul latin care a scris *Arta iubirii*, Ducele de Lauzun, unul dintre amanții spanioli celebri care au inspirat povestea lui Don Juan, și Casanova, care și-a detaliat cele peste o sută de cuceriri amoroase în patru mii de pagini de memorii. Dar tatăl seducției moderne este Ross Jeffries, un tocilar autoproclamat, înalt, scheletic, cu urme de acnee pe față, din Marina Del Rey, California. Guru, lider cult și zeitate socială, comandă o armată de șaizeci de mii de bărbați plini de pofte și de putere, incluzând aici oficialități guvernamentale de vârf, ofițeri de informații și criptologi.

Arma lui este vocea. După ani petrecuți studiind toți oamenii posibili, de la maeștri iluzioniști la vrăjitori hawaiieni, el pretinde că a descoperit tehnologia fără fisură – și chiar asta e, să nu vă înșelați – de a transforma orice femeie într-o cățea în călduri. Jeffries, care pretinde că a devenit sursa de inspirație

pentru Tom Cruise în filmul *Magnolia*, denumește tehnologia Seducție Rapidă.

Jeffries a dezvoltat Seducția Rapidă în 1982, după ce a pus capăt unui șir de cinci ani de lipsuri sexuale cu ajutorul programării neurolingvistice (NLP), o formă controversată de amestec între hipnoză și psihologie care s-a născut din explozia metodelor de dezvoltare personală din anii șaptezeci și a dus la apariția unor guru autodidacți precum Anthony Robbins. Conceptul fundamental al NLP este acela că gândurile, sentimentele și comportamentul unei persoane - ca și gândurile, sentimentele și comportamentele altora - pot fi manipulate prin cuvinte, sugestii și gesturi fizice menite să influențeze subconștientul. Jeffries și-a dat imediat seama de potențialul NLP de a revoluționa arta seducției.

În decursul anilor, Jeffries și-a depășit sau și-a zdrobit orice alt competitor din domeniul artei agățării femeilor și a ajuns să facă din școala lui, Seducția Rapidă, modelul dominant pentru a determina buzele unei femei să se unească cu cele ale unui bărbat - asta până la apariția lui Mystery și a seminariilor lui aplicative.

Ca atare, agitația din mediul online legată de relatările martorilor oculari ai primului seminar ținut de Mystery a fost absolut copleșitoare. Admiratorii lui Mystery voiau să știe dacă elevii lui au fost buni de ceva; dușmanii lui, mai ales Jeffries și discipolii acestuia, voiau să-l facă bucăți. Așa că m-am simțit dator

să postez pe internet o descriere detaliată a experiențelor prin care am trecut.

La sfârșitul materialului meu am lansat un apel pentru găsirea de aripi în Los Angeles, cerându-le doar să fie încrezători în ei, inteligenți și să se simtă bine în societate. Știam că pentru a deveni eu însumi un artist al agățării trebuia să-mi însușesc cumva tot ce văzusem la Mystery că face. Iar așa ceva se putea petrece doar prin practică – mergând prin baruri și cluburi în fiecare noapte, până ce ajungeam un talent natural ca Dustin sau unul prelucrat precum Mystery. În ziua în care relatarea mea a apărut pe internet am primit un mesaj de la cineva din Encino cu porecla Grimble, care s-a identificat ca discipol al lui Ross Jeffries. Voia să „șarjeze" alături de mine, așa cum s-a exprimat el. Șarjarea face parte din jargonul artiștilor agățării pentru ieșirea în oraș cu scopul cunoașterii de femei; în mod clar termenul își are originile în numele uneia din pisicile lui Ross Jeffries, Sargy.

La o oră după ce i-am transmis numărul meu de telefon, Grimble m-a sunat. Mai mult decât Mystery, Grimble a fost cel care avea să mă inițieze în ceea ce putea fi descris doar cu termenul de o „societate secretă".

– Hei, omule, ce crezi despre jocul lui Mystery? mi-a spus el pe un ton conspirativ.

I-am oferit evaluarea mea.

– Uau, îmi place, replică el. Dar trebuie să ieși cândva cu mine și cu Twotimer. Noi doi am șarjat mult alături de Ross Jeffries.

– Zău? Mi-ar plăcea să-l cunosc.

– Ascultă. Poți păstra un secret?

– Desigur.

– Câtă tehnologie folosești în șarjările tale?

– Tehnologie?

– Știi tu, cât de mult e tehnică și cât numai simplă vrajă?

– Cred că cincizeci–cincizeci, am răspuns eu.

– Eu am ajuns la nouăzeci la sută.

– Cum?

– Mda, folosesc un spărgător prefabricat, după care îi descopăr valorile și caut cuvintele-cheie care o deschid. Apoi folosesc unul din tiparele secrete. Cunoști secvența Omului din Octombrie?

– N-am auzit niciodată de așa ceva, în afara cazului că a fost un film cu Arnold Schwarzenegger.

– Of, omule. Am avut aici o fată săptămâna trecută și i-am dat o identitate complet nouă. Am făcut o evaluare sexuală completă, după care i-am schimbat total orologiul și realitatea interioară. Apoi mi-am plimbat degetul pe fața ei, spunându-i să observe – moment în care interlocutorul meu a adoptat o voce rară, hipnotică – cum oriunde ating eu... rămâne o undă de energie care trece prin tine... și oriunde simți această energie răspândindu-se... cu cât vrei să te afunzi mai profund... să simți aceste senzații... devenind și mai... intense.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– Apoi mi-am plimbat degetul pe buzele ei și ea a început să-l sugă, exclamă el triumfător. O încheiere deplină!

– Uau, am zis eu.

Habar n-aveam ce tot spunea el acolo. Dar îmi doream această tehnologie. M-am gândit la toate acele momente în care dusesem femei acasă la mine, așezându-mă pe pat alături de ele, aplecându-mă să le sărut și fiind respins cu discursul ăla de „hai să fim doar prieteni". De fapt, o astfel de respingere reprezintă o experiență atât de larg întâlnită, că Ross Jeffries nu numai că a inventat un acronim, SFDP, dar și o sumedenie de răspunsuri în cazul apariției evenimentului.[1]

Am vorbit cu Grimble timp de două ore. Părea să cunoască pe toată lumea – de la legende precum Steve P., despre care se presupunea că înființase o sectă de femei care dădeau bani pentru privilegiul de a-l servi sexual, până la tipi precum Rich H., cel mai cunoscut elev al lui Ross, grație unui incident în care fuseseră implicați el, o cadă de baie fierbinte și cinci femei.

Grimble îmi putea servi drept aripa perfectă.

[1] Un astfel de răspuns de la Jeffries este: „Nu-ți pot promite așa ceva. Prietenii nu se izolează reciproc în astfel de cutii. Singurul lucru pe care îl promit este să nu fac nimic dacă nu ne simțim amândoi confortabil, dornici și pregătiți."

Capitolul 8

Noaptea următoare m-am dus cu mașina acasă la Grimble, în Encino, ca să ies la șarjat. Avea să fie prima mea ieșire după seminarul aplicativ al lui Mystery. Totodată, avea să fie prima mea ieșire alături de un necunoscut pe care îl întâlnisem online. Ceea ce știam cu adevărat despre el era doar faptul că era student la colegiu și îi plăceau fetele.

Am tras mașina în fața casei, iar Grimble s-a ivit cu un zâmbet larg pe buze, un zâmbet în care nu aveam deloc încredere. Tipul nu părea periculos sau rău. Pur și simplu avea un aer de om alunecos, ca un politician sau un agent de vânzări sau, presupun eu, ca un seducător de profesie. Avea tenul de culoare închisă, deși era de origine germană. De fapt, el pretindea că este un descendent al lui Nietzsche. Era îmbrăcat cu o haină de piele maro peste o cămașă cu modele florale, deschisă la gât suficient de mult ca să lase să se vadă un piept fără păr, ieșit în afară mai

mult decât nivelul nasului. Tipul ţinea în mâini o sacoşă plină cu benzi video, pe care le aruncă pe bancheta din spate a maşinii mele. Îmi amintea de o mangustă.

– Aici sunt câteva din seminariile lui Ross, zise el. O să-ţi placă mult seminarul din D.C., pentru că acolo ajunge la starea de sinestezie. Celelalte benzi sunt de la Kim şi Tom – fosta prietenă a lui Ross şi noul ei prieten. Este vorba de seminarul lor din New York, „Ancorare avansată şi alte chestii alunecoase".

– Ce înseamnă ancorare? l-a întrebat.

– Îţi va arăta aripa mea, Twotimer, atunci când îl vei întâlni. Ai mai experimentat ancorarea condimentată vreodată?

Aveam atât de multe de învăţat. Bărbaţii de obicei nu comunică între ei la acelaşi nivel de profunzime emoţională şi detalii intime precum femeile. Femeile discută orice. Când un bărbat se întâlneşte cu prietenii după o aventură sexuală, iar aceştia îl întreabă „Cum a fost?", el fie le arată degetul mare în sus, fie în jos. Asta e tot. Discutarea unei asemenea experienţe în detaliu ar însemna oferirea de imagini mentale altora, imagini pe care ceilalţi nu ar trebui să le aibă. Bărbaţii socotesc tabu să-şi imagineze prietenii goi sau făcând sex, pentru că s-ar putea trezi ei înşişi excitaţi – şi ştim cu toţii ce înseamnă asta.

Ca atare, încă din clasa a şasea, de când am fost încercat de primele gânduri de natură sexuală, am presupus că sexul însemna ceva ce li se întâmpla tipilor dacă ieşeau mult în oraş şi se lăsau pradă ocaziei – în definitiv, de-asta i se spunea „să ai noroc". Singurul instrument

de care dispuneau era perseverența. Evident că existau bărbați care se simțeau confortabil din punct de vedere sexual în preajma femeilor și care le tachinau fără milă până ce le aduceau în starea de a le mânca din palmă. Însă nu era cazul meu. Mie îmi trebuia tot curajul din lume ca să întreb o femeie doar cât este ora sau unde se găsea Melrose Avenue. Nu știam nimic despre ancorare, afișarea de valori, găsirea cuvintelor de vrajă sau tot felul de alte lucruri despre care vorbea Grimble.

Cum naiba am reușit să am vreodată parte de sex fără toată această tehnologie?

Era o noapte liniștită de marți, iar Grimble nu știa alt loc mai bun unde să mergem decât TGIFriday. În mașină ne-am făcut încălzirea: am ascultat casete despre șarje reușite de Rick H., am exersat spărgătoare de gheață, am mimat zâmbete și ne-am agitat pe scaune ca să ne punem energia în mișcare. Era una din cele mai ridicole acțiuni comise vreodată de mine, dar acum intram într-un univers cu totul nou, caracterizat de reguli proprii de comportament.

Am intrat pe ușa restaurantului – încrezători, zâmbitori, foarte alfa. Din nefericire, n-a observat nimeni. La bar stăteau doi tipi care urmăreau un meci de baseball la televizor, la o masă dintr-un colț ședeau câțiva oameni de afaceri, iar personalul era în cea mai mare parte de sex masculin. Am ieșit pe terasă. Cum am deschis ușa, a apărut o femeie. Venise vremea să testez ceea ce învățasem.

– Hei, i-am spus eu. Vreau să-ți aflu părerea într-o anumită problemă.

Ea s-a oprit și m-a ascultat. Avea cam un metru șaizeci înălțime, părul tuns scurt și un corp cam păstos, dar și un zâmbet drăguț; avea să reprezinte un exercițiu bun pentru mine. M-am hotărât să folosesc spărgătorul Maury Povich.

– Amicul meu de colo, Grimble, a primit un telefon azi de la personalul din Maury Povich Show, am început eu. Se pare că vor să facă o emisiune despre admiratori secreți. Evident că el i-a căzut cu tronc cuiva. Crezi că ar trebui să se ducă la emisiune sau nu?

– Categoric. De ce nu?

– Dar dacă admiratorul său secret este un bărbat? m-am mirat eu. Show-urile astea trebuie să scoată mereu la lumină ceva neașteptat. Sau dacă este o rubedenie de-a lui?

Ce făceam eu nu se numește minciună, ci flirt.

Ea râse. Minunat.

– Tu te-ai duce la show? am întrebat-o.

– Probabil că nu.

Brusc, în discuție s-a amestecat Grimble.

– Deci mie îmi spui să mă duc la emisiune, dar tu n-ai face asta, o tachină el. N-ai deloc spirit de aventură, nu-i așa?

Mă simțeam excelent văzându-l la lucru. În vreme ce eu aș fi condus discuția spre o conversație banală, el deja îi dădea o tentă sexuală.

– Ba am, protestă ea.

– Atunci dovedește, zise Grimble zâmbind. Hai să facem un mic exercițiu. Se numește sinestezie. Se apropie cu un pas de femeie. Ai auzit vreodată de

sinestezie? Îți permite să descoperi tot felul de resurse ca să realizezi și să simți toate lucrurile pe care le vrei de la viață.

În arsenalul unui seducător de viteză, sinestezia este echivalentul unui gaz paralizant. Literalmente înseamnă o exacerbare a simțurilor. În contextul seducției însă, sinestezia se referă la un soi de hipnoză de trezire în cadrul căreia o femeie este adusă într-o stare superioară de conștientizare și i se spune să-și închipuie imagini plăcute și senzații care cresc în intensitate. Scopul: ca ea să devină excitată dincolo de orice limită de control.

Ea fu de acord și închise ochii. Aveam în sfârșit să aud una din formulele secrete ale lui Ross. Însă imediat ce Grimble începu să vorbească, de noi se apropie un individ masiv, roșu la față, îmbrăcat doar cu maiou.

– Ce faci? îl întrebă el pe Grimble.

– Îi prezint un exercițiu de autoperfecționare denumit sinestezie.

– Ei, bine, ea e nevasta mea.

Uitasem să verific prezența verighetei, deși mă îndoiam că inconvenientele minore precum căsnicia contau pentru Grimble.

– Dezarmează-l pe tip, șuieră Grimble răsucindu-se spre mine, în vreme ce eu lucrez la fată.

Habar n-aveam cum să-l dezarmez. Tipul nu părea la fel de blazat și de civilizat precum Scott Baio.

– Îți poate arăta și ție exercițiul, am rostit eu cu voce neconvingătoare. E supermișto.

– Nu știu ce mama dracului spui tu acolo, ripostă tipul. Ce ar trebui să-mi facă chestia asta?

Făcu un pas spre mine și își apropie fața de a mea. Mirosea a whisky și ceapă.

– Îți spune dacă... dacă..., am îngăimat eu. Nu mai contează.

Tipul și-a ridicat mâinile și m-a împins în spate. Deși fetelor le spun că am un metru și nouăzeci și cinci de centimetri, de fapt am un metru și nouăzeci. Vârful scăfârliei mele abia ajungea la umerii lui.

– Încetează, rosti nevasta lui, devenită fosta noastră țintă. Se întoarse spre noi. E beat. Atunci se comportă așa.

– Așa cum? am întrebat eu. Devine violent?

Ea zâmbi cu amărăciune.

– Păreți un cuplu minunat, am continuat.

Tentativa mea de a-l dezarma eșuase clar, pentru că ajunsese el pe punctul de a mă dezarma pe mine. Fața lui roșie de bețiv se găsea la cinci centimetri de fața mea, iar din gură începuseră să-i iasă tot felul de înjurături.

– Mă bucur că v-am cunoscut pe amândoi, am scâncit eu, dându-mă încet înapoi.

– Să-mi aduci aminte, zise Grimble în vreme ce ne retrăgeam spre mașină, să te învăț cum să manipulezi MAG-ul.

– MAG-ul?

– Da, masculul alfa din grup.

Aha, înțeleg.

Capitolul 9

Patru zile mai târziu, în vreme ce stăteam singur acasă într-o după-amiază de sâmbătă și urmăream benzile video pe care mi le dăduse Grimble, m-am trezit sunat de el cu vești îmbucurătoare. El și aripa lui, Twotimer, aveau să se întâlnească cu Ross Jeffries la California Pizza Kitchen pentru o expediție către Getty Museum, la care eram și eu invitat.

Am ajuns cu cincisprezece minute mai devreme, mi-am ales o cabină și am citit afișele de pe tablă până la sosirea lui Ross, Grimble și Twotimer. Acesta își dăduse părul negru cu gel și era îmbrăcat cu o haină de piele. Semăna cu un șarpe. Cu fața lui rotundă și copilăroasă, părea o clonă a lui Grimble, umflată cu pompa pentru bicicletă.

M-am ridicat ca să mă prezint, dar Ross mi-a retezat-o repede. Nu era cea mai politicoasă persoană pe care o cunoscusem. Purta o haină lungă din lână, care îi flutura lejer în jurul picioarelor în vreme ce

mergea. Era subțire și ciolănos, cu o barbă sură și piele unsuroasă. Pe cap avea o claie de păr cenușiu ciufulit, iar din nas îi ieșea un cârlig metalic atât de mare încât și-ar fi putut atârna haina de el.

– Și ce ai învățat de la Mystery? mă întrebă Ross cu un pufnet disprețuitor.

– Multe, am răspuns eu.

– Cum ar fi?

– Păi, unul din punctele mele slabe era că nu îmi dădeam seama când o fată era atrasă de mine. Acum știu.

– Și cum îți dai seama?

– Când observ cei trei indicatori de interes.

– Numește-i.

– Să vedem. Când te întreabă cum te cheamă.

– Ăsta-i unul.

– Când îi iei mâinile în mâinile tale ca să le mângâi și ea le mângâie înapoi.

– Al doilea.

– Și... ăăă... nu-mi amintesc restul chiar acum.

– *Aha*. Ross sări în picioare. Deci nu e un profesor prea bun, nu-i așa?

– Ba nu, a fost un profesor excelent, am protestat eu.

– Atunci numește al treilea indicator de interes.

– Nu-mi vine în minte în acest moment.

Mă simțeam ca un animal încolțit.

– Nu mai am comentarii, rosti el.

Era bun.

Spre noi veni o chelneriță scundă, un pic mai plinuță, cu păr de culoarea nisipului și unghiile date cu albastru, ca să ne ia comanda. Ross se uită la ea, apoi îmi făcu cu ochiul.

– Ei sunt elevii mei, îi spuse el. Eu sunt învățătorul lor.

– Nu zău? rosti ea, mimând interesul.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că învăț oamenii cum să utilizeze controlul mental ca să atragă orice persoană pe care o doresc?

– Fii serios.

– Da, e adevărat. Aș putea face să te îndrăgostești de orice persoană de la această masă.

– Nu zău? Prin control mental?

Era sceptică, dar curiozitatea îi fusese stârnită.

– Să te întreb ceva. De unde știi când ești cu adevărat atrasă de cineva? Cu alte cuvinte, ce semnale primești din interior care să-ți permită să-ți dai seama – iar aici el își coborî vocea, accentuând fiecare cuvânt – că ești... cu adevărat... atrasă... de... acest tip?

Aveam să aflu mai târziu că scopul unei asemenea întrebări era de a o face pe chelneriță să resimtă emoția atracției în prezența lui și, astfel, să asocieze sentimentele cu chipul lui.

Ea se gândi câteva clipe.

– Păi cred că simt ceva ciudat în stomac, ca niște fluturi.

Ross își duse mâna, cu palma în sus, în fața abdomenului.

– Da, şi pun pariu că, cu cât devii mai atrasă, cu atât fluturii se agită mai tare în stomac – începu să-şi ridice încet mâna până în dreptul inimii – până ce faţa începe să ţi se îmbujoreze... aşa cum e acum.

Twotimer se apleacă spre mine şi îmi şopti:

– Asta înseamnă ancorare. Atunci când asociezi un sentiment fizic – precum atracţia – unei atingeri sau unui gest. De fiecare dată când Ross îşi va ridica astfel mâna, ea devine atrasă de el.

După alte câteva minute de discurs hipnotizator din partea lui Ross, privirea chelneriţei începu să devină sticloasă. Ross folosi ocazia pentru a începe să se joace nemilos cu ea. Îşi ridică mâinile ca un soi de ascensor de la stomac în dreptul feţei în câteva secunde, zâmbind în vreme ce o făcea să roşească de fiecare dată. Femeia uitase de tacâmurile pe care le ducea şi care se balansau în echilibru nesigur pe braţul ei.

– Ai fost atrasă imediat de prietenul tău? continuă Ross. Plesni din degete, eliberând-o pe femeie din transă. Sau ai avut nevoie de timp?

– Păi, ne-am despărţit, rosti ea. Dar a durat ceva vreme. La început am fost amici.

– Şi nu e cu mult mai bine când resimţi acea atracţie – îşi ridică iarăşi mâna ca un ascensor şi privirea ei începu să redevină sticloasă – din prima clipă pentru cineva? Arătă înspre sine, ceea ce bănuiam că era un alt truc NLP pentru a o determina pe ea să creadă că el era acel cineva. E incredibil, nu-i aşa?

– Da, fu ea de acord, uitând complet de celelalte mese.

– Ce nu a mers cu prietenul tău?

– Era prea imatur.

Ross prinse ocazia din zbor.

– Păi atunci ar trebui să te întâlnești cu bărbați mai maturi.

– Mă gândeam exact la tine în vreme ce vorbeam, chicoti ea.

– Pun pariu că atunci când te îndreptai spre masă eu eram ultima persoană de care credeai că ai putea fi atrasă.

– Ciudat, recunoscu ea. Nu ești genul meu.

Ross îi propuse să se revadă la o cafea când ea nu era de serviciu, iar femeia prinse imediat ocazia de a-i da numărul de telefon. Tehnica lui Ross era complet diferită de cea a lui Mystery, dar părea să dea aceleași rezultate miraculoase.

Ross scoase un râset puternic și puțin răutăcios.

– Ei, bine, s-ar putea ca ceilalți clienți ai tăi să devină iritați. Dar înainte de a pleca, îți mai spun ceva. Ce-ar fi să strângem sentimentele bune pe care le nutrești chiar acum – își ridică iarăși mâinile – și să le introducem în acest baton de zahăr – luă un baton de zahăr și își frecă palma ridicată de el – astfel ca tu să le poți duce cu tine întreaga zi?

Îi dădu femeii batonul de zahăr. Ea îl băgă în șorț și plecă de la masă, roșie ca sfecla la față.

– Asta, șuieră Twotimer în direcția mea, se numește ancorare condimentată. După ce Ross pleacă, batonul de zahăr îi va aduce ei aminte de emoțiile pozitive resimțite în prezența lui.

La ieșirea din restaurant, Ross execută aceeași procedură cu fata de la intrare și îi obținu numărul de telefon. Ambele femei aveau douăzeci și ceva de ani; Ross trecuse de patruzeci. Eram vrăjit.

Ne-am înghesuit în Saab-ul lui Ross și am pornit spre Getty.

– Tot ceea ce îți dorești de la o femeie – atracție, fascinație, dorință – reprezintă doar un proces intern care decurge în trupul și mintea ei, ne explică el în vreme ce conducea mașina. Iar pentru a demara acest proces nu ai nevoie decât de întrebări care să o facă pe ea să-și exploreze trupul și mintea și pe care să le trăiască pe propria piele ca să-ți răspundă la ele. După aceea ea va lega acele sentimente de atracție de tine.

Stând pe bancheta din spate alături de mine, Twotimer se uită la fața mea ca să vadă reacții.

– Ce crezi? mă întrebă el.

– E uluitor.

– E lucrarea diavolului, mă corectă el, schițând un rânjet.

Când am ajuns la Getty, Twotimer își îndreptă atenția asupra lui Ross.

– Voiam să te întreb despre secvența Omului din Octombrie, zise el. Am modificat câțiva pași.

Ross se întoarse spre el.

– Înțelegi că astfel de lucruri sunt extrem de păcătoase? Vorbind, Ross îndreptă un deget spre pieptul lui Twotimer, deasupra inimii lui. Declanșase iarăși procesul de ancorare, încercând să asocieze noțiunea

de „rău" cu tiparul de acțiune interzis. Există un motiv pentru care nu predau acești pași la seminariile mele.

– Care ar fi acesta? întrebă Twotimer.

– E ca și cum aș da batoane de dinamită unor copii, replică Ross.

Twotimer rânji din nou. Îmi dădeam exact seama ce gândea, și asta pentru că, în mintea mea, cuvântul *diavolesc* era ancorat de acel zâmbet.

– Darwin a vorbit despre supraviețuirea celei mai bine adaptate specii, se apucă Twotimer să-mi explice în vreme ce parcurgeam colecția de artă de dinaintea secolului XX din muzeu. În epocile anterioare, asta însemna că doar cei puternici supraviețuiau. În prezent, forța nu mai ajută pe cineva să înainteze în cadrul societății. Femeile mișună în jurul seducătorilor, care știu cum să declanșeze, prin cuvinte și atingeri, zonele dedicate fanteziilor din creierul lor. Era ceva artificial și îndelung exersat în modul în care îmi vorbea, în care se mișca și în felul cum se uita la mine. Ca și cum mi-ar fi sorbit sufletul prin intermediul ochilor lui. Așadar, întreaga idee a supraviețuirii celui mai bine adaptat a devenit un anacronism. Ca jucători activi, ne aflăm la porțile unei noi ere: supraviețuirea celor mai abili.

Îmi plăcea ideea, deși nu eram mai abil decât eram puternic. Vorbeam repede și destul de bolovănos, aveam mișcări ușor efeminate și nu-mi gestionam deloc bine limbajul trupului. Ca să învăț lecția de supraviețuire aveam nevoie de multă muncă.

– Casanova a fost ca şi noi, continuă Twotimer. Numai că noi avem un stil de viaţă mai bun.

– Păi probabil era nevoie de mult mai mult efort pentru a seduce o femeie în acele vremuri din pricina moravurilor epocii, am rostit eu, încercând să contribui cu ceva util la discuţie.

– În plus, dispunem de tehnologie.

– Adică de NLP?

– Nu numai de asta. Casanova trebuia să lucreze singur. Zâmbi în vreme ce privirea lui mă fixă cu şi mai mare intensitate. Noi însă ne avem unul pe celălalt.

Ne-am plimbat prin galeriile de artă, uitându-ne la oamenii care studiau picturile. Am urmărit cum Grimble şi Twotimer s-au apucat să discute cu diverse femei. Îmi era mult prea frică pentru a încerca o abordare în faţa lui Ross: mă simţeam ca şi cum aş fi încercat să cânt la vioară în faţa lui Menuhin. Mă temeam ca el să nu critice toate acţiunile mele sau să se supere că nu foloseam destule elemente din tehnologia lui. Pe de altă parte, el era genul de om care îşi sfătuia elevii să treacă peste teama de abordare a femeilor prin apropierea la întâmplare de ele şi iniţierea unei discuţii cu introduceri de genul: „Bună, sunt Manny Marţianul. Care este culoarea ta favorită la bilele de bowling?“ Aşa că n-aveam de ce să mă îngrijorez că voi părea un idiot în faţa lui. El încuraja idioţii.

La sfârşitul zilei, Ross se alesese cu trei numere de telefon. Twotimer şi Grimble aveau fiecare câte două. Eu nu aveam nici unul.

Când ne-am urcat în trenulețul care cobora dealul de la muzeu spre parcare, Ross s-a așezat pe locul de lângă mine.

– Ascultă, rosti el. Peste câteva luni voi ține un nou seminar. Te las să participi la el pe gratis.

– Mersi, am rostit eu.

– Eu voi fi învățătorul tău, nu Mystery. Vei vedea că ceea ce predau eu este de o sută de ori mai puternic.

Nu prea știam ce să-i răspund. Cei doi se luau la întrecere pentru mine, un novice.

– Încă un lucru, zise Ross. În schimb, vreau să mă duci la cinci – nu, la șase – petreceri hollywoodiene, cu fetițe fierbinți. Trebuie să-mi lărgesc orizonturile.

Zâmbi și mă întrebă, frecându-și degetul mare de bărbie:

– Ne-am înțeles?

Eram convins că mă ancorează.

Pasul III

DEMONSTREAZĂ-ȚI VALOAREA

Omul meu este fin ca Barry, iar vocea lui e groasă.
Un trup ca al lui Arnold, cu un chip ca al lui Denzel...
Se îmbracă precum un mare mahăr, dar chiar și în blugi
E ca nimeni altul, bărbatul visurilor mele...
Poartă mereu conversații grele pentru minte,
Ceea ce înseamnă mult pentru mine, căci bărbații buni sunt greu de găsit.

SALT-N-PEPA, *Whatta Man*

Capitolul 1

Cei mai buni prădători nu stau așezați pe solul junglei cu colții dezgoliți și ghearele scoase. Vânatul îi evită dacă vede asta. Ei se apropie încet și fără amenințare de pradă, îi câștigă încrederea, apoi atacă.

Cel puțin așa mi-a spus Sin. Denumea asta cu mândrie Metoda Sin.

Deși Mystery plecase în Toronto după seminar, eu am păstrat legătura cu Sin. Am fost martor la momentul în care o femeie a venit acasă la el pentru prima dată și el a împins-o în perete ținând-o de gât, apoi i-a dat drumul chiar înainte de a o săruta, urcându-i nivelul de adrenalină la cote astrale din pricina sentimentelor de frică și excitare trăite simultan. Apoi i-a pregătit cina și n-a mai scos o vorbă despre toată povestea până la desert, când s-a uitat la ea ca un tigru care își ochește prada și i-a spus pe un ton pofticios abia reținut:

– Nici măcar nu vrei să știi ce mă gândesc să îți fac acum.

Asta a fost momentul în care m-am scuzat și am plecat acasă.

Alături de mai alunecosul Grimble, prădătorul Sin a devenit o aripă credincioasă. Dar prietenia noastră nu a durat mult. Într-o după-amiază, după o sesiune de șarjare la mall-ul din Beverly Center, Sin m-a informat că avea să se înroleze în forțele aeriene ca ofițer.

– Armata înseamnă un salariu sigur, mi-a explicat el la o cafea. Și pot locui oriunde vreau. Sunt de prea multă vreme un programator de computere șomer.

Am încercat să-l determin să se răzgândească. Sin era favoritul astrelor, avea un talent înnăscut pentru a agăța și era un artist sado-maso. Dacă se înrola în armată era obligat să ascundă toate aceste atribute ale lui. Însă el părea hotărât.

– Am vorbit cu Mystery despre tine, mi-a zis, aplecându-se peste masa metalică. Vorbea, ca întotdeauna, pe un ton letal de serios. Vrea să-și programeze următorul seminar în decembrie. Cum eu nu voi mai fi aici ca să-i slujesc drept aripă, vrea ca tu să faci chestia asta.

Gândindu-mă la un nou weekend alături de Mystery și secretele lui, cum ar fi fost tiparele de acțiune folosite pentru a impresiona fetele până la lacrimi, am încercat să-mi controlez emoția din voce și am spus:

– Cred că voi fi liber.

Nu-mi venea să cred că dintre toți artiștii în ale agățatului, Mystery mă alegea tocmai pe mine. Probabil că nici el nu cunoștea prea mulți oameni.

Exista însă o mică problemă: nu aveam să fiu liber în decembrie. Planificasem un drum cu avionul până la Belgrad pentru a-l vizita pe Marko, colegul meu de școală care îmi făcuse cunoștință cu Dustin și cu metodele naturale ale acestuia. Era prea târziu ca să mai anulez vizita, dar nici nu-mi puteam permite să dau cu piciorul ocaziei de a fi aripa lui Mystery.

Trebuia să existe o soluție.

În acea noapte l-am sunat pe Mystery în Toronto, unde locuia împreună cu părinții, cu două nepoate, cu sora și cumnatul lui.

– Hei, amice, mă salută Mystery auzindu-mă. M-am plictisit de moarte pe aici.

– Îmi vine greu să cred asta.

– Păi plouă și am chef să ies. Dar nu am cu cine și habar n-am unde să mă duc. Făcu o pauză ca să le ceară nepoatelor sale să tacă din gură. Probabil că o să mănânc singur niște sushi.

Presupusesem că marele Mystery trebuia să aibă fiecare noapte ocupată cu întâlniri programate și o listă de așteptare încărcată cu indivizi dornici să iasă cu el la șarjat prin cluburi. În loc de asta, el stătea acasă. Tatăl lui era bolnav. Maică-sa nu-și mai vedea capul de treburi. Iar sora lui divorța de bărbată-său.

– Nu poți ieși undeva cu Patricia? am întrebat eu.

Patricia era prietena lui Mystery, cea prezentată în neglijeu în albumul lui cu poze.

– E furioasă pe mine, îmi răspunse el. Mystery o cunoscuse pe Patricia cu patru ani înainte, când ea abia imigrase din România. Încercase să o modeleze astfel încât să corespundă idealului său feminin – o convinsese să-și facă implanturi mamare, să-i ofere lui partide de sex oral (o chestie pe care ea n-o mai făcuse înainte) și să-și ia o slujbă ca stripteuză –, dar ea trăsese linia de demarcație în clipa în care se pusese problema de a deveni bisexuală. Pentru Mystery, așa ceva reprezenta un motiv de încetare a unei relații.

Oamenii au motivele lor pentru a intra în joc. Unii, precum Extramask, sunt virgini care vor să experimenteze cum este să fii cu o femeie. Alții, precum Grimble și Twotimer, au chef de fete noi în fiecare noapte. În fine, alții, precum Sweater, caută o nevastă perfectă. Mystery avea scopul lui total diferit.

– Vreau să fiu iubit de două femei, zise el. Vreau o blondă de nota zece și o asiatică de nota zece, care să se iubească reciproc la fel de tare precum mă iubesc pe mine. Iar heterosexualitatea Patriciei îmi afectează viața mea sexuală cu ea, deoarece dacă nu-mi închipui că e și altă fată de față, scula mea nu stă mereu întărită. Se duse cu telefonul în altă cameră, pentru că soră-sa se certa cu soțul ei, apoi continuă: Aș rupe-o complet cu Patricia, dar în Toronto nu există femei de nota zece. Nu există gagici strălucitor de perverse. În cel mai bun caz sunt de nota șapte.

– Mută-te în Los Angeles, l-am îndemnat eu. Aici trăiesc toate gagicile pe gustul tău.

– Mda, chiar am nevoie să plec de aici, oftă el. Așa că vreau să programez o serie de seminarii. Am oameni interesați în Miami, Chicago și New York.

– Ce ai zice de Belgrad?

– Cum? Nu e război pe acolo?

– Nu, războiul s-a terminat. Iar eu trebuie să vizitez un vechi prieten. Mi-a spus că nu mai e nici un fel de problemă. Putem sta gratis la el, iar despre femeile slave se zice că sunt cele mai frumoase din lume.

Ezită.

– În plus, am un bilet de avion gratis.

Tăcere. Se gândea la ofertă.

Am împins lucrurile mai departe.

– Ce naiba? E doar o aventură. În cel mai rău caz vei avea încă o poză de pus în albumul cu suvenire.

Mystery gândea matricial. Dacă era de acord cu ceva, își dădea consimțământul instantaneu și întotdeauna cu aceeași expresie, pe care o folosi și acum:

– S-a făcut.

– Excelent, am replicat eu. Îți trimit prin e-mail ora plecării.

Abia așteptam călătoria de șase ore cu avionul. Voiam să storc din capul lui toate informațiile, toate trucurile lui magice, toate replicile de agățat, toate poveștile de vrajă. Voiam să imit exact ce îl văzusem pe el că face, cuvânt cu cuvânt, truc cu truc, pur și simplu pentru că lui îi ieșeau toate.

– Dar stai așa, zise el. Mai e ceva.

– Ce?

– Dacă o să fii aripa mea, nu poți fi Neil Strauss, rosti el cu aceeași hotărâre cu care acceptase propunerea mea. E timpul să te schimbi, să ieși din carapace și să devii altcineva. Gândește-te puțin: Neil Strauss, scriitor. Nu merge. Nimeni n-are chef să se culce cu un scriitor. Scriitorii sunt la marginea de jos a piramidei sociale. Trebuie să fii o vedetă. Și nu doar cu femeile. Ești un artist în căutarea artei tale. Iar eu cred că arta ta se referă la talentele sociale pe care le înveți. Te-am urmărit pe teren; te adaptezi repede. De aceea eu și Sin te-am ales. Stai puțin.

L-am auzit răsfoind prin câteva hârtii.

– Ascultă. Uite obiectivele mele de dezvoltare. Vreau să fac rost de fonduri pentru un spectacol itinerant de iluzionism. Vreau să stau în hoteluri șic. Vreau o limuzină către și de la spectacole. Vreau emisiuni speciale la televiziune cu numere grandioase de magie. Vreau să plutesc peste cascada Niagara. Vreau să călătoresc până în Anglia și Australia. Vreau bijuterii, jocuri, un avion, un asistent personal, un stilist propriu. Și vreau să mai joc în *Jesus Christ Superstar*, în rolul lui Iisus.

Măcar el știa ce vrea de la viață.

– Dar ce caut eu cu adevărat este ca oamenii să mă invidieze, femeile să mă dorească și bărbații să vrea să fie ca mine.

– Nu prea ai avut parte de dragoste în copilărie, nu?

– Nu, răspunse el oarecum cu timiditate.

La sfârșitul conversației, îmi spuse că avea să-mi trimită prin e-mail parola de acces într-o comunitate online secretă, botezată Mystery's Lounge. O crease cu doi ani înainte, după ce o barmaniță întreprinzătoare cu care se culcase în Los Angeles descoperise un material pe internet scris de el, despre ea, în cadrul unei comunități online publice de experți în seducție. După ce își petrecuse un weekend răscolind arhiva online de materiale ale lui, barmanița îi trimisese un mesaj prietenei lui Mystery, Patricia, în care îi povestise despre activitățile neortodoxe practicate de prietenul acesteia. Dezvăluirea aproape că distrusese relația lui cu Patricia, dar îl învățase bine o lecție legată de pericolele vieții de artist al seducției: prinderea în flagrant delict.

Spre deosebire de alte comunități de mesaje pe care le citisem, în cadrul cărora sute de neofiți implorau sfaturile câtorva experți, Mystery își alesese cei mai mari artiști în agățat pentru forumul său privat. Aici își împărtășeau secretele, poveștile și tehnicile, și tot aici postau fotografii cu ei înșiși și femeile lor – ba, uneori, chiar și filme și înregistrări audio ale reușitelor lor de pe teren.

– Ține minte însă, rosti Mystery, nu mai ești Neil Strauss. Când o să te văd vreau să fii altcineva. Ai nevoie de un nume de seducător. Făcu o pauză pentru a se gândi: Styles?

– Ce zici de Style?

Cu asta mă mândream: poate că nu mă simțeam confortabil din punct de vedere social, dar cel puțin

știam să mă îmbrac mai bine decât cei care nu aveau o problemă ca a mea.

– Style să fie. Mystery și Style.

Da, Mystery și Style urmau să țină un seminar. Suna bine. Style, artistul în arta seducției, învățând niște ratați adorabili cum să-și întâlnească femeia visurilor.

Imediat ce am închis, mi-am dat seama de ceva: în primul rând, Style avea nevoie să se învețe pe sine. În definitiv, trecuse doar o lună de la seminarul meu cu Mystery. Mai aveam încă multe de făcut.

Sosise clipa unei nenorocite de schimbări radicale.

Capitolul 2

Unul dintre eroii adolescenței mele a fost Harry Crosby. Un poet de prin anii douăzeci a cărui poezie, ca să fiu sincer, era groaznică. El devenise însă legendar prin stilul său de viață. Nepot și fin al lui J.P. Morgan, Crosby îi cunoscuse bine pe Ernest Hemingway și D.H. Lawrence, fusese prima persoană care publicase fragmente din *Ulysse* al lui Joyce și ajunsese un simbol decadent al generației pierdute. Trăise o viață intensă, plină de consumul de opiu, și jurase că va muri până la vârsta de treizeci de ani. Când avea douăzeci și doi de ani, se însurase cu Polly Peabody, inventatoarea sutienului fără barete, și o convinsese să-și schimbe numele în Caresse. Ca mod de petrecere a lunii de miere, cei doi se încuiaseră într-o cameră în Paris alături de stive întregi de cărți și citiseră. Ajuns la treizeci și unu de ani, când își dăduse seama că stilul lui de viață nu îl ucisese încă, Crosby se împușcase.

Eu nu aveam o Caresse alături de care să mă încui în cameră, dar m-am închis în casă timp de o săptămână, în stil Harry Crosby, și am citit cărți, am ascultat casete, am urmărit filme și am studiat mesajele din Mystery's Lounge. M-am afundat în teoria seducției. Trebuia să scap de Neil Strauss și să mă reinventez ca Style. Voiam să mă ridic la nivelul încrederii pe care Mystery și Sin mi-o acordaseră.

Pentru asta era necesar să schimb nu numai ce anume le spuneam femeilor, ci și modul în care mă comportam în preajma lor. Trebuia să capăt încredere în mine, să devin interesant, decis, grațios, să ajung masculul alfa care nu fusesem niciodată. Aveam o groază de timp pierdut de recuperat și doar șase săptămâni la dispoziție pentru asta.

Mi-am cumpărat cărți despre limbajul trupului, despre flirt și despre tehnici sexuale. Am citit antologii ale fanteziilor sexuale feminine, precum *Secret Garden* de Nancy Friday, totul cu scopul de a mă convinge că femeile își doresc să facă sex la fel de mult ca și bărbații – dacă nu chiar mai mult decât ei. Deosebirea e că ele nu vor să se afle sub presiune, să fie mințite sau să se simtă ca niște târfe.

Am comandat cărți despre marketing, precum *Influence* de David Cialdini, din care am aflat câteva principii-cheie care guvernează deciziile luate de majoritatea oamenilor. Cel mai important dintre acestea este dovada socială, adică noțiunea că dacă toată lumea face ceva, acel ceva trebuie să fie bun. Așadar, dacă ești într-un bar, la braț cu o femeie frumoasă

(un pivot, cum i se spune în comunitate), e mult mai ușor să cunoști femei decât dacă te plimbi singur pe acolo.

M-am uitat la filmele pe care mi le dăduse Grimble și mi-am făcut însemnări la fiecare dintre ele, memorând diverse afirmații („dacă o femeie pătrunde în universul meu, va fi cel mai bun lucru care i se poate întâmpla“) și tipare. Există diferențe între replici și tipare. O replică este în esență un comentariu pregătit dinainte și spus în fața unei femei. Un tipar este un scenariu mai elaborat, făcut special pentru a o excita pe femeie.

Bărbații și femeile gândesc și reacționează diferit. Arată-i unui bărbat o copertă de *Playboy* și el devine gata de acțiune. De fapt, poți să-i arăți umbra unei plante care aduce a umbră de femeie și e gata de acțiune. Conform seducătorilor experți, femeile nu se lasă așa ușor convinse de imagini și discuții directe. Ele răspund mai bine la metafore și sugestii.

Unul din cele mai faimoase tipare ale lui Ross Jeffries folosește o emisiune Discovery Channel despre proiectarea echipamentelor din parcurile de distracții ca pe o metaforă pentru atracție, încredere și emoție, adesea elementele necesare predefinitorii pentru sex. Tiparul descrie „atracția perfectă“, care furnizează un sentiment de emoție pe măsură ce mașina de pe roller coaster se înalță spre vârf și apoi coboară cu mare viteză, apoi asigură un sentiment de siguranță, deoarece echipamentul a fost proiectat pentru oferirea unei asemenea experiențe într-un mediu confortabil

și sigur, după care, imediat ce traseul se sfârșește, oferă sentimentul poftei de a te urca din nou în mașinuță pentru a repeta isprava. Chiar dacă pare improbabil ca un astfel de tipar să stârnească sexual o fată, cel puțin este mai bun decât să discuți cu ea despre muncă.

Nu-mi ajungea însă doar să îl studiez pe Ross Jeffries. Multe din ideile lui sunt simple aplicări ale programării neurolingvistice. Așa că m-am dus la sursă și mi-am cumpărat cărți de Richard Bandler și John Grinder, doi profesori de la Universitatea California care au dezvoltat și popularizat această școală dubioasă de hipnopsihologie în anii șaptezeci.

După NLP a sosit vremea să învăț câteva din trucurile lui Mystery. Am cheltuit o sută cincizeci de dolari la magazine profilate pe magie, de unde am achiziționat casete video și cărți despre levitație, îndoirea metalelor și citirea gândurilor. Învățasem de la Mystery că în fața unei femei atrăgătoare unul din cele mai importante lucruri este să-ți demonstrezi valoarea. Cu alte cuvinte, ce mă diferenția pe mine de ultimii douăzeci de tipi care o abordaseră? Ei, bine, dacă reușeam să-i îndoi furculița doar uitându-mă la ea sau să-i ghicesc numele înainte chiar de a vorbi cu ea, atunci marcam o diferență.

Ca să demonstrez o valoare și mai mare, am cumpărat cărți despre analiza scrisului, cititul în rune și în cărți de tarot. În definitiv, subiectul de discuție preferat al oricui este propria persoană.

Mi-am făcut însemnări pe marginea a tot ce studiam, dezvoltând în același timp adevărate programe

și povești de spus pe teren, în acțiune. Mi-am neglijat munca, prietenii și familia. Aveam o misiune de îndeplinit, care mă solicita optsprezece ore pe zi.

Când am înghesuit în creierul meu informație la limita suportabilității, am început să exersez limbajul corpului. M-am înscris la cursuri de swing și salsa. Am închiriat filmele *Rebel fără cauză* și *O stradă numită dorință* ca să exersez privirile și ținutele lui James Dean și Marlon Brando. I-am studiat pe Pierce Brosnan în *Afacerea Thomas Crown*, pe Brad Pitt în *Întâlnire cu diavolul*, pe Mickey Rourke în *Orhideea sălbatică*, pe Jack Nicholson în *Vrăjitoarele din Eastwick* și pe Tom Cruise în *Top Gun*.

Mi-am studiat fiecare aspect al comportamentului fizic. Mi se bălăngăneau brațele când mergeam? Se înclinau ușor, ca și cum ar fi încercat să înconjoare niște pectorali masivi? Mergeam cu un aer de încredere în mine? Îmi puteam scoate și mai mult pieptul în afară? Îmi puteam ține capul și mai sus? Îmi puteam depărta ușor picioarele, ca și cum acestea ar fi încercat să cuprindă niște organe genitale enorme?

După ce mi-am corectat pe cont propriu cum am putut postura corpului, m-am înscris la un curs de tehnica Alexander privind îmbunătățirea posturii și m-am descotorosit de resturile învățăturilor moștenite pe filieră paternă. Și pentru că nimeni nu înțelege niciodată o iotă din ce spun – vorbesc prea repede, prea încet și parcă am prune în gură – am început să iau lecții săptămânale în particular de dicție și de canto.

Mă îmbrăcam cât puteam de des cu haine de firmă, cămăși în culori vii și accesorii care să mă scoată în evidență. Mi-am cumpărat inele, un lanț și podoabe false de piercing. Am testat pălăriile de cowboy, lanțuri care deveneau luminoase și chiar ochelari de soare noaptea ca să văd ce atrăgea atenția femeilor. În sinea mea știam că aproape toate aceste accesorii erau fandoseli, dar teoria păunului expusă de Mystery funcționa. Când purtam cel puțin un articol care ieșea în evidență, femeile interesate de a se întâlni cu mine găseau imediat o modalitate lejeră de a începe o conversație.

Ieșeam cu Grimble, Twotimer și Ross Jeffries aproape în fiecare noapte. Treptat, pas cu pas, am învățat o modalitate nouă de a interacționa. Femeile sunt sătule de tipi standard care pun aceleași întrebări standard: „De unde ești? Cu ce te ocupi?" Prin gesturile, îmbrăcămintea și tiparele noastre conversaționale, noi deveneam eroi care salvau femelele speciei umane de la moartea prin plictiseală.

Evident că nu toate femeile apreciau eforturile noastre. Deși n-am fost niciodată plesnit, nu s-a țipat niciodată la mine și nici nu m-am trezit cu băutura din vreun pahar aruncată în față, în mintea mea roiau permanent povești legate de eșecuri spectaculoase. Exista povestea lui Jonah, un virgin de douăzeci și trei de ani din cadrul comunității de seducători care fusese izbit în ceafă – de două ori – de o fată beată care înțelesese greșit cosultele lui. Pe urmă era povestea lui Little Big Dick, un tip din Alaska, care

ședea la o masă și discuta cu o fată când prietenul acesteia apăruse pe la spatele lui, îl trăsese de pe scaun, îl proiectase la podea și îl lovise timp de două minute cu picioarele în cap, fracturându-i arcada stângă și lăsându-i urme de bocanci pe toată fața.

Speram ca astfel de povești să constituie excepțiile.

Asemenea istorii nu prea încurajatoare mi se învârteau prin minte în vreme ce mă îndreptam cu mașina spre Westwood, căminul Universității UCLA, pentru prima mea tentativă de șarjare în timpul zilei. În ciuda copiuțelor din buzunarele blugilor pe care îmi însemnasem expresii de spargere a gheții și rutine de urmat după aceea, mă simțeam pietrificat în vreme ce străbăteam străzile, încercând să selectez o primă victimă.

În vreme ce treceam pe lângă un magazin, am zărit o femeie cu ochelari maro și păr blond, tuns scurt, până în dreptul umerilor. Era zveltă, cu forme frumoase, blugi strânși cât trebuia pe șolduri și un ten de culoarea untului topit. Părea comoara încă nedescoperită a campusului.

A intrat în magazin și am decis să o urmez. Am zărit-o iarăși prin geamul vitrinei. Arăta a intelectuală de marcă al cărei potențial sexual interior nu înflorise încă. Părea o persoană cu care să pot discuta despre filmele lui Tarkovsky, după care să o duc la un raliu cu camioane. Poate că ea era Caresse a mea. Știam că dacă n-o abordez aveam să mă auto-admonestez după aceea și să mă simt ca un nenorocit. Am decis să încerc prima mea agățare de zi. În plus, mi-am

zis eu, probabil că de aproape oricum nu mai arăta la fel de bine.

Am intrat în magazin și am descoperit-o undeva unde studia mai multe plicuri pentru scrisori.

- Hei, poate mă poți ajuta să pun capăt unei dispute în care sunt antrenat, i-am spus.

În vreme ce mă foloseam de deschizătorul Maury Povich, am observat că era și mai frumoasă de aproape. Dădusem de o tipă autentică de nota zece. Iar eu trebuia să urmez protocolul și să o cosult.

– Știu că nu sună bine ce spun, am continuat eu dintr-o suflare, dar am crescut cu desenele animate cu Bugs Bunny, iar tu ai cea mai adorabilă expresie de Bugs Bunny.

Mi-a trecut prin minte că mersesem prea departe. Rostisem o cosultă și probabil urma să fiu pălmuit. Însă ea a zâmbit.

– Așadar, după atâția ani de aparate dentare, maică-mea o să fie furioasă, mi-a replicat ea.

Îmi răspundea la flirt.

Am executat rutina ESP și din fericire ea a ales numărul 7. Era uimită. Am întrebat-o cu ce se ocupa și mi-a răspuns că era top-model și avea o emisiune la TNN. Cu cât discutam mai mult, cu atât părea să-i placă. Însă pe măsură ce desfășuram un arsenal tot mai vast de rutine, am început să devin nervos. Nu-mi venea să cred că o femeie care arăta așa discuta cu mine. Toți cei din magazin se uitau la noi. Nu puteam merge mai departe.

– Am întârziat la o întâlnire, i-am spus eu. Mâinile îmi tremurau din pricina nervilor. Ce pași am putea urma ca să continuăm această conversație?

Asta era rutina de încheiere a lui Mystery. Un artist al seducției nu-i dă niciodată unei fete numărul de telefon, pentru că ea ar putea să nu sune. Un artist trebuie să facă o femeie să se simtă suficient de confortabil ca să-i dea ea numărul ei. Totodată, trebuie să evite să i-l ceară direct, pentru că ea ar putea refuza, așa că metoda cea mai bună este aceea de a conduce discuția astfel încât femeia să i-l ofere singură.

– Ți-aș putea da numărul meu de telefon, propuse ea.

Și-a scris numele, urmat de numărul de telefon și de adresa de e-mail. Nu-mi venea să cred.

– Să știi că nu prea ies în oraș, m-a avertizat ea, ca și cum ar fi fost cuprinsă de remușcări.

Poate că începuse deja să regrete ce făcuse.

După ce m-am întors acasă, am scos bilețelul din buzunar și l-am pus în fața computerului. De vreme ce ea afirmase că e top-model, voiam să găsesc online o fotografie a ei. Îmi dăduse doar prenumele, dar din fericire adresa de e-mail conținea și numele ei de familie, Kurtis. Am tastat cele două nume în motorul de căutare pe internet și pe ecran mi-au apărut aproape o sută de rezultate.

Tocmai primisem numărul de telefon al celei care era oficial Playmate of the Year[1].

[1] Un soi de regină a frumuseții promovată mai ales de reviste pentru bărbați precum *Playboy* (n. tr.).

Capitolul 3

Stăteam în faţa telefonului şi mă holbam în fiecare seară la numărul de telefon al lui Dalene Kurtis. Nu-mi puteam aduna curajul de a suna. Nu mă simţeam suficient de arătos şi de încrezător în mine pentru acest exemplar perfect al feminităţii. Adică, ce-aş fi făcut dacă m-aş fi întâlnit cu ea?

Îmi amintesc că la şaptesprezece ani, în timpul unei slujbe temporare din perioada vacanţei de vară, am cunoscut o fată pe nume Elisa. Eram atât de nervos, că nu-mi puteam stăpâni tremurul mâinilor şi al vocii. Cu cât eu deveneam mai stingherit, cu atât ea se simţea mai prost. Când ni s-a adus mâncarea, eram atât de stresat încât nici nu îndrăzneam să mestec în faţa ei. Fusese un dezastru – şi nici măcar nu fusese vorba de o întâlnire. Aşadar, ce speranţe puteam eu nutri de la o întâlnire cu top-modelul anului?

Există o expresie pentru aşa ceva: lipsă de valoare. Mă simţeam complet lipsit de valoare.

Am așteptat trei zile ca să sun, apoi am amânat pe ziua următoare, după care am decis că un apel dat în weekend ar lăsa impresia că nu am nici un fel de viață socială, așa că mi-am impus să o sun luni. În acel moment deja trecuse o săptămână. Probabil că ea mă uitase complet. Discutasem cel mult zece minute și trebuia să recunosc că reușisem o închidere cam în doi peri. Eram doar un tip bizar și interesant pe care îl cunoscuse într-un magazin. Nu exista nici un motiv ca această femeie, care își putea alege orice bărbat de pe glob, să vrea să mă revadă. Așa că n-am mai sunat-o.

Eram propriul meu dușman.

Primul meu succes legitim a apărut abia o săptămână mai târziu. Extramask, cel de la seminarul lui Mystery, s-a ivit neanunțat într-o seară de luni la ușa apartamentului meu din Santa Monica. Era extrem de emoționat pentru că tocmai făcuse o descoperire fascinantă.

– Am crezut mereu că ejacularea este însoțită de durere, m-a anunțat el în clipa în care am deschis ușa.

Extramask arăta altfel. Își vopsise și-și aranjase părul, își pusese inele în urechi și avea un lanț la gât și haine care-i dădeau un aspect de punkist. Arăta chiar bine. Ținea în mână cartea *Unlimited Power* a lui Anthony Robbins. Așadar apucase și el pe aceeași cale ca și mine.

– La ce te referi? l-am întrebat eu.

– Bun. Îmi dau drumul, mă curăț, apoi îmi trag chiloții, corect?

A intrat şi s-a aruncat pe canapeaua mea.

– Cred că înţeleg.

– Dar ce nu mi-am dat seama până ieri a fost faptul că pe canalul sculei mele rămânea mereu spermă. Mă duceam la culcare şi sperma se întărea în sculă. Mă trezeam dimineaţa şi mă duceam să mă piş, dar nu ieşea nimic afară. Îşi duse o mână la organele sexuale, pe care le agită ca să-şi ilustreze mai bine ideea. Aşa că mă forţam mai tare şi mă trezeam că din penisul meu zboară ceva tare care se izbeşte de perete.

– Ai luat-o razna.

Nu trecusem niciodată printr-un astfel de fenomen şi nici nu auzisem despre el. Extramask era rezultatul bizar al unei educaţii stricte în spirit catolic îmbinate cu o ambiţie plină de încărcătură comică. Nu-mi dădeam seama dacă avusese cu adevărat necazuri sau doar încerca să mă distreze pe mine.

– Mă durea ca dracu', continuă el. Era atât de rău că am încetat să mă mai distrez timp de o săptămână pentru că n-aveam chef de durerea aia. Însă noaptea trecută am scos de tot porcăria aia imediat ce mi-am dat drumul.

– Şi acum te masturbezi după pofta inimii?

– Exact, răspunse el. Şi nici măcar nu ţi-am spus care este partea bună.

– Credeam că asta este partea bună.

Glasul îi deveni mai ascuţit de emoţie.

– Acum mă pot pişa alături de alţi oameni! E vorba doar despre încrederea în tine. Deci chestiile

pe care le-am învățat de la seminarul lui Mystery nu se rezumă doar la agățarea gagicilor.

– Adevărat.

– Sunt bune de folosit și la pișat.

Ne-am dus la La Salsa ca să mâncăm burrito. La o masă învecinată stătea o femeie atrăgătoare, dar ușor neîngrijită, care avea de lucru cu niște chitanțe. Avea păr castaniu, lung și ondulat, trăsături fine și sâni imenși, care refuzau să stea ascunși sub tricou. Am încălcat regula celor trei secunde cu circa două sute cincizeci de secunde în plus, dar în cele din urmă mi-am găsit curajul de a o aborda. Nu aveam chef să par un neisprăvit în ochii lui Extramask.

– Am urmat un curs de analiza scrisului de mână, i-am spus femeii. În vreme ce așteptăm mâncarea, te deranjează dacă fac exerciții cu tine?

Ea m-a privit sceptică, dar probabil a decis că nu sunt periculos și a acceptat cererea mea. I-am dat carnetul meu și am rugat-o să scrie o propoziție în el.

– Interesant, am spus eu după aceea. Scrisul tău de mână nu are înclinații. E drept, ceea ce înseamnă că ești o persoană foarte mulțumită de tine și care nu are întotdeauna nevoie să fie în preajma altora pentru a avea un sentiment de bine.

M-am asigurat că ea dă din cap în semn de încuviințare, după care am mers mai departe. Era o tehnică pe care o învățasem dintr-o carte despre interpretări ale scrisului și limbajului trupului unde se expuneau truisme și tehnici de interpretare a limbajului trupului folosite de falșii psihologi.

– Nu dispui de cine știe ce sistem de organizare a scrisului, ceea ce înseamnă că în general nu te pricepi să fii organizată și nu prea respecți programele.

Cu fiecare bucățică de informație pe care i-o ofeream, ea se apropia mai tare de mine și dădea mai mult din cap. Avea un zâmbet superb și era o persoană cu care îmi venea ușor să vorbesc. Tocmai terminase niște ore de actorie undeva în apropiere, așa că s-a oferit să-mi citească mai multe glume pe care și le notase în carnețelul ei.

– Îmi deschid spectacolele cu chestia asta, zise ea după ce mi-am încheiat analiza. „Tocmai m-am întors de la sala de gimnastică și, Doamne, cât de obosite îmi simt brațele."

Replica era spărgătorul ei de gheață. Și-o notase pe un bilețel pe care îl păstra în buzunar. Mi-am dat seama că agățarea femeilor semăna mult cu o scenă de teatru sau orice altă formă de artă de interpretare. E nevoie de deschideri, de rutine și de o închidere memorabilă, plus capacitatea de a face ca totul să pară o noutate de fiecare dată.

Mi-a spus că își petrece noaptea la un hotel din oraș, așa că m-am oferit să o conduc cu mașina. După ce ne-am dat jos, am arătat înspre obraz și i-am spus:

– Sărută-mă de la revedere.

Ea m-a sărutat pe obraz. Extramask a lovit emoționat cu pumnul spătarul scaunului meu. Apoi i-am spus tipei că am de lucru, dar că o sun să bem ceva după ce termin.

– Vrei să tragi o raită prin cluburi cu mine și Vision în noaptea asta? m-a întrebat Extramask după plecarea ei.

– Nu, ar trebui să mă văd cu tipa asta.

– Păi eu ies oricum, replică el. Dar după aia, când ajung acasă, am să trag cea mai strașnică labă gândindu-mă la fata care tocmai te-a sărutat.

În seara aia, înainte de a pleca la întâlnirea cu tipa, am tipărit unul din tiparele interzise ale lui Ross Jeffries pe care Grimble mi le trimisese prin e-mail. Eram hotărât să mă revanșez pentru erorile mele de dată recentă.

Ne-am dus să bem ceva la un bar. Se schimbase într-o bluză albastră și blugi largi, care o făceau să arate cumva ștearsă. Cu toate astea, mă bucuram că am în sfârșit întâlnire cu o tipă pe care o agățasem. Aveam acum ocazia să experimentez lucrurile ceva mai în profunzime.

– Există o cale, i-am spus eu, de a te concentra mai bine asupra obiectivelor și vieții tale.

Mă simțeam ca Grimble dând lecții.

– Cum anume? mă întrebă ea.

– Este vorba de un exercițiu de vizualizare. M-a învățat un prieten. Nu-l știu pe dinafară, dar ți-l pot citi.

Voia să-l audă.

– Bine, am spus eu, după care am despăturit hârtia cu schema de lucru și am început să citesc de pe ea. Poate încerci să-ți amintești ultima oară când ai simțit

fericire sau plăcere. Dacă ai simți acum, în ce parte a trupului ai resimți aceste senzații?

Mi-a indicat centrul pieptului ei.

– Și cât de bine te simți pe o scară de la 1 la 10?

– 7.

– Bine. Acum, pe măsură ce te concentrezi asupra senzației, observă culoarea care începe să emane din această senzație. Ce culoare e?

– Purpuriu, rosti ea închizând ochii.

– Bun. Și acum, cum ar fi dacă ai lăsa tot acest purpuriu să emane din acel loc și să te umple de căldură? Cu fiecare respirație, vreau să lași purpuriul să devină tot mai strălucitor.

Corpul ei începu să se relaxeze; îi vedeam pieptul ridicându-se și coborând prin bluza albastră. Chiar o făceam: stârneam un răspuns asemănător celui obținut de Ross Jeffries la localul California Pizza Kitchen. Am continuat cu mai multă încredere să exersez schema, determinând extinderea și creșterea în intensitate a petei de culoare în interiorul tipei, pe măsură ce ea cădea tot mai adânc în transă. Mi-l imaginam pe Twotimer rostind tăcut cuvântul *diavol* în fundal.

– Cum te simți acum, pe o scară de la 1 la 10? am întrebat-o eu.

– 10, îmi răspunse ea.

Deci schema funcționa.

Apoi i-am cerut să înghesuie toată acea extindere de culoare într-o gămălie minusculă purpurie care conținea toată intensitatea și forța plăcerii pe care o

resimțea. I-am cerut să pună gămălia imaginară în mâna mea. Apoi mi-am plimbat mâna de-a lungul corpului ei, mai întâi de la distanță, apoi atingând-o ușor.

– Observă cum atingerea mea poate deveni ca o pensulă de artist, transferând culorile și senzația în sus de-a lungul încheieturii mâinii, apoi de-a lungul brațului, până la pielea feței.

Ca să fiu sincer, habar n-aveam dacă povestea asta o excita sau nu. Mă asculta și părea că se bucură, dar n-a început să-mi sugă degetele precum tipa din povestea lui Grimble. De fapt, mă simțeam nu doar puțin cam idiot, ci și cam pervers că foloseam pretextul hipnozei ca s-o ating. Nu-mi plăceau aceste scheme interzise. Intrasem în joc ca să capăt încredere în mine, nu ca să învăț cum să controlez mințile altora.

M-am oprit și am întrebat-o ce crede.

– M-am simțit bine, mi-a zis ea și mi-a aruncat zâmbetul ei superb.

Nu-mi dădeam seama dacă mă lua peste picior sau nu, dar presupun că cei mai mulți oameni sunt dispuși să încerce ceva nou dacă li se pare că nu este nimic periculos.

Am împăturit hârtia la loc, am băgat-o în buzunar și am condus-o pe tipă înapoi la hotel, dar, în loc să o las în fața hotelului, am parcat mașina în garaj. Ne-am dat jos și am urmat-o în camera ei. Eram prea speriat ca să scot vreo vorbă, temându-mă că se va întoarce spre mine și mă va întreba: „De ce mă urmărești?" Dar ea părea să fi consimțit mental: în noaptea aceea părea că vom face sex. Nu-mi venea

să cred ce noroc dăduse peste mine. După toate acele exerciții, începeam în sfârșit să obțin rezultate.

În conformitate cu Mystery, e nevoie în medie de șapte ore ca o femeie să fie condusă lejer de la o simplă întâlnire la o partidă de sex. Aceste șapte ore se pot petrece condensat într-o singură noapte sau pe parcursul câtorva zile: abordarea și discuția, o oră; vorbitul la telefon, altă oră; întâlnirea pentru a bea ceva, două ore; vorbitul la telefon, altă jumătate de oră; apoi, la următoarea întâlnire, pierdut timpul încă două ore înainte de a ajunge împreună în pat.

O așteptare timp de șapte ore sau mai mult înseamnă ceea ce Mystery numește un joc consistent. Uneori însă, o femeie fie iese în oraș cu intenția clară de a aduce pe cineva acasă la ea, fie poate fi ademenită spre sex într-o perioadă mai scurtă de timp. Mystery numește asta norocul prostului. Petrecusem o oră cu tipa asta la La Salsa și două ore la bar. Aveam să trec prin prima mea experiență de noroc al prostului.

Tipa a introdus cheia magnetică în broască și imediat a apărut lumina verde – un indiciu, pentru mine, al nopții pasionale care urma. A deschis ușa și eu am urmat-o înăuntru. S-a așezat la marginea patului – ca în filme – și și-a scos pantofii. Mai întâi stângul, apoi dreptul. Purta ciorapi albi, un accesoriu pe care îl găseam încântător. Și-a îndoit degetele ambelor picioare în sus, apoi în jos și s-a lăsat pe spate pe pat.

Am făcut un pas spre ea, pregătit să mă reped peste ea ca s-o îmbrățișez. Brusc, nările mi-au fost asaltate de cel mai cumplit miros posibil. Pur și simplu

m-am trezit dând înapoi. Era același gen de putoare asemănătoare izului de brânză stricată pe care îl emană alcoolicii boschetari din metrourile New York-ului. Genul de putoare care face toți călătorii dintr-un vagon să coboare la prima stație. Oricât mă dădeam înapoi, putoarea nu mă slăbea deloc. Umplea întreaga încăpere și toate spațiile disponibile.

M-am uitat la tipa care stătea întinsă pe pat, în mod clar dornică de sex. Picioarele ei emanau acel miros. Picioarele ei împuțeau camera.

Trebuia să ies imediat de acolo.

Capitolul 4

În fiecare noapte, după ieșiri în oraș și întâlniri, elevii în arta seducției și maeștrii lor postează online relatări ale experiențelor prin care au trecut, denumite rapoarte de teren. Obiectivul lor prin relatarea acestor aventuri diferă de la caz la caz: unii vor ajutor pentru îndreptarea erorilor, alții vor să împărtășească tehnici noi și câțiva vor doar să se laude.

A doua zi după aventura mea eșuată cu artista căreia îi puțeau picioarele, Extramask a postat online un raport de teren. Era clar că trecuse și el printr-o aventură ciudată în aceeași noapte. Timpul petrecut de el în cadrul comunității seducătorilor își arătase deja roadele. Omul putea urina în pisoarele publice alături de un alt bărbat; se putea masturba fără să-și facă rău, iar acum, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, își pierduse în sfârșit virginitatea – deși nu așa cum se așteptase.

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Raport de teren – Am închis cu fu... seducția unei tipe!
Autor: Extramask

Eu, Extramask, am închis cu fu... seducția unei tipe pentru prima dată, scăpând astfel de starea mea de virginitate (chiar dacă n-am ejaculat). O s-o iau de la început.

Luni m-am dus la șarjat cu Vision. Ne-am dus la clubul lui întins pe trei etaje, care are aproximativ cincisprezece încăperi, fiecare dintre ele cu bar propriu. Am cam șarjat împreună tot locul ăla.

Una peste alta, în acea noapte mă simțeam nelalocul meu, și asta se reflecta în șarjările mele. Nu aveam același succes ca într-o zi normală. M-am dus la al doilea etaj, unde l-am găsit pe Vision. O tipă purta eșarfa lui și el n-o mai găsea. Așa că m-am apucat să discut cu el despre asta și atunci a apărut tipa, WideFace, care m-a privit drept în ochi și mi-a spus: „Bună."

Tipele mă abordează arareori, așa că i-am zis: „Hei, ai văzut eșarfa tipului ăstuia?"

Ne-am apucat să vorbim tâmpenii. După expresia de pe fața ei lată știam că nu contează ce spun.

După sporovăiala legată de eșarfă:

WideFace: Ești foarte frumos *(vorbe rostite cu accent pe sfert chinezesc/pe sfert englezesc/pe sfert cântat chinezesc/pe sfert Zsa Zsa Gabor).*

Extramask: Chiar așa? Mulțumesc.
WideFace: Deci când ai venit aici?

După cum puteți constata, conversația lâncezea, dar eu știam că agățasem ceva. Știam că dacă îmi desfășuram schemele asupra ei ar fi trebuit să revin înapoi la șarjare.

Am vorbit despre rahaturile obișnuite: muncă, ce-am făcut în noaptea aia, o scurtă istorie a fiecăruia etc. Ne-am mutat undeva unde nu era la fel de aglomerat. (Ea a dorit să ne mutăm.) În vreme ce noi stăteam de vorbă, Vision mi-a recunoscut succesul trecând din când în când pe lângă mine și bătându-mă pe umăr sau alte chestii de genul ăsta. Astfel de chestii ajută.

WideFace: Ce cauți în noaptea asta?
Extramask: *(Gândind:* Sfinte Sisoe, cred că o să regulez.)
Extramask: Nu știu. Tu ce cauți?
WideFace: Eu caut emoții.
Extramask: Mda, și eu caut emoții *(rostire pe ton lejer)*.
WideFace: Vrei să mergi cu mine și prietena mea?
Extramask: Desigur, doar să le spun amicilor mei că plec.
WideFace: Bine, o să fiu acolo.

M-am dus să-i caut pe tipi.

Extramask: Tipule, s-a făcut. Cred că o să regulez.
Vision: Du-te, du-te. Pleacă de aici.

Bun, aşadar le-am găsit pe WideFace şi pe prietena ei sârboaică. Ne-am luat de mână şi ne-am dus la maşina ei, care se găsea cam la cincisprezece minute depărtare. Eram cam nervos din pricina întregii tărăşenii. Apoi m-am calmat naibii.

Despre ce am discutat pe drumul spre maşina ei? Nimic special, doar chestii banale despre frigul de afară, despre ocupaţia mea şi alte tâmpenii de trecut timpul. Era de la sine înţeles că povestea asta era o aventură de o noapte. Am ajuns la maşină şi amica ei a spus că vrea pizza. Iată la ce se gândea Extramask:

> **Extramask:** DĂ-O DRACULUI DE PIZZA, TÂMPITO! SUNT VIRGIN ŞI AM CHEF SĂ MĂ REGULEZ CHIAR ACUM. DU-TE ŞI IA-ŢI O MAŞINĂ PROPRIE CA SĂ-ŢI OBŢII NENOROCITA AIA DE PIZZA.

WideFace s-a făcut că uită de pizza, dar din întâmplare am trecut pe lângă un magazin. Am lăsat-o acolo pe amica ei şi eu am trecut pe scaunul din faţă. Mă uitam la corpul ei micuţ şi mă gândeam: „Excelent. Voi atinge toate podoabele astea."

În maşină nu am discutat despre sex. Am vorbit despre aceleaşi banalităţi. Anterior, când o întrebasem ce cursuri făcuse la şcoală, îmi spusese: „O să-ţi povestesc mai târziu." I-am pus de vreo trei ori întrebări legate de asta, şi de fiecare dată ea devenea tot mai iritată. Nu-mi păsa. Mă deranja că era singurul lucru pe care nu voia să mi-l spună.

Mi-a povestit când am rămas singuri în mașină. Urmase niște cursuri cretine la o școală de interes general. Nimic interesant aici. Apoi mi-a povestit despre „slujba ei din vise". M-am prefăcut interesat, deși nu dădeam doi bani pe chestia asta.

WideFace: Vreau să fiu ofițer de poliție.
Extramask: *(Gândind:* Ai fi cel mai prost ofițer de poliție de pe planetă. Niciodată n-o să ajungi așa ceva.)
Extramask: Și de ce nu-ți urmezi visul?
WideFace: Bla-bla-bla, una, alta, chestii fără importanță.

Am ajuns acasă la ea. Locuiește împreună cu o colegă la ultimul etaj al unui bloc nenorocit de mare. Camera ei era imensă. Avea înăuntru un televizor Trinitron mare de tot. Mi-a spus să pun ceva muzică, pentru că ea se ducea puțin la baie. Am găsit un canal cu muzică hip-hop, căci ea îmi spusese mai devreme că îi place așa ceva.

A ieșit din baie în pijama. Am țintuit-o de podea și am sodomizat-o! Nu, vorbind serios...

A ieșit din baie în pijama și mi-a spus că puteam folosi și eu baia. N-aveam nevoie, dar îmi imaginam că toată chestia asta era legată de sex, așa că m-am dus. Țineți minte, fraților, că în acel moment eram virgin – habar n-aveam ce trebuie să fac. Așa că m-am dus în baie și am stat acolo. Nu mi-am spălat scula sau ceva de genul ăsta. Singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost să-i sun pe Vision și pe amici ca să

le spun că urma să o regulez, dar până la urmă mi-am zis că e o tâmpenie.

Așa că m-am gândit: să ies de acolo în pielea goală? Hmmm. Am decis să ies la fel cum intrasem, adică cu toate hainele pe mine, cu excepția cămășii. Dacă aș fi ieșit complet gol, cu scula pulsând de capul ei în aer?

Luminile erau stinse. Ea stătea întinsă pe pat. M-am dus la ea și m-am apucat de mozoleală. Am sărutat-o pe gât și pe urechi. Apoi mi-a luat mâna și a pus-o pe țâța dreaptă! Așa că am început să o frec acolo în vreme ce o sărutam. Apoi am început nu știu cum să-i frec sexul (peste pijama). Începuse să geamă și să se zvârcolească. Mi-am dat pantalonii jos, dar mi-am lăsat chiloții pe mine.

Pun pariu că nu credeați că voi da atâtea detalii, nu-i așa?

Așa că am continuat să o sărut și să-i frec cuibul. Era destul de greu. Nu mă puteam concentra să le fac pe amândouă simultan. Încercam însă din răsputeri.

Ea a început să-mi frece scula și atunci m-am simțit excelent. LOL[1].

WideFace: Fute-mă, Extramask.
Extramask: Bine.

Așa că mi-am smuls nenorociții de chiloți. Am îngenuncheat acolo pe pat, cu scula dură ca piatra și pulsând, vibrând – știți și voi.

[1] Laughing Out Loud – expresie folosită în mesageria online ca să exprime ceva extrem de amuzant (n. tr.).

WideFace: Pune-ți un cauciuc. Am eu unul.
Extramask: Am și eu unul.

Nu voiam să folosesc prezervativul ei. Din cine știe ce motiv mă temeam de chestia asta, ca și cum ea mi-ar fi putut face ceva rău sau vreo altă porcărie.

WideFace: Ce marcă?
Extramask: Sheik.

Iarăși spun că în acel moment eram încă virgin și nu știam cum se pune ca lumea un prezervativ.

Extramask: Pune-mi tu cauciucul, mă excită.
WideFace: Bine.

Ea n-a putut să mi-l pună, așa că s-a dus să ia prezervativul ei. Până ce s-a întors am reușit să mi-l pun pe al meu. Apoi am futut-o!

Am futut-o și am futut-o și am futut-o și am futut-o și am futut-o și am futut-o.

După circa cincisprezece minute de călăreală mă gândeam: „Fututul ăsta e nasol. Asta să fie nenorocitul de sex? Urăsc chestia asta. Vreau să plec." Aveam toate motivele să vreau să plec. Mă gândeam: „Mi-am chinuit luni de zile amărâtele mele de coaie pentru porcăria asta?"

Stăteam acolo și pompam la tipa asta în poziția misionarului de cincisprezece minute fără să am nici o senzație.

Ea gemea și se zvârcolea, iar eu pompam ca un tâmpit de piston. Așa că am decis să schimb și să încerc alte poziții – ca în filmele porno!

Am așezat-o deasupra. Mereu am visat la chestia asta. Așa că a ajuns ea peste mine și eu mă gândeam: „Sfinte Sisoe, fututul ăsta doare rău. O să mi se rupă dracului scula."

După vreo două minute, am schimbat pozițiile din pricina durerii. Am așezat-o în patru labe cu spatele la mine. Mi-am zis că așa ar fi mai interesant. Așa că m-am postat în spatele ei și am încercat să găsesc locașul, dar n-am reușit. Stăteam ca boul acolo, căutând prin preajma curului ei și de-a lungul coapselor intrarea. A fost groaznic, la fel ca și sexul. Nu găseam blestemata aia de gaură. Ea a început să scâncească din pricina întârzierii. Mă gândeam: „Tu scâncești? Calmează-te, chinezoaico – serios." Nu mă excita deloc toată treaba asta.

Am băgat-o și am dat din cur de două ori, apoi a ieșit. Atunci ea a început iarăși să scâncească. Așa că am schimbat pozițiile și, naiba știe cum, am ajuns din nou sub ea. Tâmpită mișcare, Extramask. M-am temut că scula mi se va rupe în două chiar atunci. După vreo patru minute de stat așa, am revenit la poziția misionarului și eu am început să o plesnesc cu putere.

Hei, ca să vezi, mi-a spus că-i place.

Am început să-i spun tâmpenii precum:

– Îți place asta?

– Rostește-mi numele!

– Îți place tare?

Țineți minte că mă plictisisem îngrozitor de toată experiența asta. Eram destul de dezamăgit. LOL.

După treizeci de minute:

WideFace: Schimbă-ți cauciucul.
Extramask: (*Gândind*: Cred că e ceva ce trebuie făcut după o jumătate de oră de sex. Dar, una peste alta, mă ofticasem că partida de sex nu se terminase.)

Așa că mi-am scos prezervativul și am desfăcut unul nou.

WideFace: Ce faci?
Extramask: Îmi pun un cauciuc nou.
WideFace: De ce?
Extramask: Nu așa ai spus că vrei?
WideFace: Nu.

Nu-mi păsa. Eram mulțumit oricum.

Așa că am rămas goi unul lângă celălalt și ne-am sărutat puțin. Ea voia să se ghemuiască în brațele mele. Eu nu prea voiam, dar am făcut-o.

A fost o greșeală din partea mea. După partida de sex ar fi trebuit să-mi smulg cauciucul, să mă așez în capul oaselor pe patul ei și să mi-o frec singur până la ejaculare. Ar fi trebuit să-mi împrăștii sperma peste tot, pe fața ei și pe televizorul ei Trinitron.

WideFace: Întinde-te și odihnește-te cinci minute. Pe urmă o să chem un taxi.

Extramask: Ce? Cinci minute? De ce te grăbești să mă dai afară de aici?
WideFace: Nu, n-am vrut să sune așa. Doar că e bine să te odihnești cinci minute după ce faci sex.
Extramask: Ce e cu chestia asta de cinci minute?
WideFace: Nimic. Relaxează-te.
Extramask: Dar de ce cinci minute?

Cinci minute mai târziu a chemat un taxi. A rămas în așteptare pe linia telefonică și a devenit extrem de iritată pentru că trebuia să aștepte. Așa că m-am pregătit de plecare.

Am mai sporovăit puțin cu ea. Mi-a spus că a observat în club că dispuneam de multă energie. I-a plăcut.

WideFace: Ce-o să faci acum? *(Era ora 3:30 dimineața.)*
Extramask: Mă duc la alt club ca să mă reîntâlnesc cu amicii mei. *(Aveam și mai multă energie. Abia mă abțineam să nu țâșnesc de acolo.)*
WideFace: Te duci la un alt bar?

Nu-i plăcea deloc faptul că îi spusesem că mă duc iarăși în oraș. Iar eu n-aveam de gând să fac asta. Pur și simplu am mințit-o. Am făcut-o pentru că mă ofticase faptul că ea încerca să scape așa de repede de mine. Voiam să plec de la ea, dar voiam s-o fac conform propriilor mele condiții.

A venit taxiul și am plecat de la ea. Ne-am sărutat de trei ori înainte de a ieși de acolo.

Nu i-am luat numărul de telefon pentru că:

1. Nu aveam chef s-o regulez din nou.

2. Era clar că fusese o aventură de o noapte.

Ca să îmi iau măsuri de siguranţă, m-am asigurat că îmi notez bine adresa ei exactă la plecare – în cazul că uitasem cine ştie ce acolo. Era mai bine să o am decât să nu ştiu unde am fost.

Asta e. Mi-am înfipt scula într-o gagică. Mi-am pierdut virginitatea. Sexul a fost groaznic. După aceea m-am simţit murdar şi folosit.

Per ansamblu, nu mă simt deloc altfel faţă de atunci când eram virgin. În orice caz, cred că povestea asta mă va ajuta inconştient în şarjările mele. Vreau să spun că acum ştiam ce e sexul. Aşadar, din acest moment cu orice fată cu care am să mai vorbesc îmi voi spune: „Cui naiba îi pasă? N-am *nevoie* de ceea ce ai tu."

EXTRAMASK

Capitolul 5

Cum săruți o tipă?

Distanța dintre voi este de doar zece centimetri. După oricare standard, este o distanță mică. Abia dacă trebuie să-ți miști ușor trupul ca să acoperi acea distanță. Cu toate astea, sunt cei mai grei zece centimetri de străbătut de un bărbat în viața lui. Este momentul în care masculul trebuie să renunțe la toate privilegiile care i-au fost conferite la naștere; să-și lase deoparte mândria, ego-ul, stima de sine și munca depusă, și să lase totul în mâinile speranței – speranța că ea nu va evita contactul oferind obrazul sau, și mai rău, oferindu-i discursul clasic cu să-fim-doar-prieteni.

Ieșind în fiecare seară pentru a mă antrena să fiu aripa lui Mystery, am ajuns repede să pun la punct o schemă care funcționa, cel puțin până la un punct. Respingerea nu constituia o opțiune de acceptat. Știam cum să abordez un grup, să răspund la cele mai

multe situații problematice și să plec de acolo cu un număr de telefon și intenția de a ne revedea.

De fiecare dată când ajungeam acasă, revedeam în minte evenimentele din acea noapte, căutând aspecte ale șarjării care puteau fi executate mai bine. Dacă abordarea nu funcționase, mă gândeam la modalități de a o îmbunătăți: unghiuri de atac, întoarceri strategice cu spatele, ezitări, constrângeri de timp. Dacă nu obțineam numărul de telefon, nu dădeam vina pe tipă pentru că ar fi fost rece sau nemernică, așa cum procedau mulți seducători. Dădeam vina pe mine însumi și îmi analizam fiecare cuvânt, gest și reacție până ce descopeream o eroare tactică.

Citisem într-o carte intitulată *Introducing NLP* că nu există eșecuri, ci doar lecții de învățat. Voiam ca lecțiile să se petreacă în mintea mea, astfel ca pe teren să nu am nici o problemă. Trebuia să mă dovedesc valoros în fața elevilor lui Mystery, așa cum Sin își dovedise valoarea în fața mea. Iar un eșec public ar fi compromis totul. Elevii ar fi postat online materiale în care ar fi afirmat că Style era un impostor, o glumă.

Exista însă o problemă pe care nu o puteam depăși. Deși o replică de deschidere, o cosultă și o demonstrație de forță a valorii mele erau suficiente ca să obțin numărul de telefon al oricui, habar n-aveam ce să fac după aceea. Nu mă învățase nimeni.

Tehnic vorbind, știam replica de închidere printr-un sărut a lui Mystery: „Ai vrea să mă săruți?" Numai că eram prea îngrozit ca s-o rostesc. După ce petreceam

o vreme cu o tipă (indiferent că era vorba despre o jumătate de oră într-un club sau despre câteva ore la următoarea noastră întâlnire), mă temeam prea tare să nu stric legătura și încrederea create între noi. În afara cazului că tipa îmi dădea un indiciu clar că era interesată sexual de mine, aveam sentimentul că încercarea de a o săruta ar fi dezamăgit-o, iar ea avea să creadă că sunt doar la fel ca toți ceilalți tipi.

Ce gândire tâmpită de boboc aveam! Trebuia să scap de tipul drăguț și amabil care continua să hălăduiască în capul meu. Din nefericire însă, nu aveam timpul necesar pentru asta înainte de marele eveniment din Belgrad.

Capitolul 6

Am învăţat câteva trucuri cu mâinile, un principiu de iluzionism denumit echivoc, fundamentele cititului în rune şi o modalitate de a face ţigările aprinse să dispară. Fusese cea mai productivă călătorie cu avionul din viaţa mea. Acum Mystery şi cu mine ne găseam în Belgrad, probabil în cea mai proastă perioadă a anului. Gheaţa şi zloata grea acopereau străzile în vreme ce Marco ne conducea acasă la el într-un Mercedes argintiu din 1987 care avea prostul obicei de a se opri de fiecare dată când Marco băga maneta în viteza a doua.

Cu părul nespălat şi prins la spate într-o coadă unsuroasă, Mystery căută în rucsacul de pe scaunul din faţă, de unde scoase o haină lungă şi neagră. Tăiase partea de jos a hainei în locul căreia cususe un material textil negru acoperit cu motiv stelar. Haina arăta ca o podoabă purtată în timpul unui carnaval din vremea Renaşterii. Mystery îşi confecţionase

singur și cingătoarea, pictând un ochi pe suprafața de plastic. În mod clar era mai talentat decât aveam să fiu eu vreodată. Cea mai mare iluzie a lui era să se transforme într-un actor care arăta bine în fiecare noapte în care ieșea în oraș.

– Va trebui să te razi în cap, îmi spuse el uitându-se la mine.

– Nu, mulțumesc. Dacă am o țeastă cu formă neobișnuită sau semne ciudate pe piele așa cum are tata?

– Uită-te la tine. Porți ochelari pentru că ai vederea proastă. Ai o pălărie ca să acoperi un început de chelie. Ești alb ca o fantomă. Și arăți de parcă n-ai mai văzut o sală de gimnastică din școala elementară. Te descurci doar pentru că ești inteligent și înveți repede. Dar să știi că și aspectul contează. Ești Style, așa că trebuie să începi să te comporți ca atare. Schimbă-ți aspectul: rade-te în cap, fă-ți operație estetică la ochi, fă niște exerciții fizice.

Era un artist extrem de convingător.

Se întoarse către Marco:

– E vreun frizer pe aici?

Din nefericire era. Marco trase mașina în fața unei clădiri mici, în care am intrat și am dat peste un sârb în vârstă care trona într-o frizerie goală. Mystery mă așeză pe un scaun și îi ceru lui Marco să-i spună frizerului ca să-mi dea jos toate lațele, apoi supervizä procedura ca să se asigure că omul mă tunde la piele.

– Când chelești n-ai de ales, dar să te razi la piele este o alegere, zise el. Dacă te întreabă cineva de ce ești ras în cap, spune-i: Aveam părul lung până la cur,

dar mi-am dat seama că așa îmi acopeream singur cea mai bună parte a corpului. Râse. Sau ai putea zice: Ei, bine, cei mai mulți experți în lupte greco-romane se rad în cap.

Mi-am însemnat în minte să adaug ambele replici la lista mea de lucru.

După ce frizerul își termină treaba, m-am uitat în oglindă și am văzut cum la mine se holbează un bolnav supus tratamentului chimioterapeutic.

– Arată bine, zise Mystery. Să vedem dacă dăm și peste un solar de bronzare pe aici. Te facem imediat să arăți ca un bandit.

– Bine. Dar n-am de gând să-mi fac vreo operație estetică în Serbia.

Odată ras și bronzat, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost: De ce am așteptat atât? Arătam mult mai bine. Urcasem de la 5 la 6,5 pe scara atractivității. Excursia asta începea să se dovedească extrem de rodnică.

Marko arăta ca și cum și lui i-ar fi priit un machiaj bun. Înalt și masiv, era mai solid decât majoritatea sârbilor. Avea un ten măsliniu și un cap disproporționat de mare. Purta o haină de lână cu o mărime prea mare, un pulover cenușiu J. Crew cu pete albe și o cămașă de culoare crem care îl făcea să arate ca o broască țestoasă.

Marko nu fusese capabil să-și îndeplinească visul de a deveni un personaj social de prim rang după ce absolvise colegiul în America, așa că se mutase într-o

societate mai mică, Serbia, unde tatăl lui era cel mai cunoscut pictor în viață din țară.

Ne conduse la apartamentul lui cu un singur dormitor, care includea doar o baie și un pat dublu. Din cauză că acolo nu exista nici un sac de dormit sau măcar o canapea, am convenit să folosim pe rând patul.

În vreme ce Mystery făcea un duș, Marko m-a tras deoparte.

– Ce cauți tu cu tipul ăsta?

– Cum adică?

– Adică el e cu mult sub noi. Noi ne-am dus la Școala Latină. Ne-am dus la Vassar. El nu e genul de tip care să se potrivească în astfel de locuri. Nu e unul dintre noi.

– Știu, știu. Ai dreptate. Dar crede-mă când îți spun că tipul ăsta îți va schimba viața.

– În fine, replică Marko. Vom vedea. Luna trecută am cunoscut o tipă diferită de toate celelalte și vreau să procedez cum trebuie. Așa că asigură-te că Mystery nu-mi strică ploile cu toate trucurile lui.

De la întoarcerea în Belgrad, Marko nu se întâlnise cu nici o tipă. Cu câteva luni în urmă însă, prin intermediul unei mătuși de-a lui, cunoscuse o fată pe nume Goca de care era sigur că era aleasa. O scotea în oraș, îi cumpăra flori, o invita la cină, după care o conducea acasă, ca un adevărat gentleman.

– Te-ai culcat cu ea? l-am întrebat.

– Nu. Nici măcar n-am sărutat-o.

– Prostule, te comporți ca un novice. Într-o zi o s-o agațe un tip într-un bar, o să-i spună: Crezi că

magia funcționează? și o să o ducă acasă la el. Tipa vrea o aventură. Vrea sex. Toate tipele vor asta.

– Ei, bine, replică Marco, ea nu e ca toate celelalte. Pe aici oamenii au mai multă clasă decât în Los Angeles.

Profesioniștii au un nume pentru așa ceva: îi spun unica-ită. Este o maladie de care se îmbolnăvesc novicii: devin obsedați de o tipă cu care nu se întâlnesc și nici nu se culcă, apoi încep să se comporte față de ea atât de nervos, încât ajung să o îndepărteze. Experților le place să spună că tratamentul pentru unica-ită este să ieși în lume și să ai partide de sex cu zeci de tipe ca să poți să-ți dai seama dacă floarea pe care crezi că ai descoperit-o este cu adevărat specială.

Capitolul 7

Rucsăcelul pe care l-am purtat prin Belgrad era negru, marca Armani, de mărimea unei cărți mai mari, cu o singură panglică de prindere, astfel încât să poată fi petrecut lejer peste piept. Cu atât de multe instrumente magice de lucru necesare în munca de teren, era imposibil să bagi totul în cele patru buzunare ale pantalonilor. Ca atare, aproape fiecare specialist în agățare dispunea de un rucsac pentru instrumente. Al meu conținea următoarele:

– un pachet de gumă de mestecat, Wrigley's Big Red
Oricât de bun ar fi jocul pe care îl practici, n-o să obții o închidere printr-un sărut dacă îți pute gura.

– un pachet de prezervative Trojan, lubrifiate
Necesare nu doar dacă faci sex, ci și pentru impulsul psihologic de a ști că ești pregătit pentru așa ceva.

– un creion, un pix
Pentru scrierea numerelor de telefon, pentru luarea de notițe, pentru diverse trucuri magice și pentru analizarea scrisului de mână.

– o bucată de vată
Pentru deschiderea cu vată: Te duci la femeie, te oprești, îndepărtezi bucata de vată (ascunsă bine în palma mâinii tale) de pe hainele ei, apoi întrebi: „De câtă vreme e chestia asta aici?" și îi dai femeii bucata de vată.

– un plic cu fotografii selectate dinainte
Pentru schema de lucru cu poze a lui Mystery.

– un aparat foto digital
Tot pentru schema de lucru cu poze a lui Mystery: Mai întâi faci o poză cu tine și o fată zâmbind, apoi încă una în postură serioasă și, în cele din urmă, una cu o sărutare (pe obraz sau pe buze). După aceea, treci în revistă fotografiile împreună cu ea. La ultima poză îi spui: „Suntem un cuplu pe cinste, nu-i așa?" Dacă ea e de acord, ai prins-o în plasă.

– o cutie de Tic-Tac
Pentru schema cu Tic-Tac: Pui două pastile în mână. Mănânci una foarte încet. Apoi i-o oferi ei pe a doua. Dacă acceptă, zici: „Am uitat să-ți spun ceva. Îmi place stilul indian de a dărui. Vreau pastila mea înapoi." Apoi o săruți.

– sclipici de buze, rimel etc.
Accesorii opționale de machiaj masculin.

– copiuțe cu scheme de lucru, trei pagini
O pagină cu scheme favorite pentru aducere-aminte rapidă. Două pagini cu scheme și replici noi de exersat.

– un set cu rune de lemn într-o plasă mică din pânză
Pentru cititul în rune.

– un carnețel
Pentru numere de telefon, însemnări, trucuri magice și deschiderea lui Ross Jeffries de artist, în cadrul căreia faci cu mare seriozitate portretul unei tipe, spunându-i că „frumusețea ta m-a inspirat artistic", după care îi arăți o schiță anterioară cu un titlu precum „Fată semi-drăguță în cafenea, 2005".

– un lanț translucid
Lanț care luminează în întuneric, pentru faza cu păunul.

– două seturi de obiecte false de prins în ureche și buză
Accesorii opționale pentru corp.

– o cameră video miniaturală
Pentru înregistrarea cu minuțiozitate a șarjelor în scopul revederii și a criticilor.

– două lănțișoare ieftine, două inele ieftine
Pentru a fi oferite tipelor drept cadouri după încheierea unui număr. Întrebi: „Nu ești hoață, nu-i așa?" Apoi îți scoți încet lanțul sau inelul, i-l dai, o săruți și spui: „E încă al meu. Prin el îți vei aminti de mine. Îl vreau înapoi

data viitoare când te văd." După ce tipa pleacă, înlocuiești bijuteria ieftină cu una din rucsac.

– o lanternă mică
Pentru a scoate în evidență vata sau mătreața de pe hainele tipelor – o cosultă.

– patru sticluțe cu mostre de apă de colonie diferite
Ca să miroși bine. Și pentru deschiderea cu apă de colonie: Împrăștie puțină apă de colonie diferită pe fiecare încheietură a mâinii. Apoi pune o tipă să-ți miroasă încheieturile și să facă o alegere. După aceea, marchează alegerea ei pe încheietura respectivă cu un pix. Evaluează rezultatele la sfârșitul nopții pentru a găsi cea mai bună aromă pentru tine.

– diverse trucuri magice
Pentru citirea gândurilor, pentru a face țigările să dispară și sticlele de bere să plutească.

Da, decisesem să scot la iveală armele mele de calibru. Era o noapte importantă – primul meu seminar în calitate de aripă – și trebuia să-mi dovedesc valoarea.

Uitasem să-i spun lui Mystery că taxa lui obișnuită pentru seminar însemna jumătate din salariul anual mediu al unui sârb, așa că majoritatea elevilor noștri proveneau din afara țării. S-au întâlnit cu noi la Plato, un local pentru studenți chiar lângă piața centrală din Belgrad. Exoticoption era un american care luase trenul din Florența, Italia, unde urma cursurile școlii;

Jerry era instructor de schi în München, Germania, iar Sasha era un localnic care își făcuse studiile în Austria.

Persoanele străine unele de altele se evaluează reciproc în decurs de câteva secunde. O sută de detalii infime, de la haine la limbajul trupului, se combină pentru a genera prima impresie. Sarcina lui Mystery - care devenise și a mea - era să lucrăm la detalii și să facem artiști în arta seducției din cei trei neofiți.

Exoticoption era în regulă; de fapt, se străduia atât de mult să fie tare pe poziție încât chestia asta avea să lucreze împotriva lui. Jerry avea un excepțional simț al umorului, dar la prima impresie părea banal. Iar Sasha - ei, bine, el avea nevoie de reparații capitale. Simpla socializare însemna o provocare pentru el: arăta ca un gâscan mare, plin de urme de acnee.

De această dată fu rândul meu să dau ocol mesei și să întreb: „Ce scor ai?", „Care sunt punctele tale slabe?" și „Cu câte tipe ai vrea să te culci?"

Exoticoption, care avea douăzeci de ani, fusese cu două femei.

- Am curajul de a le aborda și am agățat ceva puicuțe în trecut, începu el, lăsându-și brațul să-i cadă lejer pe scaunul de lângă el. Dar punctul meu slab este faza de atracție. Chiar și atunci când emit vibrații care le atrag pe tipe, nu reușesc să închid.

La treizeci și trei de ani, Jerry fusese cu trei femei.

- Lucrez foarte bine în cafenele și alte medii cu zgomot redus, dar nu mă simt bine în cluburi.

Iar Sasha, la douăzeci și doi de ani, a spus că fusese cu o femeie, deși noi bănuiam că exagera numărul cu o unitate.

– Am intrat în jocul ăsta pentru că e ca în Dungeons and Dragons. De fiecare dată când învăț o cosultă sau o schemă, e ca și cum aș primi o vrajă nouă sau o șmecherie pe care abia aștept să o folosesc.

Unul câte unul își dezvăluiră temerile și își puseră pe masă reportofoanele. Treaba mea era să-i introduc în joc. Trebuia să transfer în capetele lor ceea ce se găsea în al meu.

Partea de predare a seminarului era foarte simplă. Nu trebuia decât să-l țin pe Mystery pe calea cea bună – îi plăcea enorm să se audă vorbind – și să le dau elevilor material de studiu. Provocarea maximă apărea la faza de demonstrație.

Pe măsură ce vorbeam, îi trimiteam pe băieți cu misiuni pe la diverse mese. I-am pus să deschidă seturile[1], le-am urmărit limbajul trupului și replicile date femeilor, apoi le-am oferit feedback:

– Stăteai aplecat peste set, ceea ce denotă nevoie. Stai drept și leagănă-te ușor pe piciorul din spate ca și cum ai putea pleca oricând de acolo.

– Le făceai să se simtă stinghere stând prea mult timp deasupra lor. Trebuia să iei loc și să le dai o limită de timp. Spune-le: Pot rămâne doar câteva minute

[1] Un set reprezintă un grup de persoane într-un loc public. Un set de doi este un grup de doi oameni; un set de trei este un grup de trei indivizi și așa mai departe.

pentru că trebuie să revin curând alături de prietenii mei. Așa nu-și vor face griji că vei sta pe capul lor toată noaptea.

Sasha se descurca cel mai rău. Își căuta cu greu deschiderile, se uita la pantofi și dezvăluia o lipsă totală de încredere în sine. Tipele îl ascultau doar din politețe.

Am observat la bar o brunetă cu trăsături delicate și o blondă înaltă cu un bronz perfect de solar, cu pistrui mari și părul coafat à la Bo Derek. Tipele emanau energie și încredere de sine. Nu aveau să fie o țintă lejeră. Așa că i-am dat-o lui Sasha.

– Du-te la setul de două de colo. Nu riscam nimic trimițând tipii la ținte. Spune-le că le arăți orașul unor prieteni din America și vrei niște sugestii despre cluburi la care i-ai putea duce.

Era o misiune sinucigașă. Sasha se apropie cu mari ezitări de tipe și încercă de câteva ori să le atragă atenția. Odată ce făcu asta, se luptă din răsputeri să le-o mențină. Ca mulți alți tipi, nu comunica energic. Toți anii de insecuritate și ostracizare socială prin care trecuse îi închideau spiritul și bucuria de a trăi undeva în profunzimile trupului. De câte ori deschidea gura, oricine trebuia să se chinuie ca să audă ceva din mormăielile lui. Mesajul transmis de el era limpede: „Am fost născut pentru a fi ignorat."

– Du-te, îmi ceru Mystery în vreme ce îl urmărea pe Sasha cum se chinuia cu blonda.

– Cum?

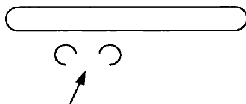
– Du-te. Ajută-l. Arată-le băieților cum se procedează.

Mai întâi simți frica în capul pieptului. Se prinde încet de inima ta, ca un cleşte din cauciuc. Apoi o simți cu adevărat. Stomacul se revoltă. Gâtul ți se usucă. Înghiți în sec, încercând cu disperare să eviți senzația de uscăciune şi sperând că atunci când vei deschide gura vocea îți va fi clară şi plină de încredere de sine. Cu tot antrenamentul meu, eram îngrozit.

Femeile sunt în general mai perceptibile decât bărbații. Depistează instantaneu minciuna şi dusul de nas. Ca atare, un artist al seducției trebuie ori să își cunoască bine oferta – şi să creadă cu adevărat în ea –, ori să fie un foarte bun actor. Orice bărbat care discută cu o femeie şi simultan îşi face griji legate de ceea ce va crede despre el va eşua. Orice bărbat este prins că se gândeşte să ajungă în chiloții unei femei înainte ca ea să înceapă să se gândească la ce ascunde el în chiloți va eşua. Majoritatea bărbaților fac parte din această categorie. Sasha face parte. Eu fac parte. Nu ne putem abține: face parte din natura noastră.

Mystery numeşte asta homeostază socială dinamică. Suntem constant copleşiți, pe de o parte de dorința noastră puternică de a face sex cu o tipă, iar pe de alta nevoia de autoprotecție atunci când abordăm pe cineva. El spune că motivul acestei temeri există pentru că noi continuăm să fim legați din punctul de vedere al evoluției de o existență tribală, în cadrul căreia toată lumea dintr-o comunitate ştie când un bărbat este respins de o femeie. Tipul respectiv este ostracizat şi genele lui, aşa cum spune Mystery fără menajamente, sunt exterminate fără milă.

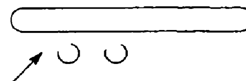
În vreme ce mă apropiam, am încercat să scap de senzaţia de frică din capul pieptului şi să evaluez situaţia raţional. Problema lui Sasha consta în poziţia trupului. Ambele femei stăteau cu faţa la bar, iar el se apropiase din spatele lor. Ca atare, erau obligate să se întoarcă pe loc ca să răspundă.

Dacă voiau să se descotorosească de el, nu trebuia decât să se întoarcă la loc spre bar şi el avea să fie scos imediat din joc.

M-am uitat înapoi. Mystery şi ceilalţi doi elevi mă urmăreau cum mă apropii. Trebuia să găsesc un unghi corect de abordare. Aşa că am venit dinspre dreapta barului, alături de brunetă – obstacolul în calea ţintei, cum ar fi spus Mystery.

– Bună, am rostit eu cu voce răgușită, apoi mi-am dres glasul. Eu sunt prietenul despre care v-a vorbit Sasha. Așadar ce cluburi mi-ați recomanda?

Am simțit imediat un soi de ușurare din partea tuturor pentru că intervenise cineva ca să detensioneze situația.

– Păi Reka este un loc simpatic pentru cină, zise bruneta. Iar de-a lungul fluviului sunt câteva vase-restaurant excelente, precum *Lukas*, *Kruz* și *Exil*. Underground și Ra sunt și ele ca lumea, deși nu sunt genul de locuri unde să merg eu.

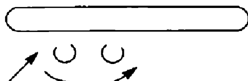
– Hei, de vreme ce am intrat în vorbă, vreau să aflu opinia voastră în privința unui lucru. De-acum intrasem pe teren cunoscut. Credeți că vrăjile au efect?

Mă obișnuisem deja cu deschiderea cu farmecele – o poveste despre un prieten care se îndrăgostește de o femeie ca urmare a unei vrăji. În vreme ce mi se mișca gura, creierul meu gândea strategic. Trebuia să mă repoziționez lângă blondă. Da, aveam să fur fata elevului meu. Pentru că el oricum nu avea nici o șansă cu ea.

După ce am terminat povestea, am continuat:

– Întreb asta pentru că eu unul nu am crezut niciodată în astfel de povești, dar recent am avut o experiență uluitoare. Uite – m-am adresat direct blondei –, dă-mi voie să-ți arăt ceva.

Am înconjurat scaunele către dreapta, astfel încât să mă aflu alături de ținta mea.

Acum, că eram lângă ea, trebuia să mă așez la același nivel, altfel devenea stânjenită cu mine stând în picioare deasupra ei. Nu existau însă scaune libere, așa că trebuia să improvizez.

– Dă-mi mâinile tale, i-am spus eu, și ridică-te o clipă.

Imediat ce s-a ridicat, am înconjurat-o și m-am așezat pe scaunul ei. Acum intrasem definitiv în scenă și ea rămăsese stingherită pe dinafară. Mutarea însemna știința abordării perfect executată, ca o partidă bună de șah.

– Tocmai ți-am furat scaunul, am zis eu râzând.

Ea a zâmbit și m-a lovit în glumă în braț. Jocul începuse.

– Glumesc, am continuat. Stai pe aproape. O să încercăm un experiment mental. Dar pot să stau doar câteva clipe. După aia o să-ți iei scaunul înapoi.

Chiar dacă nu ghicisem numărul asupra căruia se oprise (alesese numărul 10), ei i-a plăcut experimentul. După aceea, în vreme ce am continuat să vorbim, Mystery s-a dus la Sasha și i-a șoptit să o țină ocupată pe brunetă pentru ca ea să nu-mi poată fura ținta.

Marko avea dreptate: fetele erau superbe aici. Totodată erau extrem de inteligente și, spre marea mea ușurare, vorbeau engleza mai bine chiar decât mine. Mi-a plăcut cu adevărat să o ascult pe această fată: era captivantă, instruită și avea un MBA.

Când a venit clipa să o părăsesc, i-am spus că ar fi nemaipomenit dacă aş revedea-o înainte de plecarea mea din ţară. Ea a scos un pix din poşetă şi mi-a dat numărul de telefon. Simţeam în ceafă aprobarea lui Mystery, şi acceptarea elevilor. Style era un profesor pe cinste pentru ei.

Sasha continua să discute cu bruneta, aşa că i-am şoptit la ureche:

– Spune-i că trebuie să plecăm şi cere-i adresa de e-mail.

El a procedat conform instrucţiunilor şi, ce să vezi, tipa i-a dat adresa.

Ne-am alăturat grupului şi am părăsit cafeneaua. Sasha devenise un alt om. Îmbujorat de emoţie, a început să alerge pe stradă ca un băieţel, cântând în sârbă. Era el însuşi, în felul lui bizar. Nu mai obţinuse niciodată până atunci adresa de e-mail a unei tipe.

– Sunt aşa de fericit, strigă Sasha. Probabil că e cea mai bună zi din viaţa mea.

Oricine citeşte ziarele cu regularitate sau cărţi documentare despre crime ştie că un procent important din asasinatele cu violenţă, de la răpiri la mitralierea oamenilor la întâmplare, survin ca rezultat al dorinţelor şi impulsurilor sexuale ale masculilor ţinute sub obroc. Prin introducerea unor tipi ca Sasha în societate, Mystery şi cu mine făceam din lumea în care trăiam un loc mai sigur.

Mystery m-a apucat cu braţul de gât şi mi-a tras faţa în gulerul hainei lui.

– M-ai făcut să fiu mândru, zise el. Nu numai că ai pus mâna pe tipă, dar elevii au văzut că se poate face așa ceva și sunt convinși că acum pot și ei.

În acel moment mi-am dat seama de un aspect neplăcut al întregii aventuri. În mintea mea începea să se contureze o prăpastie între bărbați și femei. Începeam să văd femeile exclusiv ca pe niște instrumente de măsură pentru progresele mele legate de evoluția ca artist al seducției. Ele erau cobaii mei, identificabile doar prin culoarea părului și numere: o blondă de șapte, o brunetă de zece. Chiar și atunci când aveam o conversație de profunzime cu o tipă, aflând despre visele și punctele ei de vedere, în mintea mea eu doar bifam o căsuță în raportul de activitate. În legăturile mele cu tipii, dezvoltam o atitudine nesănătoasă față de sexul opus. Iar cel mai deranjant aspect al acestei povești era faptul că dezvoltarea acestei atitudini părea să-mi asigure un succes tot mai mare în fața femeilor.

Marko ne-a dus la Ra, un club de noapte în stil egiptean, păzit de două statui din beton ale lui Anubis. Înăuntru era aproape pustiu. Doar paznici de securitate, barmani și un grup de nouă sârbi zgomotoși înghesuiți pe scaune de bar în jurul unei mese circulare mici.

Tocmai voiam să plecăm, când Mystery a zărit în grupul de sârbi o fată singuratică. Era tânără și zveltă, cu păr lung și negru, și o rochie roșie care lăsa să se vadă o pereche de picioare perfect drepte. Era un aranjament imposibil: tipa era înconjurată de masculi feroce, cu tunsori scurte. Erau indivizi care

activaseră clar din armată în timpul războiului, bărbați care probabil uciseseră, poate chiar cu mâinile goale. Iar Mystery avea de gând să atace.

Artistul în arta seducției reprezintă excepția de la regulă.

– Fii atent, mi-a spus el. Împreunează-ți palmele. Și când spun eu, prefă-te că nu le mai poți desface.

Prin intermediul iluzionismului, pretindea că îmi lipește mâinile una de alta. Iar eu trebuia să mă prefac uluit.

Mișcarea atrase atenția personalului clubului, care îi ceru lui Mystery să încerce același lucru cu pumnii lor. Mystery refuză, dar execută numărul cu ceasul care se oprește. Curând, directorul clubului îi oferea băuturi pe gratis, iar sârbii de la masă se opriseră din conversație și căscau gura la Mystery, inclusiv ținta lui.

– Dacă poți face o tipă să te invidieze, le spuse Mystery elevilor, atunci o poți face și să se culce cu tine.

În acel moment acționau două principii. În primul rând, Mystery dădea naștere unei referințe sociale pentru munca lui atrăgând atenția și câștigând respectul personalului clubului. În al doilea rând, făcea extrapolare de competențe – adică folosea un grup pentru a-și croi drum în interiorul celui de-al doilea grup, mai dificil de abordat frontal.

Pentru lovitura finală de maestru, Mystery îl anunță pe directorul clubului că avea să leviteze o sticlă de bere. Se apropie de masa la care stăteau sârbii și îi rugă să îi împrumute o sticlă goală, pe care o făcu să plutească în aer câteva secunde în fața lui. Acum

intrase în atenția grupului țintei sale. Execută câteva trucuri pentru tipii de la masă și o ignoră pe fată cele cinci minute regulamentare. Apoi își schimbă tactica și începu să vorbească cu ea, după care o izolă pe o canapea din apropiere. Se folosise de recuzita clubului doar ca să o cunoască pe acea tipă.

De vreme ce fata vorbea prost engleza, Mystery îl folosi pe Marko pe post de translator. Totul dură mai mult ca de obicei, pentru că Mystery trebuia să o convingă pe fată că nu practica nici o formă de vrăjitorie sau de magie neagră.

– Tot ce ai văzut în seara asta este fals, îi spuse Mystery în cele din urmă, prin intermediul lui Marko. Am făcut totul ca să te cunosc. Este o iluzie socială.

În cele din urmă, cei doi au schimbat numerele de telefon – „Nu-ți pot promite altceva în afara unei conversații pe cinste", îl îndemnă Mystery pe Marko să-i spună fetei – după care am strâns elevii ca să plecăm din club. Pe drumul spre ieșire însă, un mascul feroce de la masă se postă în calea lui Mystery. Purta un tricou negru mulat, care accentua un fizic pe lângă care trupul mare al lui Mystery părea feminin.

– Așadar, îți place de Natalija, magicianule? rosti namila.

– Natalija? Urmează să ne întâlnim. Te deranjează?

– E prietena mea, replică individul. Vreau să stai departe de ea.

– Asta depinde de ea, ripostă Mystery, făcând un pas spre namilă.

Mystery nu dădea înapoi. Era un idiot.

M-am uitat la mâinile namilei și m-am întrebat câte gâturi de croați frânsese.

Individul și-a ridicat centura pantalonilor, scoțând la iveală patul negru al unui pistol.

– Așadar, magicianule, poți îndoi chestia asta?

Nu era o invitație, ci o amenințare în toată regula.

Marko s-a răsucit panicat spre mine.

– O să ne omoare pe toți, zise el. Cei mai mulți tipi din cluburile astea sunt foști soldați și mafioți. Omorârea cuiva pentru o fată nu înseamnă nimic pentru ei.

Mystery își plimbă mâna peste fruntea namilei.

– M-ai văzut deplasând sticla de bere fără să o ating, rosti el. Cântărește opt sute de grame. Acum imaginează-ți ce aș putea face micuțelor tale celule din creier.

Plesni din degete ca să indice ruperea unui neuron.

Individul se uită drept în ochii lui Mystery pentru a vedea dacă joacă la cacealma. Mystery îi înfruntă privirea. Trecu o secundă. Două secunde. Trei. Patru. Cinci. Chestia asta mă omora. Opt. Nouă. Zece. Namila își coborî cămașa la loc peste armă.

Mystery era în avantaj: nici un belgrădean nu văzuse până atunci un magician. Văzuseră numere de magie doar la televizor. Ca atare, când Mystery zdrobise într-o secundă ideea că magia însemna doar un truc în fața camerelor de luat vederi, o altă veche credință luă locul celei dintâi: superstiția că poate magia este ceva real.

Namila rămase tăcută pe loc, iar Mystery își continuă nevătămat drumul.

Capitolul 8

Unele fete sunt altfel.

Asta gândea Marko. În ciuda a tot ceea ce văzuse pe parcursul seminarului lui Mystery, nu se convertise. Insista că Goca nu era precum celelalte fete. Provenea dintr-o familie bună, era educată și avea principii morale înalte, nu ca târfele acelea din cluburi.

Auzisem toate astea înainte de la zeci de tipi. Și mai auzisem la fel de multe femei inteligente spunând „Asta n-ar funcționa în cazul meu", atunci când le povesteam despre comunitatea online de artiști ai seducției. Cu toate astea, la câteva minute sau câteva ore după aceea le vedeam schimbând numere de telefon – sau mostre de salivă – cu unul din acei artiști. Cu cât o tipă e mai deșteaptă, cu atât chestia funcționează mai bine. În general tipele de la petreceri cu tulburări de atenție nu stau să asculte toate schemele de agățare. O tipă mai deschisă, mai umblată prin lume sau mai educată, va asculta și va gândi, iar în curând se va trezi agățată.

Așa se face că Mystery și cu mine ne-am trezit în ajunul Anului Nou împreună cu Marko și aleasa inimii lui, Goca. După ce își pusese un costum gri, Marko o luă pe Goca la ora opt seara, alergă să-i deschidă portiera și îi dădu un buchet mare de trandafiri. Goca părea o tipă inteligentă, plină de succes și bine-crescută. Era scundă, cu păr lung castaniu, ochi blânzi și un zâmbet care se arcuia puțin mai mult într-o parte a gurii. Marko avea dreptate: chiar părea genul de tipă cu care să te însori.

Restaurantul la care am mers era unul tradițional sârbesc, cu multe preparate din carne și multe condimente. Muzica de acolo însemna o pură anarhie: patru orchestre se plimbau prin saloane, emițând o adevărată cacofonie de marșuri de paradă. I-am urmărit cu atenție pe Marko și pe Goca întreaga seară, curios să văd dacă întâlnirea lor dădea roade.

Stăteau stingheri unul lângă celălalt. Interacțiunea dintre ei consta numai din formalismele necesare ale acestei seri: meniul, chelnerii, atmosfera. „Ha, ha, n-a fost amuzant când ospătarul ți-a dat ție friptura mea?" Tensiunea care se acumula mă omora.

Marko nu era un obișnuit al relațiilor cu sexul opus. În școală nu fusese niciodată prea popular, în principal din cauză că era străin, și pentru că i se dăduse porecla Pumpkinhead[1] și pentru că se înscrisese la Tinerii Republicani. În momentul absolvirii

[1] „Căpățână de dovleac" (n. tr.).

școlii, probabil că situația lui era mai gravă decât a mea: cel puțin eu sărutasem o fată.

În colegiu, Marko începuse să facă ceva pași către sexul opus. Își cumpărase o geacă de piele, își inventase un trecut aristocratic, își tunsese părul à la Terence Trent D'Arby și își cumpărase primul Mercedes-Benz. Efortul făcut îi adusese o oarecare atenție din partea tipelor, ba chiar ceva prietene. Abia în al doilea an a devenit suficient de confortabil în preajma femeilor ca să înceapă să-și scoată hainele în fața lor, grație mai ales unui student mai tânăr cu care se împrietenise, Dustin. Gustul acelor prime victorii minore fusese atât de dulce, încât Marko rămăsese în colegiu alți trei ani, lăudându-se cu popularitatea lui greu câștigată, până ce administrația îi refuzase cererea de a se înscrie la cursuri pentru al șaptelea an la rând.

Unul dintre obiceiurile lui Marko este acela că face dușuri îndelungate în fiecare seară. Nimeni nu a găsit încă vreo explicație plauzibilă cu ce se ocupă el la duș, deoarece nimic nu are prea mult sens – de exemplu, masturbarea nu durează *chiar atât* de mult. Dacă aveți voi vreo teorie, vă rog să o trimiteți la: ManOfStyle@gmail.com.

După ce l-am urmărit pe Marko stând ca un băț lângă Goca timp de o oră, am cedat nervos. Mi-am înșfăcat aparatul foto și am executat rutina cu pozele digitale asupra perechii. Le-am cerut să facă o poză zâmbind, apoi una cu expresii serioase și în cele din urmă o fotografie plină de pasiune – cum ar fi fost,

de exemplu, una sărutându-se. Marko şi-a întins gâtul spre Goca şi şi-a umflat obrazul.

– Nu, un sărut adevărat, am insistat eu, încheind exerciţiul cu un instantaneu al celui mai stângaci prim sărut la care fusesem vreodată martor, mai ales între doi oameni care teoretic urmau să se căsătorească.

După masă, eu şi Mystery ne-am apucat să terorizăm restaurantul, dansând cu bătrânii, efectuând numere de iluzionism pentru chelneri şi flirtând generos cu femeile măritate. Când ne-am întors la masă, plini de energie, Goca s-a uitat direct la mine; pentru o clipă ochii ei părură să scânteieze, ca şi cum ar fi căutat ceva în privirea mea. Puteam jura că este un indiciu de atracţie către mine.

În acea noapte am fost trezit de un trup cald care se strecura pe sub pătură. Venise rândul meu să împart patul cu Marko, dar acum nu era vorba de Marko. Era un trup de femeie. Am simţit două mâini calde cum îmi mângâie ţeasta proaspăt rasă.

– Goca?!

– Şşşt, îmi şopti ea, aspirându-mi buza superioară între buzele ei.

M-am tras deoparte.

– Dar cum rămâne cu Marko?

– E la duş, replică ea.

– Tu şi cu el aţi...?

– Nu, răspunse ea imediat, cu un dispreţ în voce care mă surprinse.

Eu şi Goca flirtasem în acea seară; la fel se întâmplase între ea şi Mystery. Ceva mai devreme ea se

dăduse la Mystery, dar el se făcuse că nu observă. Era mai greu însă să nu o observi când ea se găsea în patul meu, aproape de nările mele și de gura mea. Evident, băuse câteva pahare, dar alcoolul nu a determinat niciodată pe cineva să facă ceva ce nu vrea. Alcoolul îi stimulează pe oameni să facă ceea ce au vrut dintotdeauna, dar n-au făcut-o pentru că și-au reprimat dorințele. Iar acum se părea că Goca voia să fie cu un bărbat care poseda toate șase din cele cinci caracteristici ale unui mascul alfa.

Logic vorbind, e ușor de spus că e o greșeală să te culci cu o fată pe care o dorește prietenul tău. Dar când trupul ei este lipit atât de ațâțător de al tău și îi poți adulmeca aroma șamponului de păr (căpșuni), iar acel nor de furtună pasională generat de dorința ei a început să se adune în jurul vostru, încearcă să mai spui nu. Pur și simplu totul e... prea la îndemână.

Mi-am plimbat mâinile pe sub părul ei și mi-am ridicat degetele către frunte. Trupul i-a fost scuturat de un fior de plăcere. Buzele și limbile noastre s-au întâlnit, piepturile noastre s-au alipit.

Nu puteam face asta.

– Nu pot face asta.

– De ce?

– Din pricina lui Marko.

– Marko? se miră ea, ca și cum nu mai auzise acest nume până atunci. E un dulce, dar e doar un prieten de familie.

– Ascultă, i-am spus. Ar trebui să pleci. Probabil că Marko va ieși curând din duș.

Marko ieşi din duş cincizeci de minute mai târziu. I-am auzit pe el şi pe Goca certându-se în sârbă pe coridor. Apoi o uşă fu trântită.

Marko se întoarse greoi în cameră şi se prăbuşi pe jumătatea lui de pat.

– Ei bine? l-am întrebat eu.

Marko nu-şi dezvăluise niciodată prea mult emoţiile.

– Ei bine, vreau să particip la următorul seminar al lui Mystery.

Capitolul 9

Nu puteam acoperi nenorocita de prăpastie. Era acolo, blonda mea cu tunsoare Bo Derek și diplomă MBA, șezând alături de mine pe o canapea într-o cafenea. Coapsa ei era lipită de coapsa mea. Se juca cu părul. Iar eu o dădeam în bară.

Marele Style, ucenicul în arta seducției al cărui magnetism era atât de puternic încât îl făcuse pe Marko să fie privit ca un boboc de propria lui iubită, era încă prea înfricoșat ca să sărute o fată.

Jucasem perfect partea de deschidere, dar nu îndrăzneam să merg mai departe. Ar fi trebuit să mă ocup de problema asta înainte de Belgrad. Acum era prea târziu. Eram pe cale să ratez totul. Mă temeam de respingere și de sentimentul de stânjeneală care-i urmează.

Între timp, Mystery se descurca de minune cu Natalija, care era cu treisprezece ani mai mică decât el. N-aveau nimic în comun, nici măcar limba. Dar

şedeau acum unul lângă celălalt. El îşi ţinea picioarele încrucişate şi stătea aplecat pe spate, lăsând-o pe ea să muncească pentru a-i atrage lui atenţia. Ea stătea aplecată spre el, cu mâna pe genunchiul lui.

După cafea mi-am dus tipa acasă la ea. Părinţii ei nu erau acolo. Nu trebuia decât să spun: „Pot să folosesc baia?" şi m-aş fi putut trezi înăuntru. Dar gura mea refuza să rostească acele cuvinte. Nenumăratele abordări de succes mă ajutaseră să îmi reduc teama de respingere socială şi mă făcuseră să par un artist al seducţiei promiţător în ochii altora, dar în interiorul meu ştiam prea bine că sunt un artist doar în chestiunea abordărilor. Ca să devin un artist complet, trebuia să trec de un obstacol mental şi mai cumplit: teama mea de respingere sexuală.

Pe parcursul cercetărilor mele legate de seducţie citisem *Madame Bovary* de Gustave Flaubert. Îmi aminteam câtă muncă depusese dandy-ul Rodolphe Boulanger de la Hutchette doar ca să obţină un sărut de la nefericita în căsnicie Madame Bovary. Însă reuşind să o convingă să cedeze prima dată, totul se terminase. Ea devenise obsedată.

Una din tragediile vieţii moderne este aceea că femeile în ansamblul lor nu deţin prea multă putere în societate, în ciuda progreselor înregistrate în ultimul secol. Cu toate astea, alegerea sexuală reprezintă una din zonele speciale unde femeile deţin în mod clar controlul. Relaţia dintre un bărbat şi o femeie se inversează, în sensul în care bărbatul în general revine pe o poziţie de forţă, abia după ce femeia a

ales și s-a supus alegerii făcute. Poate acesta este motivul pentru care femeile, spre frustrarea bărbaților de pretutindeni, sunt atât de prudente până la a spune da.

Pentru ca bărbatul să exceleze, este pus întotdeauna în fața unor obstacole sau provocări peste care trebuie să treacă. Culturiștii numesc asta perioada durerilor. Cei care luptă și sunt dispuși să se confrunte cu durerea, epuizarea, umilința, respingerile sau chiar mai mult decât atât sunt cei care devin campioni. Restul sunt abandonați pe margine. Ca să seduc cu succes o femeie, ca să o stimulez în a-și asuma riscul de a spune da, trebuia să-mi cultiv curajul și să fiu dispus să abandonez zona mea proprie de confort personal. Am învățat această lecție urmărindu-l pe Mystery cum câștigă bătălia cu Natalija.

– Tocmai m-am tuns, îi spuse el când plecară din cafenea. Mi-au rămas fire de păr pe ceafă care mă gâdilă. Vreau să fac o baie. Vino să mă speli.

Evident, Natalija spuse că i se părea o idee proastă.

– Bine, bine, replică el. Trebuie să plec, pentru că am nevoie de o baie. Pa.

Văzând că se îndepărtează, chipul ei se alungi. Prin minte păru să-i treacă gândul că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Era vorba de ceea ce Mystery numea „fals abandon". Nu avea chef să plece pe bune, ci doar o lăsa pe ea să creadă asta.

Mystery făcu cinci pași – pe care îi numără în gând – după care se întoarse și spuse:

– De o săptămână locuiesc într-un apartament de rahat. O să iau o cameră de hotel chiar acolo ca să

fac o baie ca lumea. Arătă spre hotelul Moskva, aflat un pic mai departe. Poți veni cu mine sau poți primi un e-mail de la mine peste două săptămâni, când mă întorc în Canada.

Natalija ezită o clipă, apoi îl urmă.

Atunci mi-am dat seama de greșeala pe care o comisesem toată viața: Ca să câștigi o femeie, trebuie să fii dispus să riști pierderea ei.

Când m-am întors acasă, l-am văzut pe Marko făcându-și bagajul.

– Sunt șocat, îmi spuse el. Am încercat să fac totul ca lumea. Goca însemna ultima mea speranță legată de femei.

– Și ce ai de gând să faci? Te duci la o mănăstire?

– Nu, mă duc cu mașina în Republica Moldova.

– Republica Moldova?

– Da, cele mai frumoase tipe din Europa de Est provin din Republica Moldova.

– Unde mai e și asta?

– Este o țărișoară care a făcut parte din Rusia. Totul acolo este ieftin. Doar faptul că ești american este suficient ca să regulezi.

Filozofia mea spune că dacă cineva vrea să se ducă într-o țară de care n-am auzit niciodată și acolo nu este în plină desfășurare o revoluție sângeroasă, atunci intru și eu în joc. Viața e scurtă și lumea e foarte mare.

Nici unul dintre noi nu știa pe careva care să fi fost în Republica Moldova sau care să poată măcar pronunța corect numele capitalei, Chișinău. Așa că nu-mi venea în minte nici un motiv mai bun ca să

ajung acolo. Îmi place ideea de a umple petele albe de pe harta lumii cu culorile faptelor, senzațiilor și experiențelor reale. Iar o călătorie alături de Mystery însemna cireașa de pe tort. Urma să avem parte de aventuri peste tot, de genul celor pe care le visasem dintotdeauna.

Capitolul 10

Puține sunt momentele în viață mai pline de avânt pentru descoperirea necunoscutului ca atunci când ai o mașină, un rezervor plin cu benzină, o hartă a unui întreg continent întinsă în fața ta și cel mai mare artist în arta seducției stând pe bancheta din spate. Simți că te poți duce oriunde. În definitiv, ce altceva sunt granițele dacă nu niște puncte de parcurs care îți dau de știre că ai ajuns într-o nouă etapă a aventurii tale?

Bine, poate că așa ceva este adevărat în cea mai mare parte a timpului, dar să presupunem că lucrezi la editura Rand McNally și ai de terminat ultima ediție a hărții Europei de Est. Și să mai spunem că există o țărișoară care se învecinează cu Republica Moldova – poate un stat comunist renegat –, dar nici un alt guvern nu recunoaște diplomatic această țară. Ce faci? Incluzi țara pe hartă sau nu?

Un magician, un fals aristocrat și cu mine traversam cu mașina Europa de Est când am descoperit din

întâmplare răspunsul la această întrebare. Până atunci fusese un drum neinteresant. Mystery stătea întins pe bancheta din spate sub o pătură, incapabil să scape de niște accese de febră care îl copleșiseră. Fără să-i pese de fascinantul peisaj românesc de iarnă prin care treceam, își ținea ochii acoperiți cu pălăria și se plângea. Din când în când, devenea alert și emitea cu glas tare ceea ce îi trecea prin minte în acea clipă. Iar de fiecare dată ceea ce îi trecea prin minte semăna cu un soi de hartă de alt gen.

– Plănuiesc să fac un tur al Americii de Nord și să-mi promovez spectacolele în cluburi de striptease, zise el. Trebuie doar să găsesc un număr bun de iluzionism pentru stripperi. Poți fi asistentul meu, Style. Imaginează-ți: noi doi făcând turul cluburilor de striptease și ducând a doua zi toate fetele la spectacol.

După câteva zile plictisitoare petrecute în Chișinău – unde singurele femei frumoase pe care le-am văzut erau pe panouri publicitare și pe copertele revistelor – ne-am întrebat: De ce să ne oprim acolo? Odessa era extrem de aproape. Poate că aventura pe care o căutam se găsea în fața noastră.

Așa că am plecat din Chișinău într-o zi friguroasă de vineri, pe ninsoare, și ne-am îndreptat spre nord-est, către granița ucraineană. Drumurile înzăpezite din afara capitalei puteau fi recunoscute doar după urmele acoperite de gheață lăsate de camioane și care se întindeau până la linia orizontului. Peisajul semăna cu o scenă dintr-un roman epic rusesc, cu ramuri de copaci pline de cristale de gheață și viță-de-vie înghețată

curgând pe pantele dealurilor. În mașină mirosea puternic a Marlboro și McDonald's; de fiecare dată când se împotmolea pe drum, era tot mai dificil să fie repornită.

Curând asta avea să devină problema cea mai puțin importantă pentru noi. Ceea ce pe hartă părea un drum de patruzeci și cinci de minute până în Odessa ne-a luat aproape zece ore ca să-l parcurgem.

Primul indiciu că în fața noastră era ceva neobișnuit a apărut la trecerea unui pod peste Nistru, unde am dat peste un punct de control militar, fortificat cu mai multe vehicule de poliție și armată, buncăre camuflate pe ambele laturi ale șoselei și un tanc imens, cu turela în direcția noastră. Ne-am oprit la o coadă de zece mașini, dar un ofițer militar ne-a făcut semn să ocolim și să trecem prin punctul de control. De ce? Nu vom ști niciodată.

Mystery s-a învelit mai bine cu pătura lui pe bancheta din spate.

– Am o versiune a iluziei cu corpul străpuns de cuțit pe care vreau să o execut. Style, crezi că te poți îmbrăca precum un clovn și să mă ataci din mijlocul publicului? O să te aduc pe scenă și te împing pe un scaun. O să pun melodia *Stuck In the Middle With You* a lui Reservoir Dogs în vreme ce îmi înfig degetul chiar prin stomacul tău. O să dau din degete când ajung în cealaltă parte a corpului tău. Apoi o să te ridic drept în sus de pe scaun, înfipt în brațul meu. Trebuie să faci asta cu mine.

Al doilea indiciu că lucrurile nu erau în regulă apăru atunci când ne-am oprit la o benzinărie ca să ne aprovizionăm cu snacksuri. Când am vrut să plătim cu lei moldovenești, ni s-a spus că banii noștri nu sunt acceptați. Am plătit cu dolari americani, iar cei de la casă ne-au dat restul în ceea ce ei spuneau că sunt ruble. Când am examinat monedele, am observat că fiecare dintre ele avea o seceră și un ciocan pe revers. Și mai ciudat era faptul că fuseseră emise în 2000, la nouă ani după presupusa prăbușire a comunismului.

Mystery și-a tras pălăria în jos până deasupra gurii, din care dădea cu grandoarea unui agitator de carnaval.

– Doamnelor și domnilor, anunță el de pe banchetă, în vreme ce Marko se chinuia să pornească mașina, a plutit peste cascada Niagara, a sărit din stația spațială și a supraviețuit... vă prezint supervedeta iluzionismului, pe cel care se ia la trântă cu diavolii, Mystery!

Cred că febra îi crește din ce în ce mai mult.

Pe măsură ce înaintam, Marko și cu mine am început să vedem statui ale lui Lenin și postere comuniste pe geamurile mașinii. Pe un panou mare am zărit o bucată mică de pământ cu un steag rusesc în stânga și un drapel roșu și verde în dreapta, cu un slogan dedesubt. Marko, care o rupea binișor în rusă, îmi traduse mesajul care era un apel pentru reunificarea sovietică. Unde dracu' ne găseam?

– Imaginați-vă: Mystery supereroul! Mystery își șterse nasul cu un șervețel boțit. Ar putea apărea un

serial de desene animate de sâmbăta dimineața, o carte, un personaj de acțiune și un film de lungmetraj.

Un ofițer de poliție (sau un individ îmbrăcat ca atare) apăru pe neașteptate în fața mașinii cu un detector radar în mână. Ne spuse că merseserăm cu nouăzeci de kilometri la oră, cu zece mai mult decât limita legală. După douăzeci de minute de parlamentări și o șpagă de doi dolari, ne dădu drumul. Am încetinit la șaptezeci și cinci, dar câteva minute mai târziu am fost iarăși trași pe dreapta. Și individul de acum ne spuse că depășisem viteza legală. Deși nu exista nici un fel de indicator, tipul pretindea că limita de viteză se modificase cu o jumătate de kilometru în urmă.

După alte zece minute de parlamentări și doi dolari mai puțin în buzunare, am revenit pe drum, târându-ne cu cincizeci și cinci de kilometri pe oră pentru siguranță. Ca să n-o mai lungesc mult, am fost iarăși trași pe dreapta și ni s-a spus că mergeam *sub* limita minimă de viteză. Oriunde ne-am fi aflat, era clar cea mai coruptă țară de pe fața pământului.

– Trebuie să-mi organizez spectacolul de nouăzeci de minute. Va începe cu un corb zburând peste public și aterizând pe scenă. Apoi – buum – corbul se va transforma în persoana mea.

Când în sfârșit am ajuns la graniță, doi soldați înarmați ne-au cerut documentele. Le-am arătat vizele moldovenești și atunci ni s-a spus că nu mai suntem în Republica Moldova. Ne-au arătat pașaportul local – un vechi document sovietic – și au strigat ceva la

noi în rusă. Marko mi-a tradus: Voiau să ne întoarcem la punctul militar de control de pe pod, cel pe care îl traversaserăm cu trei șpăgi în urmă, ca să obținem documentele legale.

– Mă voi îmbrăca precum Mystery, cu bocanci cu ținte și toate accesoriile. Nu voi mai purta costume. Voi fi ultimul răcnet în materie de vestimentație. Voi spune publicului cum mă jucam de copil cu fratele meu în mansardă și visam că o să ajung magician. Apoi mă voi întoarce în timp și mă voi transforma în copil.

Când Marko îi spuse unui grănicer că nu ne puteam întoarce la pod, individul a scos arma și a îndreptat-o către el. Apoi a cerut țigări.

– Unde ne aflăm? a întrebat Marko.

– Pridnestrovskaia, i-a replicat grănicerul, cu mândrie în glas.

Nu vă faceți griji dacă n-ați auzit niciodată de Pridnestrovskaia (sau Transnistria). Nici noi nu auziserăm. Transnistria nu este recunoscută diplomatic și nu este menționată în nici un ghid sau pe nici o hartă pe care le aveam la noi. Dar când un grănicer îți înfige fără menajamente un pistol în coaste, brusc Pridnestrovskaia devine foarte reală.

– Voi face un experiment științific în care voi transporta un tehnician de laborator prin internet. Apoi momentul final va fi dispariția unui seif imens de bancă. Așadar am nevoie de un copil-băiat; un corb; tu; cineva care să-l joace pe tehnicianul de laborator și vreo doi oameni pe post de paznici de bancă.

Marko i-a dat grănicerului tot pachetul lui de Marlboro și a început să se certe cu el. Grănicerul nu-și coborî arma nici măcar o secundă. După un schimb lung de replici, Marko a țipat ceva și și-a întins mâinile ca și cum ar fi cerut să i se pună cătușele. În loc de asta, grănicerul s-a răsucit pe călcâie și a dispărut într-o gheretă. Când Marko s-a întors la mașină, l-am întrebat ce a spus.

- I-am zis: Ascultă, arestează-mă. Eu nu mă întorc.

Chestia asta devenea tot mai urâtă.

Mystery și-a ițit capul peste spătarele scaunelor din față.

– Imaginați-vă chestia asta. Un poster cu mâinile mele, cu unghii negre și cuvântul *Mystery* scris jos. Cât de uimitor ar fi?

Pentru prima dată m-am enervat pe el.

– Zevzecule, acum nu e momentul. Cască bine ochii.

- Nu-mi spune tu mie ce să fac, ripostă el.

– Suntem pe punctul de a fi aruncați în pârnaie. Nimeni nu are chef să audă tâmpeniile tale acum. Pentru tine nu există nimic în afara ta și a nenorocitului tău de spectacol de magie?

– Ascultă, dacă ai chef de harță, atunci am și eu. Te bat măr chiar acum. Dă-te jos din nenorocita asta de mașină și mă ocup eu de tine.

Tipul era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt ca mine, iar pe graniță erau masați soldați înarmați. N-aveam cum să mă dau în spectacol cu Mystery. Dar eram suficient de furios ca să mă gândesc la asta. Pe

tot parcursul călătoriei, Mystery fusese doar o greutate inutilă în plus. Poate că Marko avea dreptate: Mystery nu era ca noi. El nu urmase Școala Latină din Chicago.

Am inspirat adânc și m-am uitat drept înainte, încercând să mă stăpânesc. Tipul era un narcisist. Era ca o floare care se deschidea dacă devenea centrul atenției – pozitivă sau negativă – și se ofilea dacă era ignorat. Mi-a trecut atunci prin minte că teoria păunului dezvoltată de el nu folosea doar la atragerea tipelor. Ea apăruse în primul rând din nevoia de a atrage atenția. Chiar și îndemnul la bătaie fusese doar o altă cerere de acordare a atenției, pentru că eu îl ignorasem de-a lungul ultimelor sute de kilometri parcurși.

Când m-am uitat în oglinda retrovizoare și l-am văzut cu buzele umflate pe banchetă și cu pălăria trasă peste ochi, a început să-mi pară rău de el.

– N-am vrut să mă reped la tine, i-am spus.

– Nu-mi place când cineva îmi spune ce să fac. Tata obișnuia să-mi spună mereu ce să fac. Iar eu îl urăsc.

– Ei, bine, nu sunt taică-tău, am ripostat.

– Slavă Domnului. Mi-a distrus viața și a distrus și viața maică-mii. Își trase pălăria în sus. În ochi îi apăruseră lacrimi, ca niște lentile de contact, dar fără să se prelingă pe obraji. Stăteam întins noaptea pe pat, gândindu-mă la diverse moduri de a-mi omorî tatăl. Când ajungeam deprimat rău de tot, îmi imaginam că mă duc la el în dormitor cu o lopată, îi crăp capul, apoi mă sinucid.

Grănicerul ieși din gheretă și îi făcu semn lui Marko să se dea jos din mașină. Vorbiră câteva minute, apoi Marko îi dădu niște bancnote. În vreme ce așteptam să vedem dacă șpaga noastră de o sută de dolari – echivalentul salariului mediu pe două luni în Transnistria – este eficientă, Mystery și-a deschis sufletul în fața mea.

Îmi spuse că tatăl lui era un imigrant german alcoolic care comisese abuzuri verbale și fizice față de el și maică-sa. Fratele lui Mystery, mai mare cu paisprezece ani ca el, era homosexual. Iar maică-sa se învinuia pentru că își copleșise copilul cu iubirea ei ca să se revanșeze pentru abuzurile soțului. Ca o compensație, era distantă din punct de vedere emoțional față de Mystery. Încă virgin la vârsta de douăzeci și unu de ani, Mystery începuse să se întrebe dacă nu cumva era și el homosexual. Ca atare, într-o criză de depresie, începuse să formuleze ceea ce avea să devină Metoda Mystery, dedicându-și viața căutării iubirii pe care n-o primise niciodată din partea părinților.

Ca să ne ungem bine calea de ieșire peste graniță a fost nevoie de încă două șpăgi în sume echivalente, acordate altor doi indivizi. Nici unuia nu i-a ajuns să ia pur și simplu banii. Fiecare a stat o oră și jumătate la parlamentări. Poate că încercau doar să ne ofere mie și lui Mystery mai mult timp ca să ne cunoaștem reciproc.

Când am ajuns în sfârșit la Odessa, am întrebat-o pe recepționeră ce era cu Transnistria. Ea ne-a explicat că acea țară rezultase în urma unui război civil

din Republica Moldova, declanșat mai ales de foști birocrați comuniști, elita militară și beretele negre care își doreau revenirea la zilele glorioase ale Uniunii Sovietice. Era un loc fără reguli, Vestul Sălbatic al blocului estic, o zonă pe care prea puțini străini îndrăzneau să o viziteze.

Când Marko i-a povestit prin ce trecuserăm la graniță, femeia ne-a spus:

– N-ar fi trebuit să le cereți să vă aresteze.

– De ce?

– Pentru că acolo nu există închisori.

– Și ce ar fi făcut cu noi?

Recepționera simulă o armă cu degetele, pe care le îndreptă spre Marko și exclamă:

– Poc!

Când am ajuns înapoi în Belgrad, după un ocol suplimentar de aproape opt sute de kilometri ca să evităm Transnistria, am constatat că robotul telefonic al lui Marko era plin de mesaje. Cucerirea de șaptesprezece ani a lui Mystery, Natalija, lăsase peste o duzină de apeluri. Mystery o sună, dar la telefon răspunse mama ei, care îl blestemă pentru că îi spurcase mintea fetei sale.

Natalija a continuat să-l sune pe Marko și după ce Mystery și cu mine ne-am întors acasă, întrebând când avea să vină Mystery după ea. În cele din urmă, Marko i-a curmat suferințele.

– Era un vrăjitor, i-a spus el. Te-a vrăjit. Du-te la cineva să te descânte și nu mă mai suna.

În lunile care au urmat, Marko mi-a trimis cu regularitate mesaje electronice, cerând o parolă de acces în Mystery's Lounge. Gustase din fructul interzis și voia mai mult. Nu i-am dat-o niciodată. În acel moment mi-am zis că o fac pentru că vreau să-mi mențin noua mea identitate separată de trecutul meu. Adevărul însă este că, în ciuda tuturor raționamentelor pe care le făceam, continuam să mă simt rușinat de ceea ce făceam și de modul în care viața mea era devorată de această obsesie.

Capitolul 12

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Punctul de împotmolire
Autor: Style

Am ajuns într-un punct de împotmolire, din care sper să ies cu ajutorul vostru, al tuturor.

Mystery și cu mine abia ne-am întors de la Belgrad, unde am cunoscut o tipă frumoasă și inteligentă, care probabil mi-ar fi devenit iubită dacă nu aș fi ajuns la punctul meu de împotmolire: am probleme mari cu închiderea prin sărut.

Din cine știe ce motiv, tranziția către sărut constituie o mare povară pentru mine. Simt cum se deschide fereastra, apoi imediat încep să mă gândesc la toate acele „dar dacă" – „dacă mă respinge", „dacă distrug relația pe care am construit-o", „dacă intervine amintirea poveștii âleia pe care mi-a spus-o despre fostul ei prieten". Din acel moment fie devin prea neliniștit și ezit să merg mai departe (ratând totul), fie fereastra se închide și eu ratez ocazia, după care mă oftic pe mine însumi.

Deci care e problema mea? Sunt atât de aproape de cercul de aur al artiştilor compleţi în arta seducţiei, dar nenorocitul ăsta de punct de împotmolire mă ţine pe loc.

Style

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Punct de împotmolire
Autor: Nightlight9

Dacă ea mă respinge? Mda, şi dacă un meteorit îţi loveşte casa?

Ai întrebat de unde îţi dai seama dacă ea e pregătită. Din regula celorlalte trei secunde. Funcţionează absolut toate cazurile. În vreme ce staţi aproape, lasă conversaţia să se stingă. Uită-te în ochii ei în vreme ce faci o pauză în discuţie. Dacă ea se uită la tine timp de trei secunde, vrea un sărut. Stinghereala pe care s-ar putea să o resimţi reprezintă chestia mea favorită; tensiunea sexuală.

Nightlight9

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Punct de împotmolire
Autor: Maddash

N-am avut niciodată o femeie acasă la mine în situaţie de unu la unu cu care să nu închid măcar prin sărut. Uite care e schema mea:

1) O pun să vină să mă ia de acasă și o las să stea doar câteva minute. Asta o fac pentru că e mult mai ușor să aduci o femeie înapoi acasă la tine după ce ai ieșit cu ea dacă deja ai adus-o la tine mai devreme și nu s-a întâmplat nimic.

2) La sfârșitul întâlnirii, o invit acasă la mine și îi dau de băut.

3) Dacă ea observă chitara mea (e plasată strategic pentru a fi văzută), o iau și îi cânt ceva.

4) Ne jucăm cu cățelușul meu.

5) Îi arăt acoperișul casei.

6) Revenim în apartament și îi arăt programul de muzică WinAmp de pe computer în vreme ce o așez în poala mea. Cât ea se joacă cu mediile virtuale din program, eu o sărut pe obraz.

7) Fie ea se întoarce și mă sărută pe buze, fie continuă să se joace cu programul de pe computer. Dacă ezită, îi arăt mai multe chestii pe computer, apoi o sărut din nou pe obraz. E clar că vrea să fie îndrumată și să i se comande. Asta e ceea ce vor aproape toate femeile.

8) Îți poți imagina singur restul.

Maddash

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Punct de împotmolire
Autor: Grimble

Una din schemele mele favorite de închidere este masajul. Când ajungem înapoi acasă la mine, îi spun că mă doare spatele de la jocul de baschet și am nevoie de un masaj. În timpul masajului, îi spun mereu că nu face ceea ce trebuie. În cele din urmă, mimez exasperarea și insist să-i arăt cum se face. În vreme ce îi masez spatele, îi spun că picioarele ei sunt extrem de tensionate și că prietenilor mei le fac masaje nemaipomenite pentru picioare. Încep să o masez prin pantaloni, dar apoi îi cer să și-i scoată pentru că mă deranjează. Dacă te comporți ca și cum deții autoritatea, nu îți va pune nici o întrebare.

La început, mă limitez doar la picioare. Încet însă îmi croiesc drum către fese. Când ea începe să se excite, încep să o mângâi peste chiloți până ce se umezește bine. În acest moment, de obicei îmi desfac pantalonii, îmi pun un prezervativ și încep să o fut fără săruturi sau preludiu.

Tehnica asta nu este pentru cei timizi.

Grimble

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Punct de împotmolire
Autor: Mystery

Vrei să știi cum rezolv eu această problemă? Nu îmi spun doar că nu îmi pasă ce crede ea. Chiar nu îmi pasă. Când eram mai tânăr, chestia asta era extrem de importantă pentru mine. Dar acum, indiferent dacă reușesc să închid sau nu, trec direct la treabă.

Te ajută să te gândești la o tipă ca la un exercițiu. Dacă nu ai scăpat de frică, spune-ți: „Timpul schimbării! Acum sunt omul peșterilor! Nu mai sunt Style. Să vedem dacă mă urăște. Dacă da, dă-o dracului. Nu dau doi bani pe asta."

Gândește-te la tipele față de care n-ai fost om al peșterilor și care nu mai fac parte din viața ta. Și ce dacă? Îți pasă dacă ele păstrează amintiri dragi despre un tip oarecare pe care l-au cunoscut cu șase luni în urmă în vreme ce acum sunt futute de cine știe ce alți oameni ai peșterilor? Trebuie să te năpustești cândva asupra ei. Spune-i: „Scoate limba." Apoi apucă-te să o sugi. Dacă te plesnește, foarte bine! Ești pe drumul cel bun.

Maddash povestea despre folosirea unor dispozitive ajutătoare bine alese ca să concentrezi atenția tipei asupra altui lucru, ca ea să nu opună rezistență gesturilor tale sexuale. Sunt de acord. Spune: „Uită-te la spectacolul de păpuși de colo" în vreme ce te joci cu țâțele ei. Dacă ea ezită, arată spre păpuși și râzi: „Uită-te la păpuși. Uite, sunt amuzante." Apoi joacă-te din nou cu țâțele ei.

Mystery

MSN Group: Mystery's Lounge

Subiect: Punct de împotmolire rezolvat
Autor: Style

Mulțumesc tuturor pentru ajutor. Cred că în cele din urmă am găsit o soluție. Răspunsul mi-a venit din senin acum o săptămână și de atunci l-am testat cu succes aproape în fiecare noapte.

Ideea mi-a venit atunci când stăteam la Standard alături de o irlandeză care mi-a povestit că se măritase de tânără, divorțase de curând și acum voia o aventură. Când am început să culeg indicii de aprobare, m-am gândit la mesajele voastre. Mi-am dat seama că dacă săream la ea ar fi fost șocată și m-ar fi respins. Așa că am decis să fac pași mici până să o sărut, în același timp executând ceva asemănător numărului cu păpușile expus de Mystery și discutând tot timpul logic. Ce să vezi, chestia a mers, iar de atunci îmi iese mereu. Problemă rezolvată.

Uitați cum am făcut, pentru ca voi toți să puteți folosi procedeul. L-am botezat „schema evolutivă a schimbării de fază":

1. M-am aplecat spre ea și i-am spus că miroase bine. Am întrebat-o ce parfum folosește, apoi am discutat despre cum animalele se adulmecă reciproc înainte de a se cupla și cum suntem noi meniți din punct de vedere evolutiv să ne simțim excitați când cineva ne miroase.

2. Apoi am vorbit despre cum leii își mușcă reciproc blana în cursul partidei sexuale și cum trasul de păr reprezintă un alt stimulent sexual datorat evoluției. În vreme ce vorbeam, mi-am plimbat mâna pe ceafa ei, am prins un smoc de păr de la rădăcină și l-am tras ferm în jos.

3. N-a părut supărată, așa că am mers mai departe. I-am spus că părțile cele mai sensibile ale corpului sunt de obicei ferite de contactul cu aerul – de pildă, pe fața interioară a cotului. Apoi i-am luat brațul, i l-am îndoit puțin și i-am mușcat erotic fața anterioară a cotului. Ea mi-a zis că o trec fiorii.

4. După aceea, am spus: „Dar știi care este cel mai bun lucru din lume? O mușcătură... chiar... aici." Am indicat partea laterală a gâtului meu. Apoi i-am zis: „Mușcă-mă de gât", ca și cum m-aș fi așteptat să o facă. La început a refuzat, așa că m-am întors calm cu spatele ca să o pedepsesc. Am așteptat câteva secunde, apoi m-am întors din nou și am repetat: „Mușcă-mă chiar aici." De această dată a făcut-o. Aplicam exact teoria motoceilor de pisică.

5. Oricum, mușcătura ei a fost jalnică. Așa că i-am spus: „Nu așa muști tu. Vino aici." I-am dat părul la o parte, am mușcat-o sănătos de gât și i-am cerut să încerce din nou. De această dată s-a descurcat de minune.

6. Am zâmbit aprobator și am spus foarte încet: „Nu e rău." După care ne-am sărutat în cele din urmă.

Am mai băut ceva, apoi am dus-o acasă la mine. După un scurt tur al casei, am aplicat metoda Mad-dash și am așezat-o în poala mea în vreme ce îi arătam un film pe computer. I-am masat și sărutat ceafa până ce s-a întors și a început să mă mângâie. Apoi a întrebat dacă se poate întinde pe jos câteva secunde. M-am întins și eu – ghiciți ce s-a întâmplat –, iar ea a adormit. Iar!

I-am scos pantofii, am aruncat o pătură peste ea, i-am pus o pernă sub cap și m-am urcat în propriul meu pat cald.

Așadar cel păcălit am fost eu, dar cel puțin acum știu cum să procedez. Ca să trec de obstacolul din mintea mea, de punctul de împotmolire, n-am avut nevoie de fapt decât de o singură noapte.

Sunt în sfârșit gata pentru pasul următor.

STYLE

PASUL IV

OPREŞTE OBSTACOLELE

Bărbatul are o singură cale de a evada din sine: să vadă un sine diferit în oglinda ochilor unei femei.

CLARE BOOTH LUCE

Capitolul 1

Alege o școală.

Există Ross Jeffries și școala de Seducție Rapidă, unde sunt folosite scheme de limbaj subliminal pentru a excita o tipă.

Sau Mystery și Metoda Mystery, în care dinamica socială este manipulată pentru a atrage cele mai dorite femei dintr-un club.

Sau David D'Angelo și Double Your Dating, metodă prin care el susține menținerea avantajelor față de o femeie printr-o combinație de umor și aroganță pe care el o denumește amuzament împăunat.

Sau Gunwitch și Metoda Gunwitch, în cadrul căreia singurul lucru pe care elevii îl au de făcut este să-și dezvăluie cât mai mult sexualitatea animalică și să escaladeze contactul fizic până când femeia îi oprește. Mottoul lui destul de dur: „Fă gaura să spună nu."

Sau mai există David X, David Shade, Rick H., Major Mark și Juggler, cel mai nou guru din acest

univers, care a apărut online într-o bună zi, pretinzând că el poate agăța femei mai bine și mai rapid decât oricare alt artist prin simpla citire a listei sale de cumpărături de băcănie. Pe urmă sunt profesorii din cercurile închise, precum Steve P. și Rasputin, care își dezvăluie tehnicile doar acelora care li se par lor valoroși.

Da, există o mulțime de mentori din care să alegi, fiecare cu metoda proprie și discipolii săi, fiecare activând cu convingerea că modalitatea lui este *calea*. Iar acești giganți se luptă permanent, amenințând, înjurând, luându-se la întrecere.

Scopul meu era să mă hrănesc de la toți. Niciodată nu am crezut cu adevărat doar în ceva anume. Am preferat să combin învățăturile și înțelepciunea dobândite din diverse surse, să descopăr ce mi se potrivește și să renunț la restul. Problema este că atunci când te adapi de la fântâna cunoașterii ai un preț de plătit. Iar acel preț este credința. Fiecare profesor voia să știe că el e cel mai bun, că elevii lui sunt cei mai loiali, că nimeni nu pleca la concurență. Cu toate astea, fiecare elev voia să asimileze cât mai multe informații posibile de la cât mai mulți experți cu putință. Este vorba de o criză specifică nu numai acelei comunități, ci întregii umanități: puterea se menține prin atragerea loialității, iar subjugarea este garantată prin acordarea aceleiași loialități.

Deși mă bucurasem de clipele când predasem în Belgrad, eu unul nu aveam chef de adepți. Voiam mai mulți profesori. Mai aveam încă multe de învățat.

Am descoperit asta atunci când Extramask m-a dus la o petrecere la hotelul Argyle de pe Sunset Boulevard.

Eram îmbrăcat lejer, cu o haină sport neagră și îmi lăsasem un barbișon subțire. Extramask arăta mai bine și mai extravagant cu fiecare întâlnire pe care o aveam. Acum se tunsese în stil indian.

La petrecere am observat niște gemene șezând pe o canapea ca niște statui de alabastru. Deși părul lor coafat modern și rochiile de bun-gust atrăgeau o mulțime de priviri admirative, fetele n-au scos o vorbă toată noaptea.

– Cine sunt? l-am întrebat pe Extramask, care discuta cu o femeie scundă, cu fața rotundă, care părea foarte interesată de el.

– Sunt Gemenele Porțelan. Fac un spectacol burlesc împreună. Totodată sunt bine cunoscute pentru sexul în grup. Se cuplează în pereche cu membrii diferitelor formații. M-am masturbat adesea gândindu-mă la ele și mereu am avut ejaculări spectaculoase.

– Prezintă-mă.

– Dar nu le cunosc.

– E-n regulă. Prezintă-mă oricum.

Extramask s-a dus la fete și le-a zis:

– El este Style.

Le-am strâns mâinile. Erau niște mâini surprinzător de calde pentru niște tipe care arătau pe jumătate moarte.

– Tocmai discutam despre vrăji, le-am zis eu. Credeți că vrăjile funcționează?

Știam că era deschiderea perfectă, pentru că era limpede faptul că ele credeau în magie – din cine știe ce motiv, cele mai multe fete care fac striptease sau își exploatează altfel sexualitatea pentru a câștiga o pâine cred în așa ceva. Apoi am trecut la schema cu ghicitul numerelor.

– Distrează-ne și cu altceva, au cerut ele.

Mersesem prea departe.

– Nu sunt un urs dansator, am replicat eu. În plus, sunt un mascul. Am nevoie de câteva minute ca să-mi reîncarc bateriile.

Era una din replicile lui Mystery. Gemenele râseră la unison.

– Vă propun ceva, am continuat eu. V-am arătat câteva chestii mișto. Ce-ar fi să mă învățați și voi ceva?

N-aveau nimic să-mi arate.

– Mă duc să discut cu niște amici, am spus eu. Vă dau cinci minute să vă gândiți la ceva.

M-am îndepărtat și am început o discuție cu o nemernică mică pe nume Sandy. Zece minute mai târziu, gemenele s-au apropiat de mine.

– Avem ceva să te învățăm, mi-au zis ele cu mândrie.

Eu de fapt nu intenționasem să mai vorbesc cu ele. Nu credeam că aveau să apară cu ceva. Dar acum ele stăteau lângă mine. M-au învățat limbajul semnelor timp de cinci minute. Ce mai indiciu de atracție!

Am luat loc împreună și am început să pălăvrăgim vrute și nevrute, adică ceea ce artiștii în seducție numesc cumva disprețuitor sporovăială. Fetele erau ușor

de deosebit, pentru că una avea cicatrici rămase de la vărsatul de vânt, iar cealaltă avea găuri pe față de la piercing. Erau în vizită din Portland și intenționau să se reîntoarcă acasă a doua zi. Mi-au povestit despre spectacolul lor de striptease, în care dansau pe scenă și simulau că fac dragoste împreună.

Pe măsură ce vorbeam, mi-am dat seama că sunt doar niște fete obișnuite, nesigure pe ele. De aceea erau așa de tăcute. Cei mai mulți bărbați comit greșeala de a crede că o femeie atrăgătoare care nu discută cu ei sau nu-i salută este o nemernică. Numai că, în cele mai multe cazuri, tipa respectivă este doar la fel de timidă sau de nesigură precum femeile mai puțin atrăgătoare pe care bărbatul respectiv le ignoră, dacă nu cumva și mai mult decât atât. Cele două gemene se deosebeau de restul prin faptul că încercau să compenseze banalitatea lor interioară cu ostentație exterioară. Erau doar niște fete dulci care își căutau prieteni. Iar acum găsiseră așa ceva. Când am schimbat numerele de telefon, am simțit cum se deschide fereastra oportunității. Dar nu știam dacă să mă iau de una din ele, de cealaltă sau de amândouă. Nu-mi puteam imagina cum să le separ, dar nici nu știam ce să fac pentru a le seduce simultan. Eram împotmolit. Așa că m-am scuzat și m-am dus să o caut pe Sandy.

Sandy s-a lipit imediat de mine. Părea că vrea ceva. Așa că am executat schema cu schimbarea fazei evolutive, apoi am tras-o în baie. Nu eram cu adevărat atras de ea, ci doar excitat de gândul că acum îmi

venea foarte ușor să sărut tipe. Abuzam deja de noua putere pe care o descoperisem.

Zece minute mai târziu, când am ieșit din baie, am observat că gemenele plecaseră de la petrecere. Ratasem din nou totul pentru că alesesem calea mai ușoară în loc să mă strădui în direcția dorită.

M-am întors în apartamentul meu din Santa Monica cu buzele umflate. Mystery dormea pe canapeaua mea. I-am povestit despre eșecul meu cu gemenele. Din fericire, a doua zi, am primit un mesaj de la fete. Avionul lor fusese anulat, așa că acum erau împotmolite la un motel Holiday Inn în apropiere de aeroport. Căpătasem o nouă șansă de a recupera terenul pierdut.

– Ce să fac? l-am întrebat pe Mystery.

– Invită-te acolo. Spune-le așa: Vin la voi. Nu le da de ales.

– Și ce se va întâmpla când mă voi afla împreună cu ele într-o cameră bizară de hotel? Cum pun lucrurile în mișcare?

– Urmează-mi exemplul. Imediat ce intri acolo, dă drumul la duș. Apoi îți dai jos hainele, te bagi în baie, le chemi pe fete să te spele pe spate și de acolo vezi tu.

– Uau! E cam îndrăzneț planul.

– Ai încredere în mine.

Așa că le-am sunat pe gemene în acea seară și le-am spus să mă aștepte.

– Stăm pe aici în tricouri și ne uităm la televizor, m-au avertizat ele.

– Nici o problemă. Nu am făcut baie și nici nu m-am bărbierit de o lună.

– Vorbești serios?

– Nu.

Până aici totul mergea conform planului.

M-am dus cu mașina la hotel, repetându-mi în gând fiecare mutare. Când am intrat în cameră, fetele stăteau întinse pe paturi alăturate și se uitau la *The Simpsons*.

– Trebuie să fac o baie, le-am spus eu. Acasă la mine nu funcționează apa caldă.

Nu mințeam; flirtam doar.

Am vorbit cu fetele chestii neimportante câtă vreme am dat drumul la apă. Apoi m-am dus în baie, am lăsat ușa deschisă, mi-am dat hainele jos și m-am așezat în cadă.

Nu voiam să folosesc săpunul imediat pentru că astfel apa s-ar fi murdărit. Așa că am stat gol în cadă, încercând să-mi adun curajul de a le chema pe fete înăuntru. Mă simțeam vulnerabil zăcând acolo așa, palid, costeliv și gol. Trebuia să urmez sfatul lui Mystery.

Trecu așa un minut. Cinci minute. Zece minute. Auzeam încă filmul cum se derula la televizor. Probabil că fetele credeau deja că mă înecasem în baie.

Trebuia să trec la acțiune. M-aș fi urât pe mine însumi dacă n-o făceam. Am mai stat acolo cinci minute până ce am îndrăznit să le strig:

– Hei, mă puteți ajuta să mă spăl pe spate?

Una dintre ele spuse ceva. Urmă o tăcere, apoi șoapte. Am rămas în cadă, panicat și îngrijorat că

tipele nici măcar n-aveau să se deplaseze până la mine. Ce tâmpenie din partea mea să cred așa ceva! Aș fi fost și mai stânjenit dacă ar fi intrat și m-ar fi văzut stând gol în cadă, cu scula plutind în apă ca o tulpină de floare. M-am gândit la pasajul meu favorit din *Ulysse*, când Leopold Bloom, personajul frustrat sexual din roman, își imaginează bărbăția impotentă în cada de baie și o botează „tatăl blegit al miilor de oameni". Apoi m-am gândit că, dacă eram atât de inteligent încât să-l citez pe James Joyce în cada de baie, de ce mă simțeam atât de idiot în fața acestor fete?

Într-un târziu a apărut una din gemene. Sperasem să vină amândouă, dar milogii nu au de ales. Cu spatele la ea, am întins mâna peste marginea căzii și i-am dat săpunul. Eram prea stingherit ca s-o privesc drept în ochi.

Mi-am îndreptat șira spinării, ca să nu semene prea mult cu un schelet de dinozaur. Ea s-a apucat să mă frece cu săpun în cercuri pe spate. Nu era deloc un gest erotic, ci unul cât se poate de muncitoresc. Știam că nu este excitată și speram să nu fie dezgustată. Apoi a înmuiat buretele în cadă și mi-a șters tot săpunul de pe spate. Acum eram curat.

Și acum?

Credeam că partea cu sexul este o continuare firească. Însă ea stătea pur și simplu îngenuncheată acolo, fără să facă nimic. Mystery nu-mi spusese cum să procedez după ce le cer să mă spele pe spate. Îmi spusese doar că mă voi descurca, așa că presupusesem că toată povestea cu sexul avea să se desfășoare în mod

firesc. Nu mă instruise cum să trec de la frecatul pe spate la mângâierea sculei. Iar eu habar n-aveam. Ultima femeie care mă spălase pe spate fusese maică-mea, iar asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

Acum era momentul. Ceva trebuia făcut.

– Ăă, mersi, i-am spus eu.

Ea a ieșit din baie.

La naiba! Ratasem.

Am terminat singur să mă spăl, am ieșit din baie, m-am șters și m-am îmbrăcat la loc cu hainele mele murdare. M-am așezat pe marginea patului tipei care mă spălase și am discutat. Am decis să încerc adaptarea schemei cu schimbarea fazei evolutive la un grup de doi. I-am spus celeilalte tipe să ni se alăture.

– Mmm, ce bine mirosiți amândouă! am început eu.

Apoi le-am tras simultan de păr și le-am mușcat de gât. În continuare nimic nu se urnea din loc. Erau amândouă extrem de pasive.

Le-am pus pe fiecare să mă maseze pe câte o mână în vreme ce discutam despre spectacolul lor. Nu aveam de gând să accept eșecul și să plec de acolo.

– Știi ce e amuzant? zise una dintre ele. Pe scenă ne expunem fizic total. În viața reală nici măcar nu ne atingem sau îmbrățișăm. Probabil că suntem mai distante una de alta decât majoritatea surorilor.

Am plecat din camera lor de hotel resimțind eșecul total. Pe drumul spre casă m-am oprit la Extramask. Acesta locuia cu părinții.

– Sunt nedumerit, i-am spus. Înțelesesem de la tine că se culcă în pereche cu tipii.

– Mda, dar glumeam şi eu. Credeam că ştii.

În următoarea săptămână Extramask avea o întâlnire cu tipa cu faţa rotundă cu care discutase la petrecere. Se părea că femeile cu feţe rotunde îl găseau atrăgător.

Am stat două ore pe podea discutând despre joc şi progresele noastre. Din adolescenţă, de câte ori aveam ocazia să-mi pun o dorinţă (pe o geană căzută, pe cifrele ceasului la ora 11:11, pe numărul în creştere de lumânări de pe tortul aniversar), pe lângă rugile obişnuite legate de pacea în lume şi fericirea personală, ceream mereu capacitatea de a atrage orice femeie doream. Aveam fantezii legate de un soi de energie de seducţie incredibil de puternică intrând în corpul meu ca un fulger şi transformându-mă brusc într-un bărbat irezistibil. În loc de asta, energia cobora asupra mea sub forma unei burniţe mărunte, iar eu căutam să prind picăturile de energie cu găleata, chinuindu-mă să nu scap nici una.

În viaţă, oamenii tind să aştepte ca lucrurile bune să vină la ei. Aşteptând, ajung să le rateze. De obicei, ceea ce îţi doreşti nu îţi cade pur şi simplu în braţe; cade undeva în apropierea ta şi tu trebuie să recunoşti ceea ce a căzut, să te ridici şi să munceşti din greu ca să ajungi acolo. Acest lucru nu se petrece pentru că universul ar fi dur şi crud, ci pentru că e inteligent. Universul are o teorie proprie a motoceilor de pisică şi ştie că oamenii nu apreciază lucrurile care le cad pur şi simplu în poală.

Trebuia să apuc de găleata mea şi să muncesc pentru a strânge picăturile de energie.

Aşa că am urmat sfatul lui Mystery. Mi-am făcut operaţie ca să scap definitiv de ochelarii mei de netot.

Am plătit bani grei ca să-mi albesc dinții cu laserul. Și m-am înscris la un club de sport și m-am apucat de surfing, o metodă excelentă pentru stimularea cardiovasculară, dar și o cale de a te bronza uniform. Din anumite puncte de vedere, surfing-ul îmi amintea de șarjat. În unele zile ieși pe apă, prinzi fiecare val mare și crezi că ești un campion; în alte zile nu prinzi nimic și îți zici că ești un ratat. Indiferent de toate astea însă, ieși în fiecare zi, înveți și te perfecționezi. Iar chestia asta te face să revii mereu.

Nu mă alăturasem acelei comunități doar pentru un machiaj. Trebuia să-mi termin transformarea mentală, o acțiune despre care știam că va fi mult mai dificilă. Înainte de Belgrad, învățasem singur cuvintele, abilitățile și limbajul trupului necesare unui bărbat charismatic și superior. Acum trebuia să-mi dezvolt forța interioară, încrederea în sine și stima pentru propria persoană ca să mă susțină în demersurile mele. Altfel aș fi fost doar o făcătură, iar femeile și-ar fi dat instantaneu seama de asta.

Mai aveam două luni până la următorul seminar cu Mystery în Miami și voiam să impresionez cu adevărat elevii de acolo. Țintearn să depășesc reușita lui Mystery de la Club Ra din Belgrad. Așa că mi-am fixat un obiectiv: să cunosc, în următoarele câteva luni, toți artiștii seducției. Intenționam să mă transform într-o mașină de seducție, concepută cu piese de la cei mai buni artiști din domeniu. Iar acum, că dispuneam de statutul de aripă a lui Mystery, îmi venea ușor să-i cunosc pe toți.

Capitolul 2

Prima persoană de la care voiam să învăț era Juggler. Mesajele lui mă intrigau. El sfătuia novicii să treacă de timiditatea lor încercând să convingă un cerșetor fără adăpost să le dea o monedă sau sunând la întâmplare oameni din cartea de telefoane pentru a le cere recomandări de filme. Le spunea altora să se provoace singuri și intenționat să facă seducția mai grea afirmând că lucrau ca gunoieri și conduceau mașini Impala din '86. Era un original. Și tocmai își anunțase primul seminar. Costul: gratuit. În afară de politica lui de prețuri, unul din motivele ascensiunii atât de rapide a lui Juggler în sânul comunității consta în scrisul lui: postările lui aveau ceva aparte. Nu reprezentau scrijeliturile dezorganizate ale vreunui licean aflat în conflict permanent cu testosteronul. Ca atare, când l-am sunat pe Juggler pentru a discuta introducerea unuia din rapoartele lui de teren în carte, m-a întrebat dacă

nu putea scrie ceva nou în schimb: povestea zilei în care m-a șarjat în cadrul primului său seminar din San Francisco.

Relatare de teren –
Seducerea lui Style de Juggler

Am închis telefonul mobil. „Style vorbește tare precipitat", i-am spus pisicii mele, tovarășa mea de drum lung, care înțelege astfel de lucruri și îmi este complice de multă vreme atunci când vine vorba de aducerea fetelor în casă. (Propuneri de genul: „Vrei să vii acasă la mine ca să-mi vezi pisica cum face salturi pe spate?" n-au dat aproape niciodată greș.)

Asta a fost prima mea impresie legată de persoana reală a lui Style. Două săptămâni mai târziu stăteam într-un restaurant din zona Docului Pescarilor din San Francisco așteptând sosirea lui Style și punctând în minte o serie de chestii nebunești care puteau fi în neregulă la el. L-am ignorat pe chelnerul care încerca să-mi toarne mereu bere și m-am rugat în sinea mea. „Vă rog, zeiță a seducției și sfântule patron al artiștilor în seducție și al tipilor care încearcă să agațe tipe peste tot, vă rog nu-l lăsați pe Style să fie un ciudat."

Vorbirea precipitată este de obicei un semn al unei lipse profunde de încredere în sine. Oamenii care sunt convinși că alții nu sunt interesați de ceea ce cred ei vorbesc repede din teama de a nu pierde atenția publicului. Alții sunt atât de îndrăgostiți de perfecțiune, că au probleme mari să spună tot ce vor și vorbesc tot mai repede în speranța că vor rosti tot

ce au de spus. Astfel de oameni devin de obicei scriitori. Deci asta era: ciudat sau scriitor. Speram să fie ultima situație. Aveam nevoie de un prieten și un egal în acest univers al seducției, nu de încă un elev.

Am aflat pentru prima dată de Style de pe internet. Am ajuns să ne admirăm reciproc mesajele postate pe un site web dedicat artei seducției. El scria cu grație și elocvență. Părea un tip pozitiv, încercând să împărtășească ce știe altora. Nu pot decât să ghicesc ce a văzut la mesajele mele.

Style intră în încăpere cu un pas lung. Să fi purtat pantofi de gigant? A stabilit cu ușurință contactul vizual, zâmbea frumos și era un pic nervos, exact cât să pară nerăbdător, un efect care sunt convins că era deliberat. Cu statura lui relativ mică, ras în cap și cu vocea lui joasă, nimeni nu l-ar fi bănuit că este un artist al seducției. M-am liniștit. Tipul părea să fie bun.

Mi-a plăcut de Style din prima clipă. În mod evident exersase mult cum să-i facă pe oameni să-l placă. Mă făcea să mă simt important. Avea un mod aparte de a sintetiza ideile mele mai prost exprimate în declarații simple și frumoase, atribuindu-mi în același timp mie elocvența lor. Era însoțitorul perfect pentru un guru în devenire.

Cu toate astea, nu știam care îi sunt slăbiciunile. Pe măsură ce cunoaștem pe cineva, cu toții evaluăm punctele slabe. Ca un reporter de tabloid, căutăm atât măreția, cât și deșertăciunea, făcându-ne în minte însemnări despre zonele de exploatat pe viitor. Nu ne simțim niciodată bine în prezența celor care nu

au nici un fel de fisuri evidente. Moliciunea lui Style nu însemna cu adevărat o slăbiciune. Singura slăbiciune pe care i-o bănuiam era mândria legată de capacitatea de a-i face pe alții să se deschidă și să se dezvăluie. Cam slab punct de pornire pentru o slăbiciune, dar asta era tot ce aveam ca să merg mai departe.

Era un tip ca lumea. Însă avea o lipsă de încredere în sine nejustificată, ca și cum el simțea că îi lipsește ceva, o piesă care să-l facă întreg. Eram convins că el caută acea piesă în exterior, când poate ar fi trebuit să fie mai atent la interiorul său.

După prânz am procedat la fel ca toți marii artiști ai seducției la modă din San Francisco. Ne-am dus la Muzeul de Artă Modernă.

Am coborât și ne-am despărțit: comandouri individuale ale seducției. Eu am dat colțul către slab luminata secțiune new media și am observat imediat o tipă de douăzeci și ceva de ani, tare drăguță. Era mignonă. Iubesc femeile mignone. Au o slăbiciune inerentă care pe mine mă excită enorm. Am stat alături de ea la o proiecție video pe podeaua muzeului. Scena se schimba cam la un minut – petale albe căzând cu delicatețe de pe ramuri.

Înălțimea poate intimida. Eu sunt sperietoarea de ciori din *Vrăjitorul din Oz*: înalt, slab, cu două bețe pricăjite ieșindu-mi de sub mânecile cămășii. M-am așezat pe bancheta din apropiere. Ea s-a relaxat. Privirile ni s-au întâlnit – ochii ei aproape verzi, ai mei injectați și iritați din cauza diferenței de fus orar. Cele mai bune seducții au loc atunci când te seduce femeia

pe tine. Trebuie să conduci ca să fii un bun seducător, dar în același timp trebuie să știi să te lași condus. În acel moment mi-am dat seama că voiam ca ea să mă ia de mână și să mă ducă în tabăra ei secretă din pădure. Voiam să-mi arate trucurile ei magice secrete. Voiam să-mi citească poemele deocheate pe care le scrie pe șervețele luate din cafenele.

CLICKITY CLOMP, CLICKITY CLOMP, CLICKITY CLOMP.

Pantofii lui Style se auzeau de cealaltă parte a peretelui fals care împărțea încăperea în două. Nu aveam chef ca el să ni se alăture. Nu era vorba că nu-l apreciam pe Style. Mă cucerise atunci când rostise cu umilință: „Salut, eu sunt cel denumit Style." Doar că undele stârnite între mine, ea și nesfârșitele petale albe erau atât de... seducătoare. În același timp, eu sunt un lup, iar această ciută mică separată de restul turmei îmi aparținea. Dacă Style apărea în acele clipe, poate că aș fi fost nevoit să-l mușc de față.

Primul lucru pe care îl spui unei femei contează foarte puțin. Unii îmi spun că nu le trece nimic prin minte sau că au nevoie de o replică de deschidere foarte bună. Eu le spun că gândesc prea mult. Nimeni nu este atât de important. Nici eu nu sunt atât de important. Nimeni nu a emis o idee atât de măreață încât să fie nevoie de un ambalaj atât de bine conceput. Renunțați la nevoia de perfecțiune. Cât despre deschideri, un geamăt sau chiar un vânt scos sunt suficiente.

– Ce mai faci? am întrebat.

Este una din deschiderile mele obișnuite. E ceva ce auzi zilnic în băcănii sau magazinele de la colțul străzii. În nouăzeci și cinci la sută din cazuri, răspunsul este format dintr-un singur cuvânt neutru: „bine." Trei la sută răspund cu entuziasm: „minunat" sau „super". Sunt tipele pe care înveți cu timpul să le eviți – sunt nebune. Iar doi la sută răspund cu sinceritate: „Groaznic. Soțul meu tocmai m-a părăsit pentru secretara profesorului său de yoga. Ce nenorocit e și Zen-ul ăsta." Astea sunt tipele pe care le iubești.

Acum tipa îmi răspunde „Bine". Are o voce aspră pentru un trup așa de mic. Probabil că a stat până târziu și a urlat la ultimul concert Courtney Love. Pe mine nu prea mă interesează scenele zgomotoase ale concertelor rock. Îmi place muzica de fundal. Dar o iert. Nu judec femeile. Așa mi-aș limita din start aventurile. Judec doar cât de bine sunt tratat de ele.

Mă uit la ea ca și cum aș aștepta. Ea se prinde.

– Tu ce faci? mă întreabă.

Ezit o clipă.

– Sunt de nota opt.

Sunt întotdeauna de nota opt, uneori de opt și jumătate.

Există două căi de a purta o conversație. Poți pune întrebări de genul: „De unde ești?" „În câte moduri îți poți răsuci limba?" „Crezi în reîncarnare?"

Sau poți face declarații: „Eu locuiesc în Ann Arbor, Michigan – căminul a sute și sute de magazine diferite de înghețată." „Aveam o prietenă care știa să-și curbeze limba până ajungea inel." „Motanul

colegului meu de cameră este reîncarnarea lui Richard Nixon."

Mi-am petrecut primii ani ai deceniului doi de viață încercând să cunosc fetele punându-le mii de întrebări: întrebări deschise, întrebări inteligente, întrebări ciudate, întrebări de suflet ambalate frumos. Credeam că îmi vor aprecia efortul și interesul. Nu am obținut decât nume, grad, număr serial și, uneori, degetul ridicat în sus. Interogarea nu înseamnă seducție. Seducția este arta de a aranja scena pe care doi oameni aleg să se dezvăluie unul altuia.

Discuția purtată sub formă de declarații este modalitatea prin care comunică prietenii vechi. Declarațiile reprezintă intimitate, încredere și dăruire. Ele invită alte persoane să împărtășească idei și au sens din punct de vedere metafizic. Credeți-mă când afirm asta: nu este nevoie să petreceți nopți întregi zăcând în iarbă și uitându-vă la Calea Lactee ca să vă dați seama de toate astea. Am făcut-o eu pentru voi.

– Filmul ăsta care se derulează mă liniștește, am zis eu. Ca și cum ai strânge frunzele într-o grămadă mare și te-ai arunca peste ele. Dar dacă ar și avea niște frunze reale aici în care să ne aruncăm, asta ar fi artă adevărată.

Ea zâmbi.

– Am fost de multe ori aruncată în frunze de frații mei mai mari când eram mică.

Am chicotit. Mă amuza ideea acestei tipe mignone aruncate în joacă peste o grămadă imensă de frunze.

– Știi, am spus eu, am un prieten care jură că își poate da seama de personalitatea unui om pe baza vârstei și a sexului rudelor sale.

– Adică faptul că am frați mai mari mă face o lesbiană? Asta e o tâmpenie, spuse ajustându-și catarama de la centura ei Harley Davidson.

Nu poți conduce fără să te lași condus.

– Mare tâmpenie, am fost eu de acord. Tipul e complet sărit de pe fix. Evident însă că pe mine m-a citit perfect.

– Chiar așa?

– Mda, știa că am avut o soră mai mare. Pur și simplu.

– De unde știa?

– Mi-a spus că am nevoi.

– Și ai?

– Da, evident. Toate prietenele mele trebuie să-mi scrie bilețele de dragoste și să mă maseze pe spate. Sunt greu de mulțumit.

Ea râse cu un glas muzical. Parcă era fundalul perfect pentru imaginile frunzelor care cădeau.

CLICKITY CLOMP, CLICKITY CLOMP, CLICKITY CLOMP.

Concentrarea înseamnă trecutul. În lumea modernă de azi, vrem să simțim permanent totul. Nu are sens să ne plimbăm pur și simplu prin parc atunci când putem simultan să ascultăm muzică în căști, să mestecăm un hotdog, să ne forțăm tălpile să alerge la maximum și să cercetăm cu privirile carnavalul uman pe lângă care trecem. Alegerile pe care le facem

răspândesc sămânța unei noi ordini mondiale: Stimularea! Ideile și creativitatea sunt supuse unicului nostru țel de a ne satura simțurile. Dar eu aparțin vechii școli. Dacă nu ești pregătit să te concentrezi asupra mea atunci când ești cu mine – prin conversație, atingeri și îngemănările de moment ale sufletelor – atunci mai bine dispari din fața mea și te întorci la viața ta plină cu cele cinci sute de canale de zgomote emise stereo.

– Ascultă, nu mai pot discuta cu tine.

– De ce?

– Mă bucur de conversația asta, dar fie te hotărăști să vorbești cu mine, fie te uiți la opera de artă. În plus, dacă tu continui să stai în picioare acolo, o să fac întindere la mușchii gâtului.

Ea zâmbi și veni pe banchetă lângă mine. Ah.

CLICKITY CLOMP, CLICKITY CLOMP, CLICKITY CLOMP.

– Mă numesc Juggler.

– Eu sunt Anastasia.

– Bună, Anastasia.

Îi simțeam mâna mică și aspră. Avea unghiile tăiate scurt. Erau mâinile unei albinuțe muncitoare. Trebuia să fac o investigație completă. Am tras-o mai aproape. Ea a venit de bunăvoie.

CLICKITY CLOMP, CLICKITY CLOMP, CLICKITY CLOMP.

În acel moment în scenă a apărut Style. Parfumul lui amețea și hainele în stil italian fâșâiau. Oare înflorise între timp? Parcă înflorise. Ce era în neregulă

cu el? Nu-și dădea seama că împărțeam un moment de intimitate cu această fată? Să fi rămas concentrat doar pe un soi de fază de distracție a procesului de seducție încât să nu-și dea seama că trecusem de asta? Momentul meu de intimitate cu fata se evaporă. În piept începu să mi se formeze un mârâit.

– Te cunosc? l-am întrebat.

– Oare se cunosc cu adevărat oamenii? replică Style.

M-a făcut să râd. Lua-l-ar naiba: în acel moment îl uram pentru momentul nefericit în care apăruse, dar îl iubeam pentru modul în care jongla cu cuvintele. Am decis să nu-i mușc fața, nu atunci.

Îmi dădeam seama că Style era dornic să își demonstreze valoarea în acțiune. Am făcut prezentările. Apoi s-a petrecut ceva înfricoșător. Style a dat ochii peste cap și s-a transformat. Bănuiala mea era că încerca să devină Harry Houdini – un Harry Houdini care vorbește precipitat. S-a apucat de trucuri. A făcut-o pe Anastasia să-l lovească în glumă în stomac. A menționat faptul că poate dormi pe un pat de cuie. Ea se bucura enorm. Numărul ei de telefon a apărut din senin. O ispravă suficient de bună pentru Harry. Am părăsit-o amândoi acolo unde o găsisem.

Ca să fii artist al seducției ai nevoie de mândrie. Este vorba de o provocare. Am amici care pot exploda pe o scenă ca niște samurai care omoară cinci sute de oameni, dar care se tem să se apropie de o tipă într-un bar. Nu-i învinovățesc. În cazul publicului, de cele mai multe ori este dornic să fie regulat. Bine și profund.

Dar cu fata care stă singură pe un scaun la bar e mai greu. Este mai de temut. Este o gorilă de trei sute de kilograme îmbrăcată într-o rochie neagră scurtă. Şi te poate face cum vrea ea dacă îi dai voie. Dar, totodată, şi ea este dornică să fie regulată. Cu toţii suntem dornici de futai.

San Francisco însemna primul meu seminar de grup. Aveam şase elevi. Ne-am întâlnit cu ei la un restaurant din apropiere de Union Street. Style m-a ajutat să le verific repede referinţele. Erau şase membri respectabili ai comunităţii.

Am petrecut cina inventând replici de deschidere a conversaţiilor, precum deschiderea în care cineva pretinde că e vedetă cinematografică. Întorcându-mă de la toaletă, am abordat un cuplu de vârstă mijlocie de la o masă învecinată.

– Sper că nu deranjez, i-am spus eu femeii, dar trebuie să mărturisesc că v-am iubit în chestia aia cu băiatul şi farul de pe plajă. Am plâns trei zile. Am stat până noaptea târziu să vă văd, împreună cu motanul colegului meu de cameră. El era preşedintele.

Cei doi au zâmbit şi au dat amabil din cap.

– Tu... mulţumesc... foarte mult, a răspuns femeia într-o engleză stricată. Este minunat.

– De unde sunteţi? am întrebat-o.

– Cehoslovacia.

Am îmbrăţişat-o pe femeie şi i-am strâns mâna bărbatului.

– Bun venit în America.

Artiștii seducției sunt ultimii diplomați reali care există în lume.

Nu am început ca artist al seducției. Am început ca un băiețel obsedat de făcutul lucrurilor bucăți. Aveam mereu o șurubelniță cu mine. Mă ardea dorința de a afla din proprie experiență cum funcționau. Jucării, biciclete, cafetiere – totul se face bucăți dacă știi unde sunt șuruburile. Tata se ducea să tundă iarba, dar găsea mașina bucăți. Sora mea pornea televizorul... și nimic. Toate lămpile erau sub patul meu. Mă pricepeam mult mai bine să dezasamblez lucrurile decât să le fac la loc. Familia mea era obligată să trăiască în Epoca de Piatră din pricina mea.

Mai târziu cercetările mele s-au deplasat spre înțelegerea oamenilor și a mea însumi. Am devenit un artist complet: jongler, artist ambulant, comedian. Este un loc murdar pentru distracții, dar nemaipomenit pentru a învăța despre interacțiunile umane. Ca efect secundar, am devenit priceput în materie de femei. La a douăzeci și treia aniversare a zilei de naștere, mă culcasem doar cu o femeie. La douăzeci și opt mă puteam culca, garantat, cu câte voiam. Abordările mele au devenit subtile și eficiente, iar jocul jucat de mine compact și plin de grație.

Apoi am descoperit comunitatea. Deși mă interesau mult mai multe decât simpla seducție, dedicarea membrilor comunității pentru înțelegerea interacțiunilor umane mă făcea să mă simt ca acasă.

Apoi l-am cunoscut pe Style și am simțit un soi de legătură la un cu totul alt nivel. Style asculta. Cei

mai mulți oameni nu ascultă, pentru că se tem de ceea ce ar putea auzi. Style nu avea prejudecăți. Se adapta perfect la orice voia să fie cineva. În calea lui nu se găseau tipe nenorocite care trebuiau înfrânte, ci fete amuzante cu care era distractiv să te joci. În fața lui nu vedea o cărare presărată cu obstacole la întâmplare, ci o oportunitate de a explora teritorii noi. Împreună eram Lewis și Clark ai seducției.

La ora trei dimineața, când s-a terminat seminarul, eu și Style am decis să împărțim o cameră de hotel cu o parte a familiei lui, aflate în oraș. Am vorbit în șoaptă, ca să nu-i trezim pe ceilalți. Am tachinat simțul lui Style legat de modă. El s-a amuzat pe seama sensibilităților mele de om provenit din Midwest. Ne-am povestit istorii ale experiențelor noastre cu comunitatea și am evaluat prada din acea zi: câteva sărutări pentru Style, vreo două numere de telefon pentru mine.

Eram într-o dispoziție ghidușă. Simțeam amândoi că suntem în pragul a ceva.

– E cu adevărat uimitor, omule, zise Style. Abia aștept să văd încotro va duce chestia asta.

Era atât de optimist în privința forței seducției, a beneficiilor progresului de sine, în credința că el – comunitatea – deținea răspunsul la problemele care îi marcaseră întreaga viață. Voiam să-i spun că răspunsul căutat de el se găsea în altă parte. Dar n-am apucat să o fac. Ne distram prea bine.

Capitolul 3

Când m-am întors acasă din San Francisco, unde singura persoană cu care am petrecut noaptea a fost Juggler, am primit un telefon de la Ross Jeffries.

– Ţin un seminar în acest weekend, îmi spuse el. Dacă vrei, poţi veni să participi gratuit. Îl ţin la hotelul Marina Beach Marriott sâmbătă şi duminică.

– Desigur. Mi-ar plăcea să vin.

– Un singur amănunt: îmi datorezi nişte petreceri. Petreceri sănătoase de Hollywood cu tipe de primă clasă. Mi-ai promis.

– S-a făcut.

– Şi, înainte de a închide, ai putea să-mi spui „La mulţi ani!"

– E ziua ta de naştere?

– Da, guru a făcut patruzeci şi patru de ani. Iar cea mai tânără cucerire anul ăsta avea douăzeci şi unu.

Habar n-aveam că mă invita la seminarul lui nu ca pe un elev, ci ca pe o cucerire.

Am ajuns sâmbătă după-amiază şi am dat peste o sală obişnuită de conferinţe dintr-un hotel, genul de încăpere atât de luminată şi de vopsită în galben-muştar că pare mai degrabă un mediu proiectat pentru salamandre decât pentru fiinţe umane. Bărbaţii şedeau pe rânduri în spatele unor mese dreptunghiulare albe, cu faţa spre partea frontală a încăperii. Unii erau elevi cu părul unsuros, alţii erau adulţi cu părul unsuros, iar câţiva erau personalităţi cu părul unsuros – directori de prim rang din catalogul Fortune 500 al companiilor şi chiar oficiali din Departamentul de Justiţie. În faţa lor stătea marele şi ososul guru, vorbind într-un microfon ataşat la cască.

Le povestea cursanţilor despre tehnica hipnotică de folosire a citatelor în conversaţii.

– Ideea este mai uşor digerabilă dacă vine de la altcineva, explica el în vreme ce se plimba prin încăpere. Inconştientul gândeşte în termeni de conţinut şi structură. Dacă introduceţi un tipar de genul „Prietenul meu spunea", partea critică a minţii ţintei se închide. Mă urmăriţi?

Privi în jur pentru a surprinde reacţiile. Atunci mă observă, stând în rândul din spate între Grimble şi Twotimer. Se opri din vorbit. Îi simţeam privirea arzătoare fixându-mă.

– Fraţilor, acesta este Style. Am schiţat un zâmbet. El a văzut ce are Mystery de oferit şi a decis să devină discipolul meu. Aşa e, Style?

Toate capetele unsuroase din sală se întoarseră către mine. Acum, că Ross rostise numele Style, simţeam

greutatea numelui după murmurele de emoție ale cursanților. Relatările despre seminarul lui Mystery din Belgrad ajunseseră pe internet, iar abilitățile mele din acest domeniu fuseseră lăudate la scenă deschisă. Oamenii erau curioși să cunoască noua aripă a lui Mystery – sau, în cazul lui Ross, să-l ia în posesie.

M-am uitat fix la casca subțire și neagră care îi înconjura fața ca un păianjen.

– Cam așa ceva, am zis eu.

Nu era îndeajuns pentru el.

– Cine e guru pentru tine? întrebă el.

Era sala lui. Dar mintea mea îmi aparținea. Nu știam ce să spun. Cum cea mai bună cale de a disipa tensiunea este umorul, am încercat să răspund printr-o glumă. Nu mi-a venit nimic în minte.

– O să am o vorbă cu tine în privința asta, am zis eu.

Mi-am dat seama că răspunsul meu nu l-a mulțumit. În definitiv, ceea ce făcea el acolo nu era un simplu seminar. Era un act ritual.

La pauza de prânz, Ross mă trase deoparte.

– Ce-ar fi să mănânci ceva italienesc cu mine, zise el, răsucindu-și inelul de pe deget, o replică a celui purtat de supereroul Lanterna Verde.[1]

– Nu știam că încă ești un mare fan al lui Mystery, îmi zise el la masă. Credeam că ai venit aici ca să vezi latura bună a forței.

[1] Personaj din serialul de desene animate *Liga Dreptății* (n. tr.).

– Nu cred că metodele voastre trebuie să se excludă reciproc. I-am spus lui Mystery ce ai făcut cu chelnerița de la California Pizza Kitchen și a sărit ca ars. Cred că și-a dat pentru prima dată seama cum poate fi eficientă Seducția Rapidă.

Ross se învineți la față.

– Încetează! rosti el. Era un cuvânt hipnotic, o schemă întreruptă. Nu-i împărtăși nimic. Nu vreau ca tipul ăla să-mi fure munca și să facă bani din chestia asta. Mă deranjează rău. Înfipse furculița în puiul din farfurie. Știam eu că e ceva în neregulă. Dacă o să fii tot mai adânc implicat alături de Mystery, atunci am o problemă. Dacă vei învăța în particular de la mine, atunci îți interzic să-i menționezi detalii.

– Ascultă, am încercat eu să-l îmbunez pe furios. Nu i-am povestit nimic în detaliu. I-am dat doar de știre că ești foarte bun.

– Bine, atunci. Spune-i că m-ai văzut punând laba pe o gagică tare și udându-i chiloții doar punându-i câteva întrebări și făcând câteva gesturi. Lasă-l pe nemernicul ăla arogant să-și închipuie ce vrea!

I-am văzut nările fremătând și venele de pe frunte umflându-se în vreme ce vorbea. În mod clar era un individ care fusese de timpuriu lovit serios de viață. Nu din pricina brutalității tatălui, precum Mystery; părinții lui Ross formau un cuplu de evrei inteligenți și cu simțul umorului. Știam asta pentru că ajunseseră amândoi la seminar la câteva minute după mine și începuseră imediat să-și tachineze fiul. Mai degrabă Ross fusese lovit din punct de vedere social, fapt care

îi marcase psihicul mult mai mult, mai ales în combinație cu tachinările și așteptările prețioase ale părinților. Probabil că și rudele sale apropiate fuseseră copleșite de acest lucru. Cei doi frați ai lui se dedicaseră slujirii lui Dumnezeu și deveniseră membri ai unei secte. Cât despre Ross, el își crease de unul singur o religie.

– Tânărul meu ucenic, ești condus acum în sanctuarul puterii, iar prețul trădării este cumplit, mult mai cumplit decât și-ar putea imagina mintea ta de muritor, mă avertiză el, mângâindu-și barba cu dosul palmei. Taci din gură și ține-ți promisiunile, iar eu îți voi deschide ușa în continuare.

Deși inconștiente, severitatea și mânia lui Ross erau de înțeles. Cert era faptul că Ross construise aproape de unul singur comunitatea de artiști ai seducției. Evident că existaseră mereu indivizi care să acorde sfaturi privind seducția, precum Eric Weber, a cărui carte, *How to Pick Up Girls*, a ajutat la propulsarea modei care a culminat cu filmul *The Pick-Up Artist*, în care vedetele erau Molly Ringwald și Robert Downey Jr. Dar înainte de Ross nu existase niciodată o comunitate de indivizi. Motivul l-a constituit timpul alocat. Seducția Rapidă s-a dezvoltat practic odată cu internetul.

După toate mărturiile, la douăzeci și ceva de ani, Jeffries era un tip furios. Ambițiile lui erau legate de actoria de improvizație și de scenariile de film. Unul dintre scenarii, *They Still Call Me Bruce*, a fost transpus în peliculă, dar aceasta n-a avut succes. Ca atare,

Jeffries a navigat o vreme printre diverse slujbe la limita legii, singuratic și lipsit de o companie feminină. Totul s-a schimbat când s-a trezit într-o zi în secțiunea de autoservire a unei librării și mâna lui s-a întins involuntar după o carte, așa cum susținea chiar el. Volumul se numea *Frogs Into Princes*, carte despre NLP devenită clasică, scrisă de John Grinder și Richard Bandler. Din acel moment, Ross a început să devoreze orice carte legată de acest subiect.

Unul dintre eroii lui personali a fost dintotdeauna Lanterna Verde, care era înzestrat cu un inel magic capabil să transpună în realitate dorințele generate de voința și imaginația eroului. După ce folosise programarea neurolingvistică pentru a pune capăt unei perioade mult prea îndelungate de castitate prin seducerea unei femei care aplicase pentru o slujbă în cadrul firmei de avocatură unde lucra și el, Ross Jeffries a crezut că și-a găsit inelul magic. Puterea și controlul care îi scăpaseră printre degete întreaga viață deveniseră în sfârșit ale lui.

Cariera lui de artist profesionist al seducției a început cu un pamflet. Titlul pamfletului sintetiza în mare originile emoționale ale lui Jeffries din acele momente: *How to Get the Women You Desire Into Bed: A Down and Dirty Guide to Dating and Seduction for the Man Who's Fed Up With Being Mr. Nice Guy.*[1] A vândut cărticica prin intermediul anunțurilor publicitare

[1] „Cum să aduci în patul tău femeile pe care le dorești: Un ghid josnic și murdar pentru abordări și seducții pentru bărbatul care s-a săturat să mai fie domnul Amabil" (n. tr.).

cumpărate în paginile revistelor *Playboy* și *Hustler*. După ce la repertoriul personal s-au adăugat seminariile, a început să folosească și internetul ca armă de marketing. Unul dintre studenții lui, un hacker de computere legendar, pe nume Louis DePayne, a creat comunitatea online alt.seduction.fast. Odată cu lansarea acestei comunități s-a născut o cabală internațională de artiști ai seducției.

– Când am ieșit pe piață cu chestia asta, am fost ridiculizat din abundență, mi-a spus Ross. Am fost făcut în toate felurile și acuzat de cele mai rele ticăloșii. O vreme am fost extrem de supărat. Extrem. Treptat însă, opiniile au evoluat de la „Chestia asta e adevărată?" la „Ar trebui să procedăm și noi la fel?"

Ei, bine, acesta este motivul pentru care fiecare guru în arta seducției îi datorează măcar recunoștință lui Ross Jeffries. El a pus bazele. În același timp, este și motivul pentru care, de fiecare dată când apare câte un nou maestru, Ross încearcă să-l doboare; în câteva cazuri, el a amenințat chiar că va dezvălui activitatea de seducător a unor artiști mai tineri părinților acestuia sau directorilor școlii unde învățau respectivii.

În mintea lui, mai rău decât Mystery era un fost student al Seducției Rapide pe nume David D'Angelo. Inițial, D'Angelo își spusese Sisonpyh – *hypnosis* de-a-ndoaselea – și urcase scara ierarhică a Seducției Rapide până în poziția în care îl ajuta pe Ross cu activitățile de marketing. Însă cei doi se certaseră rău de tot atunci când Ross se presupunea că hipnotizase o prietenă a lui D'Angelo să facă sex cu el.

Ross susţinea că D'Angelo îi adusese fata pentru a fi sedusă. Nu era un lucru neobişnuit, spunea Ross, ca elevii lui să-i aducă femei ca un soi de ofrandă. D'Angelo, pe de altă parte, susţinea că lui Ross nu i se acordase nici un fel de permisiune să atingă fata. Oricare ar fi fost adevărul, rezultatul a fost acela că cei doi au încetat să-şi mai vorbească şi D'Angelo a înfiinţat un cult separat al seducţiei, intitulat Double Your Dating[1]. Cultul nu era bazat pe NLP sau pe vreo altă formă de hipnoză, ci mai degrabă pe psihologie evoluţionistă şi pe principiile lui D'Angelo legate de împăunarea plină de umor.

– Află că imitatorul meu de doi bani, David D'Gaurădecur, îşi ţine primul seminar în L.A. în acest weekend, mă anunţă Ross. Nemernicul arată atât de bine şi are atâtea relaţii prin cluburile de noapte, încât mă uluieşte ideea că oamenii pot crede că el ar fi capabil să le înţeleagă situaţia şi dificultăţile pe care le întâmpină în relaţiile lor cu femeile.

Mi-am notat în minte să mă înscriu imediat la acel seminar.

– Există o anumită opinie despre femei pe care tipii precum David D'Gaurădecur, Gun Bitch şi Mizerie o au, continuă Ross, ambalându-se tot mai mult. Indivizii ăştia se concentrează doar asupra trăsăturilor celor mai rele ale unora din cele mai ticăloase femei care există şi marşează pe acestea, diseminându-le ca pe nişte îngrăşăminte asupra tuturor celorlalte.

[1] „Dublează-ţi numărul de întâlniri" (n. tr.).

Ross mi se părea un artist bătrân de R&B care fusese înșelat de atâtea ori, încât ajunsese să nu mai aibă încredere în nimeni. Compozitorii însă dispun măcar de case de discuri și de protecția drepturilor de autor pentru a se păzi. Modul de trezire a simțurilor unei femei nu poate fi brevetat în nici un fel și nici nu se poate pune vreo stăpânire pe alegerea partenerului făcută de ea. Din nefericire, paranoia lui Ross avea sens, mai ales când era vorba de Mystery, singurul artist cu idei și abilități suficient de puternice ca să-l întreacă pe Ross.

Chelnerul ne curăță masa.

– Mă aprind așa de ușor în privința asta pentru că îmi pasă de acești copii, zise Ross. Cred că douăzeci la sută din elevii mei au fost abuzați. Impactul asupra lor a fost extrem de sever. Nu numai din punctul de vedere al femeilor, ci al oamenilor în general. O mulțime de probleme sociale provin din faptul că avem cu toții impulsuri puternice, dar trăim într-o cultură care ne descurajează să ni le explorăm în mod liber.

Se întoarse pe scaun și observă trei femei în ținute de afaceri servind desertul la câteva mese depărtare. Ross avea de gând să-și exploreze neîncătușat impulsul sexual.

– Cum e plăcinta aia cu fructe? strigă el spre femei.

– O, e foarte bună, răspunse una dintre ele.

– Știți, le zise el, oamenii dispun de sisteme de semnalizare pentru desert. Ross începea să se desfășoare. Aceste semnale spun: Chestia asta nu are zahăr; chestia asta mi se topește în gură. Iar sistemul de

semnalizare îți alertează trupul ca să se pregătească pentru ceea ce urmează. Declanșează un flux de energie în tot corpul.

Acaparase deja atenția femeilor.

– Nu zău? întrebară ele.

– Țin cursuri de fluxuri energetice, le răspunse Ross. Femeile scoaseră la unison exclamații de uimire. Pentru femeile din sudul Californiei, cuvântul energie reprezintă echivalentul aromei de ciocolată. Noi doi tocmai discutam dacă bărbații înțeleg cu adevărat femeile. Iar noi credem că ne-am dat seama cum anume să le înțelegem.

Într-o secundă, Ross ajunse la masa lor. Pe măsură ce vorbea, femeile uitară complet de desert și începură să-l soarbă din priviri. Uneori nu-mi dădeam seama dacă schemele lui chiar funcționau la nivelul sofisticat al subconștientului, așa cum pretindea el, sau dacă nu cumva cele mai multe conversații erau atât de plictisitoare încât simplul discurs despre ceva diferit și ațâțător era suficient ca să atragă atenția.

– O, Doamne, exclamă una dintre femei după ce el termină de derulat o schemă legată de calitățile pe care femeile le caută la un bărbat. N-am mai auzit chestia asta povestită de o asemenea manieră. Unde predai? Aș vrea să aflu mai multe.

Ross îi luă numărul de telefon și reveni la masă. Se întoarse către mine, zâmbi și spuse:

– Acum vezi cine predă adevărata cale?

Apoi își plimbă degetul peste bărbie.

Capitolul 4

Pentru Sin eu nu eram decât un amărât de pion.

– Ross este un seducător și un complotist, îmi spuse el după ce l-am sunat în Montgomery, Alabama, unde era încartiruit.

Trăia cu o tipă căreia îi plăcea să fie regulată în vreme ce era legată cu lanțul și avea zgardă la gât. Din nefericire, armata nu privea cu ochi buni astfel de perversiuni, așa că Sin trebuia să facă mereu drumul până în Atlanta ca să satisfacă aceste capricii ale tipei.

– Deții un loc aparte în planurile lui Ross, mă avertiză el. Ești instrumentul de marketing pe care el îl folosește ca să-l atace pe Mystery. Tu ești primul și cel mai bun elev al lui Mystery, singurul tip care iese mereu la șarjat cu el. Așa că, de fiecare dată când Ross îți pune o întrebare de genul: „Îl minți cumva pe guru?", iar tu răspunzi, se presupune automat că el e un guru pentru tine. Tot ceea ce face este pentru a dovedi că tu ești un adept al lui și că tu te-ai debarasat

de vechea ta religie pentru a o îmbrăţişa pe cea care funcţionează cu adevărat. Asta e mesajul lui. Aşa că fii prudent.

Exista un clenci al învăţării NLP-ului, manipulării şi progresului de sine. Nici o acţiune – a ta sau a altuia – nu este lipsită de intenţie. Fiecare cuvânt are un sens ascuns, fiecare sens ascuns are o anumită greutate, iar fiecare greutate are ponderea ei specială pe scara interesului egoist. În orice caz, chiar dacă Ross cultivase prietenia cu mine pentru a-l zdrobi pe Mystery, el dispunea şi de reputaţia de a se împrieteni cu elevi mai tineri doar pentru ca aceştia să-l ducă pe la diverse petreceri.

În următoarea săptămână l-am invitat pe Ross la primul eveniment de acest gen. O tipă pe care o şarjasem, Monica, o actriţă încă necunoscută, dar cu legături bune în lumea artistică, mă invitase la aniversarea zilei ei de naştere la Belly, un bar de pe bulevardul Santa Monica. Mi-am zis că scena ar fi tocmai potrivită pentru ca Ross să strălucească cu abilităţile lui. Mă înşelam însă.

M-am întâlnit cu Ross acasă la părinţii lui, o casă burgheză din cărămidă roşie, în partea de vest a Los Angeles-ului. Tatăl lui, un chiropractor ieşit la pensie, director de şcoală şi scriitor care îşi publica singur cărţile, şedea pe o canapea lângă soţia sa, cea care în mod clar era stăpânul familiei. Pe perete se vedeau inima purpurie şi steaua de bronz pe care tatăl lui Ross le primise ca decoraţii în urma celui de-al Doilea Război Mondial în Europa.

- Style are mare succes, le spuse Ross. Are parte de o mulțime de tipe folosind materialele mele.

Chiar și artiștii seducției de patruzeci și ceva de ani mai caută aprobarea propriilor părinți.

Am discutat cu mama lui o vreme despre activitatea fiului ei.

- Unii cred că e dezgustător dacă el vorbește despre sex și femei, zise maică-sa. Dar el nu este dur și vulgar. Este un băiat foarte inteligent. Se ridică și se duse către un perete plin de rafturi cu cărți. Am un volum de poezii pe care le-a scris când avea nouă ani. Vrei să citești câteva? Într-una din ele spune că e rege și stă pe un tron.

- Nu, nu vrei să citești așa ceva, o întrerupse Ross. Iisuse Hristoase, chestia aia a fost o mare greșeală. Hai să mergem.

Petrecerea a fost un dezastru. Ross nu se descurca în preajma oamenilor cu fițe. Și-a pierdut cea mai mare parte a serii crezând că flirtează pretinzând că e iubitul meu homosexual și târându-se în patru labe în spatele lui Carmen Electra, ca un câine care adulmeca dosul ei. La un moment dat, când discutam cu o tipă, m-a întrerupt ca să se laude cu o agățare reușită. La zece seara mi-a spus că e obosit și mi-a cerut să-l duc acasă.

- Data viitoare ar trebui să stăm mai mult, i-am spus eu.

- Nu, data viitoare ar trebui să ajungem la ora potrivită, ripostă el. Pot sta până târziu, dacă știu

chestia asta cu douăsprezece ore înainte și apuc să trag un pui de somn după-amiaza.

– Nu ești chiar așa de bătrân.

Mi-am însemnat în minte să nu-l mai duc niciodată pe Ross în vreun loc de fițe. Devenea stânjenitor. De când începusem să-mi petrec timpul cu boboci în arta seducției, îmi coborâsem standardele legate de cei cu care ieșeam în oraș. Toți vechii mei prieteni dispăruseră. Acum viața mea socială era monopolizată de o turmă de ageamii cu care niciodată până atunci nu mai fusesem asociat. Intrasem în joc ca în viața mea să apară mai multe femei, nu mai mulți bărbați. Și, deși acea comunitate avea ca țintă femeile, acestea lipseau aproape cu desăvârșire. Speram doar ca totul să facă parte din proces, așa cum curățenia generală a unei case presupune adesea la început o mare mizerie.

Pe parcursul întregului drum de înapoiere către apartamentul lui din Marina del Rey, Ross mi-a ținut discursuri înflăcărate despre rivalii lui. Evident, nici detractorii lui Ross nu erau mai blânzi cu el. De curând îl porecliseră Mine'99, susținând că de fiecare dată când Ross își însușea tactica altcuiva îi plăcea să insiste că era vorba de ceva conceput și dezvoltat de el însuși în cadrul seminarului ținut în Los Angeles în 1999.

– Nemernicul și trădătorul ăla de David D'Gaurădecur, șuieră Ross la coborârea din mașină. Seminarul lui este mâine și de-abia am descoperit că acolo vor

vorbi câțiva din elevii mei. Nici măcar n-au avut amabilitatea de a-mi da și mie de știre.

Nu m-a lăsat inima să-i dezvălui că și eu urma să particip la seminar.

Capitolul 5

„Atracția nu înseamnă o alegere."

Acestea erau cuvintele proiectate de David D'Angelo pe un perete. Sala de seminar era plină-ochi. În încăpere se găseau peste o sută cincizeci de persoane. Pe mulți îi recunoșteam de la alte seminarii. Era și Extramask acolo.

Începea să devină o priveliște familiară: o persoană pe scenă cu o cască la ureche, instruind un grup de bărbați despre cum să se salveze de onanismul nocturn. Exista însă și o diferență. D'Angelo era un tip arătos, așa cum spusese Ross Jeffries. Îmi amintea de Robert DeNiro, în cazul în care DeNiro ar fi fost băiatul mamei care nu s-ar fi încăierat niciodată în viața lui.

D'Angelo era diferit de alți guru tocmai pentru că nu ieșea în evidență. Nu era charismatic sau interesant. Nu avea acea sclipire nebună în ochi de lider de cult sau vreo gaură imensă în suflet pe care încerca

să o acopere cu femei. Nici măcar nu pretindea că se pricepe la acest joc. Era cât se poate de obișnuit. Dar era periculos, pentru că era foarte bine organizat.

În mod clar își pregătise seminarul luni de zile. Nu numai că avea la bază un scenariu, dar era și conceput pentru consumul în masă. Însemna o școală de instruire în arta agățării care putea fi prezentat maselor largi fără a șoca pe nimeni prin brutalitate, prin atitudine față de femei sau prin perversitatea tehnicilor – cu excepția recomandării de a citi cartea *Dog Training*[1] de Lew Burke pentru sfaturi privind manipularea tipelor.

D'Angelo era un tip deștept – și o amenințare pentru Ross. Mulți din vorbitorii de la seminar erau, ca și el, foști elevi de-ai lui Ross: printre aceștia se numărau Rick H., Vision și Orion, supernetotul care devenise faimos pentru că fusese primul novice care se apucase să vândă benzi video cu sine însuși abordând tipe pe stradă. Serialul de benzi video produse de el, *Magical Connections*, era considerat o dovadă clară că netoții care dispuneau de capacități de hipnoză puteau avea parte de sex.

– Seducția, citi D'Angelo din însemnările lui, este definită în dicționar ca „un stimulent către fapte rele, reprezentând în special ofensa de a ademeni o femeie să consimtă la relații sexuale nelegitime prin mijloace care înving scrupulele acesteia". Cu alte cuvinte, continuă el, seducția implică trișare, necinste și tăinuirea

[1] *Cum se dresează un câine* (n. tr.).

unor motive. Nu asta vă învăț eu. Eu vă învăț ceva care se cheamă atracție. Atracția lucrează asupra voastră și vă face să progresați până în punctul în care femeile sunt atrase de voi ca de un magnet și vor să fie în preajma voastră.

D'Angelo nu menționă niciodată numele competitorilor și rivalilor săi. Era prea inteligent ca să facă așa ceva. Avea de gând să aducă tot acest univers subteran la suprafață, și voia să facă asta prin nerecunoașterea chiar a universului subteran. Încetase să mai posteze personal mesaje online, dar îi angajase pe alții să o facă atunci când se irita. Nu era un geniu sau un inovator precum Mystery și Ross, dar era un expert în marketing.

– Cum determinați pe cineva să vrea ceva? întrebă el după ce își puse elevii să își arunce reciproc priviri à la James Dean. Oferiți valoare. Arătați că altora le place ce aveți de oferit. Arătați că oferta voastră este extrem de rară. Și faceți astfel pentru ca femeile să muncească pentru asta. Vreau să vă gândiți și la alte moduri în timpul pauzei de prânz.

M-am alăturat lui D'Angelo și altor câtorva elevi la un burger și am mai aflat câte ceva despre el. Fost agent imobiliar din Eugene, Oregon, D'Angelo se mutase în San Diego pentru a lua viața de la capăt. Singuratic, își dorea enorm să treacă de bariera invizibilă care desparte doi străini într-un club oarecare. Așa că a început să caute pe internet sfaturi și a început să lege prietenii cu tipi care se descurcau cu femeile. Unul din acești prieteni era Riker, un protejat al lui

Ross Jeffries care l-a îndrumat să folosească serviciul America Online pentru a cunoaște femei. Trimiterea de mesaje instant a însemnat pentru D'Angelo o cale de a practica flirtul la fel cum procedau noii lui prieteni, dar fără a risca să se facă de rușine în public.

– Asta a fost *cbi*, rosti el, în vreme ce elevii se foiau prin preajmă stingheri, încercând să audă ce spune. Învățam idei noi, le implementam, apoi observam cum răspund femeile pe AOL. Atunci am învățat că asaltarea cu toate armele a femeilor nu producea efectul pe care intuiția îmi spunea că l-aș obține. Așa că am devenit amuzant și împăunat. Le-am furat femeilor replicile, le-am tachinat, le-am acuzat că se dau la mine și nu le-am slăbit nici o clipă.

Excitat de noile sale descoperiri, D'Angelo a livrat un mesaj de cincisprezece pagini pentru Cliff"s List, unul din buletinele de știri cele mai vechi și mai redutabile ale comunității online de seducători. Comunitatea, care abia se forma în acele vremuri, l-a absorbit imediat: apăruse un nou guru. Cliff, omul de afaceri canadian de vârstă mijlocie care ziua întreținea site-ul și noaptea căuta noi maeștri în arta seducției pentru a-i aduce în comunitatea lui, l-a convins pe D'Angelo să-și ocupe trei săptămâni cu transformarea manifestului lui de cincisprezece pagini într-o carte electronică, *Double Your Dating*.

În vreme ce noi vorbeam, ni s-a alăturat Rick H. Era unul dintre prietenii cultivați de D'Angelo și acum ajunsese colegul lui de cameră în Hollywood Hills. Auzisem multe despre Rick H. Se presupunea

că e cel mai bun, un artist emerit care se specializase în femei bisexuale. Cu stilul lui extravagant de a se îmbrăca, asemănător nababilor din Las Vegas, omul reprezenta una din sursele de inspirație ale teoriei păunului emise de Mystery.

Rick H. era scund, cam plinuț și acum era îmbrăcat cu o cămașă cu guler larg și un bluzon roșu. În urma lui veneau șase adepți nerăbdători să îi soarbă fiecare cuvințel de înțelepciune. I-am recunoscut pe doi dintre ei: Extramask, ai cărui ochi umflați erau aproape închiși, și Grimble, care începea să aibă îndoieli privind reușita personală în aplicarea Seducției Rapide. Hipnotizarea femeilor prin cluburi până la punctul în care ajungea să le pipăie nu-i aducea nici o prietenă. Așa că, după ce petrecuse o vreme alături de Rick H., Grimble devenise un împăunat amuzant. Noua lui metodă de abordare consta în a scoate în afară cotul de fiecare dată când pe lângă el trecea o femeie, în a o lovi, după care țipa „auuu" cu voce tare, ca și cum aceasta l-ar fi lovit pe el. Dacă ea se oprea, el o acuza că-l apucase intenționat de fund. Își dăduse seama că era mult mai bine din perspectiva rezultatului final ca într-un bar să fie mai degrabă amuzant decât ciudat.

Rick se așeză la masă și se întinse confortabil. În vreme ce elevii se înghesuiau în jurul lui, începu să țină predici.

Spuse că avea două reguli în privința femeilor.

Prima: Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită. (Frază care, ironic, fusese prima dată rostită de o femeie, Clare Booth Luce.)

A doua: Întotdeauna trebuie să ai un răspuns mai bun.

Unul din corolarele celei de-a doua reguli a lui Rick era acela de a nu da niciodată unei femei un răspuns direct la o întrebare. Așadar, dacă o femeie te întreabă cum îți câștigi existența, las-o să ghicească: spune-i că repari brichete sau ești comerciant de sclavi albi sau jucător profesionist de hopa-mitică. Prima dată când am încercat așa ceva nu mi-a mers prea bine. Într-o seară, în cadrul unui grup de cinci persoane din holul unui hotel, o femeie m-a întrebat cu ce mă ocup. I-am dat răspunsul pe care mi-l scrisesem pe fițuica pentru acea noapte: comerciant de sclavi albi. Imediat ce vorbele mi-au ieșit din gură, mi-am dat seama că era improbabil să reușesc ceva atunci. Grupul era compus din afro-americani.

Pe măsură ce Rick vorbea, am observat un lucru: oamenii cărora le place sunetul propriei voci tind să se descurce mai bine cu femeile – cu excepția lui Dustin cel cu vorbele mieroase. Cliff, cel cu Cliff"s List, denumea chestia asta „teoria gurii mari".

– De ce e așa de amuzant să discutăm despre porcăria asta? îl întrebă Rick H. pe D'Angelo.

– Pentru că suntem bărbați, răspunse D'Angelo, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

– A, da, replică Rick H. Cu asta ne ocupăm noi.

După plecarea celor doi, m-am așezat alături de Extramask. Sorbea suc de mere dintr-o cutie. Acum avea înfiptă în ceafă o podoabă în formă de halteră

și, dacă n-ar fi avut ochii umflați, ar fi fost cel mai arătos tip de la seminar.

– Ce ai pățit? l-am întrebat.

– Am ieșit cu tipa aia cu față rotundă ca luna și m-am regulat a doua oară în viață. Dar, deși ne-am regulat de trei ori, iarăși nu mi-am dat drumul. Fie nenorocitele de prezervative îmi fac felul, fie sufăr de anxietate și trebuie să mă calmez – sau Mystery are dreptate și sunt homosexual.

– Dar ce are asta de-a face cu ochii tăi? Te-a lovit?

– Nu, avea o pernă cu pene sau chestii dintr-astea și m-am trezit cu infecție la ochi din pricina alergiei mele.

Îmi spuse că se întâlnise cu ea la o cafea. Se așezaseră la o masă și el îi făcuse testul ESP, apoi un joc psihologic denumit „cubul" și alte demonstrații de valoare. Când ea începuse să râdă la toate glumele lui – chiar și la cele fără haz – Extramask își dăduse seama că îl place. Închiriaseră filmul *Insomnia*, plecaseră acasă la ea și se ghemuiseră împreună pe canapea.

– Scula mi se întărise de tot, rosti el, cât se poate de serios. Știi tu, genul ăla de tărie în care chiloții încep să ți se umezească.

– Da, știu. Zi mai departe.

– Era mișto, pentru că un picior de-al ei stătea apăsat pe scula mea tare. În mod clar simțea cât sunt de excitat. Mi-am scos cămașa și ea a început să mă sărute și să mă pipăie pe piept. Era super. Făcu o pauză și luă o gură de suc de mere prin pai. Apoi i-am scos bluza, astfel că a rămas doar cu sutienul. I-am

pipăit țâțele. Dar când ne-am dus în dormitor, am întâmpinat o problemă.

– O problemă de erecție?

– Nu. Ea a rămas cu sutienul pe ea.

– Și care e problema? Trebuia doar să-l dai jos.

– Habar n-am cum să dau jos un sutien. Așa că l-am lăsat acolo.

– Cred că desfacerea unui sutien se învață prin experiență.

– Am un plan pentru asta. Vrei să-l auzi?

– Ăă, desigur.

– O să iau unul din sutienele maică-mii și o să-l leg în jurul unui par sau ceva de genul ăsta. Apoi o să mă îndrept legat la ochi spre par și o să încerc să desfac sutienul pe bâjbâite.

I-am aruncat o privire amuzată. Nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu.

– Sunt cât se poate de serios, zise el. Este o cale simplă de a învăța și de a ști și tu că o să meargă.

– Cum a fost sexul de data asta?

– Ca data trecută. Am regulat-o până ce mi-au ieșit creierii din cap, probabil că o jumătate de oră întruna. Eram extrem de excitat și de lacom. Dar n-am ejaculat nimic. Urăsc chestia asta. Serios, chiar vreau să-mi dau drumul în timpul sexului.

– Probabil că te gândești prea mult la asta. Sau poate că emoțional nu ești legat de tipe.

– Sau poate că doar ador la nebunie strânsoarea de clește pe care o folosesc pentru masturbare, zise el frecându-se la ochi. Cred că am avut parte și de

prima mea partidă de sex oral. I-am văzut capul în apropiere de penis și nu mi-am dat seama dacă mă suge sau nu. Dar a fost mișto când mi-a lins coaiele.

În acea clipă s-a apropiat Grimble și m-a bătut cu palma pe umăr spunându-mi:

– Reîncepe seminarul. O să vorbească Steve P. și Rasputin, așa că în mod clar nu vrei să-i ratezi.

M-am ridicat și l-am abandonat pe Extramask, lăsându-l singur cu sucul lui de mere.

– Știi ce am mai făcut? strigă el după mine. Am pipăit-o cu degetele!

M-am întors ca să-l privesc. Mă făcea să râd. Pretindea că e atât de confuz și de neajutorat, dar poate că era mai deștept decât noi toți.

– Interiorul unui vagin nu e deloc așa cum credeam eu că trebuie să fie ca senzație, rosti el excitat. Pare extrem de bine organizat.

Mă rog, poate că nu era chiar așa de deștept.

Capitolul 6

Deşi David D'Angelo era cel care ţinea seminariile legate de împăunarea amuzantă, campionul de necontestat al genului era un scriitor canadian de patruzeci de ani cunoscut sub numele de Zan. În vreme ce artişti precum Mystery susţineau ieşirea în lumina reflectoarelor, Zan se lăuda cu faptul că era un bărbat al femeilor. Se considera un seducător în tradiţia lui Casanova şi Zorro şi îi plăcea enorm să se îmbrace precum aceşti doi eroi la petrecerile mascate. Timp de patru ani în cadrul comunităţii online de seducători n-a cerut niciodată vreun sfat; s-a mulţumit doar să dea sfaturi.

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Tehnica de chelneriţă împăunată şi amuzantă a lui Zan
Autor: Zan

Un lucru care mă caracterizează este acela că n-am nici o teamă în preajma femeilor. Metoda mea este

foarte simplă. Orice lucru pe care mi-l spune sau mi-l face o tipă este un indicator de interes. Punct. Mă dorește. Nu contează cine e. Și dacă voi credeți asta, atunci încep și ele să o creadă.

Sunt sclavul dragostei mele pentru femei. Ele pot sesiza asta. Slăbiciunea femeilor constă în limbaj și cuvinte. Din fericire, acesta este unul din punctele mele forte. Dacă încearcă să respingă avansurile mele, mă comport ca și cum ele ar fi de pe Marte și ca și cum ceea ce spun ele n-are sens.

Nu încerc niciodată să mă apăr sau să mă scuz că sunt lacom după femei. De ce? Pentru că reputația atrage femeile. Este adevărat. Eu sunt tipul de care alți tipi se tem atunci când se însoară cu o fată.

Ca atare, ținând minte chestia asta, aș vrea să vă împărtășesc astăzi tehnica mea patentată, tehnica de chelneriță împăunată și amuzantă:

De obicei, când un grup de tipi au de-a face cu o nouă chelneriță devastator de drăguță, se holbează la curul ei când o văd, apoi discută pe la spatele tipei. Dar când ea vine la masa lor, devin extrem de amabili și drăguți, și se comportă ca și cum nu i-ar interesa.

În loc de asta, eu imediat mă împăunez și devin amuzant. O să descriu pe larg ceea ce fac pentru că, sincer, eu cred că unii nu înțeleg pe deplin acest rol de păun amuzant.

Când o văd pe tipă că vine spre noi, implic imediat un amic din cealaltă parte a mesei într-o conversație profundă. Mă asigur că stau cu spatele la tipă.

Când ea se apropie și ne întreabă ce am vrea să bem, o ignor câteva secunde. Apoi arunc o privire în direcția ei și pretind că acum o zăresc pentru prima dată. Demonstrez imediat un interes enorm pentru ea – ca și cum ar fi o nouă descoperire pentru mine. Mă uit repede la corpul ei, suficient de mult ca ea să observe, apoi mă întorc complet cu fața spre ea. Un zâmbet larg și îi fac scurt cu ochiul, apoi jocul poate începe.

Ea: Ce să vă aduc?

Zan: *(ignorând întrebarea)* Bună, nu te-am mai văzut prin preajmă. Cum te cheamă?

Ea: Numele meu e Stephanie. Pe tine?

Zan: Mă numesc Zan. Și vreau un gin-tonic. *(zâmbet larg)*

În acest moment am spart gheața și, făcând cunoștință, ea mi-a acordat dreptul implicit de a fi mai familiar. Așa că, data viitoare când se apropie de noi, zâmbesc și îi fac iarăși cu ochiul.

Zan: Iarăși tu? Hopa, ție chiar îți place să te ții după noi, nu?

Ea: *(zâmbind)* (spune ceva)

Zan: (spune ceva la rândul lui)

Ea: (replică ceva)

Zan: *(ca și cum ar pleca)* Pun pariu că o să revii în curând. Citesc asta în ochii tăi.

Ea: *(zâmbind)* Mda, nu pot să mai rezist.

Acum am stabilit o temă de joc împăunat-amuzantă – ea vrea să stea pe lângă noi și de aceea tot revine la masa noastră. Evident că trebuie să revină la masa noastră, doar e chelnerița care ne deservește. Iar când o face, îi zâmbesc și le arunc celorlalți tipi o privire de cunoscător în fața ei, ca și cum aș spune: „Vedeți, am avut dreptate." În tot acest timp, mă zbat să fac interacțiunea noastră să pară ca și cum aș fi cunoscut-o pe chelneriță de multă vreme. Chestia asta stabilește un nivel de familiaritate pentru construirea căruia de regulă e nevoie de câteva întâlniri.

Așa că acum, după o vreme, voi spune ceva de genul:

Ea: Vă mai aduc ceva de băut?

Zan: *(zâmbind și făcând cu ochiul)* Știi ceva? Ești haioasă. Cred că o să te sun.

Ea: Așa crezi tu, ha? Nu ai numărul meu.

Zan: Măi, să fie, ai dreptate! Bine, spune-mi care e și eu mi-l notez.

Ea: *(zâmbind)* Nu e o idee bună. Am un prieten.

Zan: *(pretinzând că scrie ceva)* Hei, mai rar. Nu ți-am putut reține numărul. Mai bine l-ai repeta. Să vedem... 555...

Ea: *(râde și dă ochii peste cap)*

Absurditatea acestui schimb de replici constă în faptul că este imposibil ca ea să-mi dea numărul de telefon în fața prietenilor mei. Nici o fată nu ar face așa ceva. Dar numărul ei nu reprezintă încă un obiectiv pentru mine.

Acum noi doi am stabilit un raport, ca să spun aşa. Iar eu m-am făcut suficient de remarcat ca data viitoare când mai mergem în acel loc ea să mă recunoască. Astfel, mă pot apropia de ea, o pot înconjura cu braţul şi pot continua cu obişnuitul meu discurs de genul: „Ai fi o prietenă pe cinste pentru mine." Şi cum totul se spune de o manieră pe jumătate glumeaţă, ea nu-şi dă seama dacă mă dau cu adevărat la ea sau mă prostesc doar. Ca atare, când revin acolo:

Ea: *(râzând)* O, nu! Nu tu iarăşi!

Zan: Stephanie, dulceaţă! Hei, ascultă, îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la apel noaptea trecută. Ştii şi tu cum e. Sunt doar un tip ocupat.

Ea: *(intrând în joc)* Mda, sunt foc de furioasă pe chestia asta.

Aici toată masa izbucneşte în râs, inclusiv ea. Şi povestea se reia pentru restul serii.

Mai târziu:

Zan: Ştii ce, Stephanie? Eşti o prietenă groaznică. De fapt, nici nu-mi amintesc când am făcut sex ultima dată. Asta e. Noi doi am terminat.

Zan: *(arătând spre altă chelneriţă)* Ea o să fie noua mea prietenă.

Ea: *(râde)*

Zan: *(jucându-mă cu telefonul)* Ai coborât de la prioritatea de apel numărul unu la prioritatea de apel numărul zece.

Ea: *(râzând)* Nu, te rog, o să fac orice ca să mă revanşez.

Și mai târziu:

Zan: *(făcându-i ei semn să se apropie și arătând spre genunchiul meu)* Stephanie, vino și stai aici. Îți spun o poveste de culcare. *(zâmbet, făcut cu ochiul)*

Folosesc replica asta de ani de zile. E o mină de aur.

Probabil că unii dintre voi gândesc: „Bun, și acum ce urmează? Cum faci trecerea de la tachinarea amuzantă la discuția mai serioasă, romantică, legată de sex?"

De fapt, e foarte simplu. La un moment dat, vorbesc încet doar cu ea. Țineți minte să adoptați privirea de dormitor.

Zan: *(fără să mai fie împăunat și amuzant)* Stephanie, vrei să te sun?

Ea: Știi că am un prieten.

Zan: Nu asta am întrebat. Vrei să te sun?

Ea. Mă tentează, dar nu se poate.

Zan: Vino cu mine, fetițo. O să te duc pe culmi mai înalte decât ai fost vreodată. Etc. etc.

Tot ce ați citit chiar s-a petrecut joia și vinerea trecută între mine și o chelneriță pe nume Stephanie. De departe era cea mai tare gagică pe care o văzusem în ultimul timp. Verdictul nu s-a pronunțat încă în povestea asta, dar ea nu are nici o iluzie privind intențiile mele. Pe amicii mei îi socotește niște tipi drăguți, dar nu și pe mine. Știe că orice relație cu mine va fi

plină de pasiune încă de la început. Iar acum poate alege să accepte sau să respingă relația.

Adevărul e că s-ar putea să respingă avansurile mele. Dar nu contează. Nu mă va uita prea curând. Și puteți pune pariu că celelalte chelnerițe știu tot ce i-am spus ei. Iar asta e foarte bine, mai ales că am rostit cam aceleași lucruri în aceeași manieră față de toate celelalte chelnerițe de acolo. Și voi continua să procedez așa – chiar în fața lui Stephanie.

Rezultatul net îl constituie recunoașterea socială. Când intru acolo, sunt stăpânul locului. Chelnerițele vin la mine, eu arăt spre obrazul meu și spun: „Hei, fetițo, unde e dulceața mea?" Nimeni nu se intimidează pentru că le tratez pe toate la fel. În acest restaurant de care vorbesc, sunt patru chelnerițe care au mers acasă cu mine, trei mai puțin atrăgătoare care vor să meargă acasă cu mine și alte câteva cu care procesul este în curs de finalizare (inclusiv Stephanie). Și puteți pune pariu că toate știu unele de altele. Dar, iarăși, chestia asta e foarte bună.

ZAN

Capitolul 7

Punctul culminant al seminarului era reprezentat de apariția a doi oameni de la care aveam enorm de învățat în privința jocului: Rasputin și Steve P. Erau tipii despre care auzisem mereu de când mă alăturasem comunității de seducători – adevărații maeștri, conducătorii femeilor și nu simpli bărbați.

După ce au urcat pe scenă, primul lucru pe care l-au făcut a fost să hipnotizeze pe toată lumea din sală. Vorbeau amândoi simultan, spunând povești diferite: una pentru mintea conștientă, cealaltă pentru subconștient. După ce ne-au trezit din hipnoză, habar n-aveam ce ne vârâseră în cap. Tot ce știam era că vedeam doi dintre cei mai redutabili vorbitori din viața noastră. Înflăcărarea și charisma care îi lipseau lui D'Angelo se revărsau din plin din interiorul celor doi.

Îmbrăcat cu o vestă de piele și o pălărie în stil Indiana Jones, Steve P. era în același timp un arhanghel al iadului și un șaman indian. Rasputin era un pasionat al cluburilor de striptease cu favoriți prelungi și

arăta ca un mascul feroce plin de steroizi. Cei doi se întâlniseră într-o librărie în vreme ce căutau amândoi aceeași carte NLP. Acum lucrau în echipă și se numărau printre cei mai puternici practicanți ai hipnozei din lume. Sfatul lor legat de seducerea femeilor era simplu: „Deveniți experți în arta de a vă simți bine."

Steve P. găsise o cale de a face femeile să plătească pentru a avea relații sexuale cu el. Pentru sume între câteva sute și o mie de dolari, le instruia pe femei cum să aibă orgasm în urma unei singure comenzi vocale, le antrena în cele trei etape diferite ale sexului oral concepute de el însuși și, cel mai interesant, pretindea că reușea mărirea sânilor pe cale hipnotică, susținând că în urma unei ședințe putea face ca mărimea sânilor unei femei să crească brusc cu două măsuri.

Punctul forte al lui Rasputin însemna ceea ce el denumea „inginerie sexuală hipnotică". Sexul, conform explicației lui, trebuia privit ca un privilegiu pentru femeie și nu ca o favoare acordată bărbatului.

– Dacă o femeie vrea să mi-o sugă, zise el, îi spun: Ai dreptul să o sugi doar de trei ori. Și poți să cobori doar atât cât ai parte de plăcere. Pieptul lui Rasputin se umflă ca o capotă de mașină. După aceea, îi spun: Nu a fost drăguț? Data viitoare poți să mi-o sugi de cinci ori.

– Și nu ți-e frică să fii prins că încerci să o manipulezi? întrebă un om de afaceri din primul rând, care arăta ca un Clark Kent[1] în miniatură.

[1] Personaj celebru din filmul *Superman* (n. tr.).

– Nu există ceva precum frica, replică Rasputin. Emoțiile sunt doar energie și mișcare prinse în capcana trupului din pricina unui gând anume.

Clark Kent în miniatură se uită prostit la el.

– Știi cum treci peste asta? Rasputin se uită la interlocutorul lui ca un luptător gata să fărâme în bucăți un scaun. Nu faci duș și nu te bărbierești o lună, până ce ajungi să miroși ca o hazna. Apoi începi să te plimbi timp de două săptămâni îmbrăcat în rochie și purtând pe față o mască cu un vibrator. Asta am făcut eu. Așa că nu mă voi mai teme niciodată de umilința publică.

– Trebuie să trăiești în propria ta realitate, interveni Steve. Am avut odată o tipă care mi-a spus că sunt cam puhav. I-am replicat: Dacă tu crezi asta, atunci nu vei ajunge să mângâi abdomenul lui Buddha sau să călărești parul de jad.

Făcu o pauză, apoi adăugă, ca și cum i-ar fi venit o idee:

– Dar i-am spus asta pe un nenorocit de ton blând, mergând pe nenorocita de cale spirituală.

Mai târziu D'Angelo mă prezentă celor doi. Vârful capului abia îmi ajungea la pectoralii umflați ai lui Rasputin.

– Mi-ar plăcea enorm să aflu mai multe despre ceea ce faceți, le-am spus eu.

– Ești nervos, replică Rasputin.

– Păi voi doi reușiți să intimidați oamenii.

– Hai să te scap de anxietate, se oferi Steve. Spune-mi numărul tău de telefon de-a-ndoaselea.

Am început:

– 5... 4... 9... 6.

În vreme ce rosteam cifrele, Steve plesni din degete.

– Bun, inspiră adânc și expiră cu putere acum, îmi comandă el.

În acest timp, Steve își plimbă degetele pe corpul meu de la mijloc în sus și scoase un soi de șuierat.

– Dispari! ordonă el. Și acum urmărește cum senzația dispare ca un fum într-o zi cu vânt. Observă cum dispare; s-a dus. Inspectează-ți trupul și încearcă să afli unde era. Observă că acolo vibrația e diferită. Bun. Deschide ochii. Încearcă din răsputeri să readuci emoția acolo. Vezi? Nu poți.

Nu-mi dădeam seama dacă funcționase sau nu, dar mă simțeam bine. În mod clar Steve îmi purtase mintea și trupul într-o călătorie temporală undeva departe.

Se dădu cu un pas în spate și îmi cercetă chipul, ca și cum ar fi citit un jurnal.

– Un tip pe nume Phoenix s-a oferit să-mi plătească două mii de dolari ca să stea pe lângă mine timp de trei zile, zise Steve P. Iar eu l-am refuzat, pentru că tipul vrea să transforme femeile în sclave. Ție pare să-ți pese de femei: nu vrei doar să-ți vâri bastonul de carne în orice gaură. Ești dornic să explorezi porcăriile astea.

Am auzit brusc agitație în spatele nostru. Două surori și mama lor comiseseră greșeala de a se plimba pe un coridor de hotel pe jumătate plin cu artiști ai seducției, iar vulturii se aruncau acum asupra prăzii. Orion citea în palma unei fete; Rick H. îi spunea

mamei că era impresarul lui Orion; Grimble se dădea la cealaltă fată, iar în jurul lor se strânsese o gloată de artiști în devenire care încercau să-i urmărească pe maeștri la lucru.

- Ascultă, zise Steve P. în grabă. Uite cartea mea de vizită. Sună-mă dacă vrei să afli chestii din interior mai în amănunt.

- Mi-ar plăcea.

- Dar chestia asta rămâne un secret, mă avertiză el. Dacă te lăsăm să intri în rândul nostru, nu poți împărtăși nimănui aceste tehnici. Sunt foarte puternice și practicate de cineva rău intenționat ar putea distruge o tipă.

- Am priceput, am spus eu.

Răsuci o bucată de hârtie albă în mâinile sale sub forma unui trandafir, apoi plecă în direcția mulțimii. Se apropie de fata pe care o șarja Grimble, îi spuse să miroasă floarea, iar în mai puțin de treizeci de secunde tipa leșina în brațele lui Steve. Magia asta chiar *era* adevărată. Iar eu aveam să învăț cum se practică.

Capitolul 8

Așa a început cea mai bizară etapă a educației mele. În fiecare weekend conduceam timp de două ore spre sud, către San Diego, pentru a sta în apartamentul mic și sordid al lui Steve P., unde el creștea doi fii în aceeași manieră cum vorbea cu proprii elevi, cu un soi de obscenitate plină de compasiune. Băiatul lui de treisprezece ani se pricepea deja mai bine la hipnoză decât aveam să mă pricep eu vreodată.

După-amiezile, eu și Steve mergeam să-l vedem pe Rasputin. Mă așezau într-un scaun și mă întrebau ce aș vrea să învăț. Îmi făcusem o listă: să cred că sunt atrăgător pentru femei; să mă mișc și să vorbesc emanând forță, încredere, mister și profunzime de gândire; să trec peste frica mea de respingere sexuală; și, evident, să obțin un sentiment de valoare, pe care Rasputin îl definea drept credința că fiecare om merită tot ce are lumea mai bun de oferit. Era simplu de memorat scheme, dar stăpânirea la perfecție a

jocului după o viață întreagă de obiceiuri proaste și scheme de gândire nu era deloc ușoară. Tipii ăștia dispuneau însă de instrumentele necesare pentru a mă pune la punct pentru următorul seminar ținut de Mystery în Miami.

– O să te reconfigurăm până în punctul în care nu te vei mai bucura dacă vreo gagică îți suge scula, explică Steve. Va fi un privilegiu pentru ea să bea din nectarul oferit de stăpân.

În cadrul fiecărei ședințe, mă așezau sub ei, iar Rasputin îmi susura povești complexe pline de metafore la o ureche în vreme ce Steve P. emitea comenzi pentru subconștientul meu la cealaltă. Îmi lăsau mintea în buclă deschisă (adică plină de povești și metafore neterminate) până săptămâna următoare. Îmi puneau muzică anume proiectată pentru a stârni reacții psihice specifice. Mă afundau în transe atât de profunde, că orele treceau pentru mine într-o fracțiune de secundă.

După aceea, mă întorceam acasă la Steve și citeam cărțile lui de NLP în vreme ce el țipa la copii.

Am o teorie care spune că cei mai mulți nativi, precum Dustin, își pierd virginitatea la o vârstă fragedă, consecința fiind aceea că nu resimt niciodată vreo emoție, vreo curiozitate sau vreo teamă în preajma femeilor în cursul anilor critici ai pubertății. Pe de altă parte, cei care învață metodic cum să cunoască femei – ca mine și majoritatea elevilor din comunitate – suferă în general pe parcursul liceului din pricina lipsei prietenelor sau a relațiilor cu sexul opus. Noi suntem forțați să petrecem ani întregi simțindu-ne

intimidați și alienați de femei, cele care dețin în posesie exclusivă cheia de eliberare a noastră de stigmatul care ne marchează viețile de adulți tineri: virginitatea noastră.

Steve se potrivea teoriei mele despre nativi. În clasa întâi fusese inițiat în sex. O fată mai mare decât el intenționase să îi ofere o partidă de sex oral; el răspunsese încercând să o lovească cu o piatră. În cele din urmă, ea îl convinsese, iar experiența trăită îi impregnase o obsesie pentru întreaga viață legată de sexul oral. La vârsta de șaptesprezece ani, conform spuselor lui, o verișoară îl angajase să muncească în bucătăria unei școli catolice de fete. După ce primise o partidă de sex oral de la una dintre ele, se răspândise vestea și în scurtă vreme devenise armăsarul de prăsilă din campusul școlii. Pe lângă plăcere însă, el le dăruia fetelor și sentimentul de vinovăție. Ca atare, după prea multe spovedanii ale fetelor implicând băiatul de la bucătărie, Steve fusese concediat.

Pentru o vreme se înhăitase cu o gașcă de motocicliști, dar plecase imediat după ce îl împușcase din greșeală pe un tip în testicule. Acum își dedica viața unui amestec original conceput de sexualitate și spiritualitate. În ciuda limbajului său dur, în adâncul sufletului Steve era o persoană bună. Spre deosebire de mulți alți guru pe care îi întâlnisem, în Steve aveam încredere.

În fiecare noapte, după ce copiii lui Steve se duceau la culcare, el mă învăța diverse chestii magice pe care le aflase de la șamani ale căror nume jurase

să nu le pronunțe niciodată. În primul weekend când am rămas la el, mi-a oferit o lecție de privit în adâncurile sufletului, adică de sondare a sufletului unei femei privind-o prin îngemănarea respirațiilor.

– Odată ce ajungi la un asemenea nivel cu ea, se va lipi extrem de puternic de tine, mă avertiză el. Discursurile lui de avertizare erau adesea mai lungi decât procesul efectiv de instruire. Când procedezi așa, devii *anamchara*, ceea ce în galeză înseamnă prieten al sufletului. Un prieten de suflet.

Următorul weekend am învățat despre gestiunea unei relații de tip *ménage-à-trois* și cum să instruiești o femeie să mănânce din sexul unei alte femei punând o nectarină uscată în gura ei și făcând-o să mestece fructul în mod erotic în cursul partidei de sex. În celălalt weekend îmi arătă cum să arunc *chi* prin intermediul mâinilor mele în abdomenul unei femei. Iar peste o săptămână mă învăță cum să rețin și să recircul energia orgasmică, astfel ca o femeie să treacă dintr-un orgasm într-altul, până ce, pentru a folosi cuvintele lui Steve P., „ea începe să tremure ca un câine care cacă semințe de piersică". În cele din urmă, îmi împărtăși ceea ce el considera cel mai mare talent: ghidarea oricărei femei, prin cuvinte și atingeri, către un orgasm puternic care „țâșnește precum cascada Niagara".

Intrasem pe un palier complet nou al jocului. Steve mă înzestra cu superputeri.

Intrasem într-un vârtej de învățăminte. Nu mi-am mai sunat prietenii. De-abia mai discutam cu familia.

Refuzam orice solicitare care apărea în fața mea. Trăiam într-o realitate alternativă.

– I-am spus lui Rasputin, îmi zise Steve într-o noapte, că dintre toți tipii mi-ar plăcea ca tu să devii unul din instructorii noștri.

Era o ofertă pe care trebuia să o refuz. Universul seducției însemna un palat cu ușile deschise. Dacă pătrundeai pe una din aceste uși, oricât de tentante ar fi fost comorile dinăuntru, trebuia să le închizi definitiv pe celelalte.

Capitolul 9

Într-o duminică noapte m-am întors din San Diego și am găsit un mesaj pe robot de la Cliff, de pe Cliff's List. Venise în oraș și voia să mă întâlnească pentru a-i cunoaște ultima descoperire în materie de artiști ai seducției – un motociclist devenit muncitor în construcții, care își spunea David X.

Cliff era membru al comunității încă de la începuturile ei. Era un tip de patruzeci și ceva de ani, foarte prezentabil și bine pus la punct. Deși era chipeș într-un mod convențional, reprezenta întruchiparea vie a cuvântului domn. Arăta ca și cum tocmai ieșise dintr-un serial de televiziune dedicat familiilor din anii cincizeci. Pretindea că avea acasă un dulap cu mai bine de o mie de cărți dedicate seducției. Mai avea exemplare din *Pick-Up Times*, o revistă cu viață scurtă din anii șaptezeci, o ediție originală din volumul clasic al lui Eric Weber și intitulat *How to Pick Up Girls*

și diverse obscurități misogine cu titluri precum *Seduction Begins When the Woman Says No*[1].

David X era unul din cei câțiva artiști ai seducției descoperiți de Cliff în decursul anilor și promovat pe lista lui de preferați, care debutase în 1999, după ce Ross îl criticase pe lista de mesaje a comunității Seducției Rapide pentru punerea în discuție a unei tehnici de agățare a femeilor care n-avea nici o legătură cu programarea neurolingvistică. Fiecare artist era specialist în ceva, iar David X se pricepea la gestionarea haremurilor, adică la manevrarea relațiilor cu mai multe femei simultan fără a minți pe nimeni.

Când am intrat în restaurantul de întâlnire, am fost șocat să constat ce mă aștepta. Probabil că David X era cel mai urât artist al seducției cunoscut de mine. Îl făcea pe Ross Jeffries să arate ca un model pentru lenjerie Calvin Klein. Era un tip imens, în plin proces de chelire și cu un aspect de broască țestoasă, cu negi care îi acopereau fața și cu o voce de parcă fumase în viața lui o sută de mii de pachete de țigări.

Masa a fost la fel ca atâtea altele pe care le mai luasem. Doar că regulile erau acum altele:

I. Cui îi pasă ce crede ea?
II. Tu ești cea mai importantă persoană din relație.

Filozofia lui de bază era să nu minți niciodată o femeie. Se mândrea că adusese femei în patul lui

[1] *Seducția începe atunci când femeia spune nu* (n. tr.).

prinzându-le în capcană cu propriile lor cuvinte. De exemplu, cu ocazia cunoaşterii unei tipe la un bar, ajungea să o facă să spună că e spontană şi nu are nici o regulă; apoi, dacă ea ezita să plece de la bar cu el, spunea: „Credeam că eşti spontană. Credeam că faci ce vrei."

Se revărsă pe scaunul lui ca o bucată imensă de brânză topită şi ne informă:

– Singurele minciuni pe care le spun vreodată sunt: „Nu voi ejacula în gura ta" şi „O s-o freç niţel în jurul curului tău."

Imaginea creată nu era prea atrăgătoare.

Filozofia lui contrasta total cu ceea ce învăţasem de la Mystery şi m-a lăsat să pricep clar asta în timpul în care am luat masa. Omul era dovada vie a teoriei lui Cliff legată de gura bogată, un mascul alfa nativ.

– Cel mai bun lucru, se lăudă el, este acela că sunt tipi ca mine şi tipi ca tine şi Mystery. În vreme ce voi staţi prin baruri şi faceţi tot felul de trucuri magice, eu rezolv problema în câteva secunde.

A fost o cină interesantă şi am învăţat acolo multe chestii mărunte de folosit în cadrul jocului meu. Însă la sfârşitul mesei mi-am dat seama de ceva: nu aveam nevoie să mai cunosc alţi guru.

Dispuneam de toate informaţiile de care aveam nevoie ca să ajung cel mai mare artist al seducţiei din lume.

Aveam sute de spărgătoare de gheaţă, scheme de lucru, comentarii îndrăzneţe şi amuzante, modalităţi de a-mi demonstra valoarea şi tehnici sexuale puternice.

Și mai fusesem inițiat și în mecanismul hipnozei. Nu mai aveam nevoie să învăț altceva, în afara cazului că era vorba de interesul și distracția mea personală. Trebuia doar să ies constant pe teren, să abordez ținte, să calibrez atacurile, să lucrez la finețuri și să îmi retușez defectele rămase. Eram gata pentru Miami și pentru toate seminariile de după aceea.

În vreme ce Cliff mă ducea acasă, mi-am făcut singur o promisiune: Dacă era să mă mai întâlnesc vreodată cu un guru, atunci aveam să o fac nu de pe poziția de elev, ci de pe una de egal al lui.

PASUL V

IZOLEAZĂ ȚINTA

Este nedrept să sfâșii pe cineva în bucăți atunci când sănătatea și exuberanța persoanei respective te amenință.

JENNY HOLZER, *Benches*

Capitolul 1

În vreme ce eu și Mystery colindam lumea cu seminarii și cu întâlniri cu alți practicanți ai jocului, comunitatea de seducători începea să devină mai mult decât o simplă grămadă decât porecle anonime. Începea să semene cu o familie în carne și oase. Maddash nu mai însemnau șapte litere pe un ecran de computer, ci un întreprinzător amuzant din Chicago; Stripped era un editor de carte din Amsterdam cu un aspect de model masculin; Nightlight9 era un tocilar simpatic care lucra pentru Microsoft.

În timp, cei care postau mesaje doar de dragul de a scrie ceva au fost dați afară din comunitate, iar supervedetele au primit tributul firesc de popularitate. Mystery și cu mine eram supervedete, pentru că livram valoare: Miami, Los Angeles, New York, Toronto, Montreal, San Francisco și Chicago. Fiecare seminar ne făcea mai buni, mai puternici, mai animați. Toți ceilalți guru pe care îi întâlnisem se

mulțumeau cu siguranța sălilor de seminar. Nu fuseseră niciodată obligați să-și dovedească învățăturile pe teren, oraș după oraș, noapte de noapte, femeie după femeie.

De fiecare dată când plecam dintr-un oraș lăsam un adept acolo, în cazul că așa ceva nu exista deja, adept care aduna laolaltă elevii dornici de a pune în practică talentele nou dobândite. Prin metoda informării prin viu grai, adepții se dublară, se triplară și chiar ajunseră de patru ori mai mulți. Cu toții îi idolatrizau pe Mystery și Style: noi doi duceam viața dorită de ei, sau cel puțin așa credeau ei.

Fiecare seminar genera tot mai multe comentarii online în care se lăudau virtuțile jocului practicat de mine. Fiecare raport de activitate de pe teren postat de mine stârnea o maree de mesaje de la elevi care doreau să devină aripa mea. Lista de posibili parteneri pentru șarjat din agenda mea telefonică începea chiar să depășească în volum numărul de fete cu care mă întâlneam.

În cele mai multe cazuri, când suna telefonul era vreun tip care îl cerea pe Style. Fără nici un fel de introduceri protocolare, omul întreba: „Când suni o tipă, ar trebui sau nu să-ți blochezi numărul?" ori „Eram în cadrul unui grup de trei și obstacolul a sfârșit prin a-i plăcea de mine și a-mi da numărul de telefon. Mai am vreo șansă cu ținta?"

Jocul îmi distrugea complet viața de până atunci. Dar efortul merita, căci făcea parte din procesul de a deveni la fel ca tipul ăla din club – cel pe care îl

invidiasem întotdeauna, cel care se așeza în colț cu o tipă pe care abia o cunoscuse. Dustin-ul.

Înainte de a descoperi comunitatea, singura dată când reușisem să fac ceva cu o fată pe care o cunoscusem într-un club se întâmplase la sosirea mea în Los Angeles. În timp ce ne sărutam însă, ea s-a tras deoparte și a zis: „Toată lumea crede că ești producător sau ceva de genul ăsta." Ideea nerostită era că altfel ea era prea tare ca să se giugiulească cu un nenorocit ca mine. Chestia asta m-a marcat luni de zile. Eram prea nesigur pe mine ca să gestionez cum trebuie ceea ce, privind în retrospectivă, reprezenta modalitatea tipei de a exprima o cosultă.

Acum însă, de fiecare dată când intram într-un club simțeam o descărcare de energie și mă întrebam care femeie avea să-și plimbe limba în gura mea în decurs de o jumătate de oră. Căci în ciuda tuturor cărților despre progresul personal pe care le citisem, încă nu trecusem prea mult de faza căutării validării. Nici unul dintre noi nu trecuse. De aceea intrasem în joc. Sexul nu se referea la descărcarea glandelor noastre, ci la acceptarea noastră ca masculi.

Între timp, Mystery trecuse printr-o metamorfoză proprie de-a lungul călătoriilor noastre. Își perfecționase o formă radicală de împăunare. Nu-i mai era suficient să poarte un singur accesoriu ca să atragă atenția sexului opus. Acum era plin de accesorii imense, ceea ce îl transforma pe el însuși într-un spectacol ambulant. Purta bocanci cu talpa groasă de cincisprezece centimetri și o pălărie de cowboy roșie ca

focul, cu dungi. Combinaţia celor două elemente îl făcea să pară înalt de doi metri şi jumătate. La asta adăuga pantaloni negri din PVC mulaţi pe coapse, inele futuriste, un rucsac cu clapă de plastic, o cămaşă străvezie, rimel negru la ochi, fond de ten alb şi nu mai puţin de şapte ceasuri pe mâini. Când mergeam pe stradă, toate capetele se întorceau după el.

Nu mai avea nevoie de spărgătoare de gheaţă. Femeile deschideau ele însele discuţia. Fetele se luau după el pe stradă şi îl urmăreau. Unele îl apucau de fund; o femeie mai în vârstă l-a muşcat chiar de scrot. Iar dacă el era interesat, nu trebuia decât să execute câteva numere de magie, fapt care părea să justifice felul lui de a ieşi în evidenţă.

Noul lui aspect servea şi drept instrument de testare a femeilor. Fetele faţă de care nu era interesat erau oripilate, dar cele pe care le căuta erau atrase.

– Mă îmbrac aşa pentru tipele gata de orice din cluburi, pentru cele puse pe regulat, pentru cele pe care altfel nu le-aş putea avea niciodată, îmi explică el într-o noapte după ce l-am acuzat că arată ca un clovn. Sunt tipele cărora le place să se joace, aşa că trebuie să fac pe vedeta rock.

Mystery mă încuraja mereu să mă îmbrac la fel de extravagant ca el. Deşi într-o după-amiază am cedat şi mi-am cumpărat o vestă din blană purpurie dintr-un magazin din Montreal, nu mă interesa atragerea permanentă a atenţiei. În plus, mă descurcam destul de bine şi fără asemenea mijloace.

Îmi câștigasem reputația în mare parte în urma seminarului din Miami, unde în decurs de treizeci de minute am pus în practică ce învățasem în cele șase săptămâni anterioare de hipnoză, instruire și vânare de tot felul de guru. Fusese o noapte care avea să intre în analele comunității. Însemnase seducție nu sub formă de bătălie, ci sub formă de balet: un exemplu perfect de formă artistică. Fusese noaptea trecerii mele oficiale de la statutul de novice la cel de artist.

Capitolul 2

Era şarja perfectă.

Toată lumea le-a văzut intrând în zona rezervată VIP-urilor din barul Cro din Miami. Erau două blonde platinate, cu sâni măriţi chirurgical şi bine bronzaţi, şi îmbrăcăminte identică: bluze albe perfect mulate şi pantaloni albi strânşi pe picioare. Cum să nu observi aşa ceva? Erau amândouă ceea ce majoritatea artiştilor seducţiei ar numi o pereche de „decari", şi erau îmbrăcate special pentru a transforma bărbaţii obişnuiţi în bestii înfometate. Ne aflam în South Beach, unde nivelul de testosteron este extrem de ridicat, iar cele două avuseseră parte de fluierături admirative şi apelative toată noaptea. Fetele păreau să se bucure de atenţie aproape la fel de mult precum savurau gonirea oricărui bărbat care încerca să se apropie.

Ştiam ce să fac, respectiv ceea ce nimeni altcineva nu făcea. Un artist al seducţiei trebuie să însemne

excepția de la regulă. Trebuia să-mi suprim orice instinct de mascul din mine și să nu le acord nici o atenție.

Alături de mine se găseau Mystery și doi elevi, Outbreak și Matador of Love. Ceilalți elevi șarjau în perimetrul ringului de dans de la etajul inferior.

Outbreak s-a dus primul, complimentând gemenele pentru modul cum arătau. Ele l-au respins ca pe un nimeni. A urmat Matador of Love cu deschiderea Maury Povich. Și el a avut parte de același tratament.

Venise rândul meu. Aveam nevoie de toată încrederea de sine cu care fusesem înzestrat de Steve P. și Rasputin. Dacă dovedeam o ezitare sau o slăbiciune cât de mici, aveau să mă mănânce de viu.

– Cea înaltă nu e de zece, îmi șopti Mystery la ureche. E de unsprezece. Chestia asta o să necesite o muncă serioasă.

Fetele se duseră la bar, unde începură să discute cu un transsexual îmbrăcat cu un tutu negru. M-am dus și eu acolo, fără să le arunc vreo privire, și l-am salutat pe transsexual ca și cum îl cunoșteam. L-am întrebat dacă lucrează în club și mi-a răspuns că nu. Nu conta prea mult ce îi spuneam: Totul era o manevră de plasament pe poziție pentru atacarea celor două tipe.

Acum, că ajunsesem în raza potrivită de acțiune, venise timpul de cosulte.

– Tipa aia de colo își copiază stilul, i-am spus blondei de zece, cea mai scundă. Uită-te la ea.

I-am indicat o altă blondă platinată îmbrăcată în alb.

– Are doar același gen de păr, mi-a replicat tipa, pe un ton disprețuitor.

– Nu, uită-te la haine, am insistat eu. Sunt aproape la fel.

Cele două s-au uitat. Sosise clipa decisivă. Dacă nu ieșeam cu ceva interesant pe interval aveam să pierd interesul lor și să fiu considerat doar un alt ciudat. Așa că am continuat cu cosultele.

– Știți ceva? Arătați amândouă ca niște fulgi de zăpadă bizari.

Era un comentariu ciudat, criptic, dar le atrăsesem atenția. Îmi dădeam seama de asta, așa că inima a început să-mi bată mai repede. Am continuat cu ceea ce știam de la început că va fi adevărata replică de deschidere:

– Trebuie să vă întreb ceva. Părul vostru este adevărat?

Tipa de zece păru șocată, dar își reveni imediat.

– Da. Pipăie.

Am tras cu blândețe de o șuviță.

– Hei, s-a mișcat. Nu e adevărat.

– Trage mai tare.

M-am conformat și am tras atât de tare că i-am dat capul ușor pe spate.

– Bine, am zis eu. Te cred. La fel e și cu prietena ta?

Fața tipei de unsprezece s-a făcut roșie ca focul. S-a aplecat peste tejgheaua barului și m-a privit dur drept în ochi.

– Chestia asta este o mitocănie. Și dacă sunt cheală, de fapt? Ai putea răni sentimentele cuiva. E lipsit de

orice respect. Cum te-ai simți dacă ți-ar spune cineva așa ceva?

Agățarea unei tipe înseamnă un joc cu miză riscantă și ca să câștigi trebuie să joci dur. Până în acel moment nu făcusem decât să le stârnesc atenția și să generez o reacție emoțională. Evident că era o reacție negativă, dar acum stabilisem o relație. Dacă reușeam să transform furia în interes, câștigam.

Din fericire, încercam să demonstrez ceva elevilor și, ca atare, purtam o perucă neagră și o bijuterie falsă înfiptă în buză, doar ca să arăt că aspectul nu contează. Totul constă în joc.

M-am aplecat peste tejgheaua barului și m-am holbat la tipa de nota unsprezece.

– Ei, bine, i-am spus, eu *chiar* port o perucă și sub ea *chiar* sunt chel.

M-am oprit și am văzut cum ea mă privește cu gura căscată. Nu știa cum să răspundă. Acum sosise momentul să apăs pedala de accelerație.

– Și să-ți mai spun ceva. Indiferent că ies în oraș complet chel, cu peruca asta sau cu alta în care am părul până la genunchi, nu schimbă modul în care sunt tratat de alți oameni. Totul stă în atitudine. Nu ești de acord?

Tot ce spun în cadrul unui proces de agățare urmărește un scop ulterior. Trebuia să-i dau de știre că, spre deosebire de ceilalți tipi din acel bar, eu nu eram intimidat de aspectul ei și nici nu aveam să fiu. Pentru mine frumusețea însemna un test de rahat: îi speria pe ratații care se împiedicau ca netoții de el.

– Locuiesc în Los Angeles, am continuat eu. Aici vin cele mai frumoase femei din țara asta ca să se afirme. Dacă te uiți prin cluburi, toată lumea arată bine. Chiar și încăperea asta arată ca un salon de dive.

Învățasem cuvintele, aproape pe de rost, de la Ross Jeffries. Erau cuvinte care dădeau roade.

Am lăsat-o să privească în jur, apoi am continuat:

– Și știi ce am învățat? Frumusețea e banală. Cu ea te naști sau pentru ea plătești. Contează doar ce faci cu tine. Contează ce iradiezi în jur și ce personalitate ai.

Acum intrasem în joc. Fetele erau cele bulversate, nu eu. Intrasem în lumea lor, așa cum îmi explicase odată Jeffries, și demonstrasem autoritate. Ca să-mi asigur poziția câștigată, am mai lansat o cosultă, înmuiată printr-un compliment, ca și cum fetele începeau să-mi câștige admirația:

– Și știi ceva? Ai un zâmbet superb. Pun pariu că sub aspectul tău se ascunde probabil o persoană bună.

Tipa de nota zece se lipi de mine și spuse:

– Suntem surori.

Un artist mai puțin experimentat ar fi putut gândi că munca luase sfârșit, că le câștigase. Însă nu, aici nu era vorba decât de un alt test. M-am uitat fix la amândouă, apoi mi-am asumat riscul:

– Pe naiba, am rostit eu zâmbind. Pun pariu că o mulțime de tipi vă cred, dar eu sunt o persoană cu o mare intuiție. Când mă uit la voi două îmi dau seama că sunteți diferite. Prea diferite.

Tipa de nota zece zâmbi cu vinovăție.

– Nu spunem nimănui chestia asta, recunoscu ea, dar ai dreptate. Suntem doar prietene.

Reușisem să sparg tiparele și să o îndepărtez de răspunsurile automate pe care le dădea ea bărbaților, demonstrându-le că nu sunt la fel ca alți tipi. Am mai riscat o dată.

– Și aș putea pune pariu că nici măcar nu sunteți prietene de prea multă vreme. De obicei, prietenii buni încep să aibă maniere similare, iar voi două nu aveți chiar același comportament.

– Ne cunoaștem doar de un an, recunoscu tipa de nota zece.

Era timpul să mă retrag puțin și să bat câmpii. M-am asigurat însă că nu pun niciodată întrebări; în schimb, așa cum mă învățase Juggler, am început să fac declarații deschise care le îndemnau pe ele să îmi pună întrebări.

Tipa de nota zece mi-a povestit că erau din San Diego, așa că am bârfit o vreme despre Coasta de Vest și Miami. În vreme ce discutam, am stat cu spatele la blonda de nota unsprezece, ca și cum eram mai puțin interesat de ea. Aplicam metoda Mystery: voiam ca tipa să se gândească la mine, să se întrebe de ce nu-i acordam atenția cu care era obișnuită. Nimic din ceea de se petrece în cadrul jocului nu este un accident.

Eu unul consider interesul unei femei față de mine ca un foc imens, iar când acesta este pe punctul de a se stinge, vine vremea să arunc gaz peste el ca să-l reaprind. Ca atare, exact atunci când tipa de nota unsprezece era pe punctul de a pleca pentru a găsi pe

cineva cu care să discute, m-am răsucit pe scaun și i-am aruncat o replică frumoasă:

– Știi ceva? Când mă uit la tine, îmi dau seama foarte bine cum arătai în gimnaziu. Și sunt dispus să pun pariu că nu ieșeai prea mult și nici nu erai populară pe atunci.

Folosisem în mod clar un truism. Însă ea s-a uitat năucită la mine, întrebându-se de unde știam eu așa ceva. Ca să întăresc victoria repurtată, am aruncat la bătaie încă o replică standard de contracarare a aspectului:

– Pun pariu că mulți oameni te socotesc o nemernică. Dar nu ești așa. De fapt ești o timidă din multe puncte de vedere.

Ea a început să se uite la mine cu expresia tipică a unui cățel înfometat care vede castronul cu cina, așa cum spun artiștii seducției. Este vorba de acea privire care devine obiectivul oricărei abordări. Ochii îi deveniră ușor sticloși, pupilele i se dilatară și ea începu să se uite la buzele mele cum se mișcă, vrăjită și atrasă de ele. Am observat, pe de altă parte, că, cu cât devenea ea mai interesată de mine, cu atât se lipea mai tare cealaltă.

– Ești un tip interesant, zise tipa de nota zece, apăsându-și sânii de mine. Îi vedeam pe Mystery, pe Outbreak și pe Matador of Love cum mă urmăresc din fundal. Trebuie să stăm mai mult pe lângă tine prin L.A.

Se aplecă și mă îmbrățișă cu putere.

– Hei, chestia asta costă treizeci de dolari, i-am replicat eu imediat, eliberându-mă din strânsoare. Chestia asta nu se face pe gratis.

Cu cât le respingi mai tare, cu atât aleargă mai abitir spre tine.

– Îl iubesc, îi spuse ea prietenei sale.

Apoi mă întrebă dacă puteau sta la mine când vor mai veni în L.A.

- Bineînțeles, am răspuns eu.

Imediat însă mi-am dat seama, dar prea târziu, că ar fi trebuit să fac din ospitalitatea mea o provocare. Sunt atâtea de ținut minte și atâtea acrobații de făcut în cursul unei acțiuni de agățare încât este greu să-ți iasă totul perfect. Dar nu mai conta. Tipa mi-a dat numărul ei de telefon, iar eu i l-am dat pe al meu.

Poate ați observat că nu am menționat până acum numele tipelor. Asta pentru că niciodată nu mă prezint în cursul unui proces de agățare. Așa cum mă învățase Mystery la primul seminar, aștept ca tipa să se prezinte sau să mă întrebe cum mă cheamă. Astfel îmi dau seama că e interesată. Ca atare, când am făcut schimb de numere, am primit primul indiciu real de interes și am aflat că pe nota zece o chema Rebekah, iar pe nota unsprezece Heather. Acum era vremea să le separ și să văd dacă pot primi suficiente indicii pentru a încheia jocul cu Heather printr-un sărut.

Un tip pe care ele îl cunoșteau apăru din senin și aduse trei sonde cu băutură pentru el și cele două blonde. Mi-am întins mâna goală și am privit în jurul meu, pretinzându-mă jignit. Heather, despre care îmi

dădeam treptat seama că ascundea un suflet tandru sub masca exterioară atent prelucrată, mușcă din momeală.

– Nu-l lua în seamă. E doar nepoliticos.

Când îl chemă pe barman ca să comande o băutură și pentru mine, Rebekah îi aruncă o privire veninoasă.

– Îți amintești de regula noastră? se ofuscă ea.

Știam care e acea regulă: unor astfel de tipe le place la nebunie ca tipii să le ia de băut. Dar David X mă învățase ceva: tipele nu respectă tipii care le cumpără de băut. Un artist al seducției știe foarte bine că nu are voie să cumpere de mâncare, de băut sau cadouri unei tipe cu care încă nu s-a culcat. Întâlnirile sunt doar mijloace de seducție.

– Am promis să nu cumpărăm de băut în această călătorie, scânci Rebekah.

– Dar nu cumpărați de băut pentru voi, am ripostat eu. Îmi cumpărați mie. Iar eu sunt diferit de toți ceilalți tipi.

În realitate nu sunt chiar așa de arogant, dar jocul acesta are anumite reguli. Iar regulile trebuie respectate, pentru că dau roade.

Pe neașteptate, Mystery se apropie de mine și îmi șopti la ureche:

– Retrăgeți-vă!

– Vreau să-ți arăt ceva, i-am spus lui Heather, luând-o de mână.

Am condus-o la un separeu învecinat, am rugat-o să ia loc și am trecut la experimentul ESP. În spatele meu, îl vedeam pe Mystery lovindu-și palma deschisă

cu pumnul celeilalte, într-o mișcare lentă. Era un cod: semnalul de a schimba fazele, de a încetini și de a trece la încheierea seducției.

I-am povestit tipei despre ghicitul în suflet. Înconjurați de sunetele muzicii house și ale zecilor de conversații din jurul nostru, ne-am privit profund în ochi și am împărtășit un moment de intimitate profundă. În minte mi-o imaginam ca eleva dolofană de gimnaziu care fusese. Dacă m-aș fi gândit la cât este de frumoasă în realitate, aș fi fost prea nervos ca să o ating cu buzele, așa cum aveam de gând să fac.

Mi-am apropiat încet capul de capul ei.

– Fără buze, mi-a zis ea încet.

Mi-am ridicat degetul arătător, l-am pus pe buzele ei și am spus:

– Șșșt.

Apoi am sărutat-o... pe buze.

Ar fi putut să fie cel mai frumos sărut din viața mea. Dar eram atât de pierdut în jocul seducției, că am uitat că îmi înfipsesem o bijuterie falsă în buză. Îngrijorat că ar putea să-mi cadă (sau, mai rău, că ar putea ajunge pe buza ei), m-am retras, am privit-o din nou, apoi i-am mângâiat buza superioară.

Heather scoase limba.

– Hei, nu așa de repede, am zis eu, ca și cum ea era cea care se dădea la mine.

Așa cum spusese David D'Angelo în seminarul lui, cheia escaladării scării relației fizice este întotdeauna rețeta doi pași înainte, unul înapoi.

Ne-am ridicat încet de la masă și am dus-o înapoi lângă Rebekah, la bar. Aveam un grup de elevi de instruit, așa că le-am spus amândurora că mi-a făcut plăcere să le cunosc, dar trebuie să mă întorc la prietenii mei. Ne-am confirmat reciproc intenția de a petrece un weekend împreună, după care am plecat de acolo cu inima vibrând de bucurie.

Matador of Love veni primul la mine. Îmi luă mâna în mâna lui și o sărută.

– În India, ne prosternăm în fața unor oameni ca tine, rosti el, dând emoționat din mâini. Mi-ai dat un nou sens vieții. A fost ca și cum aș fi urmărit o zeitate în plină acțiune. Am reținut tot ce mi s-a spus, dar acum am avut și dovada. Pentru mine ești campionul absolut.

Tot restul nopții parcă luasem foc. M-au abordat femei care nici măcar nu mă văzuseră cu cele două blonde platinate. Mirosiseră cu toate forța mea.

Când am dat din nou peste Heather, am întrebat-o:

– Nu ești hoață, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea.

Mi-am scos lanțul de la gât și l-am pus foarte încet în jurul gâtului ei.

– Este încă al meu, i-am șoptit, sărutând-o ușor. E ceva care să-ți amintească de noaptea asta. Dar îl vreau înapoi data viitoare când ne vedem. Are o valoare specială pentru mine.

În vreme ce mă îndepărtam, mi-am dat seama că i-am făcut noaptea fericită.

Nici măcar nu conta dacă aveam să am parte de sex cu ea sau nu, căci jucasem ca un maestru. Exact pentru așa ceva muncisem din greu. Nu-mi dădusem însă seama că voi reuși să joc așa de bine sau că, în cursul acestui proces, aveam să generez o foame internă imposibil de potolit vreodată.

Capitolul 3

După alte două luni de seminarii, m-am întors în Los Angeles pentru o pauză. M-am trezit însă că devin tot mai agitat stând singur acasă. Existau în oraș cluburi și baruri pline cu potențiale ținte, fiecare dintre acestea însemnând o posibilă aventură. Nevoia de a șarja îmi măcina organismul ca o boală.

Din fericire, am primit un telefon de la Grimble. Se găsea la Whiskey Bar și începuse să discute cu Heidi Fleiss, celebra matroană din Hollywood care fusese recent eliberată din penitenciar după condamnarea pentru evaziune fiscală și proxenetism. Tipa voia să mă cunoască.

Mi-am pus un costum făcut la comandă, mi-am aruncat geanta cu instrumente pe umăr și mi-am dat cu apă de colonie, diferită pentru fiecare încheietură a mâinii. Mă încerca sentimentul că apelul telefonic nu fusese deloc întâmplător.

Când am ajuns, l-am văzut pe Grimble stând alături de ea la bar. Purta exact aceeași cămașă cu motive florale pe care o purtase când l-am cunoscut, doar că argintiul devenise gri de la atâtea spălări. Trei nasturi erau deschiși, iar pieptul lui lipsit de păr era împins mai în față ca de obicei. Ca un jucător superstițios de baseball, Grimble părea să creadă că aia era cămașa lui norocoasă.

– El e Style, rosti Grimble, schițând un zâmbet vag, puțin cam iritant pentru un prieten, dar cu siguranță având capacitatea de a stârni curiozitatea unui anume gen de tipe. E tipul despre care ți-am povestit.

Heidi era atrăgătoare, dar nu în genul tipelor care trebuie să se descurce singure în Los Angeles. Mă întrebam dacă Grimble nu încerca să-mi aranjeze ceva cu ea. Tipa părea o alegere bizară. Încerc să evit femeile care au fost la pârnaie.

Ea întinse mâna și mi-o strânse pe a mea cu fermitate.

– Deci, arată-mi ce poți, zise ea.

– La ce te referi? am întrebat-o.

– Grimble spune că ești un artist al seducției. Mi-a povestit ce predai. Să vedem ce poți.

I-am aruncat lui Grimble o privire ucigașă. Mă vânduse.

– De ce nu-i arăți tu? l-am întrebat eu imediat.

– Am o fată aici, răspunse el, rânjind cu viclenie și arătând cu capul înspre o tipă mignonă, cu aspect hispanic, purtând tocuri de șapte centimetri. În plus, dacă vrea mă poate urmări în *Elimidate*.

Cu luni în urmă, Grimble îmi spusese că are de gând să-şi testeze aptitudinile de seducător dând o audiţie pentru spectacolul *Elimidate*. Nu ştiusem că trecuse la fapte şi fusese acceptat să facă parte din spectacol.

– Când se transmite? l-am întrebat.

– Mâine-noapte.

– Cine a câştigat?

– Nu pot vorbi despre asta. Va trebui să te uiţi.

I-am cercetat chipul după un indiciu cât de mic, dar faţa lui nu trăda nimic.

– Haide, mă îndemnă Heidi. Du-te să agăţi o tipă. Pun pariu că pot agăţa pe oricine vrei tu.

Se părea că în acea seară aveam să concurez în propriul meu spectacol. Resimţeam oboseala lunilor de călătorii şi seducţii succesive, dar nu puteam refuza provocarea.

Heidi s-a răsucit pe loc şi a abordat trei fete care stăteau şi fumau. Bătălia începuse.

Am abordat un trio învecinat – doi bărbaţi şi o femeie care arăta ca o prezentatoare de ştiri TV în căutarea unei camere de luat vederi – cu deschizătorul apei de colonie. După aceea, am pus prima întrebare de aflare a amănuntelor:

– Cum de vă cunoaşteţi toţi trei?

Din nefericire, tipa era măritată cu unul din cei doi.

Când eram pe punctul de a părăsi scena, s-a ivit Heidi.

– Aşadar, o întrebă ea pe fosta mea ţintă, cum de îl cunoşti pe Style?

– Abia l-am cunoscut, veni răspunsul.

– Păreaţi doi prieteni vechi, continuă Heidi cu un zâmbet viclean. Apoi se întoarse spre mine şi îmi şopti: Sunt plictisitori. Hai să mergem mai departe.

Plecând de acolo, am întrebat-o cum decursese atacul ei.

– Fetele erau toate de douăzeci de ani, zise ea. Le-aş fi putut converti în jumătate de oră.

Evident, pentru Heidi Fleiss agăţarea însemna recrutarea de fete ca escorte.

Câteva minute mai târziu ea abordă un alt grup. Trebuia să recunosc: n-avea nici o reţinere să abordeze persoane necunoscute. Am decis că sosise vremea să o umilesc cu forţa uluitoare a jocului meu de seducţie.

Stătea în genunchi pe podea în faţa a două femei date cu pudră aurie în obraji şi discuta despre restaurantele din partea locului. Am intrat în joc cu o replică imaginată de mine, despre un amic a cărui nouă prietenă nu-i permitea să vorbească cu fosta lui iubită din colegiu.

– Procedează corect? am întrebat eu. Sau este prea posesivă?

Ideea era să le determin pe cele două tipe să dezbată problema, dar Heidi sări imediat:

– Tipul ar trebui să le reguleze pe amândouă. Vreau să spun că eu o fac întotdeauna din prima noapte.

Probabil că replica făcea parte din schema ei de lucru; o auzeam pentru a doua oară. Am mai observat că întotdeauna îngenunchea pe podea după abordare, ca

și cum n-ar fi vrut să intimideze țintele. Mă bucuram că mă sunase Grimble: Heidi Fleiss era de-a noastră.

În ultimele săptămâni îmi concepusem o schemă proprie de lucru. Era o structură simplă, care îmi permitea să determin direcția în care trebuia să conduc o tipă: mai întâi, abordarea. Apoi demonstrarea valorii superioare. Urma construirea relației și a conexiunii emoționale. În final era conexiunea fizică.

Ca atare, acum, că abordasem cadrul de joc, era timpul să demonstrez valoare și să o scot pe Heidi din scenă. Am derulat o schemă pe care o inventasem după ce le-am cunoscut pe falsele surori din Miami: testul prietenilor buni.

– Trebuie să vă întreb ceva: De câtă vreme vă cunoașteți? am zis eu.

– Cam de șase ani, a răspuns o tipă.

– Mi-am dat și eu seama de asta.

– Cum?

– Decât să vă explic, mai bine v-aș face testul prietenilor buni.

Fetele se aplecară spre mine, încântate de ideea unui test nou. Tipii din comunitate au o expresie pentru acest fenomen: în acest moment le ofeream tipelor „drog de gagici". Femeile, spun ei, par să răspundă la scheme de lucru în care sunt implicate teste, jocuri psihologice, ghicitori și citirea gândurilor așa cum narcomanii răspund la un drog oferit pe gratis.

– Bine, am spus eu, ca și cum eram pe punctul de a pune o întrebare serioasă. Fetele se apropiară și mai mult. Folosiți amândouă același șampon?

Se priviră reciproc ca să decidă ce răspund, apoi se întoarseră spre mine și deschiseră gurile ca să vorbească.

– Răspunsul nu contează, le-am retezat-o eu. Ați trecut deja testul.

– Dar nu folosim același șampon, protestă una dintre ele.

– Numai că v-ați privit reciproc înainte de a răspunde. Vedeți voi, dacă nu v-ați fi cunoscut prea bine, ați fi păstrat contactul vizual cu mine. Însă atunci când doi oameni au o legătură, se uită mai întâi unul la celălalt și comunică aproape telepatic înainte de a răspunde. Nici măcar nu trebuie să discute unul cu celălalt.

Fetele se priviră din nou.

– Vedeți? am exclamat eu. O faceți chiar acum.

Izbucniră amândouă în râs. Style câștigase puncte serioase.

În vreme ce tipele se apucară să-mi povestească modul în care se cunoscuseră în avionul care le aducea în Los Angeles și rămăseseră nedespărțite din acea clipă, m-am uitat scurt la Heidi Fleiss cum stătea acolo, îngenuncheată și inutilă. Tipele păreau să fi uitat complet de ea.

Dar Heidi nu renunța așa ușor.

– Deci, rosti ea tare, are de gând vreuna dintre voi să se reguleze cu el?

Au!

Mă umilise cu o singură propoziție. Bineînțeles că nici una dintre fete nu voia să se reguleze cu mine, cel puțin nu încă. Nici măcar nu ajunsesem la jumătatea

procesului de seducție, și orice comentariu m-ar fi scos din joc.

– Hei, nu mă las așa de ușor, am replicat eu, recuperând terenul un pic prea târziu. Am nevoie mai întâi de încredere, confort și stabilirea unei conexiuni.

Heidi și cu mine am plecat împreună de acolo. M-a bătut ușor pe spate și mi-a zâmbit.

– Dacă aș pleca chiar acum, îmi zise ea, cele două m-ar urma ca niște rațe.

Câteva secunde mai târziu, abordă un alt grup de două persoane. M-am furișat după ea, astfel încât competiția să continue. Ea s-a așezat alături de un bărbat cu un început de chelie care susținea că era un comedian de improvizație și lângă o femeie puternic fardată cu un păr lung vopsit în albastru, o voce ascuțită și un simț al umorului extrem de pervers. Se numea Hillary și susținea că are un spectacol burlesc în noaptea următoare la un club pe nume Echo. Era atât de interesantă că nu mai aveam nici o nevoie să o provoc la vreun joc. Am discutat și i-am luat numărul de telefon chiar sub nasul partenerului său. Apoi Heidi i-a invitat la o petrecere și i-a dat lui Hillary numărul ei de telefon. Nu avea de gând să mă lase să plec victorios de acolo.

– Aș putea să o pun la produs într-o singură zi, îmi spuse Heidi.

Trebuia mereu să aibă ea ultimul cuvânt.

Unii oameni sunt născuți să fie vedete rock. Alții ca să fie profesori.

– Eu m-am născut ca să fiu matroană, zise Heidi. Întotdeauna voi fi asta.

De fiecare dată când pleca de lângă un grup, era convinsă că putea transforma fetele în prostituate sau le putea angaja la stabilimentul ei. Până la plecarea din bar în acea noapte, ne întrecuserăm pentru fiecare tipă de acolo. Iar eu învăţasem că există o linie fină de demarcaţie între peşte şi jucător.

După aceea Grimble şi partenera lui au venit la mine râzând.

– A fost cel mai pervers lucru pe care l-am văzut vreodată, zise el. Nu-mi vine să cred cât de mult te-ai schimbat. Eşti cu totul altul. Mi-a aplicat pe frunte un sărut unsuros şi apoi m-a luat uşor peste picior. Te-ai ţinut bine pe picioare, mai ales dacă ne gândim că ea avea un avantaj pentru că oricine o recunoştea.

– Ei, bine, am replicat eu. Să vedem dacă tu te descurci mai bine la *Elimidate* mâine.

Capitolul 4

Pentru comunitatea artiştilor seducţiei era o zi marcată cu roşu în calendar. În această noapte, în cadrul show-ului *Elimidate*, Grimble urma să intre în concurs alături de alţi trei burlaci eligibili pentru favorurile unui model care prezenta lenjerie intimă, pe nume Alison. Miza o constituia întregul nostru stil de viaţă. Succesul lui Grimble însemna o dovadă a superiorităţii comunităţii noastre faţă de stilurile de şmecheraş şi cel de macho etalate de alţi masculi pe care îi simţeam cu mult inferiori faţă de noi. Dacă el pierdea, atunci fraierii care se autoamăgeau deveneam noi toţi. Soarta tuturor artiştilor seducţiei se găsea în mâinile sale.

Am luat loc pe canapeaua lui Grimble şi am urmărit emisiunea alături de Twotimer. Pe când ceilalţi tipi din show încercau să câştige favorurile lui Alison, Grimble stătea degajat şi se comporta ca şi cum el era premiul. În vreme ce ceilalţi se lăudau cu succesele

lor, Grimble s-a folosit de sfaturile primite de la ultimul lui guru și a susținut că nu este altceva decât un lăcătuș-mecanic oarecare. A reușit astfel să treacă de prima eliminare.

În a doua rundă, o chelneriță a adus la masă o sticlă de șampanie pentru Alison, oferită cadou de Grimble. Tipa a fost șocată, mai ales că Grimble nu se ostenise la fel de mult precum ceilalți tipi. Așa a trecut Grimble și de a doua eliminare.

Runda finală s-a desfășurat pe ringul de dans, iar eu mi-am dat seama că aici urma marea victorie a lui Grimble, pentru că luasem lecții de salsa împreună. Când a lăsat-o până la podea și a tras-o cu putere înapoi, tăindu-i tipei respirația, am zărit totul în ochii ei. Grimble câștigase.

– Felicitări, i-am spus eu. Ai întărit reputația tuturor artiștilor seducției din lume.

– Mda, zise, cu un zâmbet îngâmfat. Nu toate modelele sunt proaste.

În acea noapte am ieșit în oraș ca să vedem numărul lui Hillary. De la povestea de amor cu Jessica Nixon din clasa a șasea, viața de unul singur devenise o obișnuință pentru mine. În ultimele opt luni însă, nu mai simțisem deziluzia unei asemenea vieți. De fapt, orice femeie pe care o cunoșteam părea disponibilă și ușor de înlocuit. Treceam prin paradoxul seducătorului de profesie: cu cât deveneam mai bun, cu atât mai puțin iubeam femeile. Succesul nu se mai măsura prin numărul actelor sexuale sau prin găsirea de noi iubite, ci prin cât de bine acționam. Așa

cum mă instruise Mystery cu ocazia primului seminar, barurile și cluburile deveniseră doar niveluri diferite ale unui joc video pe care trebuia să-l parcurg.

Știam că Hillary însemna o provocare. Nu numai că era inteligentă și cinică, dar mă și văzuse agățând femei o noapte întreagă împreună cu Heidi Fleiss.

Eu și Grimble ne-am așezat undeva în spatele localului Echo și am urmărit-o pe Hillary cum se dezbracă în numărul ei. Era îmbrăcată ca un gangster, cu un pistol de apă în formă de mitralieră și un costum în picățele prins bine peste o centură și colanți provocatori. Hillary avea un corp în formă clasică de amforă care înflăcăra viziunile artistice. Când m-a văzut în spatele încăperii, s-a unduit spre mine, s-a așezat în poala mea și m-a împroșcat cu pistolul cu apă. O doream.

După aceea, m-am alăturat lui Hillary, care era cu sora ei și cu încă două prietene pentru a bea ceva la El Carmen, un bar mexican. În vreme ce vorbeam, am luat-o pe Hillary de mână. Ea mi-a răspuns mângâindu-mă. Indiciu clar. Grimble avea dreptate: eram un tip cu totul nou.

A făcut un pas mai aproape de mine. Inima a început să-mi bată în piept, așa cum se întâmplă mereu în timpul celor două etape ale unei seducții care mă irită cel mai mult: abordarea și sărutul.

Însă tocmai când eram pe punctul de a-i povesti despre animale, evoluție și lei înfricoșători, s-a ivit din senin dezastrul. Andy Dick a intrat în bar însoțit de un grup de prieteni. Una din aceste persoane o

cunoștea pe Hillary, așa că ni s-au alăturat cu toții la masă – și brusc jocul meu s-a dus naibii. Legătura dintre noi s-a spulberat. În raza vizuală a lui Hillary apăruse un obiect mai luminos și mai strălucitor. Când ne-am rearanjat la masă, Andy Dick a nimerit cumva între noi, separându-mă de Hillary.

Imediat a trecut la un atac frontal asupra ei. Chestia asta se întâmpla în Los Angeles: locul unde celebritățile pot nimeri oricând în locul unde ai tu întâlnire. În zilele mele de profan, am rămas neajutorat pe loc într-o noapte la Whiskey Bar și am urmărit cum Robert Blake dă pe furiș numărul lui de telefon tipei cu care eram. Acum însă eram artist, iar un artist nu poate sta neajutorat ca să vadă cum o celebritate îi fură tipa cu care e de sub nas.

De ce mă băteam mereu cu vedete de doi bani pentru tipa asta?

M-am ridicat și am ieșit. Aveam nevoie să gândesc. Mă întrecusem de la egal la egal cu Heidi Fleiss cu o noapte înainte, așa că trebuia să fiu capabil să-l scot din joc pe Andy Dick. Nu avea să fie ușor însă, pentru că el era un tip extrem de intoxicant și de gălăgios. Din clipa în care intrase acolo devenise limpede motivul pentru care ajunsese vedetă: iubea să fie în centrul atenției.

Singura mea șansă era să devin mai interesant ca el.

Grimble stătea afară și vorbea cu o tipă cu păr castaniu ondulat și destul de neîngrijit. L-am văzut băgând mâna în buzunar și scoțând un pix și o bucată

de hârtie. Era pe punctul de a închide prin luarea numărului de telefon.

Brusc, tipa s-a îndepărtat de Grimble.

– Style?!

S-a uitat la mine, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

M-am uitat la ea: mi se părea cunoscută.

– Eu sunt, a zis tipa. Jackie.

Mi-a căzut falca. Era actriţa cu picioare mirositoare din a cărei cameră de hotel fusesem obligat să fug. Primul meu semisucces. Fie era vorba de o coincidenţă miraculoasă, fie eu şi Grimble ajunsesem să nu mai avem ţinte proaspete pe care să le şarjăm.

Am discutat cu ea pentru o vreme despre cursurile de actorie, apoi m-am scuzat. Nu-mi mai puteam permite să pierd timpul; fiecare minut însemna un centimetru mai sus pe coapsa lui Hillary pentru mâna lui Andy Dick. Iar acum aveam un plan pentru a-l opri.

M-am întors la masă, m-am aşezat şi am derulat testul celui mai bun prieten pe Hillary şi pe sora ei, fapt care a atras atenţia asupra mea. Apoi, după ce am discutat despre limbajul trupului, am propus să jucăm jocul minciunilor. În cadrul acestui joc, o femeie vine cu patru afirmaţii adevărate şi una mincinoasă despre casa sau maşina ei. În orice caz, ea nu rosteşte aceste afirmaţii răspicat; mai degrabă le spune pe rând, pe măsură ce se gândeşte la ele. Căutând diferenţele de mişcare a globilor ei oculari, de obicei îţi poţi da seama care afirmaţie este o minciună pentru că oamenii privesc în altă direcţie atunci când

mint decât atunci când spun adevărul. Pe tot parcursul jocului, am tachinat-o fără milă pe Hillary, până ce limbajul trupului ei mi-a spus clar că ea se închisese pentru Andy Dick și se deschisese pentru mine.

Andy m-a întrebat cu ce mă ocup (în acel moment nu mi-am dat seama, dar și ăsta era un indiciu de atracție), iar eu i-am răspuns că sunt scriitor. Mi-a replicat că se gândește și el să scrie o carte. Curând a uitat complet de Hillary și a început să mă asalteze cu întrebări, cerându-mi ajutorul. A devenit admiratorul meu. Așa cum spune Mystery, dacă pui stăpânire pe bărbați, ajungi să deții femeile.

– Mă tem cel mai tare să nu fiu socotit plictisitor, mi-a spus el.

Asta era slăbiciunea lui. Îl bătusem fiind mai interesant ca el – și având valoare în ochii lui. Tactica funcționase, chiar mai bine decât în noaptea precedentă cu Heidi Fleiss. Doar că eu unul nu-mi dădeam seama în acea clipă cât de bine funcționase.

Andy s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

– Ce ești? Hetero-, bi- sau homosexual?

– Păi, hetero-.

– Eu sunt bi-, mi-a șoptit el la ureche. Ce păcat! Ne-am fi putut distra de minune.

După ce Andy și prietenii lui au plecat, am revenit la Hillary. Mi-a aruncat imediat privirea cățelului recunoscător. Am apucat-o de mână pe sub masă și am simțit căldura emanând din palma, din coapsa și din respirația ei. În noaptea aceea avea să fie a mea. O cucerisem.

Capitolul 5

Dimineață, când m-am întors de la Hillary, Dustin mă aștepta în apartamentul meu. Regele seducătorilor naturali se întorsese.

Dar ce căuta el în apartamentul meu?

- Bună, m-a întâmpinat el cu vocea lui moale, efeminată.

Purta un sacou de tweed sport, cu nasturi mari, maro, pantaloni negri din poliester și o șapcă neagră pe cap.

Nu vorbisem cu Dustin de mai bine de un an, dinainte ca eu să devin membru al comunității. Ultima dată când auzisem de el, gestiona un club de noapte în Rusia. Îmi trimisese poze cu prietenele lui: câte una pentru fiecare noapte a săptămânii. Le botezase chiar Luni, Marți, Miercuri și așa mai departe.

- Cum ai intrat?

- Mi-a dat drumul proprietăreasa ta, Louise. E o persoană tare dulce. Și fiul ei este scriitor, să știi.

Dustin deținea secretul de a face oamenii să se simtă confortabil în prezența lui.

– Apropo, mă bucur să te văd, zise el în vreme ce mă îmbrățișa ca un urs.

Când se desprinse, avea ochii înecați în lacrimi, ca și cum se bucura cu adevărat să mă revadă.

Nutream același sentiment. Mă gândisem la Dustin în fiecare zi în care învățam arta seducției. În vreme ce Ross Jeffries avea nevoie de rețete hipnotice vorbite ca să convingă o femeie să-și exploreze fanteziile alături de el, Dustin reușea să ajungă la același rezultat fără să scoată vreo vorbă. Pentru orice femeie el reprezenta un decor virgin pe care ea să-și proiecteze dorințele reprimate chiar dacă înainte de a-l cunoaște pe el, respectiva femeie habar n-avea care erau acele dorințe. Înainte nu îmi dădeam seama cum reușește el să facă tot ceea ce făcea; acum însă, în urma cunoștințelor acumulate, îl puteam urmări la lucru, îi puteam pune întrebări și poate chiar reușeam să-i modelez modul de operare. Puteam crea o întreagă școală nouă în cadrul comunității de artiști.

– Nu știu dacă ți-am spus ce-am mai făcut în ultimul an, i-am zis. Am ieșit împreună cu cei mai mari artiști ai seducției din lume. Mi s-a schimbat întreaga viață. Acum pricep multe.

– Știu, răspunse el. Mi-a povestit Marko.

S-a uitat la mine cu ochii lui căprui, imenși și umezi, aceiași ochi cu care privise în sufletele a nenumărate femei frumoase.

– Eu nu... Făcu o pauză. Eu nu mai fac chestia asta.

L-am privit, la început incredul. Apoi am observat că pe cap avea nu o şapcă, ci o kippa evreiască.

– Acum locuiesc în Ierusalim, continuă el. Într-o Yeshiva. E o şcoală religioasă.

– Glumeşti.

– Nu. N-am mai făcut sex de opt luni. Nu este permis.

Nu-mi venea să cred ce auzeam: regele seducătorilor nativi trecuse la celibat. Nu putea fi adevărat. Nu de aceea fuseseră inventate închisorile? Ele ofereau oamenilor hrană, îmbrăcăminte, adăpost, televiziune şi aer curat, dar îi privau de cele două lucruri care contau cu adevărat: libertatea şi femeile.

– Cel puţin ţi se dă voie să te masturbezi?

– Nu.

– Zău?

Dustin luă o pauză.

– Ei, bine, uneori mă trezesc din somn umed după un vis.

– Vezi? Dumnezeu încearcă să-ţi spună ceva. *Trebuie* să iasă cumva la iveală.

Râse şi mă bătu pe spate. Avea gesturi lente şi un râs condescendent, ca şi cum din punct de vedere spiritual ar fi depăşit un asemenea nivel de umor.

– Am un nume evreiesc acum. Mi-a fost dat de unul dintre cei mai de seamă rabini din şcoală. Mă numesc Avisha.

Eram șocat: Cum se putea transforma Dustin atât de brusc dintr-un jucător în club de noapte într-un student în religie, mai ales acum, când aveam cea mai mare nevoie de el?

– Și ce te-a făcut să renunți la femei?

– Când obții orice tipă vrei, orice bărbat – chiar dacă e bogat sau faimos – se uită altfel la tine pentru că tu ai ceva ce el nu are. Dar, după un timp, am ajuns să aduc tipe acasă și să nu mai vreau să fac sex cu ele. Voiam doar să discut. Așa că vorbeam toată noaptea și stabileam legături la un nivel extrem de profund, după care le duceam la metrou dimineața. Atunci am început să las viața mea anterioară în urmă. Mi-am dat seama că am obținut totul de la femei. Femeile deveniseră zei pentru mine, dar niște zei falși. Așa că m-am dus să-l găsesc pe adevăratul Dumnezeu.

Mi-a povestit că, în vreme ce stătea în apartamentul lui din Moscova, a navigat pe internet pentru informații și așa a dat peste Tora și a început să citească. După o călătorie la Ierusalim în care a deschis ochii, s-a întors în Rusia și s-a dus la o petrecere organizată într-un cazinou, unde mafioții, oamenii de afaceri corupți și indivizii materialiști i-au provocat o imensă greață prin comparație cu oamenii pe care îi cunoscuse în Israel. Așa că și-a făcut bagajele, și-a abandonat prietenele și a ajuns în Ierusalim în ajunul Paștelui.

– Am trecut pe aici, continuă el, ca să te rog să mă ierți pentru unele acțiuni din trecut.

Habar n-aveam la ce se referea. Întotdeauna fusese un prieten minunat pentru mine.

– Am idealizat un stil de viață și un comportament care erau dăunătoare, mi-a explicat el. Am ignorat amabilitatea, mila, demnitatea umană și intimitatea. În schimb am folosit, degradat și exploatat femeile. M-am gândit doar la plăcerea mea. Am disprețuit instinctele bune din mine și din alții, și am încercat să corup pe oricine cunoșteam.

În vreme ce vorbea, nu mă puteam abține să nu mă gândesc că toate acele lucruri pentru care își cerea iertare erau chiar motivele pentru care mă împrietenisem cu el.

– Am făcut publicitate și te-am atras în chestia asta cu agățatul ca și cum ceea ce făceam erau cele mai înalte idealuri pentru care putea trăi o persoană, continuă el. Așa că îmi pare sincer rău pentru profunzimea cu care ți-am denaturat sufletul.

Intelectual, tot ce spunea avea sens. Însă niciodată nu crezusem în extreme, indiferent că era vorba de dependența de droguri, fanatism religios sau diete alimentare fără nici un fel de carbohidrați. Dustin, sau Avisha cum îl chema acum, avea ceva ciudat. În el sălășluia un mare gol pe care încerca să-l umple cumva: în trecut cu femei, acum cu zel religios. Îl ascultam, dar aveam o opinie complet diferită de a lui.

– Îți accept scuzele, i-am zis eu, dar cu simpla observație că nu ai de ce să îți ceri iertare.

S-a uitat la mine cu privirea lui blândă, fără să mai dea vreo replică. Realizam de ce era atât de seducător:

era vorba de ochii aceia care sclipeau ca suprafața unui lac montan, puterea aceea imensă de concentrare, felul în care te făcea să crezi că pentru el nu exista nimic altceva în afară de ceea ce spuneai tu în acea clipă.

– Gândește-te, am continuat eu. Dacă un tip vrea să-și crească șansele de a cunoaște femei, trebuie să se schimbe mai întâi pe el însuși. Din întâmplare, calitățile pe care femeile le caută la bărbați sunt niște chestii bune. Vreau să spun că am acum mai multă încredere în mine. Am început să fac exerciții fizice și să mănânc mai sănătos. Îmi studiez emoțiile și învăț mai multe despre spiritualitate. Am devenit o persoană mai amuzantă și mai pozitivă.

S-a uitat la mine, ascultând răbdător.

– Și nu numai că am un succes mai mare cu femeile acum, dar am succes în oricare gen de interacțiune umană, de la relația cu proprietăreasa mea până la gestionarea situațiilor în care depășesc nivelul de credit de pe card.

Continua să se uite.

– Cred că încerc să spun aici că, evident, învăț cum să agăț femei, dar, în acest timp, devin o ființă umană mai bună.

Gura începu să i se miște. Avea să vorbească.

– Păi, rosti el.

Da? Păi ce anume?

– Voi fi veșnic aici pentru tine ca un prieten adevărat, și ca să mă revanșez pentru ceea ce am făcut.

Nu era convins. La dracu' cu el. Mi se făcuse somn.

– Te superi dacă stau pe aici vreo două zile? mă întrebă el.

– Nici o problemă, dar eu plec miercuri în Australia.

– Ai cumva un ceas cu alarmă de împrumut? Trebuie să mă rog la răsăritul soarelui.

După ce i-am găsit un ceas mic de voiaj, Dustin a băgat mâna în geanta lui și a scos de acolo o carte.

– Uite, ți-am adus asta.

Era o ediție a unei cărți din secolul al XVI-lea intitulată *Calea celui drept*, cu o notă scrisă de mână chiar de Dustin pe pagina de titlu. Însemnarea era luată din Talmud:

> Cel care distruge o viață este la fel de vinovat ca și cel care distruge întreaga lume; iar cel care salvează o singură viață are tot atâtea merite ca și cel care salvează întreaga lume.

Așadar el încerca să mă salveze. De ce? Doar eu mă distram pe cinste.

Capitolul 6

Mystery și cu mine ne-am trezit iar la drum. Soarele ardea, harta pe care o aveam era perfectă, iar de planșeul mașinii nou-nouțe pe care o închiriasem era prinsă planșa de surf. Aveam cinci seminarii de ținut în trei orașe din Australia. Viața arăta tare bine, cel puțin pentru mine.

Mystery însă nu era în apele lui. Mi-am însemnat în minte să nu mai fac niciodată vreun tur cu mașina alături de el. Înainte de a părăsi Toronto, prietena lui, Patricia, îi dăduse un ultimatum: căsătorie și copii sau adio.

– Nu m-am mai regulat de cinci zile din pricina porcăriei ăsteia, zise Mystery în vreme ce urcam coasta din Queensland. Dar m-am satisfăcut singur în mod copios uitându-mă la filme porno cu lesbiene. Cred că am fost un pic cam deprimat.

După patru ani de stat împreună, țelurile lor începeau să fie complet diferite. Mystery voia să călătorească

prin lume ca iluzionist însoţit de două tipe bisexuale atrăgătoare; Patricia voia să se aşeze la casa ei în Toronto alături de un bărbat, fără femei în plus. Celebritatea şi stilul de viaţă alternativ puteau să se ducă naibii.

– Nu înţeleg femeile, se plânse el. Adică ştiu exact ce să fac pentru a le deschide, pentru a le atrage şi pentru a mă culca cu ele. Dar tot nu le înţeleg.

Venisem în Australia pentru că Sweater, australianul mai în vârstă de la primul seminar al lui Mystery, ne invitase să petrecem împreună o săptămână pe Coasta de Aur. După patru luni de şarjări, cunoscuse în sfârşit femeia cu care voia să se însoare.

– Sunt ca un adolescent vrăjit, exclamă Sweater după ce am oprit pe aleea din faţa casei lui.

Nu mai semăna deloc cu individul de vârstă mijlocie, nesigur pe el, pe care îl cunoscusem în holul hotelului Roosevelt. Era bronzat, cu un aer sănătos şi, cel mai surprinzător, afişa pe chip un zâmbet irezistibil de bun venit care îl transforma radical.

Odinioară, Helena Rubenstein a spus: „Nu există femei urâte, ci doar femei leneşe." De vreme ce societatea impune bărbaţilor standarde la fel de rigide de frumuseţe precum femeilor, zicala este cu atât mai adevărată în cazul lor. Ia un bărbat ca Sweater – sau oricare altul –, bronzează-l, îndreaptă-i ţinuta, fă-i dinţii mai albi, pune-l la regim de fitness, dă-i haine care i se potrivesc şi vezi imediat cum devine un bărbat chipeş.

– Abia ce am petrecut o săptămână cu prietena mea în Sydney, zise Sweater, conducându-ne în casa lui. Vorbim la telefon cam de șapte ori pe zi. Am cerut-o în căsătorie chiar înainte de a pleca. Ce tâmpenie, nu-i așa? Și ca tortul să fie complet, taman ce am făcut o jumătate de milion de dolari săptămâna asta la un seminar de marketing. Așa că viața e uluitoare. Grație comunității voastre, acum am sănătate, distracție, bani, dragoste și oameni pretutindeni în jurul meu.

Casa lui Sweater era o locuință însorită și aerisită de burlac, care dădea către un hățiș de canale. În curtea din spate se găseau o piscină mare și un jacuzzi; sus erau trei dormitoare, iar la parter patru angajați – toți niște tineri australieni de douăzeci și ceva de ani, cu aer de întreprinzători și oameni entuziaști – stăteau la un birou mare, în formă de potcoavă, fiecare lucrând la propriul computer. Sweater îi învățase să îi vândă produsele – cărți și cursuri despre vânzări, marketing și generare de bani – și tot el îi introdusese în comunitatea de seducători. Ziua, tinerii făceau bani pentru Sweater, iar noaptea ieșeau la șarjat cu el.

– Încă mă mai distrez ajutând tipii de aici să își găsească tipe, dar eu am ieșit de pe piață, răspunse Sweater la întrebarea noastră legată de decizia lui de a rămâne fidel unei singure femei. Din punctul meu de vedere, ies din circuit victorios. Am ajuns să înțeleg că fără angajament nu poți obține nimic serios, indiferent că e vorba de o relație, o afacere sau un hobby.

Eram gelos din mai multe puncte de vedere. Încă nu cunoscusem o femeie despre care să pot afirma așa ceva.

Seminarul lui Mystery ne schimbase viața tuturor. Sweater era putred de bogat și îndrăgostit; Extramask se mutase recent din casa părinților lui și reușise în sfârșit să aibă orgasm în cadrul actului sexual, iar eu călătoream prin lume învățând tipii o abilitate pe care nici eu nu o posedam cu un an în urmă.

Mystery era chiar mai șocat decât mine de transformarea lui Sweater – mai puțin de decizia lui și mai mult de biroul din casa lui. Când nu le punea întrebări lui Sweater și angajaților lui despre modul cum își derulau afacerea, îi urmărea în tăcere cum lucrau.

– Vreau și eu așa ceva, îi tot spunea el lui Sweater. Dispui de un mediu social bun, ceea ce generează un mediu de lucru bun. Eu putrezesc acolo, în Toronto.

În vreme ce ne îndreptam spre aeroport, bronzați și plini de emoție, Mystery și cu mine ne-am apucat să organizăm următoarea aventură.

– Luna viitoare am un seminar cu un singur elev rezervat în Toronto, zise Mystery. Tipul mă plătește cu o mie cinci sute de dolari.

– De unde ia banii ăștia?

Cei mai mulți clienți ai lui Mystery erau puști de colegiu care abia puteau strânge taxa standard, pe care Mystery o ridicase la șase sute de dolari, reducând în același timp numărul de nopți de la patru la trei.

– Are un tată bogat, răspunse Mystery. Exoticoption, de la seminarul din Belgrad, i-a povestit

despre mine. Este student la Universitatea din Wisconsin. Abia a început să posteze mesaje online cu pseudonimul Papa.

Cele mai multe conversații cu Mystery implicau planuri: organizare de seminarii, realizarea unui spectacol de magie de nouăzeci de minute, crearea unui site porno în care el să facă sex cu fete deghizate în clovni. Ultima lui idee era tatuajul PUA.

– Toți cei din Camera mea o să-și facă tatuajul, zise el în vreme ce ne despărțeam la aeroport. Va fi o inimă pe încheietura mâinii drepte, chiar deasupra locului unde se simte pulsul. Ne va permite să ne identificăm reciproc pe teren. Și mai înseamnă o recuzită excelentă pentru o iluzie pe care te pot învăța să o faci, în care îți oprești pulsul timp de zece secunde.

Câțiva artiști din comunitate își făcuseră deja tatuajul, inclusiv Vision, ceea ce reprezenta oarecum o surpriză, având în vedere faptul că el venise în Los Angeles ca să reușească ca actor. Ne trimisese și o poză prin e-mail. Exista însă o problemă: își pusese tatuajul în alt loc și cu fundul în sus. Inima trebuia să fie plasată chiar peste vena prin care se simțea pulsul. În loc de asta, el o pusese în centrul încheieturii, cu câțiva centimetri prea sus, și cu fața spre interior.

Cu toate astea, acțiunea tuturor însemna un vot de afirmare a voinței, un pact prin care se semnala că această societate a artiștilor seducției era vie.

Capitolul 7

Sosise ziua. Avea să fie cea mai impresionantă călătorie din cariera mea de seducător. Mai întâi mă duceam la Toronto pentru seminarul personal al lui Papa cu Mystery. După aceea aveam să ne facem şi noi tatuajele PUA, să luăm autocarul spre New York pentru primul seminar al lui Mystery cu o clasă mare de elevi, după care, într-un final, urma să zburăm spre Bucureşti ca Mystery să poată implementa ceea ce el denumea Proiectul Bliss. Voia să se întoarcă în Europa de Est, să găsească două femei tinere bisexuale în căutarea unei vieţi mai bune peste ocean şi să le seducă. Plănuia să le obţină vize de student, să le ia cu el în Canada şi să le instruiască pentru a deveni strippere, prietene şi, în cele din urmă, asistente pentru numerele lui de magie.

Tatuaje şi sclavie albă: aici mă adusese progresul personal.

La ieșirea din casă mi-am verificat cutia poștală. Pe lângă obișnuitele facturi și notificări de neplată a unor servicii, am dat peste o vedere a Zidului Plângerii din Ierusalim. „Numele tău evreiesc este Tuvia", scria Dustin. „Provine din cuvântul Tov, sau bun. Este opus lui Ra, sau rău. În ebraică, Tov înseamnă și cel care îndură, iar Ra înseamnă tot ce are viață scurtă. Așa că esența ta interioară are legătură cu dorința de a căuta conexiuni cu tot ceea ce rezistă – cu binele. Uneori însă, pe drum te împiedici de rău."

În avion am recitit ilustrata. Dustin încerca să-mi transmită un mesaj al zeului Dustin. Și poate că avea dreptate. Pe de altă parte, încă din adolescență nutream plin de răbdare dorința de a avea puterea de a seduce orice femeie voiam. Acum îmi transpuneam dorința în realitate. Iar chestia asta era bună. Chestia asta însemna Tov.

Mystery se mutase recent în Toronto cu un alt artist care își luase numele de No.9, un geniu coreean al computerelor care, grație sfaturilor omniprezente ale lui Mystery, se transformase într-un tip cu aspect interesant. Locuiau amândoi într-un apartament mic deasupra unui internet-café din apropierea Universității din Toronto.

Cum No.9 era plecat din oraș, mi-am lăsat bagajele în camera lui și m-am alăturat lui Mystery în bucătărie. Patricia rupsese relația cu el, de această dată definitiv. Iar Mystery stătea mult în cameră acum, jucând Morrowind și descărcând pornografie cu lesbiene de pe internet. Ieșirea din casă pentru seminariile

care urmau avea să însemne o terapie foarte bună pentru el.

La seminarii se înscriau trei tipuri de oameni. Erau indivizi ca Exoticoption din Belgrad, oameni normali și bine încadrați social, dar care voiau o flexibilitate mai mare și o gamă mai largă de alegeri în cunoașterea femeilor. Erau tipi scorțoși și determinați pe calea lor, precum Cliff, care nici măcar nu suportau să aibă o poreclă precum ceilalți. Aveau tendința să acumuleze cât mai multe cunoștințe, dar întâmpinau mari probleme în efectuarea celei mai mărunte schimbări de comportament. În fine, erau oameni precum Papa: mașinării de agățat care compensau lipsa de aptitudini sociale cu lipsa de temeri. Mașinile de agățat tindeau să se perfecționeze cel mai rapid, pur și simplu urmând schemele care le erau furnizate. Odată ce rămâneau fără scheme începeau să dea rateuri.

Asta avea să fie marea provocare pentru Papa. Era un student chinez la școala de drept. Purta o cămașă în carouri și blugi prea mari pentru el. Astfel de tipi păreau mereu să poarte cămăși în carouri cu nasturi și blugi prea mari. Și întotdeauna plecau de la seminarii în cămăși țipătoare, pantaloni din material sintetic strânși pe coapse, inele de argint și ochelari de soare plantați pe vârful capului. Era uniforma jucătorului, menită să transmită un mesaj de sexualitate, în mod evident sinonim cu îngâmfarea.

Eu și Mystery ne-am așezat alături de Papa într-o cafenea și am pus întrebările obișnuite: Ce performanțe ai? Cum ai vrea să fii? Ce puncte slabe ai?

– Păi eram liantul social al fraternității mele, începu el. În plus, am o grămadă de bani. Tata este președintele unei universități importante.

– Dă-mi voie să te opresc aici, am spus eu. Pentru noi te califici. În loc să ne câștigi admirația, nu faci decât să afișezi un statut inferior. Un bogătaș nu are nevoie să-ți spună că e bogat.

Papa dădu ca prostul din cap. Capul lui părea înconjurat de o ceață deasă și invizibilă, care îi determina reacții mai încete față de restul oamenilor. Individul lăsa impresia că nu e cu totul prezent acolo.

– Vă deranjează dacă înregistrez tot ce spuneți? întrebă Papa, luptându-se să scoată un mic reportofon digital din buzunar.

Cu siguranță există obiceiuri proaste pe care le cultivăm întreaga noastră viață, de la aspecte de personalitate la greșeli în menținerea în pas cu moda. Părinții și prietenii, în afara unor admonestări minore, au rolul de a ne întări credința că suntem perfecți așa cum suntem. Însă nu e suficient să fii tu însuți. Trebuie să fii mereu în culmea sinelui. Iar asta înseamnă o cerință dificilă dacă încă nu ai descoperit care este această culme.

Este și motivul pentru care astfel de seminarii transformau vieți: le mărturiseam tuturor elevilor prima impresie creată de ei. Nu ne temeam că vom răni sentimentele cuiva. Corectam gesturi, exprimări și moduri de îmbrăcare, pentru că știam că respectivii nu își cunoșteau pe deplin potențialul. Nici unul dintre noi nu și-l cunoaște. Rămânem împotmoliți

în tipare vechi de gândire și comportament, care poate au fost eficiente atunci când aveam un an sau doisprezece, dar care la vârsta adultă nu reușesc altceva decât să ne țină pe loc. Și chiar dacă cei din jurul nostru încearcă uneori să ne corecteze lipsurile minore, ei niciodată nu fac referire la lipsurile majore, pentru că asta ar însemna un atac chiar la adresa ființei noastre.

Dar cine suntem noi cu adevărat? Un amalgam de gene bune și gene proaste amestecate cu obiceiuri bune și obiceiuri proaste. Și cum nu există o genă pentru încrederea de sine sau pentru aspectul perfect, atunci lipsa de încredere și aspectul delăsător reprezintă doar niște obiceiuri proaste, care pot fi schimbate prin îndrumare și puterea voinței.

Tocmai în asta consta punctul forte al lui Papa: puterea voinței. Era copil singur la părinți și fusese obișnuit să ia orice măsură pe care o socotea necesară. I-am exemplificat câteva dintre cele mai bune scheme ale mele: deschiderea prietenului gelos, testul celui mai bun prieten, cubul și o schemă nouă pe care o inventasem și care implica zâmbete în formă de C mare, în formă de U mare și trăsăturile de personalitate induse de fiecare din aceste tipuri de zâmbete. Papa înregistra fiecare cuvânt al meu. Ulterior voia să transcrie și să memoreze totul, ca în cele din urmă să folosească exact cuvintele mele pentru a o agăța pe Paris Hilton.

Ar fi trebuit să recunosc semnalele de atunci. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrece. Aici nu era

vorba de predarea unor cunoștințe, ci de clonare. Eu și Mystery călătoream în toată lumea pentru a crea versiuni în miniatură ale persoanelor noastre. Iar în curând aveam să plătim pentru asta.

Prima noastră oprire a fost la un local de pe Queen Street. După ce l-am urmărit pe Papa cum se arde de câteva ori, am început să interacționez. Din cine știe ce motiv, simțeam că luasem foc. Era una din nopțile acelea speciale. Toate privirile femeilor se opreau asupra mea. O roșcată care se găsea acolo cu logodnicul ei mi-a strecurat numărul de telefon în buzunar. Mi-am zis că eram înconjurat de ceea ce se numește aura seducătorului: emanam ceva special. Și ce seară perfectă pentru așa ceva... în fața unui elev!

L-am observat pe Papa discutând cu o fată drăguță cu păr castaniu tuns scurt și o față rotundă care se potrivea perfect cu fizionomia lui. Numai că ea nu-i acorda nici o atenție. Privirea ei se furișa mereu spre mine. Mi se întâmpla ceea ce artiștii seducției denumeau cu cel mai prost acronim posibil IpAIAm, denumire care în esență înseamnă o invitație nerostită de agățare (literalmente s-ar traduce prin Invitație pre-Agățare, Invitație Agățare masculină).

După ce Papa a plecat de acolo, am abordat-o pe tipă și i-am spus ceva. Ulterior nu mi-am amintit exact ce i-am spus, iar ăsta era un semn bun, căci însemna că ajunsesem să-mi însușesc jocul atât de bine, încât mă puteam desprinde de subiectele abordate și puteam să fac ce vreau fără să mă mai tem de insucces. După două minute am observat că tipa mă privea

precum cățelușul care așteaptă cina. Ca atare, am întrebat-o imediat:

– Ți-ar plăcea să mă săruți?

– Păi nu m-am gândit la asta înainte, răspunse ea, continuând să mă privească.

Am interpretat totul ca pe un răspuns afirmativ și m-am apropiat să o sărut. Mi-a răspuns cu entuziasm, vârându-și limba în gura mea și punându-și mâna pe genunchiul meu. Undeva în fundal am zărit o sclipire de bliț; Papa mă poza.

La sfârșitul sărutului, ea mi-a zâmbit și a zis:

– N-am nici unul din albumele tale, dar prietenelor mele le place muzica ta.

Răspunsul meu:

– Ăă, bine.

Oare cine credea că sunt?

Apoi mi-a zâmbit și m-a lins pe față ca un cățeluș. Poate că David D'Angelo avea dreptate cu sfaturile lui legate de comportamentul canin.

M-a privit întrebător, ca și cum se aștepta să vorbesc despre muzica mea. Nu aveam chef să îi corectez impresiile și să o privez de senzațiile pe care crezuse că le-a câștigat sărutându-mă, așa că m-am scuzat politicos. Ea mi-a dat numărul de telefon și mi-a spus să o sun când mă întorc în camera de hotel.

Pe drumul de ieșire, proprietara localului m-a tras deoparte și mi-a spus:

– Vă mulțumesc mult că ați venit aici. Să mă anunțați dacă putem face ceva pentru dumneavoastră.

– Dar cine crede toată lumea că sunt? am întrebat eu.

– Nu sunteți Moby?

Așadar nu aveam o noapte extraordinară. Se părea că, din pricina capului meu ras, proprietăreasa a crezut că sunt Moby și a spus chestia asta altor oameni din local. Tot timpul irosit de mine cu seducția putea fi foarte simplu folosit prin intermediul faimei. Ca să ajung cu adevărat la nivelul următor al artei seducției, trebuia să găsesc o cale de a declanșa aceleași mecanisme de atracție pe care le declanșează celebritatea – recunoașterea și dreptul de a te împăuna – fără să fiu faimos.

Presupun că un om cu precepte morale mai joase ar fi profitat de situație și ar fi continuat șarada. Eu însă n-am mai sunat-o niciodată pe tipa respectivă. Am intrat în acest joc nu ca să înșel femeile, ci ca să le fac să mă placă pentru ceea ce sunt – sau măcar pentru noua persoană care devenisem.

În cluburile care au urmat pe listă, l-am urmărit pe Papa la lucru. A folosit toate instrucțiunile oferite de noi. Corecta instantaneu fiecare eroare pe care noi o evidențiam. Cu fiecare succes repurtat, părea să se mai înalțe cu un centimetru. Papa mi-a spus că, în loc de vacanță, el își cheltuise trei luni lucrând la aptitudinile lui de Seducție Rapidă. Ajunsese chiar să facă studii pentru a opține certificat de hipnotizator cu unul din cei mai reputați profesori din domeniu, Cal Banyan. Însă până la seminarul la care participa acum nu mai văzuse vreun artist al seducției în acțiune.

Era atât de cucerit de cele trăite, încât a rezervat imediat un nou seminar în perioada următoare.

În ultima noastră zi cu Papa ne-am dus la un club denumit Government. L-am împins să abordeze grupuri şi l-am urmărit cum repetă, ca un robot, deschiderile, rutinele şi cosultele învăţate de la mine şi de la Mystery. Femeile începeau să-i răspundă la atacuri. Era uluitor cât de eficiente puteau fi doar câteva replici – şi totodată era un pic cam deprimant. Primul lucru pe care îl caută actorii de improvizaţie este să pună la punct o schemă de cinci minute prin care să poată câştiga audienţa. Dar după ce văd sute de încăperi cum se umplu de râs ca la comandă în exact aceleaşi momente, actorii respectivi încep să-şi piardă respectul pentru audienţă, din pricina uşurinţei cu care aceasta se lasă manipulată. A fi un artist al seducţiei de succes înseamnă să rişti să generezi acelaşi efect colateral.

După ce Papa a plecat acasă ca să tragă un pui de somn înainte de a lua avionul spre casa lui, Mystery şi cu mine am rămas la club ca să continuăm şarjele. Grimble îmi dăduse recent ideea de a strânge toate bileţelele de hârtie cu numere de telefon pe care le primisem şi de a le băga sub sticla de pe o măsuţă de cafea ca decoraţiune. Când i-am dezvăluit ideea lui Mystery, el mi-a retezat-o scurt:

– Alertă de proximitate! anunţă el.

Când stau aproape de un bărbat, fără să se uite direct la el, mai ales atunci când nu există un motiv aparent pentru a se găsi acolo, femeile declanşează

ceea ce Mystery denumește sistemul de alertă de proximitate. Asta înseamnă că ele sunt interesate de bărbatul respectiv și vor să fie abordate.

Mystery se răsuci pe călcâie și începu să discute cu o blondă fragilă îmbrăcată cu o rochie fără bretele și o brunetă musculoasă. Mă prezentă ca pe un iluzionist extraordinar. Făceam echipă de mai multe luni de zile, așa că știam exact cum să procedez: să le vrăjesc pe tipe cu câteva glume practice și trucuri pseudomagice pe care le învățasem în școala elementară. În cadrul bătăliilor de zi cu zi, oricine învață că tot ce a fost amuzant la vârsta de zece ani continuă să rămână așa și după aceea.

Mystery adusese cu el o cameră video, așa că am început să înregistrăm interacțiunile noastre. Fetelor nu părea să le pese. În vreme ce Mystery o izola pe brunetă, eu am discutat cu blonda. Se numea Caroline, iar pe prietena ei o chema Carly. Caroline locuia în suburbiile orașului împreună cu familia ei. Țelul ei în viață era să fie asistentă medicală, însă acum lucra la localul Hooters, în ciuda faptului că avea sâni de dimensiunile unor mere și o personalitate retrasă și temătoare.

De la doi pași depărtare, chipul lui Caroline părea din alabastru. De la un singur pas se putea observa că era plin de pistrui. Caroline avea un dinte crăpat. Pielea de deasupra claviculei îi era înroșită, ca și cum s-ar fi scărpinat. Corpul ei emana un miros de bumbac. Își făcuse clar manichiura în ultimele douăzeci și patru de ore. Cântărea cel mult cincizeci de kilograme. Probabil că rozul era culoarea ei preferată.

Am observat toate aceste lucruri în timp ce gura mi se mişca recitând schemele spuse sutelor de fete înainte. Cu Caroline era altfel. Toate aceste scheme păreau să nu funcţioneze. Pur şi simplu nu ajungeam la ceea ce eu numesc punctul de agăţare, adică acel moment în care o femeie abordată de tine decide că îi place compania ta şi nu vrea să pleci. Deşi eram la doar un pas unul de celălalt, un întreg univers părea că ne desparte.

După ce văzuse filmul *Boiler Room*, în care personajele erau nişte brokeri de acţiune lipsiţi de orice milă, Mystery hotărâse că obţinerea unor numere de telefon însemna apă de ploaie – adică era un lucru inutil. Noua noastră strategie însemna să nu mai dăm telefon unei tipe pentru o întâlnire, ci să avem întâlnirea cu ea imediat, la un bar din apropiere sau la un restaurant. Schimbarea rapidă a locurilor devenise un element-cheie al jocului seducţiei. Genera un sentiment al timpului distorsionat: dacă te duceai în trei locuri diferite cu un grup de tipe pe care abia le-ai întâlnit, până dimineaţa aveai sentimentul că vă cunoaşteţi cu toţii de o viaţă.

– Ce-ar fi să luăm cu toţii ceva de mâncare? propuse Mystery.

Ne-am dus la un restaurant apropiat, braţ la braţ cu noile noastre cuceriri. Carly se simţea suficient de bine ca să renunţe la ironia ei muşcătoare, iar Caroline radia căldură şi empatie. Nu mai aveam nevoie de scheme sau tactici. Pur şi simplu ne distram şi ne

amuzam unii de alții. Juggler avea dreptate: râsul era cea mai bună armă de seducție.

După aceea, Carly ne invită să chemăm un taxi din apartamentul ei aflat în apropiere. Abia se mutase acolo și camerele erau nemobilate, așa că Mystery și cu mine ne-am așezat pe podea. N-am chemat nici un taxi, iar fetele nu ne-au amintit de asta, fapt pe care l-am interpretat ca pe un indiciu de atracție.

Curând Carly plecă din cameră împreună cu Mystery, dându-i astfel lui Caroline permisiunea tacită de a-și face de cap cu mine. Când ne-am îmbrățișat, am constatat că prăpastia care ne separase la bar a dispărut. Caroline avea o atingere blândă și moale, iar corpul ei părea fragil. Acum pricepeam de ce fusese așa de greu să stabilesc un raport cu ea la primul nostru contact. Ea nu comunica prin cuvinte, ci prin sentimente. Avea să ajungă o asistentă medicală de excepție.

După ce Caroline a adus câteva pături ca să atenueze duritatea podelei, am asaltat-o. I-am socotit orgasmele așa cum mă învățase Steve P., până ce am avut impresia că trupul ei se topește pe podea. Însă când am întins mâna după un prezervativ, am auzit cuvintele care luaseră locul expresiei „hai să fim doar prieteni" în viața mea:

– Dar abia te-am cunoscut.

Vocea ei era mult mai dulce și nu exista nici un motiv să forțez o continuare sexuală totală a momentului. Știam că am să mă revăd cu Caroline.

A rămas lipită de umărul meu și ne-am bucurat amândoi de liniște sufletească. Caroline mi-a spus că avea nouăsprezece ani și nu făcuse sex normal de aproape doi ani. Motivul: avea acasă un copil în vârstă de un an. Puștiul se numea Carter și ea era hotărâtă să nu devină doar o altă mamă adolescentă care își neglijează sarcinile materne. Era pentru prima dată când stătea despărțită de copil un weekend întreg.

A doua zi la amiază, când ne-am trezit, stânjeniți după noaptea pasională petrecută împreună, Caroline a propus să luăm micul dejun la un restaurant din apropiere.

În zilele care au urmat, probabil că am urmărit de o sută de ori filmarea făcută de Mystery a acelui mic dejun. La cina din noaptea precedentă, ochii albaștri ai lui Caroline erau distanți și reci. La micul dejun însă, ochii ei scânteiau și dansau când mă privea. De câte ori făceam o glumă, chiar și una nesărată, pe chipul ei apărea un zâmbet larg. Ceva din inima ei se deschisese larg. Mi-am dat seama că era pentru prima dată când stabilisem o conexiune emoțională reală cu o femeie de când mă apucasem de jocul seducției.

Nu sunt atras de un anume gen de femeie, așa cum unii tipi sunt maniaci cu asiaticele sau adoră tipele care seamănă cu Jessica Simpson. Dar dintre toate tipele din lume, nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că tipa față de care aveam să simt ceva avea să fie o mămică singură de nouăsprezece ani, chelneriță la Hooters. Cel mai minunat lucru în privința inimii

este că nu cunoaște nici un stăpân, în ciuda a ceea ce ar spune rațiunea.

După ce fetele ne-au condus acasă, Mystery și cu mine am dezbătut evenimentele nopții precedente, încercând să ne dăm seama ce am făcut bine și ce am făcut rău. În ciuda celor crezute de mine și de Caroline, Mystery nu obținuse nici măcar un sărut de la Carly, deși nu se poate spune că nu încercase. Însă ea avea un prieten.

Chiar dacă rezistase avansurilor lui Mystery, tipa era clar atrasă de el. Așa că am pus la punct un plan care se baza pe experiența mea cu Moby: răceala. Mystery spunea că, dacă femeile fac sex ca să își demonstreze că mai sunt atrăgătoare, de ce să nu le fie furată această posibilitate de validare? Se gândea să fie distant și să o ignore, până ce, neliniștită, ea însăși ar fi încercat să repare situația.

Am încărcat filmul cu Carly și Caroline în computerul lui Mystery, după care am petrecut șase ore ca să-l transformăm într-un filmuleț de șase minute. După ce am terminat, am sunat-o pe Caroline, care a venit să ne ia în aceeași seară.

Juggler venise în oraș având un seminar propriu. Cunoscuse o violonistă de jazz lipsită de naturalețe pe nume Ingrid și începuse să se întâlnească numai cu ea. Așa că am luat cina împreună.

– O să ies din afacerea asta cu seducția, ne anunță Juggler. Vreau să-mi dedic timpul acestei relații. Ingrid îl mângâie recunoscătoare pe mână. Poate că unii vor spune că am fost vrăjit de păsărică, dar eu le spun

tuturor că este alegerea mea. Seminariile astea sunt prea obositoare pentru Ingrid.

Mă bucuram să-l revăd pe Juggler. Era unul din puținii artiști ai seducției care nu se dovedea megaloman, care nu-mi speria prietenii din viața reală, care mă făcea să râd, care se comporta normal. Erau exact motivele pentru care nu îl socoteam un adevărat artist al seducției: era pur și simplu un expert amuzant în arta conversației. Părea plin de talent mai ales în comparație cu Mystery, care ne îngheța pe toți cu atitudinea lui și ne făcea să ne simțim stingheriți. Dacă planul lui Mystery avea să funcționeze, atunci efortul merita; dacă nu, putea fi socotit un nemernic și atât.

După aceea, Mystery a rostit cu hotărâre:

– Mergem la mine ca să vă arăt filmul făcut astă-noapte.

Victoria revine persoanei cu cel mai puternic simț al realității și cu cele mai decise acțiuni.

În vreme ce urmăream filmul acasă la Mystery, Caroline nu se putu abține să nu zâmbească. După aceea, am dus-o în camera din spate, unde ne-am întins pe pat și ne-am dezbrăcat reciproc cu mare încetineală. Trupul ei tremura atât de intens de emoție încât părea să se facă bucăți sub mine. Parcă făceam dragoste cu un nor. Când a ajuns la orgasm nu a scos nici un sunet.

După aceea stăteam îmbrățișați însă la un moment dat Caroline s-a depărtat de mine. S-a uitat fix la perete și a devenit tot mai distantă. Știam ce gândea.

Când am întrebat-o, a izbucnit în lacrimi.

– Am cedat prea repede, oftă ea. Acum n-o să te mai văd niciodată.

Tare dulci erau cuvintele astea, tocmai pentru că veneau din inimă. Mi-am strecurat brațul pe sub ea și i-am pus capul pe umărul meu. În primul rând i-am spus că fiecare relație pasională pe care o avusesem începuse pasional. Era o replică învățată de la Mystery, dar în care credeam. Apoi i-am spus că poate n-ar fi trebuit să cedeze, dar voise asta și avusese nevoie de așa ceva. Era o replică învățată de la Ross Jeffries, dar și în asta credeam. În al treilea rând i-am spus că eu eram mai matur decât alți tipi cu care fusese ea, așa că nu trebuia să mă judece după experiențele ei din trecut. Învățasem replica de la David X, și o consideram adevărată. În final, i-am spus că aș fi fost extrem de trist dacă nu aveam să o mai revăd. Asta nu era o replică învățată.

Când am revenit în camera din față, i-am descoperit pe Carly și pe Mystery îmbrățișați sub o pătură. Judecând după hainele aruncate pe podea, tactica de îngheț a lui Mystery fusese un succes.

Caroline și cu mine ne-am înghesuit pe canapeaua alăturată. Împreună am urmărit un episod din *The Osbournes* pe computerul lui Mystery, fiecare dintre noi cufundat în starea plăcută de lenevеală postcoitală. A fost un moment superb. Dar care n-avea să dureze.

Capitolul 8

Nimic nu duce la crearea unor legături mai puternice între doi tipi în afara unor agățări reușite făcute împreună. Chestia asta reprezintă baza unei prietenii mărețe. După aceea, când tipele dispar, poți în sfârșit să te măsori unul cu celălalt și să dai notele de la care te-ai abținut atunci când erai împreună cu tipele. Este cea mai dulce competiție din lume. Nu e vorba doar de sunetul pielii care se freacă de piele, ci de sunetul frăției adevărate.

– Știi ce e întors cu totul pe dos? zise Mystery. Mă simt atât de rău și pe neașteptate o tipă se culcă cu mine și mă place și, bang, revin în vârful lumii.

Hodoronc-tronc.

– Deci? întrebă Mystery.

– Deci.

– Ești gata să te dedici acestui stil de viață?

– Credeam că sunt deja dedicat.

– Nu, pentru tot restul vieții tale. Noi doi trebuie să ne provocăm reciproc. Dintre toți tipii pe care i-am întâlnit, tu ești singurul meu competitor real. Nici un altul nu mai are șansa de a ajunge pe tronul regal în afara ta.

Când eram adolescent, stăteam treaz, întins în pat, și mă rugam lui Dumnezeu: „Te rog să nu mă lași să mor înainte de a face sex. Vreau doar să văd și eu cum e." Acum însă aveam un altfel de vis. Noaptea zăceam uneori pe pat și îi ceream lui Dumnezeu să-mi dea ocazia de a fi tată înainte de a muri. Întotdeauna trăisem pentru a încerca noi experiențe: călătorii, învățarea unor noi abilități, cunoașterea altor oameni. Un copil însă reprezintă experiența supremă: pentru asta suntem noi aici, pe lume. În ciuda comportamentului meu desfrânat, nu pierdusem asta niciodată din vedere.

Cu toate astea și în același timp, viața petrecută doar pentru experiențe noi însemna noutatea și aventura generate de cunoașterea unor femei diferite. Nu-mi imaginez cum ar fi să alegi o persoană pentru întreaga viață. Nu mă sperie dedicarea și angajamentul; mă sperie să mă cert cu cineva la care țin pentru chestii stupide precum cine e la rând să spele vasele, mă sperie să-mi pierd dorința de a face sex în fiecare noapte cu femeia care doarme lângă mine, mă sperie gândul că voi ajunge să ocup planul doi în inima ei după copiii noștri, că voi ajunge să o urăsc pe acea femeie pentru limitarea libertății mele de a fi egoist.

Chestia asta cu agățatul și seducția nu a avut niciodată legătură cu plantarea cât mai eficientă a sămânței mele. Oricum sămânța mea va fi întotdeauna plantată la întâmplare. Iar chestia asta nu-mi displace deloc, chiar dacă astfel îmi diminuez șansele de a fi un tătic model. Dacă m-aș fi însurat cu prima mea prietenă și aș fi făcut copii cu ea, probabil că aceștia ar fi avut acum opt sau zece ani. Iar eu aș fi fost un tată excelent, capabil să stabilesc legături cu ei la aproape orice nivel. Dar acum pentru mine e prea târziu. Când copiii mei vor ajunge la zece ani, eu voi fi trecut de patruzeci. O să fiu atât de deplasat, că ei o să-și bată joc de gusturile mele muzicale și vor ajunge să mă bată lejer la skanderberg.

Iar acum eram pe punctul de a da cu piciorul ultimei șanse de a mă căsători: aveam să mă definesc drept un jucător al seducției pe viață.

O oră mai târziu, Mystery și cu mine ne găseam lângă Fineline Tattoo de pe Kingston Road. Mi-am zis că sunt mai deștept decât jocul în sine. Din nefericire, este atât de ușor să fii prins de fazele jocului, de provocări, de frăția cu tipul de lângă tine.

Am răsucit broasca și am împins. Nu s-a deschis. Deși era ora trei după-amiaza într-o zi de luni, magazinul era închis.

– La naiba! zise Mystery. Hai să încercăm în altă parte.

Nu sunt o persoană superstițioasă, dar când sunt obsedat de o idee, e nevoie de foarte puțin ca să o iau razna.

– Nu pot face chestia asta, am replicat eu.

– Ce s-a întâmplat?

– Am probleme cu angajamentul. Nu cred că mă pot dedica vreodată unui tatuaj care semnifică lipsa oricărui angajament.

Felul meu nevrotic de a fi m-a salvat de data asta.

În noaptea următoare, Caroline a venit acasă la Mystery şi toţi trei am ieşit să mâncăm sushi.

– Unde e Carly? întrebă Mystery.

Caroline roşi şi se uită fix la ceaiul ei.

– Ea... ăăă... nu a reuşit să ajungă. Îţi trimite salutări.

Vedeam cum Mystery îşi schimbă instantaneu limbajul trupului. Se afundă pe scaunul lui şi insistă:

– A spus şi de ce? E vreo problemă?

– Păi... E.... În fine, e cu prietenul ei.

Mystery se albi la faţă.

– Şi n-a vrut să vină?

– Carly spunea că oricum voi doi sunteţi foarte diferiţi.

Mystery tăcu. Nu mai scoase o vorbă timp de aproape zece minute. De câte ori îl întrebam ceva ca să-l scot din acea stare, răspundea monosilabic. Nu era vorba de faptul că o iubea pe Carly, ci că ura respingerile. Trecea acum prin latura negativă a experienţei de a seduce o tipă care are prieten: de obicei tipa se întoarce la prieten după aceea. Iar faptul că eu şi Caroline ne bucuram unul de compania altuia îl afecta şi mai tare.

– Sunt cel mai mare artist al seducţiei din lume, mormăi el către mine. Cum se face că n-am o prietenă?

– Păi poate tocmai pentru că eşti cel mai mare artist al seducţiei din lume.

După o lungă tăcere, Mystery o rugă pe Caroline să îl ducă cu maşina la clubul de striptease unde lucra fosta lui prietenă, Patricia. Caroline îl lăsă în parcare, apoi mă duse pe mine ca să ne petrecem noaptea în casa din suburbii unde locuia împreună cu mama, sora şi fratele ei. Era pentru prima dată când îi cunoşteam familia.

La intrare ne-a întâmpinat maică-sa. Ţinea în braţe un bebeluş plângăcios – copilul prietenei mele adolescente.

– Vrei să-l ţii în braţe? mă întrebă Caroline.

Presupun că în acest moment reacţia tipică a masculilor este să spună că sunt speriaţi de aşa ceva, că se simt copleşiţi şi că vor să fugă.

Eu n-am făcut asta. Voiam să ţin bebeluşul în braţe. Era oarecum mişto. Pentru asta intrasem în joc – ca să am acest gen de aventură, ca să ţin pentru prima dată un bebeluş în braţe şi să mă întreb „Oare ce o aştepta mama lui de la mine?"

Capitolul 9

În vreme ce eu mă jucam de-a tăticul cu Caroline, Mystery intrase în vrie.

Lăsarea lui la clubul de striptease fusese o mişcare proastă. Vederea Patriciei îl scosese din minţi. Nu numai că ea nu accepta să-l primească înapoi, dar îi mai şi spusese că începuse să se întâlnească cu alţi tipi.

– Lucrează cu ea trei ore pe zi, îmi spuse el la telefon. A slăbit şapte kilograme şi fundul ei a ajuns de nota zece, amice. Ce chestii poa' să facă puicuţa asta când e furioasă... La naiba!

– Nu te mai gândi la cât de bine arată. Caută punctele slabe şi rosteşte-le doar pe astea în mintea ta. O să-ţi vină mai uşor.

– Ştiu asta, logic vorbind. Emoţional însă sunt distrus. Mă simt ca şi cum aş merge pe cărbuni încinşi. Totul s-a năpustit asupra mea atunci când am revăzut-o. Corpul ăla fierbinte, bronzat. Era cea mai tare dansatoare din local. Iar eu nu pot s-o am. Carly

a revenit la prietenul ei. Iar eu sunt frânt după încercarea de a-mi face noua casă să arate cât de cât locuibilă. Și pentru ce?

– Amice, ești un artist al seducției. Te așteaptă sute de tipe ca Patricia. Le poți avea pe toate într-o noapte.

– Nu sunt un artist al seducției. Sunt un iubăreț. Iubesc femeile. Jur că nici măcar nu mă mai gândesc la chestii în trei. Acum aș fi fericit să rămân cu Patricia. Retragerea ei îmi stă pe creier. Mi-e dor de ea în fiecare secundă.

Mystery nu se gândise la Patricia și nici nu discutase despre ea până nu-l respinsese. Propriile lui teorii ale atracției îl plesneau acum cu duritate drept în față. Patricia se retrăgea cu totul din viața lui, doar că pentru ea nu era vorba de o tehnică, ci de o realitate.

Ca magician obișnuit să exploateze credulitatea altora, Mystery nu avea răbdare cu lucrurile spirituale sau supranaturale. Religia lui se numea Darwin. Pentru el, dragostea însemna pur și simplu un impuls evoluționist care le permitea ființelor umane să își îndeplinească principalele lor două obiective: să supraviețuiască și să se reproducă. Mystery numea chestia asta „împerechere prin impuls".

– E ciudat cât de puternică este împerecherea asta, zise el. Acum mă simt așa de singur...

– Hai să-ți spun ceva. Venim mâine să te luăm și să mergem în suburbii să ne jucăm. Te va înveseli.

Caroline și cu mine l-am pus pe bebeluș în cărucior și am plecat cu el la plimbare spre un părculeț din apropiere. M-am așezat pe o bancă gândindu-mă

la ce cuplu jalnic de artiști ai seducției eram eu și Mystery. Puștii din întreaga lume credeau că stăm în căzi de baie înconjurați de modele faimoase îmbrăcate doar cu bikini. În schimb, Mystery era singur în apartamentul lui, probabil plângând și uitându-se la filme porno cu lesbiene, iar eu mă găseam în suburbiile orașului, plimbând un bebeluș în cărucior.

De dimineață ne-am dus să-l luăm pe Mystery din oraș. Nu se bărbierise de la ultima noastră întâlnire, astfel că pe pielea lui albă de copil apăruseră smocuri negre de păr. Era îmbrăcat cu un tricou gri care atârna lejer peste blugii lui prespălați.

– Tu asigură-te că familia ta nu-mi cere să fac cine știe ce trucuri magice pentru ei, îi spuse Mystery lui Caroline.

Cu toate astea, în acea noapte, când mama lui Caroline îl întrebă cu ce se ocupă, Mystery se lansă într-un spectacol de zile mari. Prezentă fiecare iluzie pe care o știa – cititul minții, levitația sticlei, levitația sinelui și așa mai departe – cu câte zece minute de introducere plină de suspans a fiecărui număr, chestie care îi făcea de rușine pe toți ceilalți iluzioniști pe care îi văzusem. Îi fermecă pe toți cei prezenți: mama lui Caroline era năucită, sora lui Caroline se simțea atrasă de el, iar fratele ei voia să învețe cum să facă un număr de levitație cu creta ca să-și înspăimânte profesorii. În acel moment mi-am dat seama că Mystery deținea abilitatea necesară pentru a-și îndeplini visul de a deveni un iluzionist vedetă.

După ce familia lui Caroline s-a retras la culcare, Mystery a întrebat dacă existau în casă ceva somnifere.

– Nu avem decât Tylenol #3, care conține codeină, îi răspunse Caroline.

– Merge. Dă-mi toată sticluța. Am toleranță bună la chestia asta.

Deja gândind ca o soră medicală, Caroline îi aduse doar patru pastile. Insuficient pentru a-l face să doarmă. Ca atare, în vreme ce eu și Caroline dormeam, Mystery, ațâțat și de doza de codeină îngurgitată, rămase treaz toată noaptea scriind mesaje pe Mystery's Lounge.

Capitolul 10

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Obiective de viață
Autor: Mystery

Acum stau acasă la Caroline pentru că m-am supărat pe Patricia. Caroline este prietena din Toronto a lui Style și chestia asta trebuie să fie tare grea pentru el. E o fată cu adevărat frumoasă, dar are un copil. Style și Caroline arată minunat împreună, dar înțeleg și limitele relației lor. La naiba!

Soluție: Fii corect. Iubește-o, amice. Urmează-ți sentimentele adevărate și nu o răni, dar fii mereu conștient că iubești mai multe tipe și vrei mai mult. Ideea de a avea mai multe iubite în mai multe porturi ale lumii poate fi urmată fără probleme.

Ea are o familie extraordinară. Am făcut câteva numere de magie pentru sora ei de optsprezece ani, o drăguță, și pentru fratele și mama ei, timp de

aproape patruzeci și cinci de minute. A fost amuzant. Pentru mamă am citit în rune. Caroline e ca sora mea. Mă încearcă acest sentiment de a-mi păsa de ea și de copilul ei. Și e nemaipomenit să îl am pe Style aici! Iată gândul meu pentru această zi: Ești un prieten bun pentru mine.

Apoi am luat codeină ca să dorm pentru că toți s-au dus la culcare la ore normale, iar somnul meu s-a dus naibii. Dar n-am dormit. Doar am simțit iubire. Nu mă înțelegeți greșit. Sunt pe deplin conștient că de vină este Tylenolul luat, dar, la naiba, sentimentul este oricum extraordinar. Iubesc salonul ăsta online. Voi, amicilor, sunteți supermiștо. Sper să dăm cu toții o petrecere-mamut într-o bună zi.

Toate astea vor dispărea după ce codeina o să iasă prin pișare, ha, ha.

Uite ce vreau să se întâmple în viitor: Vreau ca noi să devenim prieteni mai buni – credeți că vom reuși așa ceva? Grimble și Twotimer, jocul jucat de voi diferă așa de mult de jocul meu... Vreau să ies cu amândoi la șarjat cândva ca să încerc să înțeleg care vă sunt rădăcinile.

Papa, jocul jucat de tine a fost al naibii de bun. M-am simțit excelent să țin un seminar cu tine, și ești bine-venit oricând să repetăm isprava, omule. Nu mă supăr dacă mă suni în fiecare zi.

Consider acest salon online ca fiind nu chiar despre seducție, ci despre ceva mai presus: obiective de viață. Femeile reprezintă o parte însemnată a acestor obiective și noi muncim laolaltă ca să ne ajutăm

reciproc în atingerea lor. În orice caz, mi-ar plăcea să extindem subiectele la bani, stare socială și alte ambiții personale.

Cred că una dintre cele mai mari probleme ale vieții este aceea de a nu fi în stare să împărtășești dificultățile tale cu onestitate altcuiva. Așadar, postați problemele voastre aici și veți beneficia de peste o sută de oameni inteligenți și de încredere care să vă ajute.

De asemenea, povestiți țelurile și obiectivele voastre. Dacă nu aveți conturat așa ceva, acum e vremea să vi le definiți. Vreau ca noi toți să ne strângem rândurile și să ajungem la starea de împlinire de sine. Călătorii, femei, bani, stare socială, orice. Haideți să ne ajutăm reciproc în timpul ăsta. Să lucrăm cu toții la aceleași proiecte și să creăm o sinergie în eforturile noastre, ca într-o corporație.

Vreau să-l văd pe Vinigarr[1] având propriul apartament și o mașină ultimul răcnet, bănet în bancă, o doică superbă care să-l ajute la îngrijirea copilului (o doică pe care el să o reguleze cum vrea) și vreo două fete care să-l iubească până la moarte. El ar trebui să dețină în proprietate bucăți mari din New York, cluburi de noapte sau ce-o vrea el. Ar trebui să fie plimbat de șofer în limuzina personală. Ar trebui să conducă propria agenție de fete de escortă.

Papa, îl cam usuci pe taică-tău. Iar dușmanul binelui este cel mai mare bine. Vreau să văd că te concentrezi la fel de mult pe strângerea averii ca și pe

[1] Un fost elev de seminar din Brooklyn, un tată singur care își câștigă existența ca șofer pentru fetele unei agenții de escortă.

stăpânirea relațiilor. Ai ce-ți trebuie pentru a ajunge multimilionar. Trebuie să ieși din umbra financiară a tatălui tău și să depășești succesul lui financiar. Gândește-te la controlarea impulsului tău sexual și la folosirea lui pentru a crea o afacere de succes.

De asta am nevoie: Trebuie să completez materiale promoționale pentru a oferta rețelele de televiziune pentru un spectacol de magie de o oră. Pentru așa ceva am nevoie de fonduri serioase. Nu vorbesc prostii și nici nu o iau razna când afirm că o pot face. Oamenii care m-au cunoscut știu că îmi pot juca rolul până la capăt. De îndată ce spectacolul va fi televizat, o să pot monta un spectacol la Vegas. Deja am schițat spectacolul în detaliu.

Cineva interesat să ajute? Gândiți-vă la petrecerile de după! Haideți să construim ceva. Să exploatăm faptul că eu am nevoie de atenție (trebuie să fac spectacol) în fiecare zi, altfel nu mă simt normal.

Chestia asta nu e benevolă. Nu cred în așa ceva. Lucrați alături de mine și veți fi plătiți. Spuneți-mi mai întâi care sunt obiectivele voastre, ca să lucrăm împreună la toate astea! Domnilor, să demarăm afaceri împreună.

MYSTERY

P.S. Am citit *Think and Grow Rich* de Napoleon Hill și vreau să propun ceva ce are legătură cu cele scrise mai sus. Dacă vă masturbați în mod regulat, puteți cu ușurință să deveniți dependenți de asta. Dependența se manifestă sub forma regularității care

vă domoleşte pofta de a mai ieşi în oraş. Totodată, nu vă permite să vă controlaţi impulsul sexual, care poate fi folosit pentru a vă motiva singuri să munciţi la proiecte legate de întărirea sănătăţii.

Dacă nu faceţi cu regularitate sex (chestie care ni se întâmplă tuturor din când în când), atunci nu faceţi un capăt de ţară din povestea asta. Fixaţi-vă o întâlnire cu voi înşivă. Masturbaţi-vă o singură dată pe săptămână. Dacă aţi făcut-o azi, reveniţi peste o săptămână. Dacă nu faceţi rost de o fată între timp, veţi avea ceva ce să aşteptaţi cu plăcere. Când o faceţi, masturbaţi-vă bine! Folosiţi cele mai bune materiale porno şi creme de mâini. Aşteptaţi momentul cu plăcere şi astfel nu vă veţi irosi viaţa masturbându-vă zilnic şi concentrându-vă doar pe suferinţa de a nu avea o prietenă.

Între timp, controlaţi-vă impulsul sexual şi construiţi ceva.

Capitolul 11

În dimineața de după îngurgitarea dozei șoc de codeină, Mystery zăcea prăbușit pe bancheta din spate a mașinii lui Caroline, înfășurat într-o pătură și acoperit de o pălărie trasă mult peste ochi. În afară de a ne cere să-l ducem la locuința părinților lui, nu mai scoase o vorbă, un fapt extrem de rar pentru el. Totul îmi amintea de călătoria noastră est-europeană. Doar că, de această dată, lui Mystery nu-i era rău – cel puțin nu fizic.

Am parcat mașina și am luat liftul până la apartamentul surorii lui de la etajul douăzeci. Era o locuință cu două dormitoare, plină cu oameni. Mama lui Mystery, o femeie masivă de origine germană, ședea pe un fotoliu-canapea tapisat cu motive florale. Sora lui, Martina, cu cei doi copii și soțul ei, Gary, erau înghesuiți pe o canapea alăturată. Tatăl lui Mystery era exilat în apartamentul lui aflat cu patru etaje mai sus, bolnav rău de ficat după o viață întreagă de alcool.

– Hei, cum se face că n-ai o fată cu tine? îl luă imediat în primire nepoata lui de treisprezece ani, Shalyn.

Puștoaica știa totul despre fetele lui. Mystery se folosea adesea de nepoate testându-și latura paternală și vulnerabilă în fața femeilor. Își iubea cu adevărat nepoatele și păru să revină puțin la viață revăzându-le.

Cumnatul lui Mystery, Gary, ne interpretă niște balade pop compuse de el. Cea mai bună era un cântec intitulat „Copilul lui Casanova", pe care Mystery îl cântă cu glas tare, aproape asurzitor. Părea să se identifice cu personajul din titlu.

După aceea eu și Caroline am plecat. Fetele ne-au alergat până la lifturi, râzând și țipând, urmate de Mystery. Brusc s-a deschis o ușă prin care s-a ivit un bărbat cu guler de cleric, care le-a aruncat fetelor o privire condescendentă, de oțel.

– N-ar trebui să faceți atâta zgomot pe coridor, rosti individul.

Mystery se învineți.

– Și ce o să faci în privința asta? ripostă el. Ar trebui să facă ce vor. Sunt fete mici. Se distrează.

– Ei, bine, se pot distra într-un loc unde nu-i deranjează pe alți locatari, replică preotul.

– Uite ce e, ripostă Mystery, mă duc să iau un cuțit și o să vedem cine ar trebui să fie pe coridor când mă întorc.

Mystery se năpusti înapoi spre apartament, în vreme ce noi ne uitam îngrijorați unii la alții. Recunoșteam comportamentul din călătoriile noastre: îmi

aminteam izbucnirea lui de la graniță, după ce îi spusesem ce să facă și cum începuse să se enerveze din pricina tatălui său.

Preotul trânti ușa cu putere, iar eu și Caroline ne-am furișat cât am putut de repede afară.

Capitolul 12

Nu voiam să mă reîntorc în locuința lui Caroline. Locuisem în orașe întreaga viață. Urăsc suburbiile. Ca și Andy Dick, mă tem cel mai tare să plictisesc sau să mă plictisesc. Nopțile de weekend nu sunt făcute ca să stai în casă și să urmărești filme. Însă Caroline nu putea locui în Toronto. Nu voia să stea departe de fiul ei și nici să fie o mamă adolescentă tipică.

Așa că, a doua zi, în vreme ce Caroline se juca cu Carter, eu mi-am verificat poșta electronică. Mystery și cu mine postasem un raport de teren despre Carly și Caroline cu câteva zile înainte, iar acum cutia mea poștală era plină de mesaje de la puști pe care nu îi cunoșteam din Carolina de Nord, Polonia, Brazilia, Croația, Noua Zeelandă și din alte zone. Toți căutau ajutorul meu, așa cum și eu căutasem odinioară ajutorul lui Mystery.

Și Mystery trimisese două mesaje. În primul scria că ajunsese să se bată cu sora lui după incidentul cu

preotul de pe coridor: „M-a pocnit de câteva ori. Am fost obligat să o opresc apucând-o de gât și înălțând-o de la podea. După aia am plecat acasă la mine. Nu eram furios. Voiam doar să o opresc să mă mai atace. Ciudat, nu?"

În al doilea mesaj scria simplu: „Cedez nervos. Mi-e foame, mă doare capul, mă mănâncă pielea și m-am scârbit după ce am văzut toată ziua pornografii. O să iau somnifere, căci dacă stau treaz noaptea și sunt singur o să înnebunesc. Abia aștept să dispar. Sunt atât de aproape să dau dracului totul și să pun capăt vieții. Oricum viața asta nu mă mai amuză deloc."

Își pierdea mințile. Iar eu eram înțepenit la dracu-n praznic, Ontario, uitându-mă la Britney Spears jucând în *Crossroads*, alături de trei adolescenți, unul dintre aceștia fiind acum presupusa mea iubită.

În dimineața următoare i-am cerut lui Caroline să mă ducă acasă la Mystery.

– Poți rămâne cu mine? am întrebat-o.

– Ar trebui să mă întorc repede la Carter, răspunse ea. Nu i-am acordat suficientă atenție și nu am chef ca mama să mă creadă neglijentă.

– Mama ta vrea să mai ieși cu prietenii. Te stresezi singură prea mult.

A fost de acord să intre pentru o oră.

Am urcat până la apartamentul lui Mystery și am deschis ușa. Mystery stătea întins pe pat și urmărea filmul *AI* de Steven Spielberg pe computer. Era îmbrăcat cu același tricou gri și blugi ca ultima dată când

îl văzusem. Pe brațe avea cicatrici de la zgârieturile primite în urma bătăii cu sora lui.

S-a răsucit spre mine și a început să vorbească. Avea o voce rece și impersonală.

– M-am gândit. Roboții din filmul ăsta au o motivație egoistă. Își fixează obiective, apoi se străduie să le îndeplinească. Robotul copil caută protecția mamei lui. Robotul sexual vânează femei. Când e eliberat din cușcă, pornește imediat să se cupleze cu femei adevărate pentru că ăsta e obiectivul lui.

– Bine. M-am sprijinit de un birou de computer care fusese lipit de pat. Încăperea nu era cu mult mai largă ca un dulap mare, iar pereții erau complet goi. Ce vrei să spui cu asta?

– Ce vreau să spun, replică el cu aceeași voce moartă, este: care e obiectivul meu? Și care e obiectivul tău? Eu sunt un robot copil, un robot sexual și un robot pentru distracții.

Pe podea, în fața patului, se găsea o farfurie de spaghetti nepregătite, pe jumătate mâncate. În întreaga cameră erau răspândite așchii de la pastele nefierte. În apropiere se găseau resturile unui telefon negru fără fir care fusese zdrobit de podea. Bateria atârna neajutorată prin partea din spate.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

– M-am răstit la soră-mea și la maică-mea. Nu voiau să tacă din gură.

Dacă Mystery – sau oricare alt artist al seducției – intră în depresie, nu există decât un singur remediu: o ieșire în oraș pentru a întâlni femei noi.

– Hai să ne împăunăm și să mergem la un club de striptease în noaptea asta, am propus eu.

Cluburile de striptease reprezentau slăbiciunea lui Mystery. Avea o listă întreagă de reguli legate de astfel de cluburi care cel puțin îi garantau obținerea unui număr de telefon de fiecare dată. Aceste reguli spuneau ceva de genul: împrietenește-te cu DJ-ul clubului; nu plăti niciodată ca să dansezi sau să bei ceva; nu te da, nu complimenta și nu atinge vreo stripperiță; rămâi fidel schemelor tale; schimbă subiectul de fiecare dată când o stripperiță începe să îți recite poveștile pe care le spune tuturor tipilor.

– Nu vreau să ies, replică Mystery. N-are sens.

Opri filmul de pe computer și începu să lucreze la un mesaj electronic pe jumătate terminat.

– Ce faci? l-am întrebat.

– Trimit un mesaj elevilor din New York ca să-i anunț că seminarul a fost anulat.

Vorbea ca și cum ar fi fost un robot.

– Și de ce faci asta?

Eram iritat. Îmi rezervasem o lună din viață ca să putem merge împreună la New York și București. Deja cumpărasem biletele de avion. Iar acum, din pricina unei combinații sinistre de Steven Spielberg și efecte ale codeinei, vedeam cum Mystery dă cu piciorul la tot.

– Nu sunt destui oameni. Sau așa ceva.

– Fii serios, am replicat eu. Ai făcut deja o mie opt sute de dolari. În plus, sunt sigur că se vor mai înscrie și alții în ultima clipă. E New York, pentru

numele lui Dumnezeu. Nimeni nu se angajează la nimic în avans acolo.

– Viața costă prea mult, oftă el.

Situația era prea melodramatică pentru mine. Individul era ca o gaură neagră care atrăgea atenția tuturor. Să-l ia naiba!

– Ești un egoist nenorocit, am șuierat eu printre dinți. Cum rămâne cu biletele noastre pentru București?

– Te poți duce tu dacă vrei. Eu anulez toate spectacolele, toți agenții, toate seminariile, toate atelierele de lucru, toate călătoriile. Opresc totul. Nu vreau să fiu cunoscut ca un alt Ross Jeffries.

I-am tras una în dulap. Sunt un tip răbdător, dar când rezistența mea ajunge la limită explodez. Poate că tata nu îmi spusese prea multe despre femei, dar măcar mă învățase chestia cu răbdarea.

Pe podea a căzut o sticluță portocalie din care s-au împrăștiat pastile. Am ridicat-o și m-am uitat la ea. Pe etichetă scria Rivotril.

– Ce sunt astea?

– Sunt pastilele antidepresive ale soră-mii. Nu tratează chiar așa de bine depresia, dar mă ajută să dorm.

Precizie clinică. Răceală în glas.

Mi-am zis că nu aveau cum să-i facă prea mult bine. Așa că am lăsat trei pastile în sticluță și am băgat restul în buzunar. Nu aveam chef ca Mystery să ia o supradoză.

Mystery se conectă la un joc de poker online pe un site de pariuri și începu să joace mecanic. Mystery

cel pe care îl știam eu era prea logic ca să joace jocuri de noroc.

– Ce faci? I-am întrebat și fără a aștepta răspunsul i-am zis: Las-o baltă.

Am trântit ușa în urma mea și am dat peste Caroline în camera din față.

– Hai să ne întoarcem acasă la tine.

Mi-a zâmbit cu amabilitate. Nu știa ce să spună. În acel moment am urât-o. Părea așa de inutilă.

Capitolul 13

Așa că ne-am întors în suburbii, la mama, fratele, sora, fiul și filmele cu Britney Spears ale lui Caroline.

Îmi dădeam seama că deveneam o povară pentru ea și o distrăgeam de la obligațiile materne. Iar ea realiza că mă plictisea tot mai tare. Nu mă deranja agitația ei permanentă legată de copil, ci totala ei lipsă de inițiativă. Zilele și nopțile petrecute ca într-o închisoare, în casa ei, fără să fac nimic, începeau să-și arate colții. Refuz să socotesc timpul ca pe ceva nesfârșit.

Una din regulile de bază ale seducției este că o tipă se poate sătura de tine la fel de repede precum s-a îndrăgostit. Se întâmplă mereu. Fetele care încep prin a te mângâia pe piept și a se da la tine în câteva minute într-un club te vor părăsi fără remușcări imediat ce la orizont apare o afacere care li se pare mai bună. Ăsta e jocul. Asta înseamnă viața pe terenul de luptă. Iar eu înțelegeam chestia asta foarte bine.

În timpul unui seminar din San Francisco îmi petrecusem noaptea în casa unei avocate pe nume Anne. Pe noptiera ei se găsea o carte subțire scrisă de un tip pe nume Joel Kramer. Incapabil să adorm, am luat cartea și am răsfoit-o. Omul explica perfect emoțiile pe care le încercam acum eu și Caroline: în noi zace ideea asta stupidă că dragostea e veșnică. Numai că dragostea nu e deloc așa. Înseamnă o energie curgătoare cu voință proprie care apare și dispare când are ea chef. Uneori există pentru toată viața; alteori există o secundă, o zi, o lună sau un an. Așa că nu vă temeți de dragoste atunci când apare doar pentru că vă face vulnerabili. Dar nici să nu fiți surprinși atunci când dispare. Fiți bucuroși că ați avut ocazia să o încercați.

Acum parafrazez în mod grosier, dar ideile tipului mi-au reverberat în minte în vreme ce petreceam încă o noapte în pat cu Caroline. Inițial memorasem acele pasaje ca să le folosesc drept replici. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că se vor aplica perfect chiar vieții mele. Se presupune că femeile, nu bărbații, vânează dragostea.

Mi-am petrecut următoarea zi jucându-mă cu bilete de avion și planuri de călătorie. Mi-am păstrat biletele pentru zborul către Europa de Est, dar în loc să-l urmăresc pe Mystery cum vânează sclave bisexuale, am decis să mă întâlnesc cu un grup de artiști ai seducției care operau din Croația. Corespondasem cu unul dintre ei, pe nume Badboy, de când mă alăturasem comunității online.

Unul dintre motivele pentru care am devenit scriitor este acela că un astfel de hobby se poate practica individual, spre deosebire de cântatul într-o formație, interpretarea unui rol într-o producție teatrală sau regizarea unui film. Succesul sau eșecul depind în întregime de tine. Nu am avut niciodată încredere în colaborări, pentru că în cea mai mare parte a lor oamenii nu finalizează. Nu termină ce au început; nu trăiesc conform viselor; își sabotează singuri progresul personal pentru că se tem că nu vor găsi ceea ce caută. Îl idolatrizasem pe Mystery. Voiam să fiu ca el. Dar, ca aproape toți ceilalți – și poate chiar mai mult ca ei –, Mystery era cel mai mare dușman al lui.

În acea zi, când am verificat mesajele de pe panourile de postare online, am dat peste un mesaj nou de la Mystery. Titlul: Ultima postare a lui Mystery.

Nu voi mai posta nimic aici. Am vrut doar să vă mulțumesc pentru amintiri și să vă urez succes tuturor.

Prietenul vostru,

Mystery

Am accesat site-ul lui Mystery și am constatat că fusese deja oprit. Rămâi extrem de impresionat când vezi cum pot dispărea în câteva minute ore întregi de muncă și eforturi.

O oră mai târziu mi-a sunat telefonul mobil. Era Papa.

– Mi-e frică, rosti el.

– Şi mie, i-am răspuns. Nu ştiu dacă e doar o toană pentru a atrage atenţia sau o chestie adevărată.

– Mă simt la fel ca Mystery. Avea o voce distantă şi slabă. Viaţa mea se duce de râpă cu totul. Nu mai ştiu nimic altceva decât acest joc. Nu am mai deschis o carte de când a început şcoala. Şi trebuie să fiu admis la şcoala de drept.

Papa nu reprezenta o excepţie. Comunitatea avea în ea însăşi ceva care prelua controlul asupra vieţii oamenilor. Mai ales acum. Înainte ca Mystery să înceapă cu seminariile, era vorba doar de un soi de dependenţă online. Acum toată lumea călătorea prin ţară, întâlnindu-se şi şarjând împreună. Nu era vorba doar de un stil de viaţă, ci de o maladie. Cu cât îi dedicai mai mult timp, cu atât ajungeai mai bine. Şi cu cât ajungeai mai bine, cu atât deveneai mai dependent. Tipi care nu fuseseră niciodată în vreun club intrau acum în astfel de locuri, unde deveneau imediat supervedete şi plecau cu buzunarele pline de numere de telefon şi cu câte o tipă agăţată de fiecare braţ. După care se apucau să scrie rapoarte de teren şi să se laude cu succesele repurtate în faţa întregii comunităţi. Existau oameni care îşi dădeau demisia de la locul de muncă sau abandonau şcoala pentru a se dedica perfecţionării în arta jocului. Atât de puternică era forţa atracţiei succesului în faţa femeilor.

– Două lucruri importante care atrag femeile sunt stilul de viaţă şi succesul, i-am spus lui Papa. Imaginează-ţi cât de uşor ar fi jocul dacă ai fi un avocat de

mare succes printre vedete. Dacă intri la școala de drept nu vei face altceva decât să-ți perfecționezi jocul.

– Mda, replică el. Trebuie să îmi stabilesc prioritățile. Iubesc jocul, dar acum a devenit prea asemănător cu un drog.

Depresia lui Mystery afecta nu doar propria lui viață, ci și viețile puștilor care îl admirau și îl luaseră drept model. Alții, precum Papa, constituiau ei înșiși modele pentru Mystery, chiar și atunci când acesta intrase în vrie.

– Oricine ajunge prea absorbit de joc devine deprimat, zise Papa. Ross Jeffries, Mystery, eu. Îmi doresc jocul lui Mystery, dar nu cu prețul vieții.

Problema era că astfel de remușcări veneau prea târziu pentru Papa. Deja se înregistrase la seminarii cu David X și David D'Angelo. Iar toate astea însemnau, evident, ratarea unor cursuri bune la școală.

– Ieri m-a sunat tata, continuă Papa. E îngrijorat pentru mine. De o jumătate de an nu fac altceva decât să joc acest joc în vreme ce îmi ignor educația, situația financiară și familia.

– Trebuie să înveți ce este echilibrul, omule. Seducția ar trebui să fie doar un hobby onorabil.

Era un sfat înțelept pe care chiar eu l-aș fi putut urma.

După ce am închis, l-am sunat pe Mystery. Voia să îmi dea mie motocicleta lui. Voia să-i lase computerul Patriciei. Și voia să ofere iluziile concepute pentru spectacolul lui de o oră și jumătate unui magician din partea locului.

– Nu poți da trucurile magice la care ai muncit atât de mult, am protestat eu. Poate le vei vrea mai târziu.

– Sunt iluzii. Nu mă pricep la altceva în afară de a prosti oamenii. Niciodată nu mi-am dorit să ajung așa ceva, așa că acum mă opresc.

Nu era nevoie să fii un mare psihoterapeut ca să recunoști semnele îngrijorătoare. Dacă nu le luam în serios, era posibil să regret mai târziu. Nu mă puteam preface că nu văd cum mentorul meu se aruncă într-o prăpastie – chiar dacă el singur își construise stânca de pe care să se arunce. Am avut odinioară o prietenă al cărei fost prieten amenința mereu că se sinucide. Într-o bună zi, ea n-a mai răspuns țipătului lui de ajutor. Individul s-a împușcat o oră mai târziu pe peluza din fața propriei case.

Așa cum sugerase Mystery în mesajul lui de după îngurgitarea pastilelor cu codeină, aveam o rețea valoroasă de persoane la dispoziția noastră. Comunitatea unea chirurgi, studenți, bodyguarzi, regizori de film, instructori de fitness, dezvoltatori de software, recepționeri, brokeri și psihiatri. Așa că l-am sunat pe Doc.

Acesta descoperise comunitatea cu prilejul unui seminar despre modalități de a propune întâlnire unei tipe pe care îl ținea și la care, dintr-o toană, s-a înscris și Mystery. El ascultase cu răbdare cum Doc împărtășește sfaturi și tactici mai degrabă potrivite novicilor prin comparație cu tehnologia folosită în sânul comunității. Ulterior cei doi discutaseră, iar Doc

mărturisise că nu prea le are cu cucoanele. Așa că Mystery îl scosese într-o noapte în oraș, îl instruise în metoda sa și îi acordase acces în comunitatea online. Acum Doc ajunsese o adevărată mașinărie de seducție, cu un harem propriu. Porecla i se trăgea de la doctoratul în psihologie. L-am sunat și i-am cerut sfatul.

Mi-a sugerat să-i pun lui Mystery următoarele întrebări, exact în ordinea următoare:

Ești atât de doborât încât îți vine să renunți la tot?

Te gândești mult la moarte?

Te gândești să îți faci singur rău sau să comiți ceva distructiv?

Te gândești la sinucidere?

Cum ai proceda?

Ce te împiedică să o faci?

Crezi că o vei face în următoarele douăzeci și patru de ore?

Am scris întrebările pe o foaie de hârtie, pe care am împăturit-o și am băgat-o în buzunarul de la spatele pantalonilor. Asta avea să fie copiuța mea. Schema mea de lucru.

Capitolul 14

Când am ajuns acasă la Mystery l-am găsit în plin proces de dezmembrare a patului. Avea mişcări mecanice. Asemenea răspunsurilor pe care le dădea.

Style: Ce faci?

Mystery: Îi dau patul soră-mii. O iubesc şi merită un pat mai bun.

Style: Eşti aşa de doborât încât îţi vine să renunţi la tot?

Mystery: Da. Totul e inutil. E o iluzie. Dacă înţelegi iluziile, atunci înţelegi că totul e fals. N-are sens.

Style: Dar ai un intelect superior. Este de datoria ta să procreezi.

Mystery: Nu contează. O să-mi omor singur genele.

Style: Te gândeşti mult la moarte?

Mystery: Tot timpul.

Style: Te gândeşti să îţi faci singur rău sau să comiţi ceva distructiv?

Mystery: Da. Chestia asta cu viața e o porcărie.

Style: Te gândești să te sinucizi?

Mystery: Da.

Style: Cum ai proceda?

Mystery: M-aș îneca, pentru că de apă mă tem cel mai mult.

Style: Și ce te împiedică să o faci?

Mystery: Trebuie să îmi dau lucrurile. Am scăpat computerul Patriciei și l-am spart. Așa că vreau să-i dau computerul meu. Are nevoie de unul.

Style: I-ar păsa?

Mystery: Nu chiar.

Style: A fost supărată că i l-ai stricat?

Mystery: Nu.

Style: Crezi că îți vei lua viața în următoarele douăzeci și patru de ore?

Mystery: De ce îmi pui toate întrebările astea?

Style: Pentru că sunt prietenul tău și mă îngrijorezi.

(Sună soneria)

Style: Cine e?

Voce la interfon: Bună, aici e Tyler Durden. Sunt aici pentru Mystery. Sunt fan al lui și vreau să știu dacă îl pot vedea.

Style: Probabil că nu e cel mai potrivit moment acum.

Voce la interfon: Dar am venit tocmai din Kingston.

Style: Îmi pare rău, amice. Nu poate vedea pe nimeni. E... ăăă... bolnav.

Capitolul 15

L-am lăsat pe Mystery în cameră, m-am dus la bucătărie și am cerut la informații numărul de telefon al părinților lui. Numele lui real era Erik von Markovick, dar și asta nu era decât o altă iluzie. Își schimbase legal numele din Eric Horvat.

Telefonul sună o dată, de două ori, de trei ori. Îmi răspunse un bărbat. Avea vocea morocănoasă și monosilabică. Tatăl lui Mystery.

– Bună. Sunt prieten cu fiul dumitale, Erik.

– Cine ești?

– Neil, prietenul lui Erik. Voiam să...

– Să nu mai suni aici! lătră individul.

– Dar el are nevoie...

Click. Nemernicul închisese.

Exista o singură altă persoană pe care o puteam suna. M-am întors în camera lui Mystery. Tocmai înghițea o pastilă cu un pahar de apă. Avea fața roșie

și contorsionată, ca și cum ar fi plâns cu lacrimi invizibile.

– Ce ai luat acum? l-am întrebat.

– Niște pastile de dormit.

– Câte?

La dracu'! Până la urmă aveam să fiu obligat să chem o ambulanță.

– Doar două.

– De ce le-ai luat?

– Când sunt treaz, viața mi se pare nenorocită. Când dorm, visez. Începea să semene cu Marlon Brando în *Apocalypse Now*. Noaptea trecută am visat că sunt într-o mașină în zbor. Ca mașina din *Back to the Future*. Iar în jurul nostru era plin de sârme. Eram cu soră-mea. Ea conducea. Ne-am urcat deasupra sârmelor. Și dedesubt mi-am văzut viața întinsă.

– Ascultă, l-am întrerupt eu, am nevoie de numărul de telefon al Patriciei.

Îl umflă plânsul. Arăta ca un copil mare. Un copil mare pe cale să se sinucidă.

– Îmi poți da numărul Patriciei? am întrebat din nou cu voce blândă, ca și cum chiar vorbeam cu un copil.

Mi l-a dat – încet, cu blândețe, ca un copil.

Speram ca Patricia să nu-mi închidă și ea în nas, ca ea să nu-l fi scos pe Mystery complet din viața ei și ca ea să aibă o soluție pentru situația asta de rahat.

Mi-a răspuns de la primul apel. Ca prietenă însemnase ceva sigur pentru Mystery. În realitate ea făcea parte dintr-un sistem invizibil de suport pentru viața

lui. Efectul ei stabilizator nu se observase decât după dispariția ei.

Patricia avea o voce ușor masculinizată, cu un ușor accent românesc. Nu părea inteligentă din cale afară, dar îi păsa de Mystery. În voce i se ghiceau compasiunea și îngrijorarea.

– A mai încercat să se sinucidă și înainte, îmi spuse ea. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să le suni pe mama sau pe sora lui. Probabil că ele vor reuși să-l interneze într-un spital.

– Pentru totdeauna?

– Nu, doar până ce depășește criza.

În acea clipă se deschise cu putere ușa și Mystery țâșni afară.

Trecu pe lângă mine spre ieșire.

– Hei! am strigat la el. Unde te duci?

S-a întors pentru o clipă și m-a privit cu niște ochi lipsiți de orice expresie.

– Mă bucur că te-am cunoscut, amice, mi-a zis el, după care s-a răsucit la loc pe călcâie.

– Unde te duci? l-am întrebat încă o dată.

– Mă duc să-l împușc pe taică-meu și apoi să mă sinucid, replică el în vreme ce închidea ușor ușa de la intrare.

Capitolul 16

Am alergat după Mystery. Cobora scările încet, ca şi cum ar fi fost somnambul. I-am luat-o înainte şi m-am postat în faţa uşii de la hol.

– Hei. L-am tras de mânecă. Hai să mergem înapoi. Am vorbit cu sora ta. Vine să te ia. Mai aşteaptă câteva minute.

Ezită câteva clipe, neştiind dacă să mă creadă sau nu. Era atât de docil încât părea incapabil să omoare chiar şi o muscă. L-am împins înapoi pe scări cu şoapte de încurajare. În vreme ce urca, i-am sunat iarăşi familia de pe telefonul mobil, folosind un alt număr pe care mi-l dăduse Patricia.

„O să fie bine, mi-am zis eu, câtă vreme nu răspunde taică-său."

Răspunse soră-sa. Îmi spuse că o să ajungă la noi în jumătate de oră.

Mystery se aşezase pe un taburet în bucătărie şi aştepta. Probabil că somniferele îşi făceau efectul. Se uită în gol spre perete şi se apucă să murmure citate

din teoria evoluţionistă, mimetică şi teoria jocurilor. Din mormăielile lui se desprindea mereu aceeaşi concluzie, exprimată prin cuvintele „inutil" sau „stupid".

Soră-sa ajunse la noi împreună cu maică-sa. Când îl văzură pe Mystery se făcură pământii la faţă.

– Habar n-aveam că problema a ajuns aşa de serioasă, mărturisi Martina.

Îi făcu repede lui Mystery un bagaj, în vreme ce maică-sa îl ducea jos. Mystery o urmă pasiv, mort pentru restul lumii.

Părăsiră clădirea şi se îndreptară spre o maşină care avea să-i ducă la clinica de psihiatrie a spitalului Humber General. În clipa în care maică-sa deschise portiera ca să-l ajute pe Mystery, dintr-un SUV parcat în faţa maşinii lor ieşi un grup de patru tipe. Pentru o clipă în ochii lui scânteie o rază de viaţă.

M-am uitat cu atenţie la el, sperând că va rosti cuvintele magice: „E grupul tău sau al meu?" Atunci aş fi ştiut că totul e în regulă.

Numai că privirea i se stinse. Maică-sa îl ajută să intre în maşină. Îi prinse picioarele şi i le băgă înăuntru, apoi trânti portiera.

L-am zărit pe Mystery prin geam. Pe chip se reflecta imaginea grupului de tipe zâmbitoare. Avea tenul palid şi lipsit de orice tresărire. Privea drept înainte, cu gura închisă, cu fălcile strânse. Inelul prins de ureche lucea furios în lumina rece a după-amiezii.

Fetele se uitau la meniul unui restaurant unde se servea sushi. Chicotiră. Un sunet minunat. Era sunetul vieţii. Speram doar ca Mystery să-l audă şi el.

Capitolul 17

Căderea nervoasă a lui Mystery declanşă o criză de încredere în propriile puteri şi marcă începutul unei perioade de examinare de sine în sânul comunităţii. Cu toţii eram atât de cufundaţi în joc încât acesta începea să îşi facă mendrele cu vieţile noastre.

Papa dădea rateuri la şcoală. Un artist al seducţiei din San Francisco pe nume Adonis fusese concediat de la slujba lui din publicitate când se descoperise cât de mult timp petrecea el în Mystery's Lounge. Iar scrisul meu aproape că încetase să mai existe. Chiar şi Vision ajunsese atât de dependent de comunitatea online încât îi dăduse echipamentul de conectare la internet colegului său de cameră, ordonându-i acestuia să nu i-l dea cu nici un chip înapoi timp de două săptămâni.

Între timp, comunitatea creştea exponenţial. Tot mai mulţi indivizi postau mesaje. Erau puşti – unii

dintre ei încă în liceu – şi ne căutau pe noi, artiştii, pentru sfaturi nu numai în privinţa seducţiei şi metodelor de socializare, ci şi pentru tot felul de alte probleme. Voiau să afle la ce colegiu să se înscrie, dacă era cazul să înceteze să mai ia pastilele prescrise de psihiatru, dacă era bine să se masturbeze, să folosească prezervative, să ia droguri, să fugă de acasă. Voiau să afle ce să citească, ce să gândească şi ce să facă pentru a fi ca noi.

Unul din aceste suflete pierdute era un filipinez scund şi musculos de douăzeci şi ceva de ani, cunoscut sub numele de Manifestis. Era din San Diego şi nu sărutase niciodată o fată. Voia sfaturi despre cum să se simtă confortabil în preajma femeilor, aşa că i-am spus că în primul rând trebuia să-şi facă prietene din rândul femeilor. În al doilea rând, trebuia să încerce relaţiile sexuale şi să nu fie prea pretenţios în privinţa partenerei. Ne-a luat sfaturile un pic prea *ad litteram*.

Stau martore câteva extrase din rapoartele lui de teren:

RAPORT DE TEREN #1

Am spus în sfârşit „la naiba“ şi m-am dus în Tijuana cu un amic. Ştiu că sunt prostituate şi nu e vorba de şarjare aici, dar voiam să aflu în sfârşit cum este sexul. Numai că în timp ce o regulam pe o puicuţă pe la spate m-am trezit că mi se înmoaie scula. Aşa că n-am putut avea orgasm cu ea şi, din cine ştie ce motiv, mi s-a mai sculat doar când am trecut pe poziţia şaizeci şi nouă.

RAPORT DE TEREN #2

Am regulat o altă prostituată în Tijuana. Credeți că îmi va fi de ajutor în jocul meu? Tipa era cu adevărat bună, iar eu n-am ejaculat în timp ce o regulam și am fost obligat să mi-o frec în vreme ce ea îmi lingea coaiele. Ba chiar mi-a înghițit sperma! Asta a fost tare mișto. În fine, de când regulez mai mult, conștientizez mai bine sexual ceea ce e posibil.

RAPORT DE TEREN #3

Am revenit în Tijuana și am regulat pentru a treia oară. Am pretins că e iubita mea și m-am simțit foarte confortabil și jucăuș. Când i-am spus că vreau să-i ling curul mi-a răspuns că mă costă cu zece dolari în plus. I-am lins curul în vreme ce ea îmi sugea scula. A fost o experiență bizară pentru că nu am mai făcut asta înainte. Mă întrebam: oare în loc să-mi cheltui banii pe ateliere de lucru, cărți, casete, benzi video și seminarii, n-ar fi mai bine să-i folosesc ca să fac sex în Tijuana în fiecare weekend timp de un an? Nu m-ar ajuta chestia asta mai mult și mai repede? Cred că mi-ar crește încrederea în forțele mele și poate chiar m-ar putea face să cred că a te regula cu femei este o chestie ușoară.

După ce toți membrii comunității l-au admonestat pe Manifestis pentru postarea rapoartelor de teren despre prostituate, individul a recurs primul la ajutorul meu. Apoi a apărut un mesaj de la Cityprc din Rhode Island. Apoi au apărut rugăminți de la o duzină

de alți tipi pe care nu-i cunoscusem niciodată. Cu toții îmi ofereau bani ca să-i învăț arta seducției. Voiau să vină la mine cu avionul; îmi plăteau biletele să mă duc eu la ei cu avionul; erau dispuși să plătească oricât numai să urmărească la lucru un adevărat artist al seducției.

Din pricină că Mystery era acum internat în clinica de psihiatrie a spitalului Humber General, iar Juggler se afundase atât de mult în pasiunea lui încât își închisese site-ul, elevii erau înfometați. Cumva ajunsesem noul lor guru. Toate acele mesaje prin care îmi împărtășeam replicile și schemele, și unde discutam nopțile petrecute în oraș nu reprezentaseră doar o cale de învățare, ci și o formă de publicitate personală.

Dar seducția este o artă neagră. Secretele acestei arte au un preț, pe care îl plăteam cu toții, indiferent că era vorba de sănătate, școală, muncă, timp, bani, sănătate mentală sau pierderea sinelui. Poate că eram superoameni în cadrul clubului, dar pe dinăuntrul deveneam niște putreziciuni.

– Tu și Mystery erați modelele mele, îmi spuse Papa când l-am sunat să văd ce mai face. Trebuie să mă regăsesc. Am un potențial pentru succes atât de mare, iar acum dau cu piciorul la tot. Pe vremuri eram un elev de nota zece.

Intenționa să lase baltă chestia cu seducția și, pentru început, să anuleze participarea la seminariile la care se înregistrase deja.

– De asemenea, o să încetez să mai sun vreun partener până ce nu îmi pun viața în ordine, continuă el. Dacă mă sună ei o să le spun că trebuie să-mi fac

ordine în viață înainte de a mai ieși la șarjat. Eu aleg viața pe care o duc. Nu mă las condus de ea.

– Trebuie să tratezi școala și studiile la fel cum ai tratat seducția.

– Da, răspunse el, ca și cum ar fi avut o revelație. O să îmi reiau studiile. O să mă leg de birou. O să-mi iau toate nenorocitele de examene.

– Poate că mergi prea departe acum. Dar... ăăă... mă bucur pentru tine.

– Mă simt liber, replică el. Uraaa!

Mi-ar plăcea să spun că așa ne simțeam cu toții, că ne dădeam cu toții seama de faptul că foloseam prea mult din resursele noastre și ne venisem în fire, că ne echilibrasem viețile și ne revizuiserăm scara valorilor, că făcusem din seducție doar un hobby îndrăgit.

Însă în hipnoză există un concept denumit fracționare. Conform acestuia, dacă o persoană sub hipnoză este scoasă din transă și apoi readusă în transă, hipnoza va deveni mai puternică și mai profundă.

La fel era și cu seducția. Cu toții ieșeam din transă pentru o clipă – deschideam ochii și vedeam luminile universului real. După aceea reveneam în stare de hipnoză, mai adânciți ca înainte – până la un nivel pe care nici unul dintre noi nu și l-ar fi putut imagina până atunci.

Pasul VI

STABILEȘTE O LEGĂTURĂ EMOȚIONALĂ

Oamenii se uitau la teren și spuneau că băieții joacă fotbal și fetele nu fac nimic. Dar fetele făceau ceva – discutau. Discutau una cu cealaltă despre lume. Și așa au devenit experte în această privință de o manieră în care băieții nu au reușit.

CAROL GILLIGAN, *In a Different Voice: Psychological Theories and Women's Development*

Capitolul 1

Petra era o cehoaică de nouăsprezece ani, cu păr lung și castaniu, cu silueta zveltă a unui model și care nu știa mai mult de câteva zeci de cuvinte în engleză. Le-am cunoscut pe ea și pe verișoara ei pe insula Hvar din Croația, împreună cu un artist al seducției din Seattle pe nume Nightlight9. Le-am arătat fetelor trucurile noastre magice. Ele ne-au arătat pungile cu popcorn. Am desenat pe o bucată de hârtie un ceas și o oră de întâlnire în acea noapte. S-au întâlnit cu noi și ne-au condus de mână pe o mică plajă pustie. Acolo și-au scos hainele, cu excepția chiloților și a pantofilor de tenis, după care au alergat în apă. Le-am urmat și am făcut dragoste cu ele în vreme ce sporovăiau în cehă.

Anya era o croată de douăzeci și doi de ani, foc de isteață, care își petrecea vacanța cu sora ei mai mică. Emana încredere în sine, senzualitate și bună educație; sora ei era total opusă. Eu și Nighlight9

le-am cunoscut pe plajă în orașul croat Vodice. În acea noapte s-au strecurat de sub supravegherea părinților ca să se întâlnească cu noi. Ne-am plimbat de-a lungul apei până ce am dat peste o barcă ancorată la țărm. Ne-am furișat înăuntru și am făcut sex pe copastie. Am lăsat douăzeci de euro pentru sticla de vin pe care am găsit-o la bord și am băut-o.

Carrie era o chelneriță de nouăsprezece ani de la Dublin's. Ea m-a abordat și m-a complimentat în privința perciunilor; am omis să-i spun că purtam peruca din joacă. M-am întâlnit cu ea a doua zi, complet chel, dar tot am sfârșit împreună în pat. În ziua următoare, când i-am trimis un e-mail ca s-o anunț că își uitase inelele la mine, mi-a răspuns: „Eu nu port inele. Nu sunt ale mele."

Martine era o blondă spirituală pe care am cunoscut-o în New York, cu piele lăptoasă, ruj de buze roșu ca focul și un tricou bine apretat. Abordasem atâtea grupuri, că nici măcar nu-mi amintesc ce i-am spus ei. În noaptea următoare ne-am dus la un bar. Am adus cu mine alte două fete, ca ea să fie obligată să muncească pentru a mă avea pe mine. Pentru o secundă m-am simțit vinovat de idee. Doar pentru o secundă. În bar am întrebat-o cât de bună e la pat, pe o scară de la 1 la 10. În camera mea de hotel am aflat. Era de nota 7.

Laranya era o japoneză în corp de indiancă. O cunoscusem în colegiu, când făceam amândoi practică la aceeași publicație săptămânală. Ea era studenta la ordinea zilei; eu eram studentul timid. Când ne-am

trezit unul lângă celălalt, primul lucru pe care mi l-a spus a fost:

– Nu-mi vine să cred cât te-ai schimbat!

Nici mie nu-mi venea să cred.

Stacy era o anorexică de douăzeci și opt de ani pe care o cunoscusem în Chicago. Pe parcursul unei îndelungate corespondențe prin e-mail, mă sedusese cu inteligența, candoarea și poezia ei. Când în sfârșit a venit în vizită, am descoperit dezamăgit că în discuții era stingherită și inconsecventă. Probabil că și ea a simțit același lucru despre mine. Cu toate astea, am dus-o direct în dormitorul meu și am început să ne mângâiem. I-am băgat un deget înăuntru și am simțit o bucată de carne traversându-i vaginul ca un fileu de tenis. Era himenul ei. I-am spus că nu voiam ca eu să fiu cel care o dezvirginează. Atunci mi-am dat seama că a fi un artist al seducției înseamnă uneori să spui și „nu".

Greta era o rusoaică mai în vârstă, cu trăsăturile sculptate cu dalta și niște țâțe superbe. Am cunoscut-o într-un bar din Malibu. Mi-a spus că era ziua ei de naștere, dar n-a vrut să-mi mărturisească vârsta. Bănuiam că are patruzeci și cinci, dar nu am spus nimic. Drept cadou, am anunțat-o că o să fiu băiatul ei de jucărie. M-a înșfăcat de fese; i-am spus că o s-o taxez în plus pentru asta. Două nopți mai târziu, am băut un cocktail și am plecat spre casa mea. Mi-a zis că nu mai are chef de experimente, că vrea ceva mai profund. În acea noapte am făcut sex. Am jucat diverse

roluri. Eu eram profesorul; ea școlărița obraznică. Ideea i-a aparținut.

Era o asiatică beată cu sâni mari, înconjurată de trei asiatice treze cu sâni mici. Nu-mi amintesc numele ei. Credea că sunt homosexual. Am discutat cincisprezece minute, apoi am luat-o de mână și am dus-o la baie. Am practicat amândoi sexul oral, după care nu ne-am mai vorbit niciodată. Fusese o partidă supraevaluată.

Jane era o femeie de afaceri din Australia cu care fusesem pus în legătură de un coleg artist al seducției. Avea păr blond, coafat cu țepi, pantaloni imprimați cu modele de leopard și o energie sexuală vorace. Când dansa – dacă ceea ce executa ea se putea numi dans – întorcea capetele tuturor bărbaților. Ne-am regulat în BMW-ul ei, cu capetele în jos și picioarele scoase afară prin portierele deschise. Când am întrebat-o despre primul moment în care a vrut să mă sărute, mi-a răspuns:

– De îndată ce te-am văzut.

Nici o altă femeie nu îmi mai spusese așa ceva.

Sarah era un agent de plasare de patruzeci și ceva de ani. Am cunoscut-o în hotelul Casa del Mar din Santa Monica. Emana un aer de curățenie și de energie, ca și cum tocmai terminase de filmat o reclamă la un șampon – chiar și în lumina dură a ascensorului unde am făcut dragoste, la o oră după ce ne-am cunoscut. Mă tot întreba dacă erau camere de luat vederi în ascensor. Nu știam dacă se teme să nu fie

prinsă sau este excitată de o asemenea posibilitate. Probabil că amândouă motivele erau valabile.

Pe Hea și Randi le-am cunoscut în clubul Highlands. Hea era o adolescentă împătimită a rock-ului și avea prieten. Randi era o actriță drăguță cu cel mai parșiv zâmbet pe care l-am văzut vreodată, și cu prieten. Mi-a luat o lună să o conving pe Hea să-și înșele prietenul; în cazul lui Randi am avut nevoie doar de o zi.

Mika era o japoneză pe care am cunoscut-o în Jamba Juice. Era o adevărată mașinărie asiatică debordând de energie. Mă intriga. Când am făcut sex, am descoperit că nu credea deloc în raderea părului pubian. A doua zi de dimineață, mi-a spus:

– Mi-am lăsat părul să crească pentru că îl donez copiilor care suferă de cancer.

Am fost șocat.

– Poartă părul tău pubian pe cap?

Mi-a replicat că se referise la părul care îi creștea pe cap.

Ani era o striperiță care muncea două ore pe zi și era dependentă de chirurgia plastică. Avea un păr roșu metalic și buze tatuate în culoarea părului. După ce am făcut sex, mi-a spus:

– Sunt expertă în arta vizualizării.

Am rugat-o să-mi explice mai amănunțit și atunci mi-a spus că, de vreme ce bărbații sunt atât de vizibili, se asigură că tot ce face în pat pare extraordinar. Însă când a început să simtă ceva emoțional pentru mine, a descoperit că nu mai putea să facă sex pentru că

emoțiile prin care trecea deschideau răni adânci provenite din abuzurile îndurate în copilărie. Vizualizările au luat sfârșit.

Maya era o dansatoare din buric brunetă cu care m-am apucat să flirtez cu ocazia unuia din spectacolele ei. Luni de zile mai târziu, când drumurile noastre s-au intersectat din nou, și-a amintit de mine. Am invitat-o la mine pentru a-și petrece noaptea. Mașina ei era la reparat, așa că m-am oferit să-i plătesc taxiul. A ajuns în jumătate de oră.

Alexis era o directoare de magazin de îmbrăcăminte care arăta ca și cum ar fi făcut parte dintr-o formație de muzică new wave din anii optzeci. Susanna era designer, recent divorțată, care voia să-și redescopere sexualitatea. Doris era o femeie măritată care nu mai avea viață sexuală. Nadia era un librar cu talent de vedetă de filme porno; cred că se pot învăța multe din cărți. Toate patru fuseseră rezultatul unui experiment: încercam să întocmesc schema perfectă pentru relațiile personale. După câteva eșecuri, am reușit. Am învățat că secretul consta în a părea un nemernic egoist la suprafață, după care să te dovedești un gentleman fascinant cu ocazia întâlnirii propriu-zise.

Maggie și Linda erau surori; nu mai discutau deloc între ele. Anne era o franțuzoaică care nu vorbea deloc engleza. Jessica era un șoarece de bibliotecă pe care am cunoscut-o cu ocazia îndeplinirii unui serviciu de jurat. Sara m-a ajutat să chem o mașină de depanare când au rămas în pană. Stef răspândea flyere

pentru un club de striptease de pe Sunset Boulevard. Susan era sora unui prieten. Tanya era o vecină.

Dorința mi se transformase în realitate. Femeile nu mai reprezentau o provocare. Deveniseră o plăcere.

În lunile care urmaseră căderii nervoase a lui Mystery, întorsesem o nouă pagină în jocul meu. Odată ce obțineam numărul unei femei îmi venea foarte ușor să mă întâlnesc cu ea și să fac sex. În trecut eram prea obsedat de încercarea de a face un pas înapoi, a evalua situația și abia apoi a acționa în consecință. Acum, după un an de acumulare de cunoștințe și experiență, ieșisem în sfârșit din propriile mele limitări. Înțelegeam procesul atracției și semnalele oferite de femei. Vedeam imaginea în ansamblul ei.

Când discutam cu o femeie, puteam recunoaște momentul aparte când ea devenea atrasă de mine, chiar dacă se comporta distant sau se simțea stânjenită. Știam când să vorbesc și când să tac; când să împing și când să trag; când să tachinez și când să fiu sincer; când să sărut și când să spun că situația evoluează prea rapid.

Știam cum să răspund la orice fel de test, provocare sau obiecție aruncate în calea mea de o femeie. Când Maya, dansatoarea din buric, mi-a scris: „Mulțumesc pentru orgasmele multiple. Sună-mă și putem discuta când o să mă scoți la cină. Mi-o datorezi pentru drumul cu taxiul și am chef să fiu scoasă în oraș la o întâlnire adevărată", n-am socotit-o deloc o nemernică sau o tupeistă. Încerca doar să găsească o justificare pentru că cedase așa de ușor și testa să vadă cât

de mult mă poate controla. Nici măcar n-a trebuit să meditez asupra răspunsului.

„Uite ce-ți propun, i-am scris eu. Îți plătesc eu taxiul, așa cum am promis, și apoi mă scoți tu pe mine în oraș ca răsplată pentru acele orgasme multiple."

M-a scos la cină.

Atunci am văzut matricea.

Eram Mystery.

Capitolul 2

Cine e cel mai bun artist?
de Thundercat
Din Thundercat's Seduction Lair

Bun, deci de ceva vreme se discută intens în privința celui mai bun artist al seducției din acest moment. Este evident că în această evaluare sunt implicate o mulțime de orgolii personale și fiecare are o opinie proprie legată de cine este cel mai bun cu adevărat. De fapt, chestiunea este atât de subiectivă încât nu cred că subiectul va primi vreodată un răspuns clar și onest. E ca și cum ai întreba cine e cel mai bun războinic sau soldat într-o confruntare armată. Dar asta nu-i împiedică pe unii să ierarhizeze oamenii din mica noastră comunitate după cât sunt de buni. Așa că am decis să dau note celor mai importanți artiști care sunt activi astăzi.

În mod categoric și fără ezitări, Style este cel mai bun artist care practică jocul în mod curent. Tipul ăsta este probabil ticălosul cel mai diabolic, mai alunecos și mai manipulator văzut de mine în acțiune. Chestia e că tipul apare mereu cu totul surprinzător și de aceea este așa de periculos. Dispune de o subtilitate atât de uluitoare, încât nici nu îți dai seama când te iei la întrecere pentru favorurile lui și el te aduce exact unde te vrea. Iar cel mai interesant e faptul că procedează așa atât cu tipele, cât și cu tipii. Nimeni nu este în siguranță.

Ca să vă faceți o idee despre cât de incredibil este Style, el a inventat cele mai multe tehnici predate și folosite azi de artiștii de top. Are o natură machiavelică și este o persoană pe care o admir și de care mă tem.

Capitolul 3

Cât am fost plecat în Croaţia mi-am dat seama că totul se schimbase, după căderea nervoasă a lui Mystery. Nu mai practicam jocul ca să cunosc femei; jucam ca să conduc bărbaţi. Doi dintre artiştii croaţi la care stăteam chiar se răseseră pe cap ca să imite aspectul meu din pozele pe care le văzuseră online.

Chiar dacă aveam o aversiune faţă de postura de guru, în mod clar asta ajunsesem. Când discutam cu o femeie, ceilalţi din încăpere făceau linişte. Tipii se apropiau ca să audă ce spun şi îşi scoteau carneţelele ca să noteze fiecare cuvinţel de-al meu pentru a-l memora.

La întoarcerea acasă l-am văzut pe Ross Jeffries cum rosteşte o variantă a deschiderii mele numită „prietena geloasă" (despre femeia care nu vrea ca prietenul ei să discute despre fosta iubită din colegiu), urmată de o simulare a limitei de timp. După aceea, Ross chiar mi-a trimis un e-mail cerându-mi

un exemplar din schema mea de mutare a fazei de evoluţie. Deja ajunsese să mă ia ca model. În plus, intenţiona să folosească aceste tehnici la seminariile lui.

Apoi a apărut mesajul lui Thundercat, iar eu am devenit numărul unu. Nu mai puteam pretinde că sunt un elev. Neil Strauss era în mod oficial declarat mort. În ochii acestor oameni, eu eram Style, regele supranaturalului. În întreaga lume, tipii îmi foloseau glumele, schemele, replicile, cuvintele pentru a cunoaşte, săruta şi regula tipe.

Îmi depăşisem cu mult obiectivul personal.

Pe vremuri, eram doar aripa lui Mystery, discipolul lui Ross sau subiectul de hipnoză al lui Steve P. Acum trebuia să dovedesc de ce sunt capabil de fiecare dată când ieşeam undeva. Tipii din comunitate întrebau pe la spatele meu: „Cum e Style? E bun de ceva?" Dacă nu mă duceam imediat la un grup de tipe şi nu reuşeam să o agăţ pe cea mai tare dintre ele în cincisprezece minute, cu toţii ajungeau să creadă că eu nu sunt decât o minciună. Înainte de a mă alătura comunităţii, mă temeam de eşec în faţa femeilor. Acum mă temeam de eşec în faţa bărbaţilor.

Iar presiunea era exercitată în ambele direcţii: şi eu începusem să am aşteptări nerealiste în privinţa propriei persoane. Dacă mă găseam într-un restaurant cu profil italienesc şi la cinci mese depărtare era o femeie atrăgătoare, o luam ca pe un eşec personal dacă nu o şarjam. Dacă mă duceam la o spălătorie şi pe lângă mine trecea o actriţă-model-chelneriţă în devenire, mă simţeam ca un ipocrit dacă nu o abordam. Iar

dacă în zilele mele de novice o simplă discuție cu o persoană de sex opus mă arunca în cele mai înalte slăvi, acum trebuia să aduc acea persoană în patul meu în decurs de maximum o săptămână.

Deși știam că mintea îmi fusese serios pervertită, mă simțeam din multe puncte de vedere, mai corect din punct de vedere etic, în calitate de artist al seducției decât fusesem ca novice. Parțial, învățarea acestui joc nu însemnase doar memorarea de spărgătoare de gheață, numere de telefon și tactici de construire a raporturilor cu femei, ci și cum să fiu onest cu o femeie din punctul de vedere al așteptării de la ea și al așteptării ei de la mine. Nu mai era nevoie să înșel o femeie spunându-i că vreau o relație pe termen lung când eu doar voiam să mă culc cu ea, sau pretinzând că sunt prietenul ei când eu voiam doar să îi dau jos chiloții, sau lăsând-o să creadă că intrăm într-o relație monogamă când eu eram interesat și de alte femei.

Mi-am însușit în sfârșit ideea că femeile nu-și doresc mereu niște relații. De fapt, odată dezlegat de limitări, psihicul unei femei este adesea mai libertin decât al bărbatului. Doar că trebuie depășite anumite bariere și ziduri de programare internă pentru ca ea să se simtă suficient de confortabil ca să se predea. Am ajuns expert în acest joc pentru că am înțeles că scopul artistului este pur și simplu acela de a nu declanșa răspunsuri de rejecție sau de luptă din partea unei femei.

(Când scriu aceste rânduri, ridic privirea și, jur pe Dumnezeu, am o fată deasupra mea. E blondă și

poartă un maiou și un sutien negru pe dedesubt. Îmi zâmbește. Eu sunt înlăuntrul ei.

Își mușcă buza inferioară în vreme ce își freacă clitorisul de osul meu pelvian. O aud cum icnește. Se sprijină cu o mână de coapsa mea și cu cealaltă ușor de marginea computerului.

– Știi că mă excită când tastezi, spune ea. Te pot lua în gură un minut?

Așa că la naiba cu imaginea stereotipică a scriitorului. Achestia asta e nouă. Pot face treaba și mă pot juca în același timp. Asta îmi amintește de ceva rostit de Steve P., despre a fi mereu în propria realitate. Oricine este dor un oaspete în cadrul ei. Deci dacă atnci e voba de munca mea și vrei să facisex cu mine, ei bine, bunvenit în realitatea mea.

Cred că tipa e pe punctul de a veni. Vin e tae; Ce bine de ea.[1])

Așadar fiecare etapă a seducției este proiectată pur și simplu pentru anticiparea și îndepărtarea obiecțiilor – cel puțin atunci când vorbim de un joc serios prin comparație cu o prosteală.

Spărgătorul de gheață, de exemplu, este o deschidere întâmplătoare. Nu este percepută ca o tentativă de agățare. Ești doar un străin amabil atunci când te apropii și le întrebi, pe ea și pe prietenele ei:

[1] Acest fragment de text nu a fost redactat pentru a-i păstra autenticitatea.

– Vecina mea tocmai și-a cumpărat doi câini și vrea să-i boteze după numele unui duo pop din anii optzeci–nouăzeci. Aveți vreo idee?

Când începi să vorbești cu un grup de persoane, prima lor întrebare este: „O să rămânem cu tipul ăsta pe cap toată noaptea? Cum ne descotorosim de el?"

Așa că trebuie să îți dai singur o limită falsă de timp.

– Pot sta doar o clipă, le spui tu, în vreme ce te alături grupului. Trebuie să mă întorc la prietenii mei.

În vreme ce interacționezi cu grupul, acorzi atenție celor care par cel mai probabil să îți taie macaroana – bărbații geloși, prietenii protectori din cale afară. Îi faci să se simtă confortabil în prezența ta când îi provoci, tachinezi și cosulți ținta. Dacă aceasta te întrerupe, poți spune:

– Hopa. Întotdeauna e așa? Cum vă descurcați cu ea?

Dacă tipa pare șocată, o liniștești cu un compliment ușor. Numesc chestia asta împingere–tragere – menții ținta îndoită prin respingerea ei, apoi o atragi repede spre tine.

După ce s-au exprimat toate părerile cu privire la nume ale câinilor (Milli și Vanilli, Hall și Oates, Dre și Snoop – le-am auzit pe toate), îți demonstrezi valoarea. Le dai fetelor testul celei mai bune prietene, sau le înveți ceva despre limbajul trupului, sau le analizezi scrisul. Apoi pretinzi că trebuie să te întorci la prietenii tăi.

Acum ei nu vor ca tu să pleci. Ai intrat în joc. Le-ai demonstrat că ești cea mai interesantă și amuzantă

persoană din încăpere. Acum vine momentul agățării: acum te poți relaxa și bucura de compania lor. Îi poți asculta, poți afla amănunte despre viața lor, poți stabili o conexiune reală.

În scenariul cel mai optimist, poți duce grupul sau doar ținta într-un alt bar, cafenea, club sau la altă petrecere. Acum faci parte din grup. Te poți relaxa, poți tachina, te poți bucura și poți stabili legături cu ținta ta, care devine atrasă de tine după cosulte și după ce ai ajuns liderul grupului. Când a venit momentul plecării, spune celor prezenți că te-ai rătăcit de prieteni și ai nevoie să te ducă cineva acasă. Astfel, ținta va avea ocazia de a fi singură cu tine fără ca prietenii ei să-și dea seama de intenția pe care o are de a se culca cu tine. (Dacă partea cu logistica e prea dificilă, ia-i numărul de telefon și fă un plan rapid de a ieși împreună în cursul săptămânii.)

Când ați ajuns acasă la tine, invit-o să-i arăți chestia aia despre care vorbeai (un site web, un cântec, o carte, un videoclip, o cămașă, o minge de bowling, orice). Mai întâi însă, vorbește-i despre o altă constrângere falsă: Spune-i că trebuie să te duci devreme la culcare pentru că ai mult de lucru a doua zi. Întreab-o:

– Poți veni doar pentru un sfert de oră, apoi va trebui să te dau afară.

În acest moment este posibil ca amândoi să vă fi dat seama că veți face sex, dar tu trebuie să continui jocul ca ea să poată pretinde ulterior că totul a fost o întâmplare.

Arată-i casa. Dă-i ceva de băut. Spune-i că mori de nerăbdare să-i arăți un videoclip amuzant de cinci minute. Din nefericire, televizorul din living e stricat, dar ai altul în dormitor.

Evident că în dormitor nu sunt scaune, ci doar un pat. Când ea se așază pe canapea, alătură-te, însă la distanță. Las-o să se simtă confortabil, poate chiar un pic confuză că nu te dai imediat la ea. Când treci pe lângă ea, atinge-o sugestiv, dar apoi retrage-te. Continuă să folosești o combinație de limitări de timp și replici împinge–retrage pentru a se simți cât mai atrasă. Amintește-i mereu că trebuie să plece în curând.

Apoi, când vrei tu, spune-i că miroase bine. Adulmec-o încet, de la baza gâtului până sub ureche. În acest moment folosești schema schimbării evolutive de fază: miroase-o, mușc-o ușor de braț, las-o să te muște de gât, mușc-o tu de gât, apoi sărut-o. Dacă nu sare ea pe tine de poftă, pe măsură ce cresc stimulii fizici continuă să vorbești pentru a-i menține mintea ocupată și să te retragi până în punctul în care ea se simte stânjenită. Tu ar trebui să fii primul care ridici obiecții. Chestia asta se numește „a-i fura realitatea". Acum scopul este pur și simplu acela de a o excita fără să o faci să se simtă presată, folosită sau stingheră.

Începi să o mângâi, îi scoți bluza, ea îți scoate ție cămașa, începi să îi deschei sutienul. Ce se întâmplă? Te oprește să mergi mai departe? Artiștii denumesc această situație într-un fel: rezistență de ultimă oră sau RUO. Fă un pas înapoi, apoi continuă. Spălare,

frecare, repetare. Nu e ceva adevărat. E doar vorba de AAC: apărare anti-curvă. Nu vrea să crezi că e o uşuratică. Aşa că îi vorbeşti, o răsfeţi. Îţi pune întrebări tâmpite de genul câţi fraţi ai; îi răspunzi sincer şi o faci să se simtă iarăşi confortabil. Apoi începi de sus: mângâi, după care îi scoţi sutienul. De data asta te lasă. Îi sugi sfârcurile. Ea îşi arcuieşte spatele. De-acum este excitată. Se urcă pe tine şi începe să se frece. Ţie ţi s-a întărit. Eşti excitat. O vrei.

O ridici şi începi să-i deschei pantalonii. Ea îţi dă mâna la o parte.

– Ai dreptate, este rău ce facem, zici tu, respirând greu la urechea ei. N-ar trebui să facem asta.

O mângâi din nou. Încerci din nou cu pantalonii. Spălare, frecare, repetare. Dar ea continuă să te oprească. Aşa că stingi lumânările, aprinzi lumina, opreşti muzica şi distrugi toată atmosfera. Apoi înşfaci laptopul şi îţi verifici mesajele în vreme ce ea zace acolo, nedumerită. Chestia asta se numeşte „îngheţare". Cu o clipă în urmă se simţea aşa de bine, bucurându-se de atenţia ta, de atingerile tale şi de intimitatea camerei; acum îi răpeşti toate astea.

Se rostogoleşte şi începe să te sărute pe piept, încercând să te readucă în braţele ei. Tu îţi laşi computerul, stingi lumina, revii cu afecţiune la ea. Întinzi mâna spre pantalonii ei. Ea te opreşte. Spune că abia v-aţi cunoscut. Îi spui că înţelegi. Reaprinzi lumina. Ea te întreabă ce faci. Îi replici că respecţi o femeie care spune nu, dar asta te răceşte complet. Nu eşti

supărat. Îi spui toate astea cu voce hotărâtă. Ea se rostogolește peste tine și scâncește jucăușă:

- Nu.

Vrea să facă sex. Tot ce își dorește este să știe că tu o să o suni după-aceea, ca ea să se simtă bine - chiar dacă poate nu își dorește să te mai vadă. O lași să înțeleagă bine chestia asta.

Îi spui:

- Dă-ți pantalonii jos.

Ea o face. Vă bucurați unul de altul și vă oferiți reciproc multe orgasme de-a lungul nopții, al dimineții și poate de-a lungul nopților următoare.

Într-o dimineață, te întreabă cu câte femei ai fost.

Este singura dată când ai voie să minți.

Capitolul 4

Noi cei din comunitate atinseserăm o nouă culme a aroganței.

– Încep să am sentimentul că vânez iepuri cu tunul, îmi zise Maddash, un fost elev.

Tocmai revenise dintr-una din cele mai improbabile șarjări din istoria comunității. O funcționară din Chicago pe nume Jackie Kim trimisese din greșeală gândurile ei legate de o întâlnire cu un bărbat tuturor celor din agenda ei electronică. Gândurile erau la fel de superficiale precum rapoartele de teren ale unor artiști ai seducției.

„Așadar ce părere am eu despre... întâlnire, scrisese ea. Mașina, banii, slujba, apartamentul drăguț, barca – care, apropo, are loc doar pentru șase persoane, așa că nu e cine știe ce de capul ei –, manierele lui și sărutul nemaipomenit probabil că îi vor acorda încă o întâlnire. Dar îți spun de pe acum că dacă nu își taie părul și nu îmi trimite cadouri nu va face

altceva decât să mă trimită înapoi la primul meu prieten de treizeci de ani."

Mesajul a devenit un fenomen pe internet, fiind trimis de la unii la alții peste tot în lume și chiar spicuit în *Chicago Tribune*. Una din persoanele care a primit mesajul a fost Maddash, care imediat i-a răspuns printr-un mesaj de simpatie. Jackie i-a spus că mesajul lui i-a făcut ziua fericită și că îl citea de fiecare dată când primea un mesaj plin de invective. Câteva mesaje mai târziu, după un schimb de fotografii și o întâlnire, tipa a ajuns în patul lui Maddash. N-a fost nevoie de daruri, bărci sau tunsoare. Doar de seducție pură.

Succesul lui Maddash a stârnit o avalanșă de șarjări similare în sânul comunității. Dintr-odată, a te duce într-un bar ca să aduci o tipă acasă părea prea banal și prea ușor.

Vision a sunat o damă de companie și i-a plătit trei sute cincizeci de dolari pentru o oră. Scopul lui era să fie atât de interesant și de seducător încât ea să-l plătească pentru a petrece următoarea oră împreună. A reușit să o scuture de optzeci de dolari la prețul de douăzeci de dolari pe oră. După aceea au continuat să se vadă, gratuit.

Grimble a sedus o fată de nouăsprezece ani care a ajuns la ușa lui vânzând reviste. În ciuda faptului că el era îmbrăcat în boxeri și un tricou murdar, în mai puțin de o oră o regula pe tipă. Și nici măcar nu a cumpărat vreo revistă de la ea.

După ce s-a aflat de isprăvile lui Maddash, Vision şi Grimble, toţi artiştii deziluzionaţi după căderea nervoasă a lui Mystery au revenit în forţă la joc. Iar cel mai aprins jucător s-a dovedit a fi Papa.

Dorinţa lui de a studia pentru admiterea la drept a durat o lună. Apoi a plecat într-un circuit prin ţară, vizitând cât mai mulţi artişti cu putinţă. Îmi trimitea programul lui săptămânal: mergea la Chicago miercuri ca să petreacă ceva timp cu Orion şi Maddash; după aceea se ducea în Michigan ca să se întâlnească cu Juggler; în cele din urmă, îşi petrecea weekendul în Toronto cu Captain BL (un artist surd) şi No.9. Într-o altă săptămână se afla în Montreal ca să şarjeze cu Cliff şi David X. Apoi cobora de-a lungul coastei Californiei, de la San Francisco la Los Angeles şi San Diego. Cât despre artiştii din alte ţări - Londra, Tokio, Amsterdam –, cu ei comunica mereu la telefon sau prin internet.

După o vreme nu-mi mai dădeam seama dacă el continua să înveţe jocul sau îşi construia propriul cerc social. Cred că nici el nu realiza. Pur şi simplu mă imita: călătorea prin lume, se întâlnea cu diverşi artişti şi căuta să devină cel mai bun.

Exista în particular un anume artist cu care Papa se întovărăşise: un canadian de douăzeci şi doi de ani care descoperise scena seducţiei atunci când maică-sa dăduse peste un site internet pe această temă. Îşi spunea Tyler Durden, după personajul pervers din *Fight Club*. Ca un virus sau ca un demagog (la alegerea

voastră), în cele din urmă el avea să schimbe direcția comunității și pe toată lumea din interiorul ei.

Era student la filozofie la Universitatea Queens din Kingston, Ontario. Dincolo de asta nu se știau prea multe despre el – și nici nu aveau să se știe. Pretindea că provine dintr-o familie bogată. Pretindea că scrisese articole serioase de filozofie pentru revistele academice. Pretindea că făcea antrenamente de bodybuilding. Dar nimeni nu știa precis dacă spunea adevărul.

Tyler a pătruns în comunitate ca un uragan. Înainte de a-l cunoaște cineva, un lucru a devenit clar: era obsedat într-o măsură mai mare ca oricine altcineva. Citea arhivele mesajelor – lungi de mii de pagini – postate de toți artiștii din joc. Și răsfoia paginile cărților recomandate – de la *Introducing NLP* la *Mastering Your Huna Self* – cu o furie apropiată de demență. Era un maniac al cunoașterii.

În decurs de câteva luni epuizase aproape toate informațiile relevante despre seducție și se reinventase ca o autoritate în materie cu un stil propriu, postând valuri de eseuri și rapoarte de teren pline de laude de sine și de superlative la adresa propriei persoane.

Puștii din comunitate au fost atrași de el așa cum este atrasă pilitura de fier de un magnet. Reprezenta o voce nouă, un guru care proclama reușita prin forțe proprii. Curând a ajuns aripa de încredere a lui Papa. I s-a alăturat acestuia în călătorii pentru a vedea la față toți seducătorii cu porecle tâmpițele. Evident, unul dintre aceștia eram eu.

Tyler Durden îmi trimitea constant mesaje. Era un mic nemernic insistent, așa cum bănuiam că fusesem și eu. Părea să se mândrească cu ideea că e un provocator.

Ani de zile, novicilor nervoși care intrau în comunitate li se spusese să execute misiunea nou-venitului. Aceasta implica, foarte simplu, un duș, haine de Doamne-ajută și o vizită la cel mai apropiat centru comercial, unde neofitul trebuia să zâmbească și să salute fiecare femeie care trecea pe lângă el. Mulți novici descoperiseră că metoda îi ajutase să își depășească timiditatea și chiar că unele femei se opreau ca să le vorbească.

Tyler Durden susținea o misiune nouă. O botezase Proiect Mayhem, în cinstea filmului *Fight Club*. Porunca era ca neofitul să se repeadă la o femeie atrăgătoare – înainte chiar de a rosti vreo vorbă – și să o atingă ușor, să o lovească peste cap cu ceva foarte moale sau să o acosteze fizic într-o manieră jucăușă.

Cei mai mulți indivizi din comunitate nu gândesc. Ei se supun. Aș fi putut posta mesajul că înghițirea de piper măcinat ajută la practicarea jocului și cu toții s-ar fi dus imediat să își cumpere piper. Ca atare, după citirea proiectului Mayhem, sute de seducători din întreaga lume s-au apucat brusc să izbească femeile cu cărucioare sau coșuri de cumpărături, sau să le lovească, din greșeală, cu pungi de plastic. Nu era vorba de seducție, ci de un atac frontal de cea mai joasă speță.

Tocmai în asta consta farmecul metodei: Tyler Durden făcea seducția să pară o chestie în joacă și subversivă - spre deosebire de, să spunem, Seducția Rapidă, care necesita studiu, memorare de scheme și chiar exerciții de meditație.

În același timp, Tyler Durden avea ceva macabru. Vision îl dăduse afară din casă după ce constatase cât de bădăran poate fi ca oaspete, cerând mereu să i se prezinte scheme noi. Cu toate că rapoartele de teren ale lui Tyler erau amuzante și atractive, de fiecare dată când se deschidea calea către o partidă de sex el părea să dea înapoi.

Capitolul 5

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Raport de teren – Închidere rapidă
Autor: Tyler Durden

Bun, chestia asta s-a petrecut cu nici un sfert de oră în urmă şi nu pot povesti nimănui în afară de voi despre asta.

Azi eram destul de plictisit, aşa că m-am dus la mall-ul Rideau Centre de aici, din Toronto, sperând să întâlnesc vreo câteva GB-uri (Gagici Bune) cu care să-mi petrec noaptea, deoarece prietenii mei novici erau toţi cu prietenele lor.

M-am plimbat prin mall şi n-am dat peste nici o tipă care să fie mai bună de 7,5, aşa că am devenit destul de iritat.

Tocmai voiam să plec când am zărit un local Juicemaster nou unde lucra o roşcată drăguţă – mult peste nota celorlalte tipe din centru.

Am comandat un suc și iată ce s-a întâmplat:

TD: Care mango este mai bun: mango hurricane sau mango breeze?

GB: Mango hurricane.

TD: Minunat. O să iau breeze.

HB: Ha, ha, bine! Ce booster vrei?

TD: Ce sunt boosterele?

GB: Chestiile alea de pe afișul de pe perete.

TD: Aha, deci ca să capăt vitamine și energie și tot felul de porcării în chestia asta. Minunat! După ce beau o să fiu un om nou. Asta e chestia tare!

GB: Ha, ha!

TD: Bate palma!

GB: Bine! *(Bate palma cu mine.)* Uau! Asta a fost cea mai tare chestie care mi s-a întâmplat pe ziua de azi.

TD: Cam plictisită, nu?

GB: Mda, pe aici e cam nasol.

TD: Hmm, ia ghicește!

GB: Ce?

TD: Te iubesc.

GB: Ha, ha! Ăă, bine. Și eu te iubesc.

TD: Minunat! O să ne căsătorim. Uau, chiar că descoperi dragostea în cele mai ciudate locuri, cum ar fi aici, în Juicemaster.

GB: Ha, ha!

TD: Stai o secundă. Știu, închide ochii.

GB: De ce?

TD: Așa.

GB: O să-mi furi casa de marcat sau ceva de genul ăsta?

TD: Nu, nimic de genul ăsta. Jur. Ţine minte că te iubesc.
GB: Bine. *(Închide ochii.)*

Tejgheaua era destul de lată. M-am aplecat peste ea, ca un superman pe orizontală, şi am sărutat-o.

Imediat ce am sărutat-o, a început să ţipe ca nebuna.

GB: Aaaaahhhhh! Aaaaaaaahhhhhh!

Au început oamenii să se uite la mine. Tipa se speriase, urlând ca o descreierată, dând din braţe şi tot aşa.

Mă gândeam: „La dracu', la dracu', la dracu'. Ştiam eu că porcăria asta o să-mi vină de hac într-o zi. Futu-i. Ar fi trebuit să mai aştept ceva indicii de atracţie. La dracu'. Credeam că le-am obţinut! N-o să mai fac niciodată aşa ceva!"

TD: Ăăă, am spus că te iubesc la început.
GB: Aaaaaahhhh! Aaaaaahhhh!
TD: Ăăă, eşti bine?
GB: Aaaaaahhhhh!
TD: Îhî.
GB: Ăă, bine. Te costă cinci dolari şi treizeci şi unu de cenţi. Aaaaahhhh!

Încerca să-şi vină în fire vorbind, dar continua să ţipe din când în când.

TD: Te rog să te calmezi.

GB: Ăă, mda. Mi-e bine. Cum te cheamă?

TD: Te rog să nu chemi poliția.

GB: Nu, nu. E doar pentru computer. Le cer tuturor numele.

TD: Bine. Tyler.

GB: Uau, e un nume minunat!

TD: Ăă, mersi. Tu cum te numești?

GB: Janice.

TD: Îmi place.

GB: O, Doamne, a fost cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat în întreaga mea viață!

TD: Excelent!

GB: O, Doamne, ești tare! O, Doamne, te iubesc! A fost al dracului de minunat!

TD: Mă bucur să fiu de ajutor. Promit că revin. O să te fac să închizi iarăși ochii.

GB: Data viitoare vei face mai mult? *(Clipiri din ochi, implicând sex, presupun.)*

TD: N-o să te dezamăgesc. Știi că te iubesc.

GB: Abia aștept.

TD: Uau, arată așa de mișto în spate acolo! Fă-mi un tur.

GB: Bine, hai în spate.

Mă gândeam: „Sfinte Sisoe, nu-mi vine să cred!" Mi-am pipăit buzunarele hainei și am constatat că aveam încă cele două prezervative pe care Orion mi le dăduse weekendul trecut, așa că puteam merge până la capăt dacă aveam chef.

Apoi m-am speriat. Îmi spuneam: „Nu mă pot descurca! Am cunoscut-o pe tipa asta acum două minute!"

Cred că erau cincizeci de oameni care se holbau la mine, urmărind cum puicuța deschide ușa ca să mă duc cu ea în spate. La toți se citea expresia „Ce dracu' se petrece aici?" Iar chestia asta mă stânjenea rău de tot. Cu gândirea de acum, aș fi făcut-o. Dar în acele momente eram prea surprins.

Așa că am spus:

TD: Ăă, de fapt mă grăbesc tare.

GB: Te voi mai vedea?

TD: Păi plec mâine din oraș.

GB: Bine, ce zici după ce termin programul?

TD: Ăă, trebuie să mă duc la amicii mei. Vin iarăși mâine și ieșim atunci.

GB: Bine. O, Doamne, ce senzație! Uau!

După care m-am răsucit pe călcâie și am plecat de acolo.

Capitolul 6

Mystery s-a întors.

No.9, colegul lui de cameră, m-a sunat ca să mă anunțe că Mystery fusese externat și acum locuia împreună cu familia lui. Era așteptat înapoi în apartament săptămâna următoare, când Tyler Durden avea să vină acolo pentru un seminar unu la unu. Probabil că era prea devreme ca Mystery să predea din nou, dar trebuia să-și plătească chiria – iar Tyler era hotărât să îl cunoască.

– Am ieșit din această ciudată călătorie emoțională cu câteva modele cognitive incredibile, mi-a spus Mystery câteva zile mai târziu.

Avea o voce à la Anthony Robbins și mintea lucidă. Pentru el totul părea să aibă iarăși sens. Ceva însă părea diferit. Era iarăși posedat – poate mai mult ca înainte –, dar de o altă manieră. De fapt, nu revenise, ci se transformase.

– Mi-am fixat obiectivele în viață, continuă el. Morcovii care mă motivează atârnă cu toții în fața mea. Anul acesta voi construi fundamentul de dărâmare a lui Copperfield. Am decis să fiu mai bun ca el. Sunt o supervedetă. Creierul meu s-a metamorfozat din larvă în fluture.

L-am întrebat dacă lua medicamente. Mi-a răspuns că nu.

– M-am gândit mult, merse el mai departe. Devin deprimat doar când mă autoizolez. Să vedem ce m-a făcut să ajung într-o asemenea situație: ruptura cu Patricia, puicuțele care o dădeau cotită[1], lipsa unei perspective în carieră, singurătatea din apartament. Așa că trebuie să desenăm un mediu social cu oameni care să mă motiveze – ceva în genul chestiei reușite de Sweater în Australia. Ne putem motiva reciproc. În vreme ce eram în spital mi-am făcut multe însemnări pe marginea acestei idei. Le-am arătat psihiatrului meu. Chiar și el a fost impresionat. O să le denumesc Proiectul Hollywood.

Atunci când am auzit pentru prima dată termenul Proiectul Hollywood. În acele clipe nu m-am gândit la el. Credeam că va sfârși precum Proiectul Bliss: o altă schemă născută moartă de masturbare mentală.

– Strălucesc, continuă el. Acum văd asta. Sunt o supervedetă, și sunt un tip înalt. Sunt pur și simplu o supervedetă care a avut rețineri. Și aș vrea ca și tu să devii o vedetă cu mine.

---

[1] A o da cotită înseamnă o tipă care nu-ți mai răspunde la apelurile telefonice. A se vedea Glosarul.

Mă bucuram că Mystery revenise. Așa cum ajunsese, continua să aibă un anume farmec personal. Unii i-ar fi spus narcisism, probabil pe bună dreptate, dar cel puțin el vedea măreția reflectată nu doar în oglinzi, ci și în potențialul celor din jur. De-asta ajunsese un profesor atât de influent.

– Amice, sunt deja o vedetă, cel puțin în comunitate, i-am replicat eu. Cât ai fost plecat am fost votat artistul numărul unu – chiar înaintea ta. E o nebunie. Un tip din Anglia pe care nu îl cunoșteam înainte m-a sunat alaltăieri și mi-a spus că se închipuie în persoana mea când reglează tipe. Îl face să se simtă mai puternic. Ce crezi de asta?

Devenea tot mai greu să trăiesc conform renumelui. Unul dintre foștii noștri elevi, Supastar, un profesor de o frumusețe aspră din Carolina de Sud, postase recent următorul mesaj: „Când o să mor și o să mă apuc de sedus raiul, Style va fi acolo așteptându-mă pentru că el este Dumnezeul seducției."

Mystery râse când auzi chestia asta.

– Cu așa ceva va trebui să trăiești, zise el. Ți-ai creat singur un alter ego.

Capitolul 7

Mystery voia să mă închirieze pentru trei luni. Plănuia să programeze seminarii în Londra, Amsterdam, Toronto, Montreal, Vancouver, Austin, Los Angeles, Boston, San Diego și Rio.

Numai că eu nu mă puteam angaja pe o asemenea perioadă de timp. Trebuia să-mi întăresc cariera. Doar mă ocupam și eu cu ceva înainte de a deveni un artist al seducției cu normă completă – sau, cum îmi spuneau puștii acum, un artist emerit al seducției. Chestia cu care mă ocupam se numește scris. Cândva, într-o altă viață, mă trezeam dimineața, mă așezam la un birou înainte chiar de a mânca sau de a face duș, și zăceam așa în murdăria mea scriind la computer, fără să am parte de o partidă de sex.

Acum eram expert în chestiunea cu tipele, dar eram obligat să restabilesc echilibrul între celelalte aspecte ale vieții mele. Șarjările începeau să-mi afecteze creierul. Deveneam prea dependent de atenția

femeilor, lăsând ca ăsta să fie singurul motiv de ieșire din casă în afara hranei. În procesul de dezumanizare a sexului opus, reușisem să mă dezumanizez pe mine însumi.

Așa că i-am spus lui Mystery că aveam să reduc turația în privința șarjărilor. În acel moment mă vedeam regulându-mă cu opt tipe în L.A. Carnețelul meu de dans era plin-ochi. Le aveam pe Nadia, pe Maya, pe Mika, pe Hea, pe Carrie, pe Hillary, pe Susanna și pe Jane. Fetele aveau și ele nevoi, fără ca între noi să existe obligații. Știau că mă văd și cu alte tipe. Și ele probabil căutau și alți tipi. Nu știam, nu îmi păsa și nu întrebam. Nu conta decât faptul că atunci când le sunam veneau la mine. Iar când eram sunat, mă duceam la ele. Toată lumea se înțelegea perfect.

Lui Mystery nu i-am spus însă faptul că nu mai aveam încredere în el. Nu aveam de gând să mai pierd timpul cu rezervarea biletelor de avion doar ca el să mă lase iarăși baltă. Nu eram un babysitter. Întotdeauna le spuneam femeilor că încrederea trebuie câștigată. Iar el trebuia să-mi recâștige încrederea.

Nu i-a luat mult lui Mystery ca să găsească două aripi entuziaste și dornice cu care să mă înlocuiască: Tyler Durden și Papa. Nu mă surprindea. De când Mystery ieșise din spital, cei doi erau mai mereu în Toronto, stând în apartamentul lui Mystery și golindu-l pe acesta de toate informațiile posibile despre seducție.

Mystery mă suna zilnic ca să mă țină la curent cu progresele lor.

Spunea:

– L-am umilit pe Tyler Durden cu jocul meu. La început a fost un nemernic, dar am trecut de asta și și-a îngăduit să fie luat sub aripa mea ca un elev ca lumea.

Spunea:

– Am dat în sfârșit peste formula de a realiza o relație cu o femeie. Ești gata să o auzi? O pauză mare. Relația egal încredere plus confort!

Spunea:

– Când o să-l cunoști pe Tyler Durden, nu te aștepta să-l placi. Așteaptă-te doar la toleranță. Emite permanent judecăți.

– Și atunci de ce stai cu el?

– Mă sună și spune că vine pentru weekend, iar eu îi dau voie. E ca un spin în coasta mea care mă scoate din casă.

– Deci ar trebui să-l las să stea la mine când va veni aici cu Papa?

– Face parte din familia artiștilor. Gândește-te la el ca la vărul supărător care trage multe bășini.

O săptămână mai târziu, Papa și Tyler Durden erau în pragul casei mele.

Papa chiar arăta cumva mai bine. Purta o haină de piele, ochelari de soare împinși sus pe frunte și o cămașă de bumbac scoasă peste blugi. În spatele lui se vedea cea mai palidă ființă umană pe care am văzut-o vreodată, cu excepția albinoșilor. O șuviță de păr blond portocaliu țâșnea drept în sus de pe țeasta lui ovoidă ca un moț de jucărie. Individul își

ținea capul ridicat. Zâmbetul lui părea o mască de plastic atașată pe chip, iar trăsăturile îi erau aplatizate ca și cum ar fi fost apăsate de un ciorap invizibil. Deși online tipul pretindea că ridica greutăți, trupul și fața îi erau păstoase. Tehnic vorbind, era o persoană scundă. Probabil avea o anumită moliciune moștenită genetic.

Acesta era Tyler Durden. Îmi amintea de Heat Miser din *The Year Without A Santa Claus*.

M-a salutat din cap când a intrat. Nici un cuvânt de bună ziua - și nici un fel de contact vizual. Nu am încredere în oamenii care nu se uită în ochii mei atunci când facem cunoștință. Dar am decis că nu-l puteam învinovăți. Poate că era nervos din pricina dorinței de a face o primă impresie bună. În scrierile lui făcea în mod constant referire la mesajele și tehnicile mele. Mă punea pe un soclu. Cu toții procedau așa. Dar cei mai mulți o făceau cu umilință. Tyler Durden reacționa la stinghereală prin aroganță și superioritate. Foarte bine. Și Bono din formația U2 face chestia asta. E felul lor de a fi.

Când am ieșit la cină, Tyler a devenit comunicativ. De fapt s-a apucat să vorbească încontinuu, fără să facă pauze între propoziții. Îmi venea greu să înțeleg prea multe lucruri. Îi plăcea să ocolească subiectul în loc de a merge drept la țintă. Era victima unei maladii denumite prea multă gândire. Mă durea capul doar ascultându-l.

– M-am năpustit peste tipa asta, Michelle, spunea el. M-am năpustit tare. Tare de tot, amice. Aici își dădu capul pe spate, își țuguie buzele, ridică din sprâncene

și începu să dea de cap. Gestul era menit să întărească duritatea acțiunii lui, dar părea ciudat și artificial. Apoi apare tipul ăsta la ea și zice: „Michelle, ești așa drăguță! Ești o bombă sexy." Iar ea se uită la mine și spune – iar acum Tyler rânjește și intră în falset ca s-o imite pe tipă – „Urăsc tipii care fac chestia asta. Acum nu-l voi mai plăcea niciodată. Vreau un tip care să nu mă dorească. Urăsc tipii care mă vor. Îi urăsc."

După o oră de pălăvrăgeală, am început să-l înțeleg pe Tyler Durden. Interacțiunea umană însemna pentru el un program. Comportamentul era determinat de cadre, congruențe, stări, validări și alte mari principii psihologice. Iar el voia să fie Vrăjitorul din Oz: micuțul din spatele cortinei, care trăgea sforile prin care toți din jur lui îl credeau marele și puternicul stăpân al regatului.

Am priceput. Îmi place când pricep ceva.

Uitați care era contextul: Tipul a crescut prost din punct de vedere fizic și încet din punct de vedere mental, conform propriilor spuse. Tatăl lui, antrenor de fotbal american, i-a impus niște standarde pe care el nu le-ar fi putut ajunge niciodată. Cam astea au fost toate datele biografice pe care le-am putut strânge despre el. O mulțime de informații erau dezvăluite doar de el, iar eu continuam să nu știu dacă spune adevărul.

De fiecare dată când chelnerița se apropia de masa noastră, Tyler Durden voia să-mi demonstreze câte o schemă.

– Aplică deschiderea prietenei geloase, mă îndemna el.

– Arată-mi o DVI[1].

– Fă DV-ul Style[2].

Mă gândeam la modul în care Tyler Durden îl presase constant pe Vision pentru scheme și materiale. Acum înțelegeam de ce Vision îl dăduse afară din casă. Tipul nu părea să vadă că și noi suntem ființe umane. Nu-i păsa cum ne câștigam existența, de unde proveneam, ce gânduri nutream față de cultură, politică sau omenire.

Exista o diferență pe care el nu părea să o priceapă: noi nu eram doar artiști ai seducției. Eram oameni.

[1] Acronim pentru demonstrarea valorii interactive. A se vedea Glosarul.

[2] Acronim pentru descoperirea valorilor. A se vedea Glosarul.

Capitolul 8

După cină aveam ceva special planificat pentru Papa și Tyler Durden. Hillary, dansatoarea cu păr albastru pentru care mă luasem la întrecere cu Heidi Fleiss și Andy Dick, avea un spectacol la Spider Club din Hollywood. Așa că am chemat câteva fete să ni se alăture, inclusiv pe Laurie, irlandeza care mă inspirase să inventez schema cu schimbarea fazei de evoluție. Mi-am închipuit că Tyler ar vrea să-l cunoască pe Grimble, așa că l-am chemat și pe el.

Când am ajuns, Laurie și prietenele ei ne așteptau la bar. Aproape toți masculii de acolo se holbau la ele, încercând să-și adune curajul de a le aborda. Le-am prezentat lui Tyler. După ce le-a salutat, acesta s-a așezat și n-a mai scos nici un cuvânt. Timp de zece minute a stat ca o momâie, într-o tăcere mormântală. Era pentru prima dată când tăcea în acea seară.

Papa în schimb s-a trezit la viață imediat ce i le-am prezentat. Și-a luat ochelarii de soare de pe frunte și

i-a pus pe capul lui Laurie – o mișcare învățată în Toronto de la Mystery când ceruse să afle cum să păstreze ținta aproape dacă îl ignora. Apoi a început să deruleze schema mea cu demonstrarea valorii despre zâmbetele în formă de C versus zâmbetele în formă de U.

Îmi plăcea să văd cum progresase Papa. Arbitrii din domeniu spun că unii oameni *au* talentul în sânge, alții nu. Îți poți da seama într-o clipită, doar privind pe cineva, dacă dispune de acel talent. Întreaga mea viață crezusem că un om se naște cu așa ceva. Comunitatea îmbrățișase însă ideea că o astfel de abilitate se poate învăța. Deși Papa continua să aibă ceva mecanic în el, începea să se priceapă bine la joc. Era ca un robot *cu* talent.

În vreme ce Papa distra fetele, eu și Tyler Durden ne-am dus în cealaltă încăpere ca să o urmărim pe Hillary dansând. Era într-o cușcă metalică, fluturând două evantaie imense cu pene în fața trupului ei. Lăsa să i se vadă doar o bucată din umăr și o alta din picior. Avea un trup superb. Mare păcat că nu mă mai culcasem cu ea din nou!

– De ce nu ai vorbit cu Laurie și prietenele ei? l-am întrebat pe Tyler.

– N-am știut ce scheme ai folosit cu ele, îmi replică el. Nu voiam să repet ceva.

– Amice, nu ai o personalitate proprie pe care să o folosești?

Hillary era îmbrăcată acum doar cu un sutien cu pene și chiloței pe potrivă. Avea o piele așa de moale!

Cu toate astea, nasul continua să-i arate ca un cioc ascuțit.

Ultima dată când ne întâlniserăm mi-a spus că suferise o erupție de herpes. De aceea nu am putut face sex.

– Mergem în altă parte? mă înghionti Tyler.

– De ce? Sunt o mulțime de fete pe aici.

Hillary procedase corect spunându-mi despre herpes. E mai bine așa decât să păstreze totul secret și să mă lase să mă îmbolnăvesc și eu. Nu o puteam pedepsi pentru onestitate. Acum însă eram prea paranoic ca să mă mai culc cu ea.

– Vreau să te văd la lucru într-un loc unde nu cunoști pe nimeni, insistă Tyler.

Hillary își acoperi trupul cu o pană imensă, își băgă mâna între picioare și își aruncă chiloțeii în public. O cârpă zburătoare plină cu herpes. Peticul de material textil fu prins de un student la colegiu cu perciuni lungi pe față. Individul strânse chiloțeii în pumn și ridică emoționat pumnul în aer. Micul lui premiu veneric.

O mână mi se așeză pe umăr. Era Grimble, îmbrăcat cu cămașa lui norocoasă de agățat.

– Ce e nou, omule? mă întrebă el.

– Cam nimic. Ce zici să-l însoțești pe Tyler Durden, aici de față, până la Saddle Ranch?

– Tu nu vii? se miră Tyler Durden. Chiar voiam să văd jocul tău.

– Sunt obosit, omule.

– Dacă vii, o să execut pentru tine imitația lui Mystery-vorbind-despre-cât-de-mult-îi-e-dor-de-suflet ul-lui-pereche-Style. E o chestie care amuză pe toată lumea.

Mersi, dar nu, mulțumesc.

M-am dus până la un separeu și m-am așezat față în față cu Hillary.

– Cine sunt ratații ăia doi cu care ești? mă întrebă ea.

– Artiști ai seducției.

– N-aș fi crezut.

– Păi sunt tineri. Și mai au încă de învățat. Dă-le timp. Hillary își prinse geana falsă de pe ochiul stâng și și-o scoase încet.

– Vrei să mergi la El Carmen?

Apoi își scoase geana dreaptă.

Dacă mă duceam, trebuia să mă culc cu ea. Făcea parte din contract.

– Nu. Chiar că trebuie să mă duc acasă.

Voiam să mă testez singur pentru orice lucru. Devenisem prea nevrotic ca să cobor la un asemenea nivel de promiscuitate.

Capitolul 9

În ciuda tuturor celor petrecute, voiam să îl plac pe Tyler Durden. Toată lumea părea să îl placă.

În vreme ce el și Papa călătoreau prin țară ca aripi ale lui Mystery pentru seminariile acestuia, rapoartele despre abilitățile tipului atingeau cote extrem de ridicate. Poate că fusese nervos în preajma mea. Sau poate se perfecționase după ce fusese forțat să acționeze în fața atâtor elevi, așa cum se întâmplase și cu mine. Am decis că nu-l puteam învinovăți.

Apăruseră curente în sânul comunității. Ross Jeffries și Seducția Rapidă domniseră peste comunitate cu un an în urmă, la intrarea mea. Apoi Metoda Mystery a devenit favorita, urmată de David D'Angelo și a sa împăunare amuzantă. Acum Tyler Durden și Papa erau pe coama valului.

Amuzant era faptul că, deși metodele se tot schimbau, femeile nu se transformau și ele. Comunitatea era atât de secretă încât puține femei, dacă exista

vreuna, știau ce aveam noi de gând. Erau curente care n-aveau nimic de-a face cu femeile, ci doar cu orgoliile masculine.

Iar unul din cei mai orgolioși indivizi, Ross Jeffries, începea să piardă teren serios. Deși Seducția Rapidă continua să aibă multe de oferit, părea acum la fel de arhaică pentru noua generație de membri ai comunității precum oferirea de flori unei tipe sau dăruirea unui suc la o cofetărie. Iar Ross nu era deloc fericit cu situația asta. Nu era deloc fericit. Am aflat asta într-o noapte, când am găsit următorul mesaj pe computer la întoarcerea acasă:

> Hei, Style, aici e Ross. Sunt prost dispus. E douăsprezece și zece. În mod normal, când sunt prost dispus, sunt oamenii care nu îmi plac și îi fac cu ou și cu oțet. Dar n-o să fac asta acum. O să-ți spun doar că între noi scorul este inegal. Nu te va ucide să mă duci la mai mult de o petrecere, amice, deși eu cred că îmi datorezi mult mai mult decât atât.
>
> Nu mă voi înfuria dacă nu îți revii. Pur și simplu o să te scot din comunitatea Seducției Rapide și din orice altceva. Chiar o voi face. Gândește-te cum munca mea ți-a schimbat viața și la ce mi-ai dat în schimb și la ce ai promis că o să-mi dai. Pur și simplu este incorect. Sper că în tine zace mai mult de atât. Iar dacă ceea ce spun sună a provocare, atunci asta e.

Înțelegeam ce îl apucase pe Ross. Îl ignorasem complet după ultima noastră petrecere. Trebuia să

mă determine să-mi scot din minte imaginea lui adulmecând fundul lui Carmen Electra dacă voia să-l mai duc la vreo petrecere.

În orice caz, l-am sunat câteva nopți mai târziu și l-am invitat la o cină în amintirea vremurilor de demult. Nu era atât de furios precum credeam eu că o să fie, în principal pentru că furia lui era îndreptată asupra altcuiva: Tyler Durden.

– Tipul ăsta mă îngrețoșează, zise Ross. E ceva fioros în lipsa lui de cea mai elementară căldură umană. Nu m-ar surprinde ca mai devreme sau mai târziu să se rupă de Mystery și să se apuce de predat pe cont propriu. Nu se simte bine în jurul oamenilor mai puternici ca el. În plus, pretinde deja că e mai bun ca Mystery.

Deși am socotit comentariul mai degrabă ca o dovadă de paranoia din partea lui Ross, Tyler Durden i-a dat în scurtă vreme dreptate.

Și totul era din vina mea, conform lui Mystery.

– Seminariile nu mai sunt amuzante, mi se plânse Mystery. Mă suna din New Jersey, unde stătea împreună cu Tyler Durden și Papa acasă la un artist pe nume Garvelous, care își câștiga existența creând jucării noi. Totul este doar muncă acum. Chestiile astea sunt amuzante doar cu tine, pentru că atunci putem fi reciproc aripa fiecăruia.

Eram flatat, deși seminariile într-adevăr nu ar fi trebuit să fie amuzante; așa cum sugera și numele lor, însemnau muncă.

– Pe lângă asta, obiectivele mele se schimbă, continuă el. A început cu dorința de atenție. Acum cred că sunt în căutarea iubirii. Vreau o relație în care să simt fluturi în stomac. Vreau o femeie pe care să o pot respecta pentru arta ei, cum ar fi o cântăreață sau o striperiță supertare.

Despărțirea inevitabilă s-a ivit la scurt timp după aceea.

Mystery a zburat până în Anglia și în Amsterdam cu Tyler și Papa pentru o nouă rundă de seminarii. Când a plecat de acolo, încununat de relatări glorioase ale elevilor și de numeroase cereri de repetare a performanței, Tyler Durden și Papa au rămas în urmă pentru a derula câteva seminarii pe cont propriu pentru satisfacerea cererii. Erau în vacanță de la colegiu și învățarea tipilor cum să agațe gagici părea mai atrăgătoare decât o slujbă temporară la vreun magazin sau la vreo companie.

Mystery m-a sunat imediat ce a ajuns în Toronto.

– Tata are cancer la plămâni, așa că nu mai are mult. Ciudat, dar prima persoană pe care am vrut să o sun ai fost tu.

– Ce simți?

– Nu sunt supărat, dar mama a plâns și e prima dată când o văd plângând. Tata a vrut mereu ca pe mormânt să i se toarne whisky, așa că frate-meu a zis: „Sper să nu se supere dacă va fi filtrat mai întâi prin vezica mea urinară."

Mystery râse. Am încercat să scot un chicotit de dragul lui. Nu mi-a reuşit. Imaginea nu era distractivă pentru cineva care nu-l ura pe acel tip.

Între timp, Tyler Durden şi Papa continuau cu furie turneul european. La început s-au mulţumit să predea în linii mari învăţăturile lui Mystery. Însă totul s-a schimbat într-o noapte la Londra, când au ajuns în Leicester Square, locul de întâlnire a turiştilor, vagabonzilor, cartoforilor şi beţivilor. Acolo s-a născut MAG-ingul.

MAG-ul este masculul alfa al unui grup, spinul permanent din coasta seducătorilor. Nu există nimic mai umilitor decât să te trezeşti cu un monstru de om, care duhneşte a alcool, că te apucă din spate şi face mişto de tine în faţa tipelor pe care încerci să le seduci. Chestia asta îţi aminteşte mereu că tu nu eşti, de fapt, un tip popular, ci doar un şoarece de bibliotecă care mimează popularitatea.

Poate că Tyler Durden era cel mai mare şoarece dintre noi toţi. Dar lipsa lui de calm şi graţie era compensată de capacitatea de analiză. Era un dezmembrator social şi un mic manager comportamental. Putea urmări interacţiunile umane, pe care apoi le diseca în componentele fizice, verbale, sociale şi psihologice din care erau alcătuite. Iar MAG-ingul – sau scoaterea din joc a masculului alfa din cadrul unui grup-ţintă – reprezenta o mare atracţie pentru latura subversivă a caracterului său. Furtul unei femei de sub nasul masculilor feroce care se luau de el în vremea

școlii însemna o tentație mult mai dulce decât seducerea unei femei care stătea singură într-o cafenea.

Așa că a urmărit limbajul trupului folosit de MAG-i pentru a-i diminua statutul lui în cadrul grupurilor; a observat contactul vizual folosit pentru a semnala tipelor că el, seducătorul, este un nemernic; a analizat modul în care MAG-ul îl bătea pe spate cu asemenea forță încât el, seducătorul, își pierdea echilibrul. Curând a ajuns să-și petreacă pe teren mai mult timp cu studierea MAG-ilor decât cu șarjarea femeilor, până când, încetul cu încetul, a conceput o nouă ordine socială – una în care, pentru a-l parafraza pe muzicianul Boyd Rice, cei puternici trăiesc pe spinarea celor slabi, iar cei inteligenți pe spinarea celor puternici.

Acum nimic nu mai putea opri artiștii seducției. Puteau fura tipele chiar de sub ochii măriți cât cepele ai prietenilor lor mari cât niște dulapuri. Intrau cu toții pe un teritoriu periculos.

Capitolul 10

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Tactici MAG
Autor: Tyler Durden

Vă împărtăşesc nişte chestii amuzante peste care am dat în ultima vreme.

Am învăţat chestia asta în mare parte de la europeni în vreme ce încercam să le fur tipele şi să-i împiedic să îmi fure mie tipele. Tipii de aici nu sunt atât de bădărani precum cei mai mulţi tipi din America de Nord. Mulţi practică jocul. Aşa că am găsit o cale de a-i învinge.

Tot ceea ce urmează a fost testat pe teren probabil de sute de ori.

MAG: Hei, fetelor, ce mai faceţi?

AS (Artistul Seducţiei): Hei, amice *(ridicaţi mâinile ca şi cum v-aţi preda)*. Îţi plătesc o sută de dolari pe loc ca să iei fetele astea de lângă mine.

(Fetele vor spune: „Nu, nu. Te iubim, AS-ule." După care vor chicoti și se vor repezi la tine, o chestie care îl descumpănește imediat pe individ.)

MAG-ul dă semne că ar vrea să se bată.

AS: Ha, ha, amice. Vrei să te bați cu mine? Ha, ha. Bine, bine. Stai un pic, stai un pic. Așteaptă o secundă. Vom face ceva și mai bun. Mai întâi ne luăm la întrecere la wrestling. Apoi vom face flotări într-o singură mână. Iar la final ne arătăm mușchii!

(Aici începeți să vă flexați genunchii și spuneți: „Fetelor?" Ele vor începe să vă laude cât sunteți de puternici. MAG-ul va pica prost pentru că îl faci să pară că încearcă prea mult să impresioneze tipele cu superioritatea lui fizică.)

MAG: Hei, omule, tu continuă să dai din gură. Hai să-ți auzim discursul. Agață tipele astea, omule. Te descurci de minune.

AS: Hei, știi bine că trebuie să încerc să vă impresionez pe voi londonezii (sau purtătorii de tricouri de rugby, sau indivizii cu pantofi sclipitori sau orice altceva). Voi sunteți magnifici.

MAG: Desenul ăla de pe cămașa ta e un sfincter? Omule, o să ai nevoie de cineva să te protejeze. Toți tipii vor vrea să și-o bage în tine.

AS: Amice, de-asta am apelat la tine. Am nevoie de tine, omule. Ajută-mă, te rog, omule. Mă uit la tine și îmi dau seama că te-ai născut ca să îmi protejezi sfincterul.

(Cineva chiar mi-a spus asta. Și, ca să fiu sincer, a fost o diversiune bună. Așa că atunci când aveți de-a face cu un MAG care cunoaște jocul, trebuie să mergeți mai departe. Puneți-l în postura de a încerca prea mult să vă devină prieten sau glumiți despre angajarea lui ca să facă treburi care nu vă plac. Spuneți chestii precum: „Ești ca un comic, dar nu trebuie să fii amuzant ca să îmi placi" sau „Omule, chestia asta e tare. Ar trebui să-mi proiectezi site-ul web sau ceva de genul ăsta.")

MAG-ul începe să te atingă ca să-și demonstreze dominația.

AS: Ha, ha, amice. Mie nu-mi plac tipii, omule. Amice, clubul de homo e colo. la labele de pe marfă, tipule.

(Fetele râd de el, după care tipul începe să îți explice că nu e homosexual.)

MAG-ul se dă tare la tine.

AS-ul n-ar trebui să răspundă. Stați pe loc în tăcere. Dacă el încearcă să vă domine cu forța lui și nu-i răspundeți, în cele din urmă va arăta josnic pentru că încearcă prea mult să vă atragă atenția. Un alt truc este să le dați fetelor imbolduri de genul hai-să-plecăm-de-aici cu coada ochiului (gesturi pe care ele le cunosc, pentru că le practică atunci când nu vă descurcați cu un grup), iar ele vor pleca cu voi.

Alte câteva ponturi:

Dacă un MAG este cu tipele pe care le șarjez, obiectivul este neutralizarea lui. Dacă el abia a cunoscut tipele, obiectivul este îndepărtarea lui.

MAG-ingul funcționează cel mai bine prin adoptarea limbajului potrivit al trupului. Când vă spuneți replicile, trebuie să zâmbiți larg. Dacă puteți, loviți-l cu cotul puternic în piept sau trageți-i o palmă tare peste spate, suficient cât el să verse băutura. Toate astea trebuie făcute sub masca amiciției. După care (asta mi s-a întâmplat mie) spuneți-i: „Fair play, amice" și oferiți-i palma întinsă. Când el întinde mâna ca să v-o strângă, retrageți mâna în ultima clipă. Păcăliți-l mereu.

De asemenea, puteți folosi munca unui MAG în beneficiul propriu. El le atrage pe tipe, voi le năuciți. Eu practic des chestia asta. Las un tip să agațe o tipă și să o încingă bine, apoi intervin și îmi demonstrez superioritatea. Tipelor le spun că el e monstruos, apoi le suflu de sub nasul lui. Tipele sunt deja excitate, așa că pot profita lejer de ceea ce tocmai a făcut MAG-ul. Figura asta îmi reușește cam în nouăzeci la sută din cazurile în care abordez un grup unde un MAG discută cu o tipă.

Distracție plăcută.

TD

Capitolul 11

Mystery se înfurie când citi postările lui Tyler Durden şi Papa despre seminariile lor londoneze pe Cliff's List. Nu era supărat din pricina MAG-ingului. Trebuia să-i apreciezi pe cei doi pentru chestia asta. Era supărat pentru că Tyler Durden şi Papa îşi înfiinţaseră propriul site web şi propria companie rivală. Mystery îşi botezase seminariile cu numele Social Dynamics. Cei doi îşi numiseră atelierele practice de lucru Real Social Dynamics.

Papa se comporta la fel de mecanic în afacerea lui legată de seducţie precum se comportase în privinţa şarjării. Copia modelul lui Mystery până la ultima virgulă. Mystery taxa seminariile cu şase sute de dolari. La fel procedau Tyler şi Papa. Mystery îşi programa atelierele de lucru timp de trei nopţi. La fel procedau Tyler şi Papa. Mystery îşi începea lecţiile la opt şi jumătate seara şi le sfârşea la două şi jumătate noaptea. La fel procedau Tyler şi Papa.

Deși Tyler Durden și Papa afirmau că Mystery le dăduse permisiunea de a avea propriile ateliere de lucru, Mystery pretindea că ei folosiseră lista lui de clienți fără să-l întrebe. Când cei doi n-au mai putut invoca acest argument, s-au dus și au vorbit cu acoliții Seducției Rapide, furând afaceri de la discipolii lui Ross Jeffries. Iar când Ross a început să miroasă trădarea, și-au fondat propriile filiale în fiecare regiune, începând cu P-L-A-Y (de la grupul Player's Los Angeles Yahoo) din sudul Californiei.

În vreme ce Mystery își limita atelierele de lucru la șase persoane, Papa și Tyler Durden acceptau zeci de elevi odată. Era vorba de anarhie, dar cei doi învârteau banii cu lopata. La aproape fiecare atelier, Papa alegea personal un elev – chiar dacă era virgin – pe care îl făcea instructor invitat pentru atelierul următor. În scurtă vreme Papa s-a trezit cu o gașcă proprie de aripi – Jlaix, un campion de karaoke din San Francisco, Sickboy, un newyorkez cu fălci pătrate care lucra în industria modei, Dreamweaver, un student și fost elev de-al lui Mystery, și chiar Extramask – cu care mergea la fiecare atelier de lucru.

În ciuda tuturor acestor lucruri, Mystery continua să-i lase pe Tyler și pe Papa să stea acasă la el și să-l stoarcă de informații de câte ori veneau în Toronto. Când l-am întrebat de ce procedează așa, mi-a răspuns:

– Ține-ți prietenii aproape de tine și dușmanii și mai aproape.

Primind un astfel de clișeu drept răspuns, nu puteam decât să presupun că știe el ce face.

Între timp, restul comunității a avut două revelații în urma succesului înregistrat de Papa și Tyler Durden. Prima a fost aceea că oricine putea ține un atelier de lucru. Nu era nevoie de cine știe ce talent pentru a indica două tipe unui individ și a-i spune acestuia:

– Abordează-le.

A doua a fost aceea că cererea pentru școlarizare în arta seducției devenise extrem de elastică. Tipii erau dispuși să arunce cu oricât de mulți bani pentru a-și rezolva problemele de această natură.

Mystery comisese o greșeală crucială: nu le ceruse elevilor săi să semneze acorduri de exclusivitate și confidențialitate. Iar acum duhul răului ieșise din sticla în care fusese ferecat. Unul câte unul, toți tipii își dădură seama că toate acele ore petrecute cu studierea și practicarea seducției – mai multe la număr decât cele petrecute cu familia, la școală, la muncă sau cu prietenii din viața reală – puteau fi aplicate în mai multe moduri decât simpla menținere în viață a sănătății profilactice a speciei umane. Noi eram creatorii și beneficiarii unui set de cunoștințe aflat cu ani-lumină înaintea cunoștințelor celorlalte ființe umane. Noi dezvoltasem o paradigmă a relațiilor sexuale cu totul nouă – în cadrul căreia bărbații dețineau avantajul, sau cel puțin aveau iluzia că îl dețin. Iar pentru așa ceva exista piață.

Orion, neîndemânaticul care făcuse materialele video din *Magical Connections*, a început să țină ateliere de lucru ziua în mall-uri de cumpărături și campusuri.

Alți doi artiști, pe nume Harmless și Schematic, au început să-și facă reclamă pentru propriile seminarii, ceea ce a constituit o surpriză pentru toată lumea, având în vedere că Schematic își pierduse virginitatea cu doar o lună înainte.

Unul din croații pe care îi cunoscusem, Badboy, un personaj charismatic care șchiopăta și își putea folosi doar parțial brațul stâng după ce fusese împușcat de un lunetist în cursul războiului din Iugoslavia, a fondat o companie denumită Playboy Lifestyle. Elevii zburau cu zecile până în Zagreb ca să fie instruiți în modalități de a deveni masculi alfa. Unul din exercițiii însemna lovirea în stomac a lui Badboy și țiparea din toți rărunchii:

– Luate-ar dracu', Badboy!

Salariul mediu în Croația era de patru sute de dolari; seminariile lui costau opt sute cincizeci de dolari per participant.

Wilder și Sensei, ambii absolvenți ai Metodei Mystery, conduceau ateliere de lucru denumite Pick-up 101 la periferia orașului San Francisco. A apărut și un site web misterios unde se oferea o carte intitulată *Neg Hints Explained*[1]. Thundercat a scos o carte electronică despre abordarea tipelor pentru a-și putea promova un film de scurtmetraj realizat de el. Unul din angajații lui Sweater a pus laolaltă un site web dedicat seducției și o linie de produse de profil. Trei studenți de colegiu din Londra – Angel, Ryobi și

[1] „Explicații pentru cosulțe (n. tr.)

Negging: Low-grade insults meant to undermine the self-confidence of a woman so she might be more vulnerable to your advances.

Lockstock – au început să țină seminarii intitulate Impact Interaction. Până și Manifestis, tipul care trecea granița ca să reguleze târfe, a scos un pachet de șase CD-uri intitulat *Advanced Sexual Attraction Home-Study Course* care în multe privințe semăna cu o comedie realizată instinctiv.

În cele din urmă, moda a fost urmată și de Grimble și Twotimer, care și-au dezvoltat fiecare o metodă proprie de seducție și au scris câte o carte electronică pe această temă. Grimble a scos cincisprezece mii de dolari în prima săptămână după emiterea cărții; Twotimer a scos șase mii.

Comunitatea exploda din pricina antreprenoriatului.

Mi-am dat seama că venise timpul să merg mai departe. Chestia devenea prea mare. Capacul care ținea încă secretul ascuns era pe cale să sară în aer.

Făcusem parte din acea comunitate timp de un an și jumătate, de la primul seminar al lui Mystery. Sosise clipa să îmi cer drepturile de autor asupra subculturii seducției înainte ca vreun alt scriitor să mi-o ia înainte. Trebuia să mă dezvălui. Trebuia să-mi amintesc mie însumi că nu sunt doar un artist al seducției. Eram scriitor. Aveam o carieră. Așa că am sunat un redactor pe care îl cunoșteam de la secția Stil din *New York Times*. Mi se părea secțiunea cea mai potrivită pentru care să scriu ceva.

Nimeni nu-și postase vreodată online numele reale; ne apelam între noi după porecle. Chiar și Ross Jeffries și David D'Angelo erau niște pseudonime. Slujbele și identitățile noastre din lumea reală nu erau

importante. Ca atare, toți cei din comunitate mă cunoșteau drept Style. Puțini îmi știau numele adevărat sau faptul că lucram pentru *Times*.

Nu mi-a fost ușor să public articolul în ziar. Am avut nevoie de două luni de muncă de convingere cu editorii, timp în care am scris mai multe schițe de articol. Tipii voiau mai mult scepticism din partea mea. Voiau dovezi ale puterilor diverșilor guru. Voiau mărturii despre ciudățenia tehnicilor folosite. Păreau să nu creadă că astfel de oameni – și o astfel de lume – existau cu adevărat.

Capitolul 12

Am dormit prost în noaptea dinaintea apariției articolului despre viața mea dublă. Creasem personajul Style; acum aveam să îl omor în două mii de cuvinte. Eram convins că toți membrii comunității aveau să fie furioși că din mijlocul lor răsărise un trădător. Am avut coșmaruri cu seducători adunându-se în fața casei mele cu torțe aprinse ca să mă ardă de viu.

Însă nici un fel de frământare nu m-ar fi putut pregăti pentru răspunsul primit: liniște totală.

Evident că au existat ceva comentarii legate de dezvăluirea și potențiala distrugere a comunității. Câtorva nu le-a plăcut tonul articolului, iar lui Mystery i-a displăcut să fie numit artist al seducției și nu „artist venusian", ultimul lui neologism. Însă credibilitatea lui Style era în siguranță: devenise atât de înrădăcinat în comunitate, încât, pentru toți artiștii seducției din lume, era mai întâi un artist și apoi un

ziarist. În loc să fie supărați că Neil Strauss se infiltrase în comunitatea lor, oamenii erau mândri că Style publicase un articol în *New York Times*.

Eram uluit. Așadar nu-l ucisesem pe Style. Reușisem doar să-l fac mai puternic. Seducătorii îmi căutau numele real pe Google și îmi comandau cărțile pe Amazon.com, scriind mesaje lungi în care îmi detaliau cariera. Când le-am cerut să-mi mențină separate identitățile din lumea reală și din lumea virtuală – mai ales că nu aveam chef ca femeile pe care le cunoscusem să caute rapoartele de teren pe care le scrisesem despre ele – au fost cu toții de acord. Mă aflam încă la conducere.

Mai surprinzător era faptul că nu doream să părăsesc acea subcultură. Pentru acești puști eram acum un guru și aveam un rol de îndeplinit. Trebuia să-mi păstrez prietenii. Deși îmi atinsesem și depășisem obiectivul ca artist al seducției, pe drumul până acolo descoperisem sentimentul camaraderiei și apartenenței care îmi lipsiseră întreaga viață. Că îmi plăcea sau nu, acum făceam parte integrantă din comunitate. Puștii aveau dreptate să nu fie șocați sau să nu se simtă trădați. Eram unul de-al lor.

Nici în privința femeilor din viața mea articolul nu a avut mare efect. Deja le povestisem despre comunitate și despre implicarea mea. Făcând asta, descoperisem un fenomen interesant: dacă îi dezvăluiam unei femei, înainte de a mă culca cu ea, că eram un artist al seducției, ea continua să vrea să facă sex cu mine, dar mă făcea să aștept o săptămână sau două

în plus ca să se asigure că e diferită de alte tipe. Dacă îi spuneam unei tipe că sunt artist al seducției *după* ce mă culcam cu ea, ea era de obicei amuzată și intrigată de idee, dar și convinsă că nu îmi băteam joc de ea. În orice caz, toleranța tipei respective față de comunitate dura până ce ne despărțeam sau încetam să ne mai vedem, moment din care totul era folosit împotriva mea. Problema unui artist al seducției o reprezintă conceptele precum sinceritate, autenticitate, încredere și conectivitate, care sunt importante pentru femei. Iar toate tehnicile care sunt atât de eficiente în începerea unei relații violează toate principiile necesare menținerii acelei relații.

La scurtă vreme după apariția articolului am primit un telefon de la Will Dana, redactorul responsabil cu portretele vedetelor din revista *Rolling Stone*.

– O să scriem o poveste mare despre Tom Cruise, îmi spuse el.

– Minunat, am replicat eu.

– Mda. El vrea ca tu să o scrii.

– Te superi dacă ești mai explicit? Cine este *el?*

– Tom Cruise te-a cerut pe tine.

– De ce? N-am luat niciodată un interviu unui actor.

– A citit articolul ăla pe care l-ai scris în *Times* despre tipii cu seducția. Poți să-l întrebi când o să-l vezi. Acum e în Europa, căutând locații de filmare pentru următorul *Mission: Impossible*. Dar vrea să meargă la școala de tumbe cu tine când se întoarce.

– Ce este o școală de tumbe?

– E un loc unde înveți să faci cascadorii cu motocicleta.

– Sună bine. Contează pe mine.

Nu i-am spus lui Will că nu călărisem în viața mea vreo motocicletă. Oricum, chestia asta se găsea printre prioritățile legate de abilitățile de seducție pe care voiam să le învăț – un pic deasupra cursurilor de îmbunătățire a sinelui și puțin sub categoria cursurilor de autoapărare.

Pasul VII

DU-O CĂTRE O LOCAȚIE A SEDUCȚIEI

În rândul celor mai apropiate rude ale noastre – primatele – masculul nu are nevoie să facă rost de hrană pentru femelă. Împovărată cu progenituri și croindu-și drum anevoie, femela se apără singură. Poate că el se bate ca să o protejeze sau să o posede, dar nu o îngrijește.

MARGARET MEAD, *Male and Female*

Capitolul 1

De când m-am alăturat comunității de seducători, a fost prima persoană care nu m-a dezamăgit.

Numele lui era Tom Cruise.

– O să fie excelent, omule, m-a întâmpinat el la școala de tumbe pe roți.

Mi-a zâmbit, m-a complimentat pentru spiritul de aventură și mi-a trântit un cot prietenesc în piept. Exact aceleași gesturi de MAG despre care scrisese Tyler Durden din Londra.

Purta un costum negru de ciclist și ținea o cască pe măsură sub braț. Probabil că era neras de două zile.

– Mă antrenez să sar într-o rulotă, zise el, arătând spre o casă pe roți care se odihnea la marginea pistei de încercări. Va fi mai mare decât chestia aia. Dar nu e așa de greu.

Miji privirea înspre vehicul câteva clipe, vizualizând cascadoria.

– Ei, bine, saltul nu e aşa de greu. Mai grea e aterizarea.

Îşi îndoi braţul drept şi mă lovi uşor în umăr.

Tom Cruise era specimenul perfect. Era MAG-ul pe care Tyler Durden, Mystery şi toţi ceilalţi din comunitatea de seducători încercau să-l întruchipeze. Dispunea de abilitatea naturală de a rămâne dominant, fizic şi mental, în orice situaţie socială fără să pară că depune eforturi suplimentare. Aproape toată lumea din comunitate studiase filmele lui ca să înveţe limbajul trupului şi folosea în mod regulat termeni preluaţi din *Top Gun* în cadrul acţiunilor de pe teren. Voiam să-l întreb multe lucruri. Dar mai întâi aveam nevoie de o confirmare.

– Ce te-a făcut să mă alegi pentru acest articol?

Praful se ridica de pe pistă şi se învăluia stârnit de vânt. Ne-am pus căştile de motociclist sub braţ.

– Am dat peste articolul tău din *New York Times*, răspunse el. Scriai acolo despre tipii cu întâlniri amoroase.

Deci era adevărat.

Făcu o pauză şi miji ochii, indicând faptul că vorbea despre o chestiune serioasă. Ochiul stâng i se închise puţin mai mult decât dreptul, generând o impresie de profunzime a gândirii.

– Tipul ăla despre care ai scris în articol chiar susţine că personajul din *Magnolia* îl are ca model? Asta susţine?

Se referea la Ross Jeffries. Una din pretenţiile lui Jeffries pentru faima acumulată era aceea că el fusese

sursa de inspirație pentru personajul Frank TJ Mackey din filmul *Magnolia* al lui Paul Thomas Anderson. Mackey era personajul interpretat de Cruise: un profesor arogant în arta seducției, cu probleme paterne nerezolvate, care poartă o cască în timpul seminariilor și le cere elevilor să „respecte penisul".

– N-ar trebui să facă asta, continuă Cruise. Înghiți o pilulă cu ajutorul unei guri mari de apă minerală. Nu este în regulă. Nu este adevărat. Zău. Aia a fost o invenție PTA. PTA vine de la Paul Thomas Anderson. Tipul ăla nu seamănă deloc cu Mackey. Nu e Mackey. Pentru Cruise părea important să se stabilească în mod clar această chestiune. Am muncit patru luni cu Paul Thomas Anderson la crearea acelui personaj. Și nu l-am folosit deloc pe acel individ[1].

Cruise îmi ceru să mă urc în șaua motocicletei sale Triumph de o mie de centimetri cubi, mă învăță cum să pornesc motorul și să schimb vitezele. După aceea o luă la goană de-a lungul pistei cu altă motocicletă, făcând slalom printre diverse jaloane, în vreme ce eu mă târam cu opt kilometri pe oră pe motocicleta lui de vedetă. Mai târziu mă duse în rulota lui. Pereții erau acoperiți cu poze ale copiilor adoptați împreună cu fosta lui soție, Nicole Kidman.

– După apariția filmului, individul ăsta, Jeffries, a devenit și mai mackey-nian? întrebă Cruise.

---

[1] Întrebat, în cadrul unui interviu din *Creative Screenwriting* din anul 2000, cum de inventase personajul TJ Mackey, Paul Thomas Anderson a menționat cercetările lui legate de Ross Jeffries.

– E arogant și megaloman ca Mackey. Dar nu e la fel de mascul alfa.

– Să-ți spun ceva, zise Cruise așezându-se la o masă pe care se găseau sandviciuri și răcituri. Când am avut monologul ăla ca Mackey, nu am spus publicului nimic despre ce făceam. Iar tipii pur și simplu au început să se înfierbânte în vreme ce vorbeam. Ca atare, la sfârșitul zilei, PTA și cu mine am fost obligați să urcăm pe scenă și să spunem: Uitați ce e. Vrem doar să vă spunem că nu e deloc bine ce face și ce spune personajul ăsta. Nu e deloc bine.

Începea lecturarea. Mai întâi Dustin, acum Tom Cruise. Nu pricepeam. Ce era rău în a învăța cum să cunoști femei? Pentru asta existam noi. Așa supraviețuiesc speciile. Tot ce-mi doream era un avantaj evoluționist. Și atunci de ce să nu muncesc pentru el și să învăț cum să-l aplic corect, așa cum făcusem cu toate celelalte din viața mea? Cine spune că ai voie să iei lecții de motociclism, dar nu și de interacțiune cu femeile? Aveam nevoie doar de cineva care să-mi demonstreze cum se pornește motorul și se schimbă vitezele. În plus, nu făceam rău nimănui. Nici o tipă nu se plângea după ce mă culcam cu ea, nici una nu se socotea mințită, nimeni nu suferea. Tipele voiau să fie seduse. Toată lumea vrea să fie sedusă. Asta ne face să ne simțim doriți.

– Am conceput întreg acel discurs pentru că tipii luau *ad litteram* ce spuneam noi și se apucau să transpună în faptă. Așa că PTA și cu mine le-am spus: Hei, omule, Doamne! Ia-o ușurel!

Vedeți, aș fi vrut să-i mărturisesc lui Cruise. Seducția este seducătoare. Dar nu am putut pentru că, amintindu-și de acel moment, Cruise a început să râdă. Iar Cruise nu râde precum toți oamenii. Râsul lui umple o cameră întreagă. Pornește ușor, ca un râs obișnuit. Te face și pe tine să râzi. Dar după aceea, când umorul se atenuează, tu vrei să încetezi. În acel moment însă, Cruise râde și mai tare. În plus, se uită drept în ochii tăi. *Ha ha HA HA heh heh.* Iar tu încerci să râzi din nou, să i te alături, pentru că știi că așa ar trebui. Dar nu-ți iese, pentru că nu e un râs natural. El va scoate câteva cuvinte printre chicote - „Nu e adevărat", în acest caz. Apoi se va opri, la fel de brusc precum a început, și tu te vei simți ușurat.

- Ei, bine, i-am replicat eu, scoțând un ultim sunet ca un nechezat. Ție îți este ușor să spui asta.

Am petrecut împreună următoarea săptămână vizitând diverse așezăminte scientologice. Nu e nici un secret că Tom Cruise este membru al Bisericii Scientologice, o religie, grup de întrajutorare, cultă și filozofie concepute de scriitorul de SF L. Ron Hubbard în anii șaizeci. Dar Cruise nu dusese până în acel moment nici un ziarist în interiorul acelei lumi.

Cu cât aflam mai multe despre L. Ron Hubbard, cu atât îmi dădeam seama că era același gen de personalitate precum Mystery, Ross Jeffries și Tyler Durden. Cu toții erau megalomani extrem de inteligenți care știau cum să sintetizeze cunoștințe și experiențe în mărci proprii conduse de personalitatea proprie, pe care apoi le vindeau oamenilor care simțeau că nu

obţin ce au nevoie de la viaţă. Erau studenţi obsedaţi ai principiilor care călăuzesc comportamentul uman. Însă etica şi motivaţia pentru uzul acestor principii îi transformau în personaje controversate.

În ultima noastră zi împreună, Cruise m-a dus într-un tur al Celebrity Center, sanctuarul scientologiei de pe Hollywood Boulevard, unde am văzut o sală plină de elevi care erau învăţaţi să folosească e-metrul, dispozitivul pentru măsurarea conductivităţii pielii. Orice civil care intră în biserică este vrăjit de aceste dispozitive şi începe să pună diverse întrebări. După aceea, cel care foloseşte e-metrul parcurge rezultatele măsurătorilor cu cei curioşi şi le explică de ce trebuie să se alăture Bisericii Scientologice pentru a-şi rezolva problemele.

Elevii erau aşezaţi în perechi în sală şi erau puşi să joace diverse roluri din diverse scenarii care pot apărea în cadrul interviurilor cu neofiţi. În faţa lor aveau nişte cărţi mari, deschise. Tot ceea ce emite cel care realizează interviul (sau auditorul în termeni scientologici) – fiecare răspuns la fiecare problemă ridicată – este conţinut în acele cărţi. Nimic nu e lăsat în voia întâmplării. Nici un posibil individ de convertit nu are voie să scape printre degetele lor.

Mi-am dat seama că ei repetă, de fapt, o altă formă de tehnică de agăţare. Fără o structură rigidă, scheme repetate şi tactici de depăşire a momentelor dificile, nu poate exista nici o recrutare nouă.

Una din principalele mele frustrări legate de şarjări era aceea a repetării la nesfârşit a aceloraşi replici.

Începeam să obosesc tot întrebându-le pe tipe dacă ele cred că vrăjile funcționează sau dacă voiau să facă testul celei mai bune prietene sau dacă observaseră cum li se încrețește nasul când râd. Voiam pur și simplu să abordez un grup și să spun:

– Iubiți-mă. Sunt Style!

Dar după ce i-am urmărit pe auditori, mi-am zis că poate schemele nu sunt doar roți de antrenament pentru a învăța mersul cu bicicleta, ci chiar bicicleta în sine. Orice formă de demagogie depinde de astfel de scheme. Religia înseamnă agățare. Politica înseamnă agățare. Viața înseamnă agățare.

Fiecare dintre noi avem scheme zilnice, pe care ne bazăm ca să ne facem adepți după chipul nostru sau să obținem ce vrem, să facem pe cineva să râdă sau să mai rabde o zi fără să dezvăluim respectivei persoane gândurile urâte pe care le nutrim în realitate despre ea.

După tur, Cruise și cu mine am luat prânzul în restaurantul din Celebrity Center. Cruise abia se bărbierise și era roșu în obraji. Purta un tricou verde-închis care i se potrivea ca o mănușă. La o friptură fără pic de grăsime, s-a apucat să discute despre valorile lui. Credea în acumularea de noi cunoștințe, în realizarea lucrurilor cerute de la el și în concurența cu propria persoană. Avea o voință puternică, era hotărât și echilibrat. Orice gândire, orice problemă de rezolvat și orice chestiune de gestionat însemna în primul rând un dialog între Tom Cruise și el însuși.

– Nu mă prea sfătuiesc cu alții. Sunt genul de persoană care se gândește bine la ceva și, dacă știe că are dreptate, nu cere sfatul nimănui. Eu nu zic: Hei, ce zici de chestia asta? Mi-am luat singur toate deciziile – în carieră și în viață.

Cruise se aplecă în față, odihnindu-și coatele în poală. Stătea cufundat în scaun, astfel încât capul ajungea la nivelul tăbliei mesei. Vorbea exprimându-se prin gesturi subtile și mișcări ale ochilor. Tipul era născut să fie vânzător: vindea filme, se vindea pe sine, vindea scientologie, vindea interlocutorul. De câte ori mă criticam sau mă scuzam, sărea la gâtul meu.

– Îmi pare rău, am spus eu la un moment dat, discutând despre un articol scris de mine. Nu vreau să par la fel ca ceilalți scriitori.

– De ce îți ceri scuze? De ce să nu fii un scriitor? Cine sunt tipii ăia? Sunt oameni talentați care scriu despre lucruri de interes general. Continuă, ușor batjocoritor: Nu, doar nu vrei să fii doar unul din tipii ăia creativi și expresivi, nu?

Avea dreptate. Credeam că o terminasem cu personajele tip guru, dar mai aveam nevoie de încă unul. Tom Cruise mă învăța mai multe despre substanța jocului decât o făcuseră vreodată Mystery, Ross Jeffries, Steve P. sau tata.

Se ridică și dădu tare cu pumnul în masă – în stil de MAG.

– De ce nu vrei să fii unul din tipii ăia? Fii ca ei, omule. Vorbesc serios. E mișto.

Bine. Cruise spune că e mișto. Caz închis.

În timpul discuției, mi-am dat seama că dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut în viață, nimeni nu avea capul înșurubat mai bine pe umeri ca Tom Cruise. Iar gândul ăsta mă deranja, pentru că aproape toate ideile exprimate de el puteau fi găsite undeva în scrierile voluminoase ale lui L. Ron Hubbard.

Am descoperit asta atunci când Cruise i-a cerut asistentului său personal din cadrul bisericii să-i aducă o carte mare și roșie la masă. O deschise la codul scientologic al onoarei, pe care l-am discutat punct cu punct: să dai un exemplu bun, să îți îndeplinești obligațiile, să nu ai niciodată nevoie de laude, aprobare sau simpatie, să nu-ți compromiți propria realitate.

Când Cruise a promis că îmi va trimite o invitație pentru Gala Scientologică anuală, am început să mă tem că toată povestea asta nu se referea deloc la vreun articol pentru *Rolling Stone*. Părea să fie vorba de convertirea unui nou suflet la scientologie. Dacă era adevărat, atunci își alesese prost persoana. Cel mult ar fi reușit să îmi prezinte un stoc de informații din care să mă inspir, precum scrierile lui Joseph Campbell, învățăturile lui Buddha sau versurile lui Jay-Z.

După masă și sesiunea de studiu, Cruise m-a invitat în Sala Prezidențială ca să o cunosc pe mama lui, care urma un curs în clădire.

– Să te mai întreb ceva despre articolul pe care l-ai scris. În mare parte se referă la controlarea oamenilor și manipularea situațiilor. Îți imaginezi de cât efort e nevoie pentru asta? Dacă s-ar folosi tot acest

efort pentru ceva constructiv, cine știe ce s-ar putea obține?

Interviul luă sfârșit. Articolul a fost publicat. Iar Tom Cruise și cu mine aveam să ne reîntâlnim. Doar că atunci aveam să fiu o altă persoană, în vreme ce el avea să rămână la fel. N-avea să se schimbe niciodată. Era un MAG – și mă dominase. Însă nu reușise să mă convertească.

El avea biserica lui. Eu o aveam pe a mea.

Capitolul 2

Biserica mea trebuia încă să fie construită.

Tom Cruise avea dreptate: toate acele eforturi trebuiau să ducă la ceva constructiv, ceva mai mare decât propriile noastre ființe. După ce am scris articolul din *Times* simțisem că munca mea nu era menită comunității online, ci ducea spre altceva. Acum știam spre ce: Proiect Hollywood, biserica noastră a picioarelor desfăcute.

Am avut această revelație la una dintre aniversările mele. Câțiva artiști ai seducției au aranjat o petrecere pentru mine la Highlands, un club din Hollywood. I-au invitat pe majoritatea celor pe care îi cunoscusem în ultimul an. Am avut cam trei sute de oaspeți, alături de alte două sute de persoane care veniseră la club doar pentru că era sâmbătă seara. Erau acolo chiar și personalitățile comunității: Rick H., Ross Jeffries, Steve P., Grimble, Bart Baggett (care e specialist în

scrierea de mână), Vision și Arte (care strălucește prin filmele sale de tehnici sexuale).

În ciuda numeroaselor somități aflate în încăpere, în acea seară aveam concurență zero pentru că eram sărbătoritul. Eram îmbrăcat ca un dandy, cu o haină lungă neagră încheiată la un nasture și o cămașă crem cu mânecile răsfrânte în dreptul încheieturilor. Eram înconjurat de femei: foste, amice de regulat, prietene, străine. Nu puteam duce o conversație mai mult de două minute pentru că oamenii mă tot trăgeau deoparte ca să-mi spună câte ceva. Nu aveam timp ca să-mi exercit jocul.

Femeile mă complimentau pentru aspect, trup și chiar fundul meu. În cursul nopții patru tipe mi-au dat numerele lor de telefon. Una mi-a spus că trebuie să se întâlnească cu prietenul ei, după care voia să evadeze și să petreacă cu mine; alta mi-a dat nu doar numărul de telefon, ci și adresa și numărul apartamentului. Erau fete pe care nu le cunoscusem înainte de petrecere, iar două dintre ele nici măcar nu veniseră acolo pentru ziua mea. Nu aveam nevoie de scheme, mimici, tactici de distrugere a masculilor însoțitori sau aripi. Nu aveam nevoie decât de un buzunar mare în care să încapă toate bilețelele primite.

În plus, mi s-au prezentat singure două vedete porno aduse de un prieten. Lucrau pentru Vivid Video. Una se numea Devon, cealaltă avea dinți mari. Am discutat o jumătate de oră și amândouă s-au frecat de mine tot timpul. Mă simțeam la fel ca atunci în Toronto

când toată lumea credea că sunt Moby – doar că de această dată știau că sunt Style.

Cu puțin timp în urmă, Mystery dezvoltase o nouă teorie a interacțiunii sociale. Aceasta afirma, în esență, că femeile judecă permanent valoarea unui bărbat pentru a decide dacă el le poate ajuta la îndeplinirea obiectivelor de viață legate de reproducere și supraviețuire. În microuniversul creat de noi în acea noapte la clubul Highlands aveam cea mai ridicată valoare socială din încăpere. Și așa cum bărbații sunt atrași la modul pavlovian de tot ce este zvelt, are păr blond și sâni mari, femeile tind să reacționeze la statut și poziție socială.

În cele din urmă am plecat acasă cu o striperiță scundă, cu ochii imenși, pe care o chema Johanna. Stând pe pat, pipăindu-mă peste îmbrăcăminte, mă întrebă:

– Cu ce te ocupi?

– Cum? am reacționat.

Nu-mi venea să cred că întreba așa ceva, dar ea părea să aibă nevoie de acea informație ca să-și explice statutul meu de la petrecere și atracția resimțită față de mine.

– Ce faci? mă întrebă din nou.

Atunci am avut revelația: șarjările sunt pentru ratați.

Undeva pe parcurs, șarjarea a devenit un soi de țel al agățării. Însă ideea întregului joc nu este aceea de a fi bun la șarjat. Când șarjezi, fiecare noapte este inedită. Nu construiești nimic altceva decât un set

de abilități. Ce m-a adus în situația de a regula de ziua mea nu era șarjatul, ci stilul de viață. Iar construirea unui stil de viață este un fenomen cumulativ. Contează tot ce faci și ce te aduce mai aproape de obiectiv.

Un stil de viață corect se emană, nu se discută. Nu e nevoie de bani, faimă și aspect, deși toate acestea ajută. Este mai degrabă vorba de ceva care răzbate prin toți porii tăi: Doamnelor, lăsați baltă viața voastră plictisitoare și plină de neîmpliniri, și pășiți în universul meu excitant, plin cu oameni interesanți, distracție, huzur și vise împlinite.

Șarjarea era pentru elevi, nu pentru experții jocului. Venise vremea să duc frăția la un nivel superior, timpul să atrag resurse pentru a proiecta un stil de viață în care femeile să vină la noi. Venise vremea Proiectului Hollywood.

Capitolul 3

Mystery a zburat până la mine ca să mă vadă. Nu avusese nevoie decât de îndemnul „Vino!"

Era singura persoană cu care puteam vorbi și căreia nu-i era teamă să-și asume riscuri și să facă schimbări ca să-și transforme visele în realitate. Toți ceilalți cunoscuți spuneau mereu „Mai târziu"; Mystery spunea „Acum", iar acest cuvânt însemna mană cerească pentru mine deoarece, de fiecare dată când auzeam „mai târziu" însemna, de fapt, „niciodată".

– Acum e momentul, Style, zise el imediat ce poposi în apartamentul meu din Santa Monica. Hai să construim porcăria asta. Șarjatul chiar *este* pentru ratați. Adică, sigur, e mai bine să fii un ratat care se reglează cu tipe decât unul care n-o face, dar acum discutăm despre un joc la nivel de campionat.

Știam eu că o să priceapă.

Conform cărților despre comportamente pe care le citisem, problemele ființelor umane se regăsesc

într-una din aceste zone: sănătate, avere și relații, fiecare dintre acestea având o componentă internă și una externă. În ultimul an și jumătate ne concentrasem exclusiv pe relații. Acum sosise vremea să activăm toate zonele vieților noastre. Era vremea să urmăm aiurelile debitate de Mystery în urma tratamentului cu codeină și să ne unim forțele pentru a cuceri mai mult decât niște puicuțe de nota 10. Noi doi însemnam mai mult decât suma penisurilor noastre.

Primul pas pentru transformarea Proiectului Hollywood în realitate era să găsim o reședință în Hollywood Hills, preferabil cu dormitoare pentru oaspeți, o baie mare și în apropierea cluburilor de pe Sunset. Apoi trebuia să-i alegem cu grijă pe cei mai buni din comunitate ca să locuiască cu noi.

Poate că n-ar fi trebuit să am iarăși încredere în Mystery. De această dată însă, nu aveam să mă las pe mâna lui. Numele său nu avea să apară pe firmament. De altfel, nici al meu. Aveam să găsim un terț care să-și asume riscul și responsabilitatea.

Am descoperit acel terț în hotelul Furama. Numele lui era Papa. Notele școlare nu-i permiseseră accesul la Facultatea de drept, așa că se înregistrase la Loyola Marymount din Los Angeles ca să studieze afacerile. În ziua în care se mută din Wisconsin în Los Angeles își lăsă bagajele în camera de hotel din apropiere de aeroport și luă un taxi spre apartamentul meu, unde Mystery, cel de doi metri și zece, dormea pe canapeaua mea de un metru nouăzeci.

– Cei mai importanți trei oameni din viața mea ați fost voi doi și tatăl meu, zise Papa așezându-se pe canapea la picioarele lui Mystery.

Părul lui Papa era acum dat cu gel, el însuși arătând ca și cum ar fi muncit puțin pentru a fi în formă. L-am lăsat să discute cu Mystery în living în vreme ce eu am dat o fugă în apropiere la un local cu mâncare caraibeană ca să cumpăr cina pentru noi toți.

Când m-am întors, am aflat că Papa ajunsese managerul lui Mystery.

– Ești sigur că știi ce faci? l-am întrebat pe Mystery.

Nu-mi venea să cred că lăsa un fost protejat devenit competitor să-i gestioneze afacerile. Mystery era un inovator. Dacă Ross Jeffries era un Elvis al seducției, Mystery era Beatles. Tyler și Papa abia dacă erau New York Dolls: erau necopți, zgomotoși și toată lumea îi socotea homosexuali.

– Lui Papa îi plac afacerile și poate să aducă oameni la seminarii în fiecare weekend, replică Mystery. Iar eu nu am altceva de făcut decât să apar.

În mania lui legată de socializare, Papa păstra contactul cu aproape toți seducătorii din America de Nord. Cunoștea toți președinții de filiale și se găsea pe toate listele de mesaje. Cu doar câteva mesaje și apeluri telefonice, putea recruta imediat zeci de elevi din aproape toată lumea.

– Este o situație de câștig reciproc, insistă Papa.

Fraza devenise favorita lui Papa de când acesta intrase în comunitate. Tipul era mai deștept decât crezusem eu. Era pe cale să devină intermediarul celor

mai mari artiști ai seducției din comunitate. Cu toții aveau să-l lase să facă ce vrea, pentru că cei mai mulți artiști au aceeași slăbiciune fatală: sunt prea leneși ca să se ocupe ei înșiși de chestiunile practice.

În acea zi nu l-am invitat pe Papa să ni se alăture în cadrul Proiectului Hollywood. Totul s-a întâmplat doar pentru că el era dispus să facă munca. Vizavi de hotelul unde stătea se găsea un birou Coldwell Banker. Papa a intrat acolo și ne-a găsit un agent imobiliar pe nume Joe. Agenții imobiliari nu scot prea mulți bani din închirieri, dar Papa a reușit să-l convingă pe Joe să lucreze pentru noi promițându-i că-l va învăța jocul.

– Mâine ne duce să vedem case, zise Papa într-o după-amiază, când ne-am întâlnit în holul hotelului Furama. Trei locuri îmi plac cu adevărat. O reședință pe Mulholland Drive, fostul local Rat Pack de pe Sunset și o superreședință, cu zece dormitoare, terenuri de tenis și un club de noapte deja amenajat.

– Păi eu sunt pentru superreședință, am spus. Cât costă?

– Cincizeci de mii pe lună.

– Las-o baltă.

Papa se întunecă la față. Nu-i plăceau refuzurile. Era copil singur la părinți.

Dispăru în camera lui de hotel și veni o jumătate de oră mai târziu cu o foaie de hârtie în mână pe care schițase un plan prin care să câștigăm cincizeci de mii de dolari pe lună. Aveam să dăm în fiecare săptămână petreceri în club, de unde urma să scoatem lunar opt

mii de dolari din taxa de acces și cinci mii de dolari din băuturi; diversele seminarii de agățare și stil de viață aveau să aducă douăzeci de mii de dolari lunar; urma să oferim lecții de tenis care aveau să aducă alți două mii de dolari lunar; în fine, cei zece locatari ai reședinței aveau să plătească fiecare o mie cinci sute de dolari chirie pe lună.

Schema era total impracticabilă. Nu merita să ne cheltuim toate veniturile pe chirie. Dar era impresionantă. Papa avea să transpună Proiectul Hollywood în realitate, indiferent de costuri. Am început să pricep de ce voia Mystery să lucreze cu el. Era unul dintre noi: era un om de acțiune. Avea inițiativă. Și, spre deosebire de Mystery, îi plăcea să ducă lucrurile până la capăt.

Ca artist al seducției, Papa părea demn de Proiectul Hollywood. Își dovedise lipsa de teamă pe teren de nenumărate ori de la întâlnirea noastră din Toronto. Și avea să dovedească același atunci când a agățat-o pe Paris Hilton la un local unde se vindea taco.

Capitolul 4

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Raport de teren – Seducerea lui Paris Hilton
Autor: Papa

Astăzi am fost cu Style, Mystery și agentul nostru imobiliar să vedem potențiala noastră reședință, vechiul cuib al lui Dean Martin din Hollywood Hills. Iubesc locul ăla și abia aștept să închei tranzacția. Vom fi deasupra lumii, la modul figurat, dar și literal. Totul pare perfect din acel cuib.

De acolo se merge pe jos până la un fast-food mexican popular, așa că ne-am dus acolo să luăm un prânz târziu. După ce am comandat, am găsit o masă afară. Pe neașteptate, agentul imobiliar s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

Agent: Știi, am văzut-o pe Paris Hilton intrând în restaurant. Cred că a comandat un burrito. De ce nu te duci să o agăți?

Papa: Zău?
Style: Hei, dacă te duci acolo, nu privi în direcția ei.
Papa: Bine, hai să începem jocul.

M-am ridicat, am intrat în restaurant și am văzut o puicuță blondă luând salsa. Mi-am zis: „Salsa sună bine." M-am antrenat tot timpul pentru un asemenea moment, așa că acum era vremea să iau ce meritam. M-am dus alături de ea și am pretins că mă aflu la bar din pură coincidență. M-am servit cu niște salsa, apoi am privit peste umărul drept spre ea și am pornit discuția cu deschiderea prietenei geloase a lui Style.

Papa: Hei, am nevoie de părerea unei femei într-o privință...
Paris: *(zâmbește și ridică privirea)* Bine.
Papa: Te-ai întâlni cu un tip care continuă să se vadă cu fosta iubită?
Paris: Da. Cred că da. Desigur.

Am dat să plec, apoi m-am întors și am continuat conversația.

Papa: Hmm. De fapt, chestiunea are două părți.
Paris: *(zâmbește și chicotește)*
Papa: Imaginează-ți că te vezi cu un tip care este încă prieten cu fosta iubită. Și vrei să te muți la el, dar are un dulap plin cu poze ale fostei iubite – nu chestii nude sau de genul ăsta, ci doar poze obișnuite și câteva scrisori.

Paris: Ooh! M-aş descotorosi de ele. Le-aş pune într-o cutie.

I-am retezat-o şi am continuat cu deschiderea:

Papa: Crezi că este nerezonabil din partea ei să vrea ca el să arunce pozele alea?

Paris: Evident. M-am întâlnit cu un tip care proceda aşa, şi le-am aruncat eu.

Papa: Uau! Motivul pentru care te-am întrebat este acela că am o prietenă în aceeaşi situaţie şi ea le-a ars.

Paris: Da. Aşa ar fi trebuit să fac şi eu. *(zâmbeşte)*

Papa. Hmmm. Bine.

Paris şi-a terminat salsa, apoi şi-a luat lucrurile şi a dat să plece.

Papa: Hei, ştii, arăţi ca o versiune de desene animate a lui Britney Spears. Sau poate sunt de vină doar dinţii tăi.

Paris şi-a pus înapoi lucrurile pe masă, s-a uitat la mine şi a zâmbit. Atunci i-am recitat schema lui Style legată de C versus U.

Papa: Da! Ai dinţii lui Britney. Sau cel puţin asta spunea fosta mea iubită. Are ea o teorie că fetele care au dinţii în formă de C, precum Britney Spears, sunt percepute ca fete bune, indiferent cu câţi tipi se încurcă. Tu ai această formă a dinţilor.

Paris: *(emoţionată şi zâmbitoare)* A, da?

Papa: Hei, ce vreau să spun este că e suficient să privești zâmbetele tipelor de pe copertele revistelor. Toate au aceeași dantură. Mă rog, cel puțin asta spunea ea. A ajuns chiar să-și facă operație pentru că îi avea în formă de U, precum Christina Aguilera. Spunea că dinții în formă de U sunt percepuți ca neprietenoși și de aceea Christina Aguilera are reputație de fată rea, iar Britney Spears nu.

Paris: *(zâmbește)* Uau.

Ne-am dus la casă și ea și-a luat comanda. M-am comportat ca și cum urma să plec, dar n-aveam de gând să o părăsesc pe Paris fără să joc ca lumea. Ea își luă mâncarea și era pe punctul să iasă din restaurant, așa că trebuia să o țin pe loc. M-am uitat peste umăr și am continuat conversația.

Papa: Am o intuiție în privința ta.

Paris: Cum?

Și-a lăsat mâncarea jos și m-a privit.

Papa: Știi, îți pot spune niște lucruri profunde despre tine doar punându-ți trei întrebări.

Paris: Zău?

Papa: Zău. Hai să mergem la masa aia.

Paris: Bine, desigur.

M-am așezat la o masă învecinată. Ea și-a pus cumpărăturile pe masă și s-a așezat în fața mea. Mi-a zâmbit. Mi-am dat seama că am intrat în joc și că venise

vremea să accelerez. În următoarele cincisprezece minute ne-am povestit istorii despre Hollywood și am discutat despre chestii comune. Am făcut niște clasificări, i-am aplicat câteva scheme de Seducție Rapidă și i-am spus câteva povești de valoare dovedite social.

Papa: Ei, bine, prietenul meu m-a învățat o tehnică fascinantă de vizualizare intitulată Cubul. Tipul e acolo acum. Tocmai am terminat de cumpărat o casă acolo *(am arătat în direcția Hollywood Hills)*. În ultimele zece săptămâni am stat într-un hotel. Ugh.

Paris: Aha! Care hotel?

Papa: Furama.

Paris: *(dând din cap)* Mda, eu locuiesc mai sus, pe Kings Road.

Papa: Mișto. O să fiu vecin cu tine. Mă mut într-o casă pe Londonderry. E un loc minunat și deja mi-e sufletul acolo. Prietenul meu Style și cu mine vrem să-l transformăm într-un loc de vis pentru petreceri.

Paris: Suuper.

Papa: Bine. Ești gata pentru Cub?

Paris: Da. Desigur. *(zâmbește)*

Papa: *(începând interogatoriul)* Înainte de toate, trebuie să-ți pun câteva întrebări. Ești inteligentă?

Paris: Da.

Papa: Ești intuitivă?

Paris: Da.

Papa: Ai imaginație?

Paris: Da.

Papa: Bine. Excelent! Atunci putem continua. Imaginează-ți că mergi la volanul mașinii prin deșert și vezi un cub. Cât de mare este acesta?

Paris: Mare de tot!

Papa: Ce înseamnă asta?

Paris: Mare cât un hotel.

Deși știam cine era, nu m-am trădat în vreun fel că aș fi știut că e o Hilton.

Papa: Hmmm. Interesant. Bine, ce culoare are?

Paris: Roz.

Papa: Mișto. Poți vedea prin el sau e solid?

Paris: Poți vedea prin el.

Papa: Super! Acum să-i adăugăm o scară. Unde se află scara în raport cu cubul?

Paris: Se sprijină de cub și intră prin mijlocul lui.

Papa: Ah! Mă așteptam să spui asta.

Paris: Da. *(zâmbește și chicotește)*

Papa: Da. Hai să mai adăugăm un lucru la această imagine. Să adăugăm un cal. Unde se află calul în relație cu toate elementele imaginii?

Paris: Doarme.

Papa: Unde doarme?

Paris: În fața cubului.

Papa: Uau. Interesant. *(pauză)* Bine. Ești gata să afli ce înseamnă toate astea? *(pauză)* Nu înseamnă nimic! Nu, glumeam doar. Cubul reprezintă ceea ce gândești despre tine. Este ego-ul tău. Cubul tău este destul de mare. Ai multă încredere în tine. Nu este superuriașă. Vreau să spun

că nu ai un orgoliu ieșit din cale afară, dar în mod clar te socotești stăpână pe tine. De asemenea, cubul tău e roz.

Paris: Mda. E culoarea mea preferată.

Papa: Ei, bine, rozul este o culoare veselă și strălucitoare, și ai ales-o pentru că ai în tine același gen de energie. Ești genul de persoană căreia îi place cu adevărat să se distreze și să petreacă, dar și genul de persoană care se bucură atunci când e în compania altor persoane.

Paris: Da.

Papa: Iar prin cubul tău poți vedea. Asta arată cum interacționează oamenii cu tine pentru că ești genul de persoană prin care oamenii pot vedea, chiar de prima dată când te cunosc. Stabilești imediat relații cu oamenii și asta este super pentru că înseamnă că ajung să te cunoască destul de repede. Iar chestia asta contează.

Paris: Cum te cheamă?

Papa: Papa. Pe tine?

Paris: Paris.

Papa: Mai departe. Simt că ai multe de discutat.

Paris: Da.

Papa: Ar trebui să mergem la o petrecere cândva.

Paris: Da. Ar trebui.

Papa: Uite.

I-am dat o bucată de hârtie și un pix. Mi-a scris numele și prenumele, apoi mi-a dat hârtia, așteptându-se să mă impresioneze și să scoată o exclamație de admirație de la mine. Nu i-am făcut pe plac. Ca și cum habar n-aveam cine era. Apoi i-am dat hârtia înapoi.

Papa: Aici.
Paris: Bine. Scriu chiar aici?
Papa: Da.
Paris: E numărul meu de mobil.
Papa: Mișto.
Paris: Mda. Ar trebui neapărat să ne întâlnim.
Papa. Da. Super. Ne mai vedem, puștoaico.

M-am întors la băieții care stăteau la masă afară.

Style: Bună treabă, omule. Nimeni să nu ridice vreun deget sau să-l felicite pe Papa, ca ea să nu vadă. Bine executat, frate.

Agentul imobiliar: Felicitări, frate.

Le-am explicat băieților ce s-a întâmplat. Chestia asta e tare. Știu că așa se vor petrece lucrurile. E logic să mă dau în bărci cu Paris Hilton când voi intra în Proiectul Hollywood.

Mystery, asta e gagica mea. Așa că jos labele când Paris Hilton va apărea în cuib ca să-l vadă pe Papa.

Noroc,
PAPA

Capitolul 5

Tot ce-i spusese Papa lui Paris Hilton învățase de la mine: deschiderea cu prietena geloasă, schema cu dinții. Chiar și poanta cu Cubul era aceeași cu cea înregistrată la primul lui seminar cu mine și cu Mystery, până la modul în care rostise „Interesant" și „Mișto". Era un robot perfect, care tocmai își depășise în performanță programatorul.

Ne-am întors la reședință ca să ne întâlnim cu proprietarii și să semnăm actele. Fostul cămin al lui Dean Martin (și apoi al comicului Eddie Griffin) se găsea chiar deasupra Mel's Diner pe Sunset Boulevard. Era cu treizeci și șase de mii de dolari pe lună mai ieftin decât superreședința și de acolo puteai merge pe jos până la cluburile de pe Sunset.

Livingul arăta ca o cabană de schi. Erau acolo un șemineu, un ring de dans, un tavan înalt de zece metri, o pictură murală imensă pe un perete de lemn și un bar mare într-un colț. În acel spațiu se puteau distra

cu ușurință câteva sute de persoane. La nivelul parterului, din living se deschideau două dormitoare. În fața fiecăruia se găsea o scară interioară care ducea spre alt dormitor. Iar lângă bucătărie se afla o mică încăpere pentru servitori.

Piesa de rezistență o reprezenta curtea din spate împărțită pe mai multe niveluri. La primul se găseau două alei umbrite de palmieri și lămâi. La al doilea nivel erau o terasă imensă din cărămidă cu o piscină în formă de alună, un jacuzzi, o zonă amenajată pentru luat masa, un grătar și un frigider. Dincolo de asta se vedea un deal a cărui cărare șerpuia spre un promontoriu mic și izolat din capătul proprietății. De acolo se zăreau luminile sclipitoare și panourile înalte de zece etaje ale Hollywood-ului. Locul ăla era un magnet pentru puicuțe. N-aveam cum să eșuăm acolo.

Papa și-a pus numele în josul contractului de închiriere. În afară de faptul că plătea cea mai mare parte din sumă, chestia asta îi dădea dreptul să folosească dormitorul principal, care era echipat cu o platformă ridicată pe post de pat, ferestre pictate și un șemineu. Baia era dotată cu un duș circular încastrat în sticlă, două toalete și o baie cu hidromasaj proiectată pentru trei persoane.

Posibilitățile erau nelimitate. Papa începuse să viseze că închiriază casa pentru petreceri după acordarea premiilor Grammy, pentru premiere de filme și pentru evenimente corporatiste. A renunțat să mai șarjeze tipe când ieșea în oraș și s-a apucat să agațe

celebrități și promotori de evenimente, încercând să stabilească legăturile necesare pentru petrecerile din cadrul Proiectului Hollywood. A folosit chiar și tactici NLP și din Seducția Rapidă ca să hipnotizeze promotorii și milionarii pentru ca aceștia să investească în casă.

În timpul liber, licita pe eBay pentru echipamente de bronzat, proiectoare de filme, mese de biliard și bare pentru numere de striptease. Voia să facă din Proiectul Hollywood un loc unde Paris Hilton să vină în fiecare weekend ca să petreacă.

Aveam de umplut încă două dormitoare, așa că am postat o cerere de colegi de cameră în Mystery's Lounge. Răspunsul a fost fantastic: toată lumea voia să participe.

Pasul VIII

CREȘTE TEMPERATURA ATMOSFEREI

Toate fetele se aliniază aici,
Toți băieții de cealaltă parte.
Văd că rândurile voastre înaintează.
Văd că ale mele sunt lăsate în urmă.

ANI DIFRANCO, *The Story*

Capitolul 1

În prima noapte am stat cu toții în jacuzzi de la miezul nopții până ce a început să ne atârne pielea pe mușchi, uitându-ne la palmieri și la luminile cluburilor din Hollywood pe care în curând aveam să le asaltăm. Uitându-se spre cer, Mystery s-a apucat să cânte melodia de pe coloana sonoră din *Jesus Christ Superstar*. Papa ne-a dezvăluit planul lui de a folosi casa pentru petreceri hollywoodiene de top. Iar Herbal ne-a servit cu băuturi pe bază de pepene verde din shakerul lui. Nu aveam fete cu noi și nici nu aveam nevoie de așa ceva ca să ne confirmăm intențiile. Noaptea asta era doar a băieților. Proiectul Hollywood devenise realitate.

– Vom face casa asta faimoasă pentru utilizările ei în scop public, prezise Mystery în vreme ce ședeam cu toții acolo, cu fețele luminate de zâmbete. Oamenii vor veni cu mașinile și vor spune: Aici a fost casa celebrităților Style, Mystery, Papa și Herbal.

Şi-au construit carierele aici şi au dat petreceri pentru care i-a invidiat o lume întreagă.

Herbal era al patrulea coleg de apartament. Era un tânăr de douăzeci şi doi de ani din Austin, înalt, palid, echilibrat, care practica împăunarea vopsindu-şi unghiile în argintiu şi îmbrăcându-se complet în alb. Ca şi noi ceilalţi, şi el era un fost novice. Deţinea o casă în Texas, un Mercedes Benz S600, un ceas Rolex, un birou pe Sunset Boulevard unde nu se ducea niciodată şi un robot de făcut curăţenie. Erau posesiuni impresionante pentru cineva de vârsta lui. Le câştigase după o operaţiune bizară cu un cazinou, în cadrul căreia angajase alţi oameni să parieze pentru el. În timpul liber – adică practic mai mereu – explora peşteri, înregistra cântece rap extrem de antrenante şi naviga pe internet pentru chestii neobişnuite pe care să le cumpere şi apoi să nu le folosească niciodată.

Mystery insistase ca toată lumea din casă să aibă o identitate proprie, aşa că aveam un magician, un scriitor, un cartofor şi un om de afaceri. Era o combinaţie care avea să se dovedească mai dramatică decât orice reality show de senzaţie.

Câteva zile mai târziu, Papa a adus un al cincilea coleg, Playboy, în camera servitorilor. Acesta era animator la petreceri în New York şi mi-a câştigat admiraţia când mi-a spus că lucra pentru compania de dans Merce Cunningham. Arăta bine – înalt şi zvelt, cu păr bogat şi negru –, dar avea prostul obicei de a purta eşarfe lungi de artist şi pantaloni traşi în sus până la buric. Renunţase la slujba lui ca să se mute

cu noi, așa că Papa l-a angajat pentru seminariile Real Social Dynamics în schimbul plății chiriei.

Apoi a apărut Xaneus. L-am plasat într-un cort în curtea din spate.

Xaneus era un jucător de fotbal scund, îndesat, cu un chip de puști, din Colorado, care ne implorase să locuiască în casă. Spunea că doarme oriunde și face orice. Așa că Papa i-a făcut rost de un cort, i-a cerut să plătească serviciile și curățenia casei, și l-a adus ca intern în Real Social Dynamics.

Primele două săptămâni nu am făcut altceva decât să ne minunăm de casă. Reușisem; învinsesem sistemul. Dispuneam de cea mai dezirabilă locație din West Hollywood. Și avusesem noroc cu locatarii. Herbal programase deja într-o lună o Întâlnire a Artiștilor Seducției – prima reuniune anuală – care să aibă loc în casa noastră.

La întrunirea inițială legată de casă am stabilit o structură a Proiectului Hollywood, punându-l pe Papa responsabil de activitățile sociale și pe Herbal cu finanțele. Apoi am făcut regulile: Fără oaspeți aprobați unanim mai mult de o lună, oricine ține un seminar în livingul mare trebuie să dea la fondul de rulment al casei zece la sută din încasări și fără șarjarea femeilor aduse în casă de un alt artist al seducției. Toate aceste reguli aveau să fie foarte curând încălcate.

Inițial mi-a plăcut să locuiesc cu colegi, să părăsesc lumea mea introvertită de scriitor și să fiu parte a unui întreg mai mare decât suma părților componente. În fiecare dimineață mă trezeam și îi vedeam

pe Herbal și pe Mystery aruncând cu monede de un sfert într-o frapieră din mijlocul livingului sau sărind de pe o scară într-un maldăr de perne. Erau ca doi copii în căutarea unui teren de joacă.

– Am sentimentul că noi doi vom deveni foarte buni prieteni, i-a spus Mystery lui Herbal într-o dimineață.

Cinci sute de oameni au venit la prima petrecere organizată de Playboy. Dădeam un exemplu măreț – poate nu pentru vecini, dar cel puțin pentru comunitate. În mai puțin de o lună, deja modelul nostru avea să fie copiat.

Un grup de artiști ai seducției s-au mutat în vechea casă a lui Herbal și au botezat-o Proiectul Austin.

Câțiva foști elevi din San Francisco au închiriat o casă cu cinci dormitoare din Chinatown și au început să țină seminarii de agățat în living, astfel născându-se Proiectul San Francisco.

Mai mulți studenți de colegiu din Perth, Australia, au găsit o casă împreună și au pornit Proiectul Perth, abordând o sută de femei în primele lor trei zile de lucru.

Patru artiști ai seducției instruiți de Mystery și de mine în Sydney au închiriat o vilă de plajă, care avea un ascensor ce dădea direct în clubul de dedesubt. Tărășenia a devenit Proiectul Sydney.

Nimeni nu înțelesese potențialul acestei comunități, forța care putea lega niște indivizi care discutau despre gagici. Aveam stil, aveam reședințe și aveam jocul. Eram gata să infestăm lumea asemenea unor viruși.

Capitolul 2

În prima lună a Proiectului Hollywood realitatea mea sexuală a cunoscut, din pură întâmplare, o deschidere explozivă. La fel cum primul seminar al lui Mystery îmi deschisese ochii asupra posibilităților oferite de un bar, ultimele evenimente mi-au deschis ochii asupra posibilităților oferite de un pat.

Şi totul s-a întâmplat pentru că Herbal nu m-a lăsat să dorm timp de o săptămână.

– Ai auzit vreodată de dieta somnului? m-a întrebat Herbal într-o dimineață în vreme ce ne așezam la Mel's Diner. Am găsit-o pe internet.

În timpul liber, Herbal descoperea o groază de lucruri pe internet: o limuzină pe eBay pe care voia să o ia pentru casă, cearceafuri ieftine, la kilogram, pentru paturile noastre, o modalitate nouă și mai bună de împăturire a cămășilor și o afacere care vindea pinguini pe post de animale de casă (deși atunci

când am comandat un pinguin am descoperit că era un site web construit în joacă).

– În esență, continuă el, este o cale de a-ți instrui corpul să supraviețuiască cu doar două ore de somn pe zi.

– Cum se poate?

– S-au efectuat cercetări științifice și în loc să dormi opt ore în fiecare noapte, tragi câte un pui de somn de douăzeci de minute la fiecare patru ore.

Mă tenta. Șase ore suplimentare pe zi însemna timp să scriu mai mult, să mă joc mai mult, să citesc mai mult, să exersez mai mult și să învăț toate celelalte abilități de seducție pentru care nu avusesem timp.

– E vreo poantă?

– Păi, e nevoie de circa zece zile ca să te adaptezi programului, zise Herbal. Și nu e ușor. Odată ce ai trecut de momentul critic, cele douăzeci de minute de somn devin firești. Oamenii spun că au mai multă energie, deși din cine știe ce motiv au descoperit că au o poftă nebună de sucuri.

Nici atunci când Marko ne-a sugerat să mergem în Moldova, nici acum n-am ezitat nici o secundă. N-aveam nimic de pierdut dacă nu funcționa, în afară de zece zile de somn.

Ne-am aprovizionat cu jocuri video și DVD-uri și ne-am instruit colegii de apartament să ne ajute cu disciplinarea. Prea mult somn sau ratarea unei pauze programate însemna anularea întregului experiment și reînceperea lui. Ca stimulent suplimentar de a rămâne treaz, invitam în fiecare zi fete acasă.

Acum mă vedeam cam cu zece tipe diferite. Erau ceea ce artiștii seducției numesc RMTL: relații multiple pe termen lung. Spre deosebire de novici, nu le mințeam niciodată pe aceste fete. Știau toate că mă vedeam și cu alte persoane. Și, spre surprinderea mea, chiar dacă nu toate se împăcaseră cu situația, nici una nu m-a părăsit. Una dintre cele mai importante realizări ale practicării acestui joc provenea dintr-o carte de autoperfecționare spirituală recomandată de Ross Jeffries, *Mastering Your Huna Self*. M-a învățat ideea că „Lumea este ceea ce crezi tu că e". Cu alte cuvinte, dacă tu crezi că ai nevoie de un harem și a avea un harem este ceva normal, femeile vor fi de acord cu asta. Este pur și simplu realitatea ta. Dacă însă vrei un harem și în secret simți că nu este etic și corect, atunci nu vei avea niciodată parte de așa ceva.

Singura femeie care nu se simțea foarte confortabil cu acest aranjament era o spanioloaică micuță, cu forme apetisante și plină de energie. O chema Isabel și avea obiceiul de a-și strâmba nasul ca un șoricel în căutarea unei bucăți de brânză.

– Eu nu am mai multe relații în același timp, îmi spunea mereu. Și aș vrea ca și tu să faci la fel.

În cea de-a patra zi a experimentului, am invitat-o pe Hea, o împătimită a rockului pe care o cunoscusem la petrecerea dată de ziua mea, ca să mă țină treaz. Era subțire, ca un cățeluș Chihuahua, și purta ochelari mari, negri. Cu toate astea, avea ceva profund sexy în ea, ca și cum era gata de a deveni o prințesă.

Pentru cei mai mulți bărbați, frumusețea potențială este la fel de atrăgătoare ca frumusețea propriu-zisă. Când femeile ies în oraș cu părul, machiajul, unghiile și hainele aranjate cu meticulozitate, o fac în general în beneficiul altor femei. Bărbații, deși cu siguranță se bucură de așa ceva, nu au nevoie de o expoziție de modă din partea unei străine: noi dispunem de o imaginație activă. Frecvent dezbrăcăm din priviri orice femeie, așa cum o și îmbrăcăm ca să vedem dacă se conformează idealului nostru feminin. Hea era așadar o tipă pe care alte femei o ignorau, dar pe care fiecare bărbat o dorea. Noi îi vedeam potențialul.

Când Hea a ajuns la noi, Herbal și cu mine am întâmpinat-o cu ochii congestionați, nerași și târșâindu-ne picioarele. Dieta somnului își făcea simțite efectele. Pentru început am lăsat la o parte manierele și maturitatea. Am dus-o în camera lui Herbal, am așezat-o pe podea și pentru o oră ne-am pierdut timpul cu jocuri video la X-Box ca să nu adormim.

Când a sunat iarăși soneria, m-am dus să deschid și am găsit-o în prag pe Isabel.

– Dansam cu niște prietene la Barfly, mi-a spus ea încrețindu-și nasul. Așa că, fiind prin apropiere, mi-am zis să trec pe aici.

– Știi că urăsc vizitele neanunțate. Întotdeauna le spuneam tipelor mele să sune înainte de a veni, tocmai pentru a evita situațiile de acest gen. Am oftat și i-am dat drumul înăuntru. Mi se părea o mitocănie să îi închid ușa în nas. Dar cred că mă bucur să te văd.

Am dus-o în camera lui Herbal și am făcut prezentările. Isabel s-a așezat pe podea alături de Hea. Îi fusese stârnită curiozitatea. A măsurat-o pe Hea de sus până jos, apoi a întrebat:

– Cum de îl cunoști pe Style?

Aveam sentimentul că nu era o vizită întâmplătoare, ci un atac premeditat. Așa că le-am lăsat singure în cameră și m-am dus după Mystery. Eram prea obosit pentru scene dramatice.

– Amice, sunt ruinat. Isabel și Hea s-au luat la bătaie. Cum scap de una dintre ele?

– Am o idee mai bună, răspunse Mystery. Ar trebui să le faci să joace în trei.

– Glumești.

– Nu. Unul dintre elevii mei îmi povestea despre o tehnică folosită de el ca să inițieze un joc în trei. Merită să încerci. Propune un masaj nevinovat în trei. Vezi ce se întâmplă.

– Pare un joc de noroc.

Nu mai aveam chef de un dezastru asemănător incidentului din cada de baie.

– Nu e joc de noroc. Îți asumi un risc. Jocul de noroc este complet aleatoriu; un risc este calculat. Dacă două tipe sunt acasă la tine, te ascultă și îți oferă indicii de atracție, șansele sunt de partea ta.

Mystery putea fi foarte persuasiv. De-a lungul întregului proces de învățare a seducției încercasem diverse haine și comportamente despre care credeam că mi se potrivesc. Unele au funcționat, așa că le-am

păstrat; altele nu, aşa că le-am abandonat. Am decis să risc. Eram dispus să risc pierderea celor două tipe.

M-am târât înapoi în camera lui Herbal.

– Hei, prieteni, am rostit eu printre căscaturi. Trebuie să vă arăt filmele făcute de mine şi de Mystery. Sunt hilare.

Inspirat de filmul făcut cu Carly şi Caroline în Montreal, Mystery începuse să filmeze călătoriile şi aventurile noastre, pe care le edita apoi în filmuleţe amuzante de zece minute.

Le-am dus pe fete în camera mea. Acolo nu aveam scaune, evident, ci doar un pat unde ne-am aşezat cu toţii şi le-am pus un film făcut de Mystery în urma călătoriei noastre în Australia.

Când filmul s-a terminat, mi-am luat inima în dinţi şi mi-am asumat riscul.

– Tocmai am experimentat cel mai uimitor lucru, le-am spus eu fetelor. M-am dus în San Diego şi am petrecut ceva timp cu prietenul meu Steve P., care e guru şi şaman. Iar el i-a pus pe doi dintre elevii săi să exerseze ceea ce el numeşte masaj dual inductiv. Mâinile lor îmi arătau spatele într-o sincronizare perfectă. Şi pentru că mintea conştientă nu poate procesa toate acele mişcări, ea se deconectează şi atunci ai impresia că te masează mii de mâini. A fost uluitor.

Dacă descrii orice cu entuziasm şi coerenţă, oamenii vor dori să încerce, mai ales dacă nu le dai ocazia să spună nu.

– Aşază-te pe burtă, i-am cerut lui Isabel.

Cum ea era probabil tipa cea mai geloasă, știam că trebuie să o masez prima. Am îngenuncheat în dreapta ei și am postat-o pe Hea în stânga, spunându-i să-mi imite mișcările cu exactitate.

După ce am terminat, mi-am scos cămașa și m-am așezat pe burtă. Fetele s-au așezat de o parte și de alta a spatelui meu și au început să mă maseze, ezitant la început, apoi cu mai multă putere. În vreme ce stăteau aplecate peste mine, cu mâinile trasând cercuri în jurul claviculelor mele, am simțit cum se schimbă atmosfera energetică din încăpere. Natura sexuală a situației începea să le copleșească, dacă nu cumva chiar se întâmplase asta.

Poate că ideea avea să funcționeze.

Când a venit rândul lui Hea, ea și-a scos bluza și s-a așezat pe burtă. De data asta am făcut un masaj mai erotic, frecându-i interiorul coapselor și partea laterală a sânilor.

După masaj, Hea a rămas întinsă pe burtă, în vreme ce eu și Isabel am îngenuncheat deasupra ei. Venise clipa decisivă. Trebuia să urc situația la alt nivel.

Eram atât de nervos, că mâna a început să-mi tremure, la fel ca în timpul prânzului dezastruos din liceu cu Elisa. Am tras-o aproape de mine pe Isabel și am început să îi pipăi fața. În vreme ce ne sărutam, ne-am coborât trupurile până ce practic am ajuns să ne întindem peste Hea, care era acum prinsă sub noi. Apoi am întors chipul lui Hea spre mine și am început să o sărut. Mi-a răspuns. Mergea.

Am atras-o cu blândețe și pe Isabel. Odată ce buzele fetelor s-au întâlnit, în cameră a explodat tot acel balon de energie sexuală ce se umflase în timpul ședinței de masaj. Au început să se mângâie peste tot, ca și cum ar fi vrut să facă asta încă de la început. Numai că nu așa stătuseră lucrurile. Cu mai puțin de o oră înainte erau doar două rivale de moarte. Nu înțelegeam, dar nici nu era nevoie.

Hea i-a scos bluza lui Isabel și amândoi am început să-i sugem sfârcurile. I-am dat jos pantalonii și am început să-i lingem coapsele până ce spatele ei s-a arcuit. Am tras de chiloții lui Isabel în vreme ce Hea s-a strecurat în spatele meu și s-a apucat să-mi desfacă pantalonii.

Desfăcându-mi nasturele de sus, pentru a o ajuta, m-am uitat la ceas. Ora două dimineața. Mi-a stat inima în loc. Trecuseră patru ore de la ultimul meu pui de somn. Nu puteam să mă duc la culcare în miezul primei partide în trei din viața mea. Dar dacă nu o făceam, ultimele patru zile de privare de somn ar fi fost irosite în van.

- Hei, le-am spus eu. Urăsc chestia asta, dar trebuie să-mi fac chiar acum somnul de douăzeci de minute. Puteți să-mi urmați exemplul dacă vreți.

Cu Isabel de o parte și Hea de cealaltă, am adormit instantaneu. Am visat că străzile erau cursuri de apă și eu înotam printre ele. Când s-a declanșat alarma le-am tras pe fete lângă mine și am reînceput joaca.

De această dată însă, Isabel s-a tras deoparte și ne-a spus:

– Chestia asta e bizară.

– Total bizară, am replicat eu. Mă gândeam la același lucru. Dar e o experiență nouă, așa că o să merg până la capăt.

Ea a dat din cap și a zâmbit, după care mi-a scos boxerii. Ambele tipe m-au înconjurat cu brațele, iar eu m-am lăsat pe spate și le-am privit. Voiam să memorez acea imagine pentru a-mi fi de folos în viitor.

În orice caz, când Hea a început să-mi facă sex oral, am sesizat cum corpul lui Isabel se crispează. Mi-am amintit ceva spus de Rick H. despre partide în trei cu ocazia seminarului lui David D'Angelo: experiența trebuie să se raporteze la plăcerea prietenei tale, nu la plăcerea ta. Ea trebuie să fie câinele-călăuză – cum s-a exprimat el –, iar obiectivul tău principal este să te asiguri că ea se simte mereu bine și confortabil.

– Chestia asta te deranjează? am întrebat „câinele-călăuză".

– Puțin.

Am împins cu blândețe capul lui Hea în sus și am rămas așa împreună, vorbind și mângâindu-ne, până la următorul meu pui de somn. În acea noapte nu am făcut sex cu Hea: știam că Isabel nu ar fi putut suporta să mă vadă în interiorul altei femei. Și așa situația însemnase un pas imens pentru ea.

În noaptea următoare eram și mai epuizat. Herbal și cu mine ședeam în living și urmăream filmul *Dangerous Liaisons*[1] ca să rămânem treji, dar alunecam

[1] *Legături periculoase* (n. tr.).

mereu în vise care durau câteva fracțiuni de secundă. Astfel de evenimente sunt denumite microsomn: trupurile noastre aveau nevoie de odihnă atât de mult, încât alunecau în somn de câte ori nu le acordam atenție.

– Ideea asta cu dieta somnului a fost groaznică, i-am spus lui Herbal.

– Ai răbdare, mă sfătui el. O să-și dovedească eficacitatea pe termen lung.

Cumpărasem mai multe flacoane cu vitamine pentru stimularea sistemului imunitar, dar uitam mereu pe care o începusem. Din fericire, în curând avea să vină Nadia. O altă relație de lungă durată, bibliotecara sexy pe care o cunoscusem în timpul experimentelor mele anterioare. A apărut după ce se dusese la un spectacol Suicide Girls la Knitting Factory, însoțită de o tipă pe nume Barbara, ale cărei bucle negre îmi aminteau de Bettie Page.

Le-am turnat ceva de băut și ne-am așezat împreună pe canapea. Deși Barbara avea prieten, am observat ce ocheade arunca spre Nadia. Părea să se fi îndrăgostit de ea. Așa că mi-am zis că apăruse ocazia perfectă de a o lăsa să se desfășoare.

M-am scuzat pentru puiul meu de somn – am visat că eram legat, gol-pușcă, pe un câmp nesfârșit, acoperit cu zăpadă – apoi le-am chemat în camera mea ca să se uite la filme. După aceea, am inițiat ședința de masaj dual. Spre surprinderea mea, chestia a funcționat din nou. Din momentul în care au început să se sărute, fetele s-au devorat reciproc, la fel ca Isabel

și Hea. Așadar nu fusese un simplu accident norocos cu o seară înainte.

Spre deosebire de Isabel, Nadia era un „câine-călăuză" care nu suferea de gelozie. Când am regulat-o pe Nadia, Barbara a îngenuncheat în spatele meu și mi-a lins coaiele. Voiam să aștept ca s-o regulez și pe Barbara, dar n-a fost să fie. Ce mi se întâmpla îmi depășea și cele mai mari așteptări, așa că m-am pierdut. Nu m-am mai putut ține. Iar cu Barbara n-am ajuns să fac sex niciodată.

În astfel de situații, artiștii seducției spun că ai o problemă de calitate.

În ultimul an și jumătate petrecusem o groază de timp lucrând la aspectul meu, la nivelul energetic, la atitudine și la starea mea de spirit. Acum, când toate aceste calități erau la nivelul lor minim – când arătam și mă simțeam ca dracu' –, am petrecut cele mai decadente două zile din punct de vedere sexual din viața mea. Din toată întâmplarea se desprindea o învățătură: cu cât te străduiești mai puțin, cu atât te descurci mai bine.

Ziua următoare, Herbal și cu mine ședeam în living având un castron cu cuburi de gheață, pe care le frecam de noi la fiecare câteva minute astfel încât șocul termic să ne ajute să rămânem lucizi. Procesul de ajustare la dieta somnului se dovedea mai dificil decât ne imaginasem noi. Am început să cred că ne pierdeam timpul. În definitiv, dieta aceasta nu fusese demonstrată din punct de vedere științific.

– Ar fi bine să existe o lumină mare la capătul acestui tunel, i-am zis eu lui Herbal. Noi vrem să găsim comoara de la capătul curcubeului. Și nici măcar nu știm dacă este acolo sau dacă acest curcubeu are vreun capăt.

Herbal părea șocat; îl trezisem dintr-un microsomn.

– Am avut un vis despre viermi din gumilastic, mormăi el. Cineva ciopârțea urși de gumilastic pentru a face viermi din ele.

După alte două cicluri de somn, a început să mă doară capul și ochii au refuzat să mi se deschidă mai mult decât pe jumătate. Am făcut o baie în apă rece, ne-am plesnit peste față, ne-am alergat reciproc în jurul livingului cu mături. Nimic nu funcționa.

Când mi-am plimbat limba peste dinți ca să îmi simt aparatul dentar, mi-am dat seama că trecusem dincolo de orice rațiune. Nu mai purtasem aparat dentar din gimnaziu.

– Eu o să mă culc, a zis în cele din urmă Herbal.

– Nu se poate. Dacă tu te culci, eu nu voi reuși de unul singur.

– Ai grijă la scobitori, mă avertiză el.

Începusem amândoi să o luăm razna. El tocmai avusese un microsomn. Visele și realitatea se întrepătrundeau perfect.

– Hai să încercăm să mai rezistăm măcar un ciclu, am rostit eu.

Dar după următorul pui de somn de douăzeci de minute, nu l-am mai putut da jos din pat pe Herbal. A refuzat chiar să mai deschidă ochii. Nu puteam

continua pe cont propriu, așa că m-am târât la etaj și am picat în cel mai dulce somn din viața mea. Deși eșuasem cu experimentul meu, cel puțin atinsesem un nou nivel în cadrul jocului.

Știu că ar trebui să manifest umilință în privința masajului de inducție duală și să pretind că a fost doar un alt pas pe cărarea spre degradare morală. Însă descoperirea secretului partidelor în trei semăna cu găsirea pietrei filozofale a seducției. Odată cu dezvoltarea și împărtășirea schemei masajului dual, artiștii din întreaga lume au început să facă partide în trei. Ca și cum s-ar fi depășit o barieră sportivă. Masajul de inducție duală avea în cele din urmă să-mi asigure pentru al doilea an consecutiv prima poziție în topul artiștilor seducției întocmit de Thundercat.

Proiectul Hollywood devenise deja un succes.

Capitolul 3

Atunci a apărut Tyler Durden.

Arăta ca și cum se dăduse cu spray bronzant.

– Știu că nu am făcut o impresie bună în L.A., a zis el.

Mi-a strâns mâna, ba chiar s-a uitat în ochii mei pentru o fracțiune de secundă.

Purta o cămașă alb cu negru, cu capete de sfoară atârnând de coșul pieptului, ca un corset. Nu era înfumurare; era genul de cămașă pe care mi-aș fi cumpărat-o și eu.

– Inteligența socială nu a reprezentat ceva ușor pentru mine, continuă el. Cred că încerca să își ceară scuze. Încă lucrez la chestia asta. Când deviez, pot da impresia de egocentric. Nu e bine. Presupun că ar trebui să fiu mai bine utilat ca să învăț cum să șarjez tipi, așa cum spune Mystery.

Pentru el asta însemna o umilință. Organizase zeci de seminarii de la ultima noastră întâlnire, iar eu îi

urmărisem online progresele. Elevii spuneau că acum rivaliza cu Mystery la capitolul agățări reușite. Eram dispus să-i acord o a doua șansă: poate că muncise cu adevărat la propria persoană. În definitiv aceasta era ideea susținută de întreaga comunitate. De vreme ce ne duceam amândoi în Las Vegas pentru a fi aripi la un seminar al lui Mystery, abia așteptam să văd dacă poveștile despre reușitele lui pe teren erau adevărate.

Tyler își puse geanta pe umăr și se duse în camera lui Papa. Cu nou-descoperita pasiune pentru afaceri a acestuia și strădania lui Tyler Durden de a deveni cel mai bun artist al seducției din comunitate, cei doi făceau o echipă perfectă.

În casa noastră se găseau acum cei mai buni artiști ai seducției din întreg jocul. Evident, din câte îmi aminteam, Tyler Durden nu fusese niciodată aprobat ca rezident. Nu mai exista spațiu acolo pentru încă o persoană. Însă Papa își asumase răspunderea de a-l invita, transformând una din toaletele din dormitorul lui într-un dormitor suplimentar prin așezarea unei saltele pe podea.

Încă nu aveam mobilă. Doar o colecție de cincizeci de pernițe pe care le cumpărasem ca să acoperim ringul de dans. În acea noapte, Playboy și-a potrivit proiectorul ca să ne arate filme pe tavan și am stat cu toții pe pernițe pe podea și am urmărit *Carnal Knowledge*.

După aceea, Tyler Durden s-a întors spre mine și mi-a spus:

– Arhiva ta mi-a influențat enorm jocul.

Mesajele mele fuseseră compilate într-un fișier text imens care fusese postat online împreună cu arhivele lui Mystery și Ross Jeffries.

– Am luat de acolo o groază din cele mai bune chestii ale mele, a continuat Durden.

Era greu să porți o conversație cu Tyler. Când nu participa la joc, vorbea doar despre el.

– Am experimentat ideea de a le spune oamenilor pe teren că eu sunt tu, zise Tyler.

– Cum adică?

– Le spun că sunt Neil Strauss și că scriu pentru *Rolling Stone*.

– Și ai rezultate?

Ideea că nemernicul ăsta mic se dădea drept mine în fața oamenilor îmi întorcea stomacul pe dos, dar am încercat să par nonșalant.

– Depinde. Uneori cred că mint. Alteori tipele zic imediat: „O, Doamne, ar trebui să ieșim împreună!" Altor tipe este periculos să le spui rahatul ăsta, pentru că încep să te creadă lăudăros.

– Să-ți spun ceva. Scriu de mai bine de zece ani și chestia asta nu mi-a adus niciodată vreo partidă de sex. Scriitorii nu sunt sexy sau la modă. Nu ai nimic de câștigat din punct de vedere social dacă ieși în lume cu un scriitor. Cel puțin asta a fost experiența mea. De ce crezi că m-am alăturat comunității? Dar sunt flatat că ai încercat.

În acel weekend, Tyler Durden, Mystery și cu mine am plecat la Las Vegas. Papa rezervase zece elevi pentru Mystery, ceea ce însemna destul de bine

pentru un seminar menit unui grup de șase persoane. I-am dus la Hard Rock Casino. În general, în prima noapte, elevii îi urmăresc pe instructori la lucru.

Ca artist al seducției, Tyler Durden se perfecționase radical față de ultima dată când îl văzusem în Los Angeles, unde nu a vorbit cu nici o femeie. Când l-am observat șarjând la o petrecere de absolvente, m-am apropiat ca să ascult. El vorbea despre Mystery.

– Îl vedeți pe tipul ăla înalt cu joben? îi întreba el. Are nevoie de multă atenție, altfel le spune oamenilor lucruri jignitoare doar ca să le atragă atenția. Așadar creați-i o stare de bună dispoziție, pentru că are nevoie de ajutor.

Durden trăda jocul lui Mystery, neutralizându-i cosultele.

– Îi place să facă numere de iluzionism pentru ca oamenii să-l accepte, continuă el. Așa că fiți drăguțe și pretindeți că sunteți emoționate. Tipul se duce la o groază de petreceri pentru copii.

Acum neutraliza schemele lui Mystery de demonstrare a valorii.

După ce Tyler Durden a părăsit grupul, l-am întrebat ce face.

– Papa și cu mine am dezvoltat o mulțime de tehnici noi ca să vă scoatem pe tine și pe Mystery din joc, mi-a replicat el.

– Și despre mine ce spui? l-am întrebat, prefăcându-mă că nu eram afectat.

Tyler Durden a început să râdă.

– Spunem: Uite-l pe Style. De fapt are patruzeci şi cinci de ani, dar pare destul de tânăr. E atât de drăguţ! E ca un Elmer Fudd mai mic.

M-am holbat la el. Făcea pe MAG-ul cu propriii colegi artişti. Era diabolic.

– Şi tu poţi face asta, zise Tyler. Poţi spune că arăt ca Băiatul-gogoaşă din Pillsbury.

Mi-am stăpânit dezgustul şi m-am întrebat: „Ce ar face Tom Cruise?"

– Dar eu nu vreau să fac asta, omule, i-am replicat păstrându-mi calmul şi zâmbindu-i larg, ca şi cum totul mi se părea extrem de amuzant. Aici e diferenţa dintre noi doi: mie îmi place să mă înconjor de oameni care sunt mai buni ca mine, pentru că mă bucur să fiu provocat şi stârnit. Tu însă vrei să devii cea mai bună persoană dintr-o încăpere, eliminându-i pe toţi cei care sunt mai buni ca tine.

– Mda, poate că ai dreptate, zise el.

Ulterior mi-am dat seama că aveam doar pe jumătate dreptate. Lui Tyler Durden îi plăcea să-şi elimine competitorii, dar nu înainte de a-i stoarce de toate informaţiile utile pe care aceştia le deţineau.

În restul weekendului, de câte ori vorbeam cu o persoană, bărbat sau femeie, Tyler Durden se apropia de mine, ascultându-mă cu mare atenţie. Îl şi vedeam gândind şi încercând să descopere regulile şi tiparele din spatele tuturor spuselor mele care mă păstrau în centrul atenţiei într-un grup. Îmi studiase arhiva. Îmi studia personalitatea. Curând avea să ştie fără doar şi poate mai multe ca mine despre propria

mea persoană. Iar atunci, la fel ca în cazul MAG-ilor din Leicester Square, avea să mă oripileze cu propriile mele cuvinte și maniere.

Spre dimineață am zărit două tipe stând la bar în Peacock Lounge: o brunetă înaltă, deșirată, cu ochelari și cu niște sâni falși incredibil de mari, și o blondă scundă cu o beretă albă și un corp mic, îndesat și plin de curbe.

– Blonda aia e vedetă porno, zise Mystery. El era expertul. Se numește Faith. E a ta.

În ciuda perioadei de un an și jumătate petrecută în comunitate și a faptului că se presupunea că sunt cel mai bun, eram încă intimidat de femeile frumoase. Sinele meu din perioada de novice amenința mereu să reînvie, șoptindu-mi că tot ce învățasem era o greșeală, că mă închinam unor zei falși, ca toată vorbăraia asta despre joc nu însemna decât masturbare mentală.

Însă mi-am făcut curaj să abordez ținta, doar ca să dovedesc că acea voce de novice din capul meu se înșela. Imediat ce am deschis gura mi-am intrat în rol.

Am deschis cu prietena geloasă.

Mi-am dat singur o limită de timp.

Am cosultat ținta în privința vocii ei răgușite.

Am făcut testul celui mai bun prieten.

Zâmbete în formă de C versus zâmbete în formă de U.

Experimentul ESP.

– Ce multe pot învăța de la tine, zise Faith.

– Te iubim, gânguri prietena ei deșirată.

Îmi mâncau din palmă. Sunt un Elmer Fudd care face teste de rahat concepute de mine, iar tipele astea două, ale căror țâțe adunate cântăreau mai mult decât mine, mă priveau vrăjite. Nu aveam de ce să mă tem. Nici un alt tip nu dispunea de asemenea instrumente.

Trebuia să ucid novicele din mine. Când avea să moară?

I-am făcut semn lui Mystery să se ocupe de obstacol. După ce el s-a așezat lângă brunetă, am revenit la rolul meu.

Schimbarea evolutivă a fazei.

Adulmecarea.

Trasul de păr.

Mușcarea brațului.

Mușcarea gâtului.

– Cum te evaluezi din punctul de vedere al săruturilor pe o scară de la 1 la 10?

Brusc, Faith sări de pe scaun.

– Sunt prea excitată. Trebuie să plec.

Nu-mi dădeam seama dacă îmi oferea doar o scuză pentru că făcusem o greșeală la un moment dat sau dacă eram cu adevărat așa de bun.

Am abordat un alt grup apropiat – două tipe hippy pe o bancă – și am intrat instantaneu în joc. După zece minute de discuție, Faith s-a întors, m-a luat de mână și mi-a zis:

– Hai să mergem la toaletă.

Am intrat în toaleta dinspre Peacock Lounge, unde ea a coborât capacul closetului și m-a așezat pe el. În vreme ce îmi deschidea pantalonii, mi-a spus:

– Mă exciți enorm, intelectual și sexual.

– Știu.

– De unde?

– Am simțit toată noaptea legătura dintre noi. Chiar și atunci când vorbeam cu celelalte două fete te-am surprins privindu-mă.

S-a lăsat în jos, și-a pus mâna peste generatorul meu de copii, bleg acum, și și-a coborât gura peste el. Nu mi se întărea. Eram copleșit.

M-am ridicat și am împins-o cu forță în perete. Mi-am pus palmele în jurul gâtului ei și am strâns-o bine, așa cum îl văzusem pe Sin în vremea când eram încă un novice. Apoi i-am dat chiloții jos, am așezat-o pe capacul de toaletă, i-am băgat un deget în sex și m-am lăsat cu totul peste ea. Tipa și-a arcuit spatele, a dat din gene și a gemut, ca și cum era pe punctul de a avea orgasm, însă brusc a schimbat pozițiile și m-a luat iarăși în stăpânire.

– Vreau să ejaculezi în gura mea, mi-a spus.

Continua să nu mi se scoale. Nu mi se mai întâmplase așa ceva. Vreau să spun că acum, amintindu-mi scena, sunt tare ca piatra.

– Vreau să fiu înăuntrul tău, i-am spus, într-un ultim efort de a mă excita.

S-a ridicat și s-a întors cu spatele. Am scos un prezervativ din buzunar și m-am gândit la toate femeile frumoase pe care le abordasem în acea noapte. Începuse să dea rezultate. S-a așezat peste mine, cu spatele lipit de stomacul meu, adică cea mai proastă poziție pentru ca o sculă semisculată să intre unde

trebuie. Imediat ce am ajuns parțial în ea, scula mi s-a înmuiat din nou. Nu-mi dădeam seama dacă de vină erau cele două whisky-uri și coca-cola băute în acea noapte, lipsa preludiului, factorul intimidant că eram cu o vedetă porno sau faptul că mă masturbasem mai devreme.

Când am ieșit din toaletă, cel puțin o jumătate dintre elevi stăteau așteptând raportul. Una din tipele hippy cu care discutasem mai devreme s-a dus la budă și a ieșit de acolo cu prezervativul meu într-un șervețel. Evident că îl abandonasem pe podea, iar tipa s-a simțit obligată să îl arate tuturor. Toți sărbătoreau ceva care de fapt nu se întâmplase.

Nu m-am mai putut uita în ochii lui Faith. Îmi construisem singur imaginea unui tip misterios, fascinant și puternic sexual. În clipa adevărului însă, eșafodajul de minciuni se spulberase, dezvăluind un biet slăbănog chel, cu o puță bleagă.

Capitolul 4

În ultima noapte a seminarului din Las Vegas, Tyler Durden a agățat o hostesă în Hard Rock Cafe. O chema Stacy. Era o blondă cu aspect de vampir, care asculta muzică new metal. Când i s-a terminat tura, Stacy s-a întâlnit cu noi în cazinou și și-a adus și colega de cameră, Tammy, o frumusețe discretă, un pic cam durdulie și lăsând în urmă o dâră de Grape Bubblicious.

Eram îmbrăcat într-un costum ridicol din piele de șarpe; Mystery purta un joben, ochelari de pilot, bocanci cu talpă de zece centimetri, pantaloni negri din latex și un tricou negru cu un desen roșu pe el, pe care se putea citi „Mystery". Arăta ca un monstru, chiar și pentru un oraș ca Vegas.

În decurs de câteva minute, Tyler Durden făcea pe MAG-ul față de Stacy în privința lui Mystery.

– Poartă semnele alea ciudate și oamenii râd de el. Mereu îi zic că nu are nevoie de așa ceva pentru a fi acceptat.

Elevii s-au răspândit prin încăpere ca să vorbească cu femei, iar eu m-am sprijinit de bar ca să-i observ. După un timp, Stacy s-a așezat lângă mine. Mă urmărise cum conduc seminarul și devenise interesată (condu bărbatul și vei conduce femeia). În vreme ce vorbeam, a păstrat contactul vizual cu mine. S-a jucat cu părul ei. A căutat pretexte ca să-mi atingă brațul. S-a aplecat spre mine când eu m-am lăsat pe spate. Toate indiciile erau prezente. Simțeam aerul din jurul nostru vibrând, așa cum se întâmplă mereu când apare posibilitatea unui sărut.

Știam că era o greșeală. Era tipa lui Tyler Durden. Există un cod deontologic al artiștilor seducției: primul care abordează un grup are dreptul să se joace cu ținta până când aceasta cedează sau el renunță. Totodată însă, un artist nu face pe MAG-ul cu aripa lui. Dacă Tyler Durden le spunea fetelor că eu sunt Elmer Fudd, atunci Elmer Fudd avea să-i vâneze iepurele.

I-am mângâiat părul. Mi-a zâmbit.

I-ar fi plăcut să mă sărute?

I-ar fi plăcut.

Ne-am sărutat.

Apoi, cu coada ochiului, am zărit o claie de păr blond-portocaliu. Era Domnul Mare Ștangă. Și era ofticat.

– Vino cu mine, a rostit el, apucând-o pe Stacy de braț.

Am dat să-mi cer scuze. Făcusem o greșeală și știam asta. Însă atunci când între tine și o tipă apare

o legătură pasională, rațiunea se duce naibii și este înlocuită de instinct. O dădusem în bară. Desigur, tipul căuta să mă domine. Dar un rău nu se îndreaptă tot prin rău. Mă simțeam ca naiba.

În orice caz, consolarea mea se găsea la doar câțiva pași depărtare. Tyler a dus-o pe Stacy în camera noastră de hotel, lăsând-o în urmă pe colega ei de cameră, Tammy. În cinci minute ne mângâiam reciproc. Nu-mi venea să cred cât de ușor era. Tammy era a șasea tipă cu care aveam o relație în acel weekend.

Între timp, Mystery agățase o dansatoare sumar îmbrăcată pe nume Angelica, care, după estimările lui, era de nota 10,5. Așa că am decis să lăsăm baltă seminarul – era ora două dimineața și oricum ceea ce se făcuse până atunci merita banii cu vârf și îndesat – și să ne ducem noile noastre prietene la clubul Dre's.

În timp ce ne îndreptam spre stația de taxi, Mystery se opri și se privi în vitrina cazinoului.

– Când învingi te simți bine, zise el zâmbind propriei reflecții, care îi răspunse la fel din oglinda de sticlă.

În taxi, Angelica se așeză în poala lui Mystery, cu fața la el și cu fusta peste genunchii lui. Cei doi începură să se mângâie înainte chiar ca taxiul să iasă din parcare. Ea își mușcă buza înainte de a începe sărutările. Gemea ușor de fiecare dată când li se despărțeau buzele. Se apucă să sugă în mod repetat degetul lui arătător. Făcea un spectacol pentru el, pentru noi, pentru oamenii mai puțin atrăgători de afară, pentru Dumnezeu din ceruri. Toți cei pe lângă care

treceam strigau și fluierau după perechea încremenită în sărut. Ca răspuns, ea își arcui spatele și își dădu chiloții albi într-o parte, expunând un petic de păr pubian tuns în formă de lacrimă perfectă. Mystery își băgă un deget în interiorul ei. Obținuse confirmarea. Și ea obținuse confirmarea. Își confirmau valabilitatea unul altuia. Formau o pereche perfectă, complet insensibilă la lumea din jur.

La ora cinci dimineața, după ce Angelica a plecat spre Los Angeles, Mystery, Tammy și cu mine am luat un taxi spre camera de hotel pe care o împărțeam cu Tyler Durden la Luxor. M-am prăbușit pe pat cu Tammy și am început să ne mângâiem. Mystery s-a așezat pe canapeaua alăturată. Tyler ședea pe un fotoliu, ținând-o pe Stacy în poală.

Tammy și-a scos bluza și sutienul, apoi mi-a dat jos pantalonii. Și-a înfășurat palma în jurul organului meu și a început să o plimbe în sus și în jos, răsucind în același timp încheietura mâinii. Gura i s-a alăturat în curând palmei. De această dată echipamentul cu care eram înzestrat a funcționat fără probleme. Cred că ceva din combinația whisky, vedete porno și toalete publice însemna cam mult chiar și pentru mine.

Tammy și-a scos chiloții, iar eu am băgat mâna în buzunarul pantalonilor și am luat un prezervativ. După un minut de sex, m-am oprit. Băieții erau și ei acolo. Mă urmăreau sau poate că încercau să nu se uite. Habar n-aveam; îmi era prea teamă să-i privesc. Nu făcusem niciodată sex cu alți tipi de față, darămite cu niște artiști ai seducției.

Tammy părea să nu aibă nici o problemă. O admiram pentru asta. Totuși, am ridicat-o de pe pat, am dus-o la duș și am dat drumul la apă. Am presat-o de ușa dușului, zdrobindu-i sânii de sticlă, și am pătruns-o pe la spate. După circa cinci minute de pompare, ușa camerei s-a deschis brusc și s-a văzut sclipirea unui bliț. Mystery, Tyler Durden și Stacy stăteau în cadrul ușii și făceau poze.

În acea clipă mi-am zis: „Acum au cu ce să mă șantajeze." Abia mai târziu mi-am dat seama că pentru ei era o amintire a perioadei petrecute în Las Vegas. Ca și în cazul articolului din *New York Times*, eram singurul îngrijorat în privința expunerii publice. Toți ceilalți pur și simplu se distrau pe socoteala prietenilor. Trebuia să îmi intre bine în scăfârlie că tipilor ăstora nu le păsa de scriitorul Neil Strauss. Erau atât de absorbiți de comunitate, încât nimic din afara ei nu avea importanță sau nu părea adevărat. Ziarele contau pentru ei doar dacă publicau vreun articol științific referitor la obiceiurile de împerechere ale animalelor. Dacă se petrecea vreun dezastru undeva în lume, profitau și trăiau fiecare clipă la maximum, deoarece nu se știe niciodată ce va mai fi.

După aceea, fetele ne-au invitat la ele pentru micul dejun. Ne-am făcut bagajele și am plecat către apartamentul lor unde am mâncat cea mai bună omletă cu șuncă din viața mea. Tyler Durden și Mystery s-au așezat pe canapea și s-au apucat să discute deschis despre afacerea lor cu seducția: îmi dădeam seama că își stabileau teritoriile. Mystery îi tot spunea lui Tyler

„fost elev"; Tyler Durden avea impresia că își depășise maestrul și oferea acum o metodă de seducție cu totul nouă și originală.

Soarele era deja sus pe cer, iar eu nu aveam chef să discut despre seducție când aveam lângă mine o femeie adevărată cu care mă puteam regula. Așa că Tammy m-a dus în camera ei și mi-a oferit o partidă de sex oral, după care am dormit două ore înainte de a lua avionul spre casă.

Ceva legat de patul ei – modul în care umplea camera, albul imaculat și moliciunea cearceafurilor, acuratețea cu care erau îmbrăcate saltelele – mă vrăjea. Dintotdeauna am iubit dormitoarele femeilor: sunt moi și miros dulce, așa cum trebuie să fie în rai.

Capitolul 5

Mystery și Tyler Durden plecau din Vegas abia pe seară, așa că au rămas cu fetele, iar eu am luat singur un taxi spre aeroport. Pe drumul spre casă am avut un vis:

Agăț o femeie și o însoțesc spre casă. Ea mă duce în camera ei, iar eu mă chinui să rezist ore întregi. Întreaga noapte e un joc de du-te-vino, supunere – rezistență. În cele din urmă, renunț și adorm.

Dimineața, stau pe canapeaua din livingul femeii. Colega ei de apartament, o tipă de origine latină, cu buzele rujate intens, vine la mine și îmi spune: „Îmi pare rău, colega mea nu mai iese din cameră, dar poți fi cu mine, dacă vrei."

Se așază pe canapea și își desface picioarele în aer. Nu poartă nimic mai jos de talie. Își repetă oferta. O accept.

Rujul ei de buze mi se întinde pe față în vreme ce ne sărutăm și ne mângâiem. Dar când ajungem la sex,

deşi scula mea pare tare, nu e rigidă. Am senzaţia că încerc să înfig în tipă un baton de ciocolată topită.

După aceea apare şi ţinta iniţială. Aşa îi spun eu în vis: ţinta mea. Încerc să-mi şterg rujul de pe buze în timp ce vorbim. O aud pe colega ei râzând de undeva din spatele meu. Ştiu că tocmai am picat la un test programat prin înşelarea tipei care m-a adus acasă la ea. Acum nu mă va mai plăcea niciodată, pentru că ştie cum sunt în realitate.

În aceeaşi noapte, tipele dau o petrecere. Mystery se dă la ţinta mea. Îi oferă o telecomandă de garaj drept cadou. Când nimeni nu se uită, apuc obiectul şi ies de acolo. Tot apăs pe butoane, crezând că undeva se va deschide o uşă, dincolo de care se află un alt cadou, spectaculos, pentru ţintă.

În vreme ce eu cercetez, Mystery vine afară, căutând-o pe tipă. Se dovedeşte că acel cadou face parte dintr-o schemă, o modalitate de a o scoate pe tipă afară în secret. Apăsând pe butoane, îi transmisesem lui un mesaj de chemare. O iau la fugă în mare viteză pe stradă, dar în câteva secunde Mystery mă ajunge din urmă. Are picioare atât de lungi, încât nici nu trebuie să depună foarte mult efort.

„Sunt supărat pe tine pentru că te dai la ţinta mea", îi spun eu.

„Ai avut o şansă cu ea şi nu s-a întâmplat nimic", replică el. „Fereastra ta s-a închis şi acum e rândul meu."

Când m-am trezit, am priceput imediat partea cu testul. Îl ratasem pentru că mă dădusem la ţinta lui

Tyler Durden. Iar după eșecul meu cu vedeta porno, impotența se explica de la sine. Dar nu înțelegeam partea cu Mystery dându-se la ținta mea, dar numai până ce am ajuns acasă și am primit un telefon de la Mystery.

– Sper că nu te superi, dar tocmai i-am dat muie lui Tammy. Mi-a și înghițit sperma.

Undeva în stomacul ei, sperma mea se amesteca acum cu sperma lui Mystery.

– Nu mă supăr, i-am răspuns. Și chiar nu mă deranja. Totul făcea parte din prietenia cu el, o competiție în joacă între artiști. Ține minte doar faptul că eu am fost primul.

Tyler Durden, pe de altă parte, nu vedea lucrurile așa. Pentru el nu era vorba de o competiție în joacă. Pentru el era vorba de viață și de moarte.

Nu avea să mă ierte niciodată pentru că mă dădusem la ținta lui.

Capitolul 6

Scopul îl constituiau femeile; ca rezultat am avut bărbați.

În loc de modele în bikini stând la soare pe lângă piscina din Proiectul Hollywood toată ziua, ne-am trezit cu adolescenți cu coșuri pe față, oameni de afaceri cu ochelari, studenți cu toane, milionari singuratici, actori șomeri, șoferi de taxi frustrați și programatori de computer, o mulțime de programatori de computer. Cu toții intrau pe ușa reședinței ca novici și ieșeau ca participanți la joc.

În fiecare vineri, la sosirea lor, Mystery și Tyler Durden stăteau în fața grămezii de perne din living și îi învățau pe nou-veniți cam aceleași deschideri, aceleași scheme de demonstrare a valorii și le dădeau aceleași sfaturi legate de limbajul trupului. Sâmbăta după-amiaza ieșeau cu toții la cumpărături pe Melrose. Își luau aceiași bocanci cu talpa groasă și cămăși în dungi alb-negru, cu bucăți de sfoară atârnând pe

părţile laterale. Îşi cumpărau aceleaşi inele, lanţuri, pălării şi ochelari de soare. Se duceau la salonul de bronzat.

Tocmai începusem să instruim o adevărată armată.

Noaptea se avântau pe Sunset Strip, ca un roi de viespi. Chiar şi după încheierea seminarului sau atelierului de lucru, elevii continuau să-şi facă veacul prin cluburile de pe Sunset luni de zile după aceea, jucându-şi propriul joc. Îi puteai depista uşor din spate după bocanci şi sforile care le atârnau de cămăşi. Se adunau în haită, vânând grupuri deschise şi trimiţându-şi emisarii ca să le abordeze pe tipe cu de-acum celebrele cuvinte: „Hei, am nevoie de o părere feminină în privinţa unei chestiuni."

Chiar şi în nopţile fără seminarii, tipii de pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de reşedinţa noastră se adunau în living înainte de a ieşi la şarjat. La ora două şi jumătate dimineaţa se întorceau fie însoţiţi de tipe bete din Orange County, chicotind, pe care ei le duceau la jacuzzi, pe terasă, prin toalete sau în livingul cu perne, fie singuri ca să discute cu alţii şarjele lor până în zorii zilei. Nu se mai puteau opri să nu dezbată chestiunea în care intraseră.

– Ştii de ce abilităţile mele sunt mai bune decât ale tuturor prietenilor mei? întrebă Tyler Durden într-o după-amiază, aşezându-se la o masă alăturată de la Mel's. Există un singur nenorocit de motiv.

– Eşti mai sensibil? am zis eu.

– Nu, pentru că eu asaltez! replică el cu un zâmbet triumfător.

Prin „asalt" el înțelegea să asedieze o tipă cu un șir neîntrerupt de replici și de scheme, chiar fără să aștepte răspunsul ei.

– Alaltăieri noapte, tipa voia să plece de lângă mine, iar eu i-am strigat pur și simplu schema în față. S-a întors ca atrasă de o undă tractoare. Nu am nici un respect pentru convențiile sociale: le atac pe toate până le dobor. Trebuie să le asaltezi. Nu există nici o situație în care să nu poți face asta.

– Eu nu le asaltez, am ripostat.

Existau tipi care își făceau rost de prietene asaltându-le până ce acestea cedau și acceptau să se întâlnească cu ei. Dar eu nu eram un vânător. Nu asaltam. Nu făceam decât să ofer tipei ocazia de a mă plăcea, chestie care se întâmpla sau nu. De obicei se întâmpla.

– Pur și simplu forțezi, forțezi, forțezi și este imposibil să nu funcționeze, continuă Tyler Durden. Dacă tipele se înfurie pe mine, îmi schimb tonul vocii, îmi cer scuze și le spun că nu sunt prea bine acomodat din punct de vedere social.

L-am urmărit pe Tyler Durden cum vorbește. Cu toată logoreea lui despre femei, rareori l-am văzut în compania vreuneia.

– Poate că nu am multe relații cu gagicile pentru că nu-mi place sexul oral, zise el în vreme ce ne ridicam de la mesele noastre.

– Să dai sau să primești?

– Ambele.

Atunci mi-am dat seama că Tyler Durden nu intrase în comunitate ca să aibă parte de sex. Nu era motivat de așa ceva. Era motivat de putere.

Motivațiile lui Papa erau mai greu de determinat. Inițial intrase în joc pentru a avea tipe. Când am demarat Proiectul Hollywood visa să își transforme camera într-un sălaș high-tech de sultan, cu haremul aflat la dispoziția lui printr-un simplu apel telefonic. Vorbea despre achiziția unui pat ca un tron, un centru multimedia performant, un bar lângă șemineu și draperii care să atârne din tavan până la podea.

Însă camera lui nu se transformase în așa ceva. Când m-am întors de la Mel's împreună cu Tyler, l-am găsit pe Mystery în dormitorul lui Papa, certându-se.

– Lui Tyler Durden îi dai mai mulți elevi decât mie, spunea Mystery.

– Încerc să fac astfel încât toată lumea să aibă de câștigat, protestă Papa.

Expresia părea mai goală de conținut de fiecare dată când o folosea.

Am privit prin încăpere și am fost șocat. Nu existau piese de mobilier, ci doar saci de dormit și perne întinse pe întreaga suprafață a podelei. Femeile au o expresie pentru astfel de dormitoare: ruinătoare de întâlniri amoroase.

– Cine locuiește aici? am întrebat eu.

– Câțiva tipi RSD[1].

– Câți?

[1] Acronim pentru Real Social Dynamics. A se vedea Glosarul.

– Păi, acum Tyler Durden și Sickboy ocupă toaletele din sala de baie. Iar în cameră dorm trei elevi care participă la instructaj.

– Ei, bine, dacă cineva stă aici mai mult de o lună, trebuie să primească aprobare, așa cum ne-am înțeles la început. Și așa sunt destui tipi în casa asta.

– Excelent, replică Papa.

– Dacă folosesc resursele acestei reședințe, ar trebui să plătească, interveni Mystery.

Papa îl privi cu o expresie tâmpă.

– Nu pot discuta cu tipul ăsta, explodă Mystery spre mine, ridicând mâinile. Stă acolo și se holbează la tine, spunând doar „Excelent". E atât de pasiv!

– Nu e adevărat, ripostă Papa. Crezi că poți face ce vrei cu mine pentru că ți-am fost elev.

Nu-l mai văzusem pe Papa iritat până atunci. Nu devenea zgomos, precum cei mai mulți oameni; în loc de asta, vocea i se îngroșa. Undeva înăuntrul lui se găsea o persoană vie și emotivă care aștepta eliberarea.

Din acea zi, Papa a încetat să mai intre în reședință pe ușa din față. Ca să-l evite pe Mystery, ocolea până în spate și urca scara care ducea la o ușă din camera lui de baie. Oaspeții lui procedau la fel.

Capitolul 7

Tata a murit când aveam patruzeci de ani
Iar eu n-am putut să plâng
Nu pentru că nu l-am iubit
Nu pentru că el n-a încercat
Aș fi plâns pentru lucruri mai mici
Whisky, durere și frumusețe
Dar el merita o lacrimă mai mare
Iar eu nu eram pregătit pentru asta

Versurile se auzeau tare în living. Mystery zăcea pe patul de perne cu computerul pe piept. Îl pusese să cânte întruna melodia „Randall Hunting Knife“ de Guy Clark.

Părea să aibă nevoie de atenție. Așa că m-am dus la el și i-am acordat-o.

– A murit tata, rosti el. Avea o voce plată și calmă. Greu de spus dacă era trist sau nu. Era de așteptat.

S-a petrecut foarte repede. A avut un nou atac, și în dimineața asta, la ora zece, a murit.

M-am așezat lângă el și l-am ascultat. Devenise un observator pasiv al propriei persoane, descompunându-și analitic emoțiile pe care le resimțea.

– E ciudat, chiar dacă eram pregătit pentru deznodământ. Ca atunci când a murit Johnny Cash. Știai că o să se întâmple, dar tot a fost un șoc.

Mystery își urâse tatăl toată viața și îi dorise moartea de nenumărate ori. Acum însă, că se întâmplase, nu știa cum să se mai simtă. Părea confuz pentru că resimțea un pic de tristețe, în ciuda propriei voințe.

– Singurele momente când între noi exista o legătură erau acelea când la televizor apărea o gagică tare. Atunci ne priveam unul pe altul, și apreciam amândoi în tăcere ce vedeam pe ecran.

Câteva zile mai târziu, am găzduit acasă la noi primul Summit anual al artiștilor seducției. Au venit artiști din întreaga lume ca să vorbească, iar câteva sute de Nfcei (Novici frustrați în convalescență) s-au adunat în livingul nostru ca să-i asculte. Evenimentul a fost deschis de colegii noștri Playboy și Xaneus, pe care Papa și Tyler Durden îi pregătiseră să fie instructori.

În vreme ce Playboy discuta despre limbajul trupului, m-am gândit la Belgrad și la primul seminar predat alături de Mystery. Mi i-am amintit pe Exoticoption, pe Sasha sărind în sus pe stradă după prima închidere reușită prin obținerea unei adrese de e-mail, pe Jerry și dezvoltatul lui simț al umorului. Îi iubeam

pe tipii ăia. Îmi păsa de ei. Voiam ca ei să aibă parte de o viață sexuală plină. Luni de zile după Belgrad le-am scris mesaje prin e-mail, verificându-le progresele.

Acum priveam prin living și vedeam nevoie, foame și disperare. Tipi cheli cu barbișoane – versiuni în miniatură sau mult mai mari ale persoanei mele – mi-au cerut să fac poze alături de ei. Tipi arătoși, care puteau lucra ca modele masculine, cereau sfaturi legate de tunsorile care li s-ar potrivi și hainele pe care să le cumpere, după care m-au rugat să facem poze împreună.

Doi frați coreeni – ambii virgini – și-au adus și sora cu ei. Tipa era o tânără de nouăsprezece ani, tăcută, cu ochi mari, sâni modești și o tendință manifestă spre hip-hop. Grație fraților, ea știa totul despre joc. Când tipii o abordau cu replici împăunat-amuzante, ea le replica:

– Nu încerca chestia asta à la David D'Angelo cu mine. Am citit totul.

S-a prezentat ca fiind Min, după care m-a rugat să fac o poză cu ea.

– Sunt o mare admiratoare a mesajelor tale.

– Le-ai citit pe toate? m-am mirat eu, oarecum șocat.

– Mda.

Își mușcă buza.

Pentru prezentarea mea, am adus cinci dintre tipele cu care mă vedeam. Am executat scheme pe ele, apoi le-am folosit pe post de juriu calificat pentru a critica îmbrăcămintea și limbajul trupului arătate de

diverși jucători potențiali din audiență. Am primit ovații la scenă deschisă.

După aceea, m-am așezat pe canapelele noastre sângerii, proaspăt achiziționate, înconjurat de Papa, Tyler Durden și câțiva dintre elevii lor. Discutau filmele făcute de Mystery și de mine cu ocazia agățării lui Caroline și Carly. Cumva Gunwitch pusese mâna pe acel film și îl postase pe internet, distrugând tot ce mai rămăsese întreg din anonimatul meu.

– Este atât de genial, spuse Papa. Tyler Durden a transformat tot ce face Style în știință. Îi spune Stylemogging.

– Asta ce mai înseamnă? întrebă unul dintre elevi.

– Este un gen de control al cadrului, răspunse Tyler Durden.

Un cadru este un termen NLP și definește perspectiva prin care o persoană vede lumea. Cadrul oricui – sau realitatea subiectivă – reprezintă tendința cea mai puternică de dominare a unei interacțiuni.

– Style dispune de toate căile subtile de păstrare a controlului cadrului și de a face oamenii să se califice singuri în fața lui. Se asigură că el rămâne mereu în centrul atenției. Tocmai scriu un mesaj despre asta, continuă Tyler.

– Minunat, am zis eu.

Brusc, Papa, Tyler Durden și elevii izbucniră în râs.

– Asta este unul din lucrurile pe care le faci, zise Papa. Tyler scrie despre chestia asta.

– Ce e? Am spus doar „minunat". Asta deoarece cred că este o idee hilară. Serios vorbesc, abia aștept să citesc.

Izbucniră iarăși cu toții în râs. Era clar că încercam să le impun cadrul meu.

– Vezi? rosti Tyler Durden. Folosești curiozitatea ca pe un cadru ca să obții un raport și să faci persoana din fața ta să-și piardă valoarea socială. Când demonstrezi o astfel de aprobare, devii o autoritate și ceilalți vor să obțină validarea ta. Noi predăm chestia asta.

– Rahat, am ripostat eu. Acum de fiecare dată când spun ceva, oamenii o să creadă că derulez o schemă din Real Social Dynamics.

Râseră iarăși cu toții. Atunci mi-am dat seama că sunt terminat: tot ce scria Tyler Durden nu se referea la ceea ce învățasem în comunitate. Era vorba doar despre mine și despre cine eram eu în realitate. Și chiar dacă îmi înțelesese greșit intențiile – căci era cadrul lui și modul lui de a privi lumea –, îmi descompusese obiceiurile și manierismele. Practic, lua bucăți din personalitatea mea, le denumea și le transforma în scheme. Avea să-mi fure sufletul și să-l răspândească peste întregul Sunset Strip.

Capitolul 8

În ultima zi a evenimentului, Mystery a venit cu o idee: avea să ridice prețul seminariilor lui de la șase sute la o mie cinci sute de dolari. Voia ca Papa să schimbe site-ul web ca să reflecte modificarea.

– Nu are sens, protestă Papa. Piața nu va suporta chestia asta.

Papa ieșea foarte rar în ultima vreme. Prefera să-și petreacă nopțile lucrând la site-ul Real Social Dynamics și la programul internet aferent. De când ne mutasem în reședință, îl văzusem o singură dată cu o femeie.

– E metoda mea, replică Mystery. Oamenii vor plăti. Am stabilit totul.

– Nu este practic.

Papa se uita drept în pieptul lui Mystery. Nu-i plăcea confruntarea.

– Este inacceptabil!

Mystery trecu ca o furtună prin living, unde Extramask ținea o prezentare. Extramask sosise în oraș cu o săptămână înainte de seminar și dormea undeva în reședință: nu știam sigur unde, de vreme ce Papa nu mai avea closete unde să înghesuie locatari. Nu prea vorbisem cu Extramask de la sosirea lui. Era fie în camera lui Papa lucrând la Real Social Dynamics, fie ca aripă la un seminar al lui Tyler Durden, fie făcea exerciții fizice.

L-am urmărit câteva minute. Acum devenise un mascul bine, și era îmbrăcat cu un tricou rupt și o cravată desfăcută la gât. Le spunea elevilor că nu-și pierduse virginitatea – și nici măcar nu ținuse o tipă de mână – până la douăzeci și cinci de ani și jumătate. Totul devenise parte din rutina executată de el în fața tipilor. Și el ajunsese un guru. Pe parcurs însă, își pierduse inocența pe care o avea când ne-am cunoscut.

– Pot face multe lucruri cu telefonul ăsta mobil, chiar și atunci când nu funcționează, zise el ridicând obiectul în aer. Îmi place să vorbesc la el și să pretind că sunt cel mai tare, mai ales dacă nu mă simt bine într-un club. Telefonul vostru vă este cea mai bună aripă.

Extramask știa să vorbească de pe scenă și avea un simț dezvoltat al umorului. Mi-aș fi dorit să fi cheltuit mai multă vreme cu cariera lui de comic de improvizație decât cu predarea seducției. Spre deosebire de Mystery și Tyler Durden, el nu era născut pentru așa ceva.

L-am urmat pe Mystery în bucătărie. Se sprijinea de o tejghea, așteptându-mă.

– Papa face seminarii pe la spatele meu, rosti el furios. Cineva mi-a spus că l-a văzut weekendul trecut în Highlands cu șase tipi.

Am sărit pe tejghea ca să ajung cu privirea la nivelul ochilor lui.

– Să te pun la curent cu ce se mai întâmplă, i-am spus eu.

Presupuneam că vrea să se plângă de Papa, însă el voia să vorbească despre Patricia. Tipa începuse să se întâlnească cu un afro-american pe care îl cunoscuse în clubul unde lucra, iar acum îi purta tipului copilul în pântece. Deși n-avea nici o intenție să se mărite cu el, nu voia să renunțe la sarcină. Ceasul ei biologic continua să sune alarma.

– Încerc să privesc obiectiv povestea asta, zise Mystery agățând cu piciorul un scaun de la masă, pe care nu-l folosea nimeni. Nu sunt furios. Dar sunt rănit. Mă face să vreau să omor acest copil și pe tatăl lui.

Printre lecturile obligatorii pentru toți artiștii se numărau *The Red Ant* de Matt Ridley, *The Selfish Gene* de Richard Dawkins, *Sperm Wars* de Robin Baker. Dacă le citeai, înțelegeai de ce femeile tind să facă pasiuni pentru nemernici, de ce bărbații vor atâtea partenere sexuale și de ce atâția oameni își înșelau partenerul de viață. În același timp însă, înțelegeai că impulsurile violente pe care cei mai mulți dintre noi și le reprimă cu succes sunt de fapt normale și

naturale. Lui Mystery, un darwinist prin natura lui, aceste cărți îi ofereau justificarea intelectuală pentru emoțiile sale antisociale și pentru dorința lui de a face rău ființei care se cuplase cu femeia lui. Nu era o chestie sănătoasă.

Tyler Durden intră în bucătărie și îl văzu pe Mystery uitându-se îmbufnat înspre masă.

– Știi ce trebuie să faci? rosti el în direcția lui Mystery. Trebuie să ieși la șarjat.

Șarjarea reprezenta pentru Tyler Durden soluția supremă: chiar credea în ea. Agățarea femeilor putea vindeca orice: depresie, inerție, animozitate, colită, râie. Deși eu mă mutasem în acea reședință ca să pun bazele unui stil de viață, pentru Tyler Durden șarjarea însemna singura modalitate de viață. Nu voia să obțină niciodată o întâlnire. În schimb, aducea femei în cluburile de pe Sunset, unde, de obicei, le abandona ca să agațe alte tipe.

– Trebuie să ieși din casă, continuă Tyler. Du-te în seara asta cu Style. Voi doi vă înțelegeți de minune. Poți să-ți găsești o prietenă nouă, de două ori mai mișto ca Patricia.

În bucătărie intrară pe rând cei doi coreeni, alături de sora lor, Min, urmați de un tip ras în cap. Parcă oriunde m-aș fi dus în timpul convenției, în jurul meu se strângea câte un grup mic și eu sfârșeam prin a fi arbitrul vreunei probleme.

– Ai avut cea mai bună prezentare a zilei, zise tipul ras în cap. Ai fost atât de blând și de elegant cu tipele

alea... Parcă urmăream un dans cu o coregrafie superbă.

– Mersi, omule. Cum te cheamă?

– Sunt Stylechild.

Am rămas, pentru prima dată după multe luni, fără grai.

– M-am botezat după numele tău.

Pe măsură ce îmi povestea despre viața lui lipsită de noroc, despre descoperirea comunității și a mesajelor mele, am văzut-o pe Min uitându-se la mine tot mai lung cu ochii ei mari. Am luat în mod conștient decizia să nu mă joc cu ea, pentru că asta făceau toți ceilalți tipi de la seminar. Pe lângă fetele pe care le-am folosit în prezentarea mea, ea fusese singura femeie care stătuse în reședință tot weekendul.

În acea noapte, la Saddle Ranch, privirea lui Min continua să-mi ardă creierii. Trebuia să spun ceva, dar nu putea fi nimic din ce citise ea online sau auzise de la frații ei.

– Ascultă, i-am spus eu într-un târziu. O să mă înscriu să călăresc taurul mecanic. Ce-ar fi să vii cu mine?

Nu era o replică. Încă mai păstram schițele acelui taur mecanic. Din multe puncte de vedere îmi amintea de joc. Avea unsprezece niveluri de setare, de la ridicol de ușor la imposibil de dificil. De când pusesem ochii pe acea mașinărie, devenise scopul meu să ajung la cel mai ridicat nivel: magicul unsprezece. Până atunci reușisem să ajung doar la zece.

Era o ambiție complet inutilă, fără vreo aplicație practică. Dar dacă pui un mascul obișnuit în fața oricărui lucru cât de cât interesant și îi spui că are un sistem de niveluri pe care individul le poate depăși cu timpul, tipul va deveni obsedat de acel lucru. De aici și popularitatea jocurilor video, a artelor marțiale și a comunității seducției.

I-am cerut celui care se ocupa de mașinărie s-o fixeze la nivelul unsprezece, i-am dat cinci dolari bacșiș ca să mă asigur că va avea grijă de mine, apoi am trecut prin poartă și m-am urcat pe taur. Purtam pantaloni de piele – nu ca să mă împăunez, ci ca să mă pot ține bine de părțile laterale ale mașinăriei. Prima dată când călărisem taurul, coapsele mi se învinețiseră a doua zi și abia am mai putut merge. Atunci am înțeles ce trebuie să simtă o femeie care face sex cu un tip de o sută cincizeci de kilograme.

Mi-am așezat bine fundul pe șa, mi-am prins picioarele de lateralele taurului și mi-am ridicat capul ca să arăt că sunt pregătit. Într-o clipă mașina s-a trezit la viață, vibrând atât de puternic, încât privirea mea și-a pierdut concentrarea. Îmi amintesc că mi-am simțit creierul gata să țâșnească din țeastă, șoldurile agitându-se mai tare ca oricând, picioarele pierzându-și strânsoarea și fundul săltându-mi pe șa în același timp cu taurul. Tocmai când eram pe punctul de a aluneca într-o parte, taurul se opri. Rezistasem șapte secunde.

La început am fost extaziat. Simțeam că reușisem ceva – chiar dacă nu era vorba despre nimic. Chestia

asta nu avea să-mi schimbe viața și nici pe a cuiva din jurul meu. Am început să mă întreb de ce îmi păsa atât de tare. În decurs de câteva minute mă cuprinseseră deja remușcările celui care a plătit prea mult pentru ceva socotit fără valoare.

După aceea, Min mi-a spus că a obosit și m-a rugat să o duc înapoi la Proiectul Hollywood.

Am înțeles mesajul subliminal.

În vreme ce ne îndreptam mergând la braț spre reședință, Min mi-a vorbit despre frații ei mai mari și despre dificultatea cu care învățau jocul.

– Sunt protectori cu mine și înnebunesc când plec la câte o întâlnire, zise ea. Dar eu cred că sunt geloși, pentru că ei nu au parte de întâlniri.

Când am ajuns la reședință, am dus-o la jacuzzi.

– Ultimul meu prieten era un dulce și făcea totul pentru mine, continuă ea. Dar eu nu-l plăceam. Mă zgâria pe nervi. După ce am început să citesc toate chestiile fraților mei legate de agățarea tipelor, am înțeles de ce nu sunt atrasă de el sau de vreun alt tip de la școală. Sunt cu toții așa de plictisitori! Nu înțeleg de ce este amuzantă împăunarea.

M-am dezbrăcat până la boxeri și am sărit în apă, ferindu-mi rănile dobândite în urma călăritului taurului mecanic. A venit și ea. Era doar în sutien și chiloți. Era subțire și delicată, ca o marionetă. Am luat-o de mâini și am tras-o spre mine. Mi-a înconjurat picioarele și am început să ne mângâiem. I-am scos sutienul și i-am luat sânii mici în gură. Apoi am purtat-o goală, cu apa curgând șiroaie de pe ea, până

în dormitorul meu, unde mi-am pus un prezervativ și am pătruns-o încet. Nu era vorba de o legătură de lungă durată. Privindu-mă cu atâta admirație, frații ei mi-o aduseseră drept în brațe.

Era pentru prima dată când aveam parte de așa ceva. Dar nu avea să fie și ultima. Toată tărășenia asta cu seducția devenea prea mare. Cu atât de multe afaceri legate de seducție făcându-și marketing agresiv online, comunitatea creștea exponențial, mai ales în sudul Californiei, unde Sunset Strip se transforma văzând cu ochii.

Nici o femeie nu era în siguranță. Seminariștii ieșeau la vânătoare în grupuri de câte cincisprezece, ca niște haite. Găști formate din foști elevi patrulau toate cluburile: Standard, Dublin's, Saddle Ranch, Miyagi's. La ora două dimineața, când se închideau barurile, invadau Mel's, plimbându-se printre rândurile de mese și așezându-se unde erau femei. Ajunseseră să aducă femei în reședința noastră cu camionul.

Cu toții îmi foloseau materialele. Îmi copiaseră stilul și executau schemele mele ca niște maimuțe. În fiecare club în care intram le vedeam capetele rase, barbișoanele diabolice, pantofii care semănau cu cei cumpărați de mine cu o săptămână înainte din Beverly Center. Eram replicat în sute de copii. Și nu puteam face nimic în privința asta.

Capitolul 9

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Introducere
Autor: DevilHimself

Salut tuturor. Câte ceva despre mine. Sunt un absolvent dintr-un campus universitar din Los Angeles cu tone de puicuțe bune. Cu câțiva ani în urmă eram doar un novice. Știam foarte puține despre seducție și mă temeam să mă apropii de femei. Din fericire, cam cu șase luni în urmă, am dat peste comunitate. Mamă, cum mi s-au mai deschis ochii! Am avut parte de ceea ce s-ar putea numi un moment critic în viața mea. M-am hotărât ca, indiferent de obstacole, indiferent de temerile sau chestiunile cu care trebuia să mă confrunt, indiferent cât costa, să devin un artist.

De atunci am participat la seminariile ținute de Mystery și Tyler Durden. Aplic regula celor trei secunde

și țin un jurnal cu toate abordările mele de pe Sunset Strip.

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Patruzeci de abordări
Autor: DevilHimself

Noaptea trecută am abordat patruzeci de femei, ajungând la un total de patru sute șaisprezece în acest an.

După cum văd eu lucrurile, abordarea nu costă nimic. Dacă cineva ți-ar da o mie de bilete de loterie, ai ezita să le deschizi? Nu, îți ia doar câteva secunde ca să afli dacă ai vreun câștig sau nu.

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: O sută de abordări
Autor: DevilHimself

Amicilor, după noaptea cu patruzeci de abordări, am decis ca sâmbăta asta să încerc o sută de abordări.

Planul meu de joc este să acopăr patru centre comerciale după-amiaza, abordând între douăsprezece și cincisprezece puicuțe în fiecare. Seara mă voi duce pe Sunset și voi acoperi patru baruri (Dublin's, Miyagi's, Saddle Ranch, Standard), efectuând între douăsprezece și cincisprezece abordări în fiecare.

Voi fi plecat de la unsprezece dimineața la două și jumătate dimineața, cam paisprezece ore și jumătate. Chiar dacă voi avea parte de o sută de respingeri, tot

voi învăța ceva despre cum să mă deghizez mai bine, și voi considera ziua un succes.

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: O sută douăzeci și cinci de abordări
Autor: DevilHimself

Sâmbătă am ieșit și am efectuat exact o sută douăzeci și cinci de abordări. Nu mai e nevoie să spun că experiența a fost plăcută, dar epuizantă.

Iată ce am învățat:

1. Abordările în masă sunt posibile.
2. Cu cât ataci mai devreme o tipă, cu atât mai bine.
3. Abilitatea mea de a deschide s-a îmbunătățit considerabil. Acum pot aborda orice tipă pe care o văd.
4. Mă pricep tot mai bine să fac MAG-ing și Stylemogg-ing cu tipii din preajma puicuțelor.
5. Toate chestiile astea mi-au îngroșat obrazul.

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Abordarea numărul o mie
Autor: DevilHimself

Azi e o zi specială: Am completat abordarea numărul o mie.

Obiectivul abordărilor în masă nu a fost acela de a regula (o să apară și chestia asta la timpul potrivit), ci de a-mi perfecționa abilitățile și de a depăși orice

fobii aș putea avea în privința femeilor. Mi-am schimbat felul de a privi lumea și, într-o mare măsură, am devenit o altă persoană. În orice caz, mai am multe lucruri pe care să le perfecționez și pe care să le învăț. Să sperăm că până la abordarea cu numărul zece mii voi avea și eu o iubită.

DEVILHIMSELF

Capitolul 10

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Ești un robot social?
Autor: Style

Ați observat că se petrece ceva bizar cu o mulțime de tipi din comunitate?

Ca și cum ți-ai da seama că lipsește ceva doar privindu-i. Nu par în întregime umani.

Unii dintre ei se descurcă chiar bine pe teren. Obțin reacții extraordinare – uneori chiar numere de telefon și partide de sex –, dar nu par niciodată să aibă vreo iubită.

Ești unul dintre ei?

Ca să afli, pune-ți următoarele întrebări:

- Intri în panică dacă rămâi fără „material" în timpul conversației cu o femeie?
- Crezi că tot ce îți spune o femeie mai puțin plăcut reprezintă un „test de rahat"?

- Consideri orice bărbat care interacționează cu o femeie ca fiind un MAG ce trebuie distrus?
- Ești incapabil să discuți despre o femeie fără să întrebi în primul rând „De ce notă e"?
- Pe femeile din viața ta cu care nu te culci le numești „pivoți" în loc de prietene?
- Dacă te afli în preajma unei femei într-un cadru non-social, cum ar fi o întâlnire de afaceri sau o chestiune legată de gospodărie, resimți o doză ciudată de adrenalină și te simți obligat să o șarjezi?
- Ai încetat să vezi valoarea din lucrurile care nu sunt legate de agățat, cum ar fi cărțile, filmele, prietenii, familia, colegii de muncă, școala, hrana și apa?
- Este cumva stima ta de tine însuți în mod constant la mila reacțiilor femeilor?

Dacă răspunsurile sunt în majoritate da, atunci este posibil să fii un robot social.

Cei mai mulți seducători pe care îi cunosc sunt roboți sociali. Chestia asta este adevărată mai ales pentru cei care au descoperit comunitatea în adolescență sau până în douăzeci de ani. Pentru că n-au căpătat cine știe ce experiență în viața din lumea reală, au învățat să socializeze aproape în întregime prin intermediul regulilor și teoriilor citite online sau învățate la seminarii și ateliere de lucru. Este posibil ca ei să nu mai redevină normali niciodată. După douăzeci de minute excelente petrecute cu astfel de roboți, o tipă începe să-și dea seama că nu o așteaptă

nimic în plus. Atunci ei postează online plângeri despre femeile netoate.

Internetul şi stilul de viaţă legat de seducţie vă pot oferi atât de multe – mie mi-au oferit enorm de multe –, dar vă pot răpi la fel de multe lucruri. Puteţi sfârşi prin a deveni o persoană unidimensională. Şi veţi începe să gândiţi că toată lumea din jurul vostru este compusă tot din roboţi sociali, aşa că veţi începe să cântăriţi prea mult acţiunile lui sau ale ei.

Soluţia este de a ţine minte că modalitatea cea mai bună de a agăţa o femeie este de a avea ceva mai bun de făcut decât să agăţaţi femeile. Unii renunţă la tot – şcoală, muncă, chiar prietene – pentru a se iniţia în joc. Numai că exact astfel de lucruri completează personalitatea unui om şi îi măresc atractivitatea faţă de sexul opus. Aşa că puneţi-vă viaţa în ordine. Dacă puteţi face ceva din voi, femeile se vor năpusti asupra voastră şi ce aţi învăţat aici vă va pregăti să vă descurcaţi cu ele.

STYLE

Capitolul 11

– Nu le pot spune elevilor să nu vină la seminarul tău.

Mystery și Papa se certau din nou.

– Ai rezervat prea mulți elevi, zise Mystery ridicându-și exasperat mâinile. Pentru mine nu e amuzant. Și pentru ei nu e corect.

– Iar tu faci ca afacerea mea să arate rău.

Papa avea vocea îngroșată de frustrare și furie mocnită.

– Perfect, țipă Mystery. Atunci scoate-mă de pe site-ul tău. Relația noastră de afaceri s-a încheiat! Nu vreau să mai am nimic de-a face cu Real Social Dynamics!

Parteneriatul fusese blestemat încă de la început.

A doua zi, Herbal s-a oferit să fie partenerul de afaceri al lui Mystery. Părea că rămăsese în expectativă în tot acest timp, așteptând momentul potrivit ca să se implice în afacere. De când venise la reședință nu fusese cu nici o altă femeie în afară de Sima, o

veche relație a lui Mystery care se mutase în Los Angeles din Toronto. La scurtă vreme după sosirea ei în oraș, când Mystery și Sima reușiseră să se calce reciproc pe nervi, femeia a început să-i dea indicii de atracție lui Herbal. În loc să se supere, Mystery i-a cerut lui Herbal să stea jos și i-a spus tot ce avea nevoie ca s-o șarjeze. Sima și Herbal au sfârșit prin a-și face de cap din acea noapte. După aceea, povestea a avut darul de a întări prietenia dintre Mystery și Herbal. Cei doi păreau însă să nu conștientizeze ceva ce toți ceilalți vedeau: se crease un precedent nefast.

Odată ce Herbal a început să lucreze pentru Mystery, reședința se divizase cu adevărat: Real Social Dynamics se găsea în camera lui Papa, iar Metoda Mystery ocupa restul casei.

Eram singura persoană de sub acel acoperiș care nu se regăsea pe nici un stat de plată al celor doi. Asta nu l-a împiedicat însă pe Papa să mă socotească ca fiind împreună cu Mystery și Herbal. Eram vinovat prin asociere. Dacă se întâmpla ca eu și Papa să dăm nas în nas când el se furișa prin spatele casei, trecea pe lângă mine scoțând un „Salut" forțat și privind drept înainte.

Nu era supărat. Pur și simplu opera conform unui gen de program care nu mă includea și pe mine. Cel mai interesant aspect aici este acela că cei mai mulți roboți nu se pot programa pe ei înșiși.

Între timp fuseseră ignorate și încălcate toate regulile stabilite la întâlnirea inițială de dinaintea închirierii reședinței: nevoia de aprobare pentru oaspeți,

achitarea pentru fondul casei a unei cote din taxele de seminarii, neagățarea femeii unui alt artist. Habar n-aveam câți elevi, seducători și instructori îngrămădea Papa în camera lui. Indivizii se furișau pe lângă reședință ca niște șobolani. Nici măcar nu ne mai oboseam să încuiem ușile.

Ultimii recruți ai lui Papa erau doi interni care arătau ca niște versiuni mai tinere ale lui însuși. Nimeni nu știa cum îi cheamă. Li se spunea pur și simplu cei doi mini-Papa.

Acești indivizi erau la fel de reci față de mine precum era Papa, dar îi vedeam permanent prin jurul meu. Îmi urmăreau fiecare mișcare, ca și cum ar fi avut o misiune de îndeplinit. Uneori îi zăream la o masă în Mel's Diner împreună cu Tyler Durden. Cei trei discutau mereu despre mine.

– Întotdeauna își poziționează corpul astfel încât să atragă conversația în direcția lui.

– Din când în când pleacă pentru ca ceilalți să-i simtă lipsa.

– Dacă faci o glumă, o exagerează pentru a-ți fura gloria.

– Dacă îi cere cineva să execute o schemă, îți spune „Pe teren", ca să se pună în avantaj și persoana să aprecieze mai mult efortul.

Nu mă criticau. Încercau să mă copieze. Cu toate astea, ciudat, dar nu ieșeau niciodată cu mine ca prieteni. Voiau doar să asculte, să absoarbă și să-și ia notițe. Era dezumanizant din partea lor. Însă de ce

să mă mai mir, căci nimeni din reședința aia nu părea foarte uman.

Trebuia să plec de acolo.

Din fericire, *Rolling Stone* mi-a cerut să abordez un nou subiect dificil. Persoana se numea Courtney Love.

Interviul era programat să dureze o oră, la birourile Virgin Records din New York. În acel moment, Courtney era socotită cel mai scandalos subiect cu putință. În acea săptămână își dezvelise sânii în fața lui David Letterman în cadrul unei emisiuni televizate; apăruse pe prima pagină din *New York Post* cu unul dintre sfârcuri în gura unui străin în fața localului Wendy's și fusese arestată pentru o presupusă lovire a unui admirator în cap cu un microfon în timpul unui concert. Pe urmă existau acuzațiile de consum de droguri și pierderea custodiei fiicei sale. Articolul din *Rolling Stone* era primul interviu pe care acceptase să-l dea după ce spiritele se mai calmaseră.

Când am întâlnit-o în birourile Virgin, Courtney purta o rochie neagră cu o eșarfă înfășurată cu gust în jurul pieptului. Avea buzele date cu roșu-aprins. Dacă ne gândeam la numărul mare de scandaluri care fuseseră alăturate numelui ei, Courtney arăta foarte bine: palidă, subțire, statuară. În scurt timp însă, eșarfa s-a desprins de la locul ei și a început să-i atârne în spatele rochiei precum o coadă, iar rujul de buze i s-a estompat. Totul părea o metaforă a vieții ei: mereu dezveliri tot mai șocante.

– Dacă așteptați ca eu să mor, o să așteptați mult și bine, începu ea. Eu reprezentam presa; eram inamicul. Bunica mea a murit abia la o sută doi ani.

Artiștii denumesc chestia asta „scutul ticăloasei". Nu era vorba de nimic personal, ci doar de un mecanism de protecție. Nu-mi puteam permite să mă las atras în joc. Trebuia să stabilesc o relație de încredere și să-i arăt că sunt o ființă umană, nu doar un alt ziarist de scandal în căutare de sânge.

– Eu încă mai am coșmaruri legate de bunica mea, i-am replicat, pentru că ultima dată când am avut ocazia să o văd în viață ne făcusem planuri să mergem la Art Institute din Chicago. Iar eu am lăsat-o baltă pentru că voiam să dorm până mai târziu.

Am sporovăit o vreme despre familii. Nu-i plăcea prea mult de familia ei.

Acum începeam să ajungem undeva.

Pe măsură ce interviul se derula, am ajuns la punctul critic de agățare. În acel moment și-a ridicat privirea spre mine și zidurile cu care se înconjurase au căzut. Fața i s-a îmbujorat, obrajii i s-au dezumflat și lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

– Trebuie să fiu salvată, icni ea. Trebuie să mă salvezi.

Acum aveam o relație de încredere.

Relație plus încredere egal confort.

La sfârșitul unei ore de interviu, Courtney mi-a propus să facem schimb de numere de telefon. Mi-a spus că mă va suna mai târziu în cursul serii pentru a continua interviul. M-am simțit ușurat, pentru că

o discuție de o oră într-un birou al unei companii de înregistrări nu avea cum să fie suficient pentru un profil atât de interesant. Cel puțin Tom Cruise mă dusese la plimbare cu motocicleta și la un tur al bisericii scientologice.

În acea noapte m-am întâlnit cu câțiva vechi amici de colegiu la Soho House, un club privat din districtul depozitelor din Manhattan. Nu-i mai văzusem de când mă alăturasem comunității de seducători, iar ei m-au recunoscut cu greu. Timp de o jumătate de oră au discutat despre cât de stingherit și de introvertit eram eu înainte. Apoi conversația s-a axat pe munca lor și pe filme. Am încercat să particip și eu, dar nu reușeam să mă concentrez asupra cuvintelor. Pur și simplu pluteau în urechile mele și se strângeau inutile acolo, ca niște dopuri de ceară. Simțeam că nu mai am nimic în comun cu foștii mei amici. Din fericire, la un moment dat, de masa noastră s-a împiedicat o femeie cu coapse groase ca niște copaci și țâțe uriașe. Era cu un cap mai înaltă ca mine și părea amețită bine.

– Ați văzut o tipă cu pălărie de cowboy neagră? a întrebat ea cu un accent german sacadat.

– Stai cu noi, am invitat-o eu. Suntem mai amuzanți decât prietenii tăi.

Învățasem replica de la David D'Angelo. Și funcționa. Amicii mei au părut șocați când ea s-a așezat și a cerut o țigară.

Toată noaptea m-am întreținut cu această tipă. Din când în când, mă trăgea la toaletă, unde o urmăream cum prizează cocaină ca un furnal.

– Urmărești *Sex in the City?* mă întrebă ea la ieșirea din toaletă, după ce își luase a treia doză în acea noapte.

– Uneori, i-am răspuns.

– Tocmai am luat o perlă, zise ea cu mândrie teutonică în voce.

– Minunat.

Habar n-aveam ce însemna o perlă.

– E mișto, continuă ea. Cu mărgelele alea micuțe.

– A, mărgelele. Chestiile alea sunt extraordinare.

Eram complet confuz. Dar îmi plăcea să o ascult, bucurându-mă de contrastul dintre accentul ei dur și buzele ei pline. Poate că se referea la mărgele anale. Ce bine de ea!

M-am oprit și m-am sprijinit de peretele coridorului pe care îl străbăteam.

– Cât de bine săruți, pe o scară de la 1 la 10?

– Sunt de 10. Îmi plac săruturile moi, lente, care tachinează. Urăsc o persoană care caută imediat să-și vâre limba pe gâtul meu.

– Mda, am avut o prietenă care proceda așa. Ca și cum m-aș fi sărutat cu o vacă.

– Ofer partide uluitoare de sex oral, continuă ea.

– Respect asta.

Găsisem un asemenea răspuns scurt după luni de zile de căutări. Unora dintre femei le place să facă niște comentarii extrem de sexuale după ce cunosc un bărbat. Era un test de rahat. Dacă tipul devenea stânjenit, pica testul; însă dacă mușca momeala și se excita sau răspundea tot cu conotații sexuale, pica la

fel de tare. După ce l-am urmărit pe comicul britanic Ali G., am găsit soluția: te uiți drept în ochii ei, dai aprobator din cap și, cu un ușor zâmbet întipărit pe chip, spui „Respect asta" pe un ton de mare mahăr. Acum aveam răspunsuri pregătite pentru aproape orice tip de provocare aruncată de vreo femeie. De data asta însă nu era vorba de nici o provocare – pur și simplu treaba mea era să nu fac vreo greșeală.

Am tăcut și am efectuat ceea ce artiștii denumesc „privire de triangulație", adică m-am uitat încet de la ochiul ei stâng la cel drept și apoi la buze, ca să generez tensiune sexuală.

Ea s-a aruncat peste mine. Următorul lucru a fost să-și vâre limba în gâtul meu, ca o vacă. Apoi s-a retras.

– Discuția despre sărut m-a excitat, rosti ea.

– Să plecăm de aici, i-am sugerat eu, dezlipindu-mă de perete.

Am luat ascensorul până jos, apoi am chemat un taxi. Tipa i-a dat șoferului o adresă din East Village. Bănuiam că vom merge acasă la ea.

M-a fixat de banchetă și și-a scos una din țâțele ei grele din bustieră. Presupun că ar fi trebuit să mă apuc să o sug.

Am ajuns la destinație și am urcat scara către apartamentul ei. Înăuntru a aprins o plafonieră, care răspândea o lumină maronie în încăpere, după care a băgat CD-ul *Goat's Head Soup* al lui Rolling Stones în combina stereo.

– O să-mi pun perla pe mine, îmi spuse ea.

– Abia aștept, i-am răspuns.

Asta era adevărul.

În vreme ce stăteam acolo, mi-am dat seama că am uitat să-mi iau la revedere de la amicii mei. De fapt, îi ignorasem toată noaptea. Seducția crease un zid între mine și trecutul meu. Însă când noua mea prietenă a apărut cu perla ei am decis, în fierbințeala acelui moment, că tot ce făcusem merita. Perla nu se referea deloc la mărgele anale. Era vorba de o pereche de chiloței fără nimic între picioare în afara unui mic lanț de mici bile metalice care legau partea din față de cea din spate, trecând direct peste sex.

Probabil că tipa ieșise din casă în acea noapte sperând că va da peste cineva pe care să-l ia acasă ca să-i arate minunăția. Ca atare, m-am simțit obligat să frec ușor bilele peste labiile și clitorisul ei. Îmi imaginam că ăsta e scopul lor, deși nu eram deloc convins, mai ales că un minut mai târziu lanțul s-a rupt de marginea chiloțeilor și a început să atârne între picioarele ei ca un tampon.

Cam atât despre noua ei perlă.

- Mă duc să mă schimb, zise tipa.

Nu părea supărată. Inhalarea unei doze atât de mari de cocaină are un asemenea efect asupra oricui.

A reapărut în cizme din piele neagră până la genunchi, după care s-a întins pe pat și a mai luat o doză de cocaină dintr-o sticluță de pe noptieră. Apoi a înclinat sticluța peste piept și și-a pus o mică grămăjoară de praf alb peste mamelonul sânului stâng.

Nu sunt un adept al drogurilor. O parte a educației de artist al seducției este învățarea controlului

asupra propriei tale stări, ca să nu fie nevoie de droguri sau alcool pentru a te simți bine. Dar dacă era vorba să fiu nevoit să iau cocaină, acum era cel mai bun moment.

Fiecare femeie se comportă în felul ei în pat. Fiecare femeie are gusturile, toanele și fanteziile ei. Iar aparențele nu indică niciodată cu exactitate ce furtună sau ce calm profund zace cu adevărat în ea. Atingerea acelui moment de adevăr pasional – sau de predare, de onestitate, de revelație – reprezenta partea mea favorită a jocului. Iubeam la nebunie să observ cum fața nouă a persoanei cu care eram apare în pat, după care să discut cu ea după atingerea orgasmului reciproc. Cred că pur și simplu îmi plac oamenii.

M-am aplecat peste sânul ei și am inhalat cu nara stângă. Uram chestia asta: nu voiam să stau treaz toată noaptea și aveam un presentiment că o doză de cocaină nu avea darul de a ajuta forța de menținere în stare bună a unui domn.

Nu că aș fi fost un domn.

Apoi a sunat telefonul. Telefonul meu.

– Trebuie să răspund, i-am zis tipei.

Am sărit din pat, împrăștiind praful ei valoros peste cearceafuri și am înșfăcat telefonul mobil. Parcă știam cine mă sună.

– Hei, poți veni încoace? Era Courtney Love. Vezi dacă poți face rost de niște ace de acupunctură în Chinatown – din cele mari, care dor cel mai tare. Și adu și niște alcool și fașe de bumbac.

Capitolul 12

– Asta e pentru vezica biliară, zise Courtney Love în vreme ce înfigea un ac în piciorul meu.

– Ăă, chestia asta n-ar trebui făcută de un profesionist?

– Mă ocup cu așa ceva de când eram mică. Însă tu ești prima persoană asupra căreia o practic de ceva vreme. Răsuci acul în piele. Spune-mi când îl simți.

Au. Un șoc electric în picior. Bine. Gata.

Interviul meu programat pentru o oră cu Courtney Love se transformase într-un soi de petrecere ireală. În afară de a mă duce să cumpăr de mâncare, n-am ieșit din cuibul ei din Chinatown timp de șaptezeci și două de ore. Cuibul însemna cinci sute de metri pătrați de construcție fără nimic înăuntru în afară de un pat, un televizor și o canapea.

Îmbrăcată în tricou și pantaloni de trening, Courtney se ascundea acolo de paparazzi, de managerul ei, de guvern, de bancă, de vreun bărbat, de sine însăși.

Stăteam doar în boxeri pe canapeaua ei, cu o duzină de ace înfipte în mine. De-a lungul timpului, podeaua din jurul patului ei se umpluse cu firimituri, chiștoace de țigări, haine, ambalaje de hrană, ace și cutii de bere goale; între timp, culoarea degetelor ei de la mâini și picioare se schimbase de la rozul natural al cărnii la un cenușiu înnegrit. Era prea speriată ca măcar să răspundă la telefon, în caz că o suna cineva „cu cine știe ce vești de rahat despre vreo chestie tâmpită".

Eram doar noi doi: ziaristul și vedeta rock, jucătorul și ținta jocului.

A pus *Boogie Nights* în DVD player, apoi s-a urcat pe pat și s-a acoperit cu o pătură pătată.

– Întotdeauna îl întreb pe tipul cu care mă întâlnesc: De ce te temi cel mai tare? Ultimul meu prieten spunea că de alunecare în viață, adică exact ce pățește acum. Directorul de imagine de care sunt acum obsedată spune că eșecul îl înspăimântă. Iar eu trăiesc propria mea teamă: lipsa de putere.

Cea mai mare problemă a lui Courtney, care părea să o consume cel mai mult, era de natură romantică. Directorul de imagine nu-i răspundea la apelurile telefonice. Era o problemă comună tuturor femeilor, indiferent cum arătau sau cât erau de celebre.

– Am o teorie, zise ea. Trebuie să te culci de trei ori cu un tip ca el să se îndrăgostească de tine. Iar eu m-am culcat cu el doar de două ori. Mai am nevoie de o noapte ca să pun mâna pe el.

Acest individ îi cucerise inima apelând la tactica de amăgire. O conducea acasă, se mângâiau cu foc, după care îi spunea că nu poate intra. Instinctiv sau cu bună ştiinţă, urma tehnica lui David D'Angelo de a face doi paşi înainte şi unul înapoi.

– Dacă vrei să pui mâna pe el, citeşte *The Art of Seduction* de Robert Greene, i-am sugerat eu. O să îţi poţi face astfel o strategie.

Courtney şi-a stins ţigara de podea.

– Am nevoie de tot ajutorul posibil.

The Art of Seduction era un material de bază pentru artiştii seducţiei, împreună cu cealaltă carte a lui Greene, *The 48 Laws of Power*. Pentru primul volum, Greene a studiat cele mai mari opere de seducţie din istorie şi literatură în căutarea unor teme comune. Cartea lui clasifica diverse tipuri de seducători (printre ei libertinii, amanţii ideali şi naturalii); ţintele (regina dramei, salvatoarea, vedeta zdrobită); şi abordările, toate acestea având legătură cu filozofia comunităţii (abordare indirectă, trimitere de semnale amestecate, aparenţa ca obiect al dorinţei, izolarea victimei).

– Cum de ştii de cartea aia? întrebă Courtney.

– Mi-am petrecut ultimul an şi jumătate ieşind împreună cu cei mai mari artişti ai seducţiei din lume.

Ea se ridică în capul oaselor.

– Povesteşte-mi, povesteşte-mi, povesteşte-mi, îmi ceru ea imediat, ca o şcolăriţă.

Era mai bine să vorbesc despre agăţarea tipelor. Altfel, de câte ori discuţia cotea spre problemele ei

legale, de custodie sau de imagine, ochii i se umpleau de lacrimi.

Ascultă fără să clipească tot ce îi povesteam despre comunitate şi Proiectul Hollywood. Nu-mi era uşor să port o conversaţie serioasă cu o duzină de ace de acupunctură înfipte în corpul meu.

– Vreau să-i cunosc, rosti ea cu înfrigurare. Crezi că sunt la fel de buni ca Warren Beatty?

– Nu ştiu. Nu l-am cunoscut niciodată.

Courtney coborî din pat şi se apucă să dea cu ulei de patchuli în jurul acelor din labele, picioarele şi pieptul meu.

– Îţi spun eu că e priceput.

– Mi-ar plăcea să aflu cum procedează.

– E minunat. Odată m-a sunat şi mi-a zis: Hei, eu sunt, de parcă ar fi trebuit să ştiu cine e. Apoi a încercat să mă convingă să mă duc acasă la el în acea noapte. Când am acceptat în cele din urmă, a râs şi mi-a zis că e la Paris. Te înnebuneşte complet. E în stare să-şi sufle nasul şi apoi să dea batista murdară tipei cu care e.

Era o cosultă. Warren Beatty cosulta femeile. Toţi artiştii seducţiei – conştient sau nu – folosesc aceleaşi principii. Diferenţa dintre cei aflaţi în comunitate şi lupii singuratici precum Warren Beatty (atunci când era singur), Brett Ratner şi David Blaine este aceea că noi dăm un nume tehnicilor noastre şi le împărtăşim şi altora.

– Nu știu care e problema directorului, continuă Courtney. Eu am o pizdă magică. Dacă mă fuți devii rege. Sunt o făcătoare de regi.

Începu să scoată acele din trupul meu. Ce ușurare!

– Trebuie să-ți înfig unul și în cap. E cea mai tare senzație.

Căutând pe podea, Courtney apucă un ac murdar. Îl ținti chiar deasupra ochiului meu.

– Nu, mersi. Mi-a ajuns pentru astăzi.

– Trebuie să încerci. Face minuni pentru ficat.

– Ficatul meu e foarte sănătos, mulțumesc.

Lăsă acul să cadă înapoi pe podea.

– Bine. Atunci o să iau niște prăjituri Rice Krispie.

Își dădu jos bluza ei roz și se postă topless în fața mea.

– Sunt sâni naturali, cu puțin adaos de silicon, zise ea, aplecându-se peste mine și arătându-mi o cicatrice sub mamelonul stâng. Știi cât valorează o poză a țâțelor mele? Nouă mii de dolari.

– Atunci problemele tale sunt rezolvate, i-am replicat eu.

– N-aș ajunge nici măcar în ușa biroului avocatului cu banii ăștia, ripostă ea îmbrăcându-se într-o rochie alb cu negru.

Se întoarse îmbujorată de emoție de la magazin. Scoase o prăjitură din pungă și o rupse în două, lăsând o dâră de firimituri în urma ei în vreme ce se apropia de pat.

– Hai să facem un pariu, îmi propuse ea.

– Care?

– Pun pariu cu tine că-l fac pe acest director de imagine să revină.

– Mă îndoiesc. Dacă nu-ți răspunde la apeluri înseamnă că nu e interesat.

– În *Post* a negat chiar și că s-a culcat cu mine. Îmi dădu jumătate din prăjitură cu degetele ei înnegrite. Dar îmi place provocarea.

– Ei, bine, dacă îl poți face să revină, atunci ești un artist al seducției mai bun ca mine.

– Atunci hai să pariem, insistă ea.

– Care e miza?

– Dacă nu-l pot aduce înapoi, îți ofer o săptămână în compania mea – oriunde vrei tu.

M-am uitat prostit la ea. Eram atât de surprins de idee, că aveam dificultăți să procesez informația.

– Sau poți alege al doilea nume pentru următorul meu copil. Tu alegi.

– Bine.

– Dar am și eu o condiție: Primesc sfaturi timp de o oră de la fiecare artist al seducției cu care locuiești tu.

Când a sosit timpul să părăsesc acel cuib ca să prind avionul, Courtney s-a dat jos din pat și m-a sărutat de la revedere.

– Am doar nevoie să fiu fututã, zise ea în vreme ce așteptam ascensorul care avea să mă scoată din clădire. Am nevoie de un tip dominant care să vină aici și să mă futã.

Știam că puteam fi eu acel tip. Toate indiciile erau prezente. Dar există un cod al onoarei în cazul artiștilor seducției, unul în cazul pariorilor și unul în cazul

ziariștilor. Dacă făceam sex cu ea, violam toate aceste trei coduri.

Ce îi spusesem lui Dustin în acea dimineață în apartamentul meu era adevărat: învățarea metodelor de seducție mă îmbogățise mai presus de viața mea sexuală. Abilitățile dobândite în cadrul comunității mă făcuseră un ziarist de interviuri mult mai bun decât fusesem înainte. Am descoperit cât de bun eram atunci când mi s-a încredințat un interviu cu Britney Spears.

Capitolul 13

Ai resimțit multe presiuni în vreme ce făceai noul album?
Britney Spears: Ce, acum?

Au existat presiuni din partea ta sau a casei de discuri ca să scoți un mare hit pe acest album?
Habar n-am.

Habar n-ai?
Habar n-am.

Am auzit că ai făcut o melodie cu DFA care n-a fost inclusă pe noul CD. De ce?
Ce e DFA?

Sunt doi producători din New York, James Murphy și Tim Goldsworthy, care își spun DFA. Îți sună cunoscut?
Mda, poate că au făcut ceva.

Interviul meu cu Britney Spears nu ducea nicăieri. M-am uitat la ea, cum își încrucișa picioarele și se fâțâia pe canapeua din camera de hotel alături de mine. Nu-i păsa deloc de interviu. Pentru ea însemnam doar o pierdere de vreme, pe care era obligată să o suporte – cam prost.

Părul îi era strâns sub o pălărie Kangol albă, iar coapsele amenințau să plesnească materialul blugilor albaștri prespălați. Era una din cele mai dorite femei din lume. De aproape însă, arăta ca o biată soră de caritate din Sud, hrănită toată viața cu porumb. Avea un chip frumos, luminos și bine scos în evidență de machiaj, dar în ea zăcea ceva masculin. Ca icoană sexuală, nu era deloc intimidantă, așa cum bănuiam că nu era nici singură.

În mintea mea s-a înfiripat o idee.

Exista o singură cale să salvez interviul: trebuia să o șarjez. Indiferent în ce țară mă aflam sau cărei vârste, rase sau clase feminine mă adresam, jocul funcționa întotdeauna. În plus, n-aveam nimic de pierdut aplicând jocul lui Britney Spears. Interviul nu putea deveni mai plictisitor decât era. Poate că astfel reușeam chiar să obțin un citat decent care să poată fi publicat.

Mi-am împăturit lista cu întrebări și am băgat-o în buzunar. Trebuia să o tratez ca pe oricare altă tipă cu tulburări de atenție dintr-un club oarecare.

Prima mutare era să-i captez atenția.

– Să-ți spun ceva despre tine, ceva ce alți oameni probabil nu știu, am început eu. Oamenii te văd

uneori ca fiind sfioasă sau ticăloasă în afara scenei, chiar dacă nu ești așa.

– Categoric, zise ea.

– Vrei să știi de ce?

– Mda.

Generam ceea ce se numește o scară de aprobare, captându-i atenția prin întrebări care necesită un răspuns afirmativ evident.

– Ți-am urmărit privirea când vorbești. De fiecare dată când gândești, ochii tăi se lasă în jos și spre stânga. Asta înseamnă că ești o persoană kinestezică. Trăiești în cadrul sentimentelor tale.

– O, Doamne, cât e de adevărat, exclamă ea!

Evident că era. Doar practicam una din schemele de demonstrare a valorii dezvoltate de mine. Când cineva gândește, ochii persoanei se îndreaptă spre una din șapte poziții diferite posibile: fiecare poziție înseamnă că persoana accesează o anumită parte a creierului ei.

Am învățat-o cum să citească diversele tipuri de mișcări ale ochilor și ea mi-a sorbit fiecare cuvințel. Picioarele i s-au descrucișat și ea s-a aplecat spre mine.

Intrasem în joc.

– Nu știam asta, rosti ea. Cine ți-a spus?

Aș fi vrut să-i pot zice: O societate secretă de artiști internaționali ai seducției.

– E ceva ce am observat după ce am făcut multe interviuri, i-am răspuns. Urmărind direcția în care se îndreaptă ochii persoanei în timp ce vorbește, poți afla dacă spune adevărul sau nu.

– Deci o să știi dacă mint?

Mă privea complet altfel acum. Putea învăța ceva de la mine și eram prima persoană care îi oferea valoare. Îmi demonstrasem autoritatea asupra lumii ei.

– Îmi dau seama după mișcarea ochilor, după contactul vizual, după felul în care vorbești și după limbajul trupului. Sunt multe căi prin care poți face asta.

– Trebuie să urmez cursuri de psihologie, rosti ea cu o sinceritate dezarmantă. Ar fi așa de interesant pentru mine să studiez oamenii! Jocul funcționa. Britney se deschidea. Acum nu se mai putea opri din vorbit: Și te-ai putea întâlni cu cineva sau ai putea ieși la o întâlnire și ai putea spune: Mă minți în clipa asta? O, Doamne!

Venise vremea să apelez la artileria grea.

– Îți arăt ceva cu adevărat interesant, după care o să revenim la interviu, am zis eu, introducând și o măsură de timp pentru calibrare. Va fi un experiment. O să încerc să ghicesc ceva din gândurile tale.

Am folosit un truc magic simplu ca să ghicesc inițialele unui vechi amic cu care ea avea o legătură emoțională – cineva de care eu să nu știu și să nu fi auzit. Inițialele erau GC. Am ghicit corect una din cele două litere. Era o schemă nouă, pe care abia o învățam, dar ei îi fusese de ajuns.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta! Probabil că mi-am așezat multe ziduri de protecție în fața mea și de-aia nu le-ai ghicit pe amândouă, zise ea. Hai să mai încercăm o dată.

– Ce-ar fi să încerci tu de data asta?

– Mi-e teamă. Își băgă pumnul în gură și strânse pielea între dinți. Avea niște dinți minunați. Chiar că aveau o formă perfectă de C. Nu pot face asta.

Nu mai era Britney Spears. Era doar o țintă singuratică. Sau, cum ar fi clasificat-o Robert Greene în ierarhia lui de victime ale seducătorilor, era liderul singuratic.

– Hai să ușurăm sarcina, am propus eu. O să scriu un număr. Este un număr între 1 și 10. Vreau să nu te gândești deloc la el. Trebuie să ai încredere în instincte. Nu există o abilitate specială pentru citirea gândurilor. Calmează-te și ascultă-ți cu adevărat sentimentele.

Am scris un număr pe o bucată de hârtie, pe care i-am înmânat-o.

– Și acum spune-mi primul număr pe care îl simți, am zis eu.

– Și dacă e incorect? întrebă ea. Probabil că nu e cel care trebuie.

Britney era ceea ce noi numeam o tipă SSS – o fată cu stima de sine scăzută.

– Ce număr crezi că e?

– 7.

– Acum uită-te în foaie, i-am spus.

A despăturit încet bucata de hârtie, ca și cum se temea să se uite, apoi a ridicat-o la nivelul ochilor și a văzut un 7 imens holbându-se la ea.

A țipat, a sărit de pe canapea și a alergat spre oglinda din cameră. Gura i s-a căscat în timp ce își privea reflecția în sticlă.

– O, Doamne, eu am făcut asta!

Se comporta ca și cum trebuia să se privească în oglindă ca să se asigure că ceea ce se întâmplase era adevărat.

– Uaaa, icni ea. Eu am făcut asta!

Era ca o fetiță care o vedea pe Britney Spears pentru prima dată. Era propria ei admiratoare.

– Știam eu că e 7! exclamă ea întorcându-se repede la canapea.

Bineînțeles că știa. Fusese primul truc de magie învățat de la Mystery: Dacă pui pe cineva să aleagă la întâmplare un număr între 1 și 10, în șaptezeci la sută din cazuri – mai ales dacă forțezi deciziile oamenilor – acel număr va fi 7.

Așadar, da, o păcălisem. Dar stima ei de sine avea nevoie de un imbold puternic.

– Vezi, i-am spus eu. Deja cunoști toate răspunsurile în interiorul tău. Doar că societatea te instruiește să gândești prea mult.

Chiar credeam în așa ceva.

– Mișto interviu! exclamă ea. Îmi place acest interviu! A fost cel mai bun interviu din viața mea!

Apoi își întoarse fața către mine, mă privi în ochi și îmi zise:

– Putem opri reportofonul?

În următoarele cincisprezece minute, am discutat despre spiritualitate, literatură și viețile noastre. Britney era doar o fetiță rătăcită care traversa o perioadă de pubertate emoțională târzie. Căuta să se agațe de ceva real în viața ei, ceva mai profund decât faima

de vedetă pop și decât interesele meschine ale celor care o manipulau. Îi demonstrasem valoare și acum ne îndreptam spre faza seducției de creare a raportului. Poate că Mystery avea dreptate: toate relațiile umane se ghidează după aceeași formulă.

Raportul egal încredere plus confort.

Eu însă aveam și o treabă de făcut. Am pornit reportofonul și am repetat întrebările de la începutul interviului, plus celelalte întrebări cu care venisem pregătit. De această dată mi-a dat răspunsuri adevărate, pe care le puteam publica.

După o oră am oprit reportofonul.

- Știi, zise Britney. Totul se întâmplă cu un motiv.

- Cred cu adevărat în asta, i-am replicat eu.

- Și eu. Mi-a atins umărul și pe chip i-a înflorit un zâmbet larg. Mi-ar plăcea să facem schimb de numere de telefon.

Capitolul 14

După încheierea orei noastre, Britney a ieşit din încăpere pentru un interviu la MTV. S-a întors zece minute mai târziu însoţită de o femeie, managerul ei de presă.

Când s-a aşezat în faţa camerelor de luat vederi, managerul s-a uitat ciudat la mine.

– Ştii, n-a mai făcut până acum aşa ceva cu un scriitor, rosti femeia.

– Zău? m-am mirat eu.

– A spus că s-a simţit ca şi cum voi doi eraţi meniţi să vă cunoaşteţi.

Am rămas tăcuţi unul lângă celălalt în vreme ce interviul de la MTV a început.

– Deci te-ai distrat nebuneşte acum două nopţi? rosti cel care lua interviul.

– Mda, aşa e, răspunse Britney.

– Care era atmosfera în club când ai intrat şi i-ai surprins pe toţi?

– O, a fost doar o nebunie.

– Şi cât de mult te-ai distrat?

Brusc, Britney se ridică în picioare.

– Nu merge, anunţă ea. Nu simt interviul ăsta.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre uşă, uluindu-i pe toţi cei din jur. Când a trecut pe lângă mine, şi-a ridicat colţurile gurii, într-un zâmbet conspirativ. Pătrunsesem în sufletul ei. Britney Spears avea în ea ceva mai profund decât îi cerea industria muzicii pop.

Mi-am dat seama că jocul funcţionează mai bine cu celebrităţile decât cu oamenii obişnuiţi. Deoarece vedetele sunt atât de zdruncinate nervos şi interacţiunile lor aşa de limitate, o mică demonstraţie de valoare sau o cosultă potrivită îşi înzecesc forţa.

În zilele care au urmat m-am gândit des la cele petrecute. Nu-mi făceam iluzii: Britney Spears nu era atrasă de mine. Nu mă considera un potenţial partener. Dar o interesasem. Iar ăsta era un pas în direcţia potrivită. Agăţarea este un proces liniar: captarea imaginaţiei mai întâi, apoi a inimii.

Interes plus atracţie plus seducţie egal sex.

Evident, poate că toate astea însemnau doar autohipnoză. Din ce ştiam, Britney schimba numere de telefon cu toţi ziariştii, pentru a-i face să se simtă speciali şi pentru a se asigura de un articol bun. Probabil că aranjase ca la numărul respectiv cineva să dea răspunsurile deja pregătite pentru scriitorii care se credeau artişti ai seducţiei. Sau poate era o schemă a managerului de presă ca să-i facă pe ziarişti să creadă

că au stabilit o legătură specială cu artista. Poate că eu eram cel șarjat și nu ea.

N-aveam să cunosc niciodată adevărul.

M-am holbat zilnic la acel număr, dar nu m-am putut decide să-l formez. Mi-am spus că aș fi încălcat o graniță jurnalistică: dacă ei nu-i plăcea articolul scris de mine (ceea ce era foarte posibil), nu aveam chef să declare în gura mare că eu scrisesem un articol defavorabil pentru că ea nu-mi răspunsese la apeluri.

– Sun-o, mă îndemna constant Mystery. Ce ai de pierdut? Spune-i: Poți să nu arăți ca Britney Spears? O să facem niște nebunii și așa nu putem fi prinși. O să purtăm peruci și o să urcăm până la stema Hollywood-ului ca să o atingem pentru a ne purta noroc.

– Dacă aș întâlni-o într-un cadru social, perfect. Dar aici vorbim despre o sarcină de serviciu.

– Deja ai dus jocul la alt nivel acum. Când articolul va fi publicat, nu va mai fi vorba de nici o sarcină. Așa că sun-o.

Dar nu o puteam face. Dacă ar fi fost vorba de Dalene Kurtis, Playmate of the Year, aș fi sunat-o într-o clipită. Nu mă mai temeam de astfel de femei. Mă simțeam meritoriu. Dovedisem asta de nenumărate ori de la întâlnirea cu ea. Dar Britney Spears?

Într-un an și jumătate, am putut să ajung doar la un asemenea nivel de stimă de sine.

PASUL IX

GENEREAZĂ O LEGĂTURĂ FIZICĂ

Şi chiar crezi că iubirea în sine,
Locuind într-o asemenea casă urâtă,
Poate prospera mult timp?

EDNA ST VINCENT MILLAY,
And do you think that love itself

Capitolul 1

A fost nevoie doar de o singură femeie pentru ca Proiectul Hollywood să se năruiască.

După toate aparențele, Katya era o tipă pe care o întâlnești în mod tipic la petreceri. Îi plăcea să bea, să danseze, să se drogheze și să facă sex, nu neapărat în această ordine. Însă Katya – poate din inocență, poate din răzbunare, poate chiar din dragoste adevărată – avea să depășească toți artiștii seducției din reședință. Toți acei ani de studiu, toate acele scheme memorate și tipare de comportament învățate, toți acei bocanci cu talpă groasă nu aveau să folosească la nimic în fața unei femei stârnite.

Când m-am întors de la New York, Mystery avea programat un seminar în Los Angeles. Acum taxa seminariile cu o mie cinci sute de dolari, iar oamenii plăteau. Avea cinci elevi, ceea ce îi garanta un profit frumușel pentru un weekend de vorbit și șarjat. Numărul de telefon al Katyei era doar unul din cele

multe pe care le strânsese în vreme ce expunea cursanților jocul. O cunoscuse în Star Shoes, un bar din Hollywood. Era beată și probabil drogată.

Lunea era zi de dat telefoane la Proiectul Hollywood. Toată lumea suna la numerele de telefon strânse în weekendul anterior ca să vadă ce contacte trebuiau păstrate și ce contacte aruncate. Când Mystery și-a dat telefoanele lui, singura persoană care i-a răspuns a fost Katya. Dacă ea nu ar fi fost acasă sau dacă cineva ar fi răspuns la un alt apel al lui, poate că viețile noastre ar fi fost altfel.

În ciuda presupuselor noastre abilități, cuplarea cu o femeie reprezintă în mare măsură un joc al sorții. Femeile se găsesc în momente diferite ale vieților lor atunci când le cunoaștem. Poate caută un prieten, o partidă de o noapte, un soț sau un futai pe post de răzbunare. Sau poate nu caută nimic, deoarece au o relație fericită sau sunt în convalescență după una distrugătoare emoțional.

Katya căuta probabil un loc unde să locuiască.

Când a sunat-o Mystery, ea nu și-a amintit imediat că îl cunoscuse. Cu toate astea, după jumătate de oră de discuții (sau de construire a unei relații de confort, cum îi spune Mystery), ea a fost de acord să vină la noi.

– Îmbracă-te lejer, i-a spus Mystery. Voi putea sta cu tine doar o oră sau două.

Folosirea unor cuvinte precum „lejer", „a sta cu tine" și a unei limite de timp făcea parte dintr-o strategie de a transforma vizita într-un eveniment fără

încărcătură emoțională. E mult mai bine să te angajezi cu cineva necunoscut într-o legătură constrânsă de timp decât să îți dai întâlnire la o cină, ca un novice, riscând un eveniment dureros, neplăcut, care implică alăturarea pentru o întreagă noapte de conversație stânjenitoare a doi oameni care poate nu au nimic în comun.

Katya a venit în acea seară îmbrăcată cu un tricou roz și trăgând după ea un terrier micuț pe nume Lily. Atât Katya, cât și Lily s-au simțit imediat ca acasă. Tipa s-a prăbușit pe covorul de perne din living, iar cățelul și-a făcut nevoile pe jos.

Mystery s-a ivit din camera lui în blugi, cămașă neagră cu mâneci lungi și părul strâns în coadă de cal.

– O să leg computerul meu de proiector ca să îți arăt niște filme pe care le-am făcut eu, zise el.

– Dacă n-ai griji, n-ai necazuri, replică Katya cu un pronunțat accent rusesc.

Avea un nas obraznic care se încrețea, obraji plini care se îmbujorau și păr blond care se ondula pentru a-i pune în evidență drăgălășenia.

Mystery micșoră intensitatea luminii și îi arătă filmele de casă făcute de noi. Chestia asta începea să devină o rutină populară în reședință pentru că ne permitea să transmitem percepții pozitive despre noi și prietenii noștri fără ca măcar să deschidem gura. După filme, Mystery și Katya s-au apucat să se maseze reciproc și să se mângâie. Trei zile mai târziu, la cea de-a doua întâlnire a lor, au perfectat afacerea.

– Plec din apartamentul meu, îi spuse ea lui Mystery după aceea. E-n regulă dacă Lily rămâne aici în vreme ce eu mă duc în Las Vegas în weekend?

Lăsarea căţelului în reşedinţa noastră însemna o tactică iscusit de vicleană deoarece, câtă vreme Katya a fost plecată, ne-am ataşat cu toţii de acel animal drăgălaş – şi, prin extensie, şi de deţinătoarea lui. Personalităţile celor doi erau apropiate: ambele fiinţe erau energice şi amabile, şi amândurora le plăcea să-l lingă pe Mystery pe faţă.

Când Katya s-a întors din Las Vegas, Mystery a ajutat-o să se mute din vechea ei locuinţă.

– Cred că este complet ridicol pentru tine să închiriezi un apartament nou, ştiind că-ţi vei petrece majoritatea timpului cu mine, îi spuse el. Aşa că n-ar fi mai bine să te muţi în camera mea?

Singurele ei posesiuni erau două genţi de pânză, o trusă de machiaj, Lily şi o Mazda SUV plină cu haine şi pantofi. Din câte ştia toată lumea, Katya nu avea vreo slujbă sau vreo sursă de venit, deşi pozase în costum de baie pentru câteva calendare de duzină. Serile se ducea la şcoală unde făcea cursuri de machiaj pentru efecte speciale. În fiecare noapte, după ore, se plimba în jurul reşedinţei cu frânghii false desenate în jurul gâtului, bucăţi imaginare de creier care se revărsau dintr-o rană mare din frunte sau ridurile şi petele tipice unei femei de nouăzeci de ani.

Katya şi-a găsit repede locul în structura reşedinţei. S-a oferit voluntar ca să fie pivot pentru atelierele de lucru ale lui Papa; îi făcea ochii şi genele lui Herbal

înainte ca acesta să iasă noaptea în oraș; curăța bucătăria pe care noi o neglijam complet din lene; se ducea la cumpărături cu Xaneus și făcea pe gazda la petrecerile lui Playboy. Avea uimitoarea capacitate de a se împrieteni cu oricine, deși motivațiile ei erau incerte: poate că iubea oamenii la modul sincer, sau poate că asta era felul ei de a ne recompensa pentru că stătea pe gratis în reședință. Oricum, oferea acelei case primele unde de căldură și camaraderie după prima noapte când ne mutasem noi acolo și stătusem în jacuzzi, visând împreună la un viitor. Îmi plăcea de ea. Cu toții o plăceam. Ba chiar l-am lăsat și pe fratele ei, un băietan de șaisprezece ani bolnav de sindromul Tourette, să doarmă pe patul de perne câteva săptămâni.

Mystery era superîncântat de sine. Nu mai avusese nici o relație serioasă după Patricia.

– Chiar sunt topit după iubita mea, rosti el cu mândrie într-o seară, arătând poza Katyei de pe calendar unui grup de seducători. Mă gândesc mereu la ea, ca atunci când ai un copil. Am un enorm instinct patern. Trebuie să am grijă de fata asta și să mă asigur că e în siguranță.

Mai târziu în acea noapte, în vreme ce Herbal pregătea fripturi pe grătar, Katya și cu mine ședeam în jacuzzi, împărțind o sticlă de vin.

– Mi-e foarte teamă, îmi mărturisi ea la un moment dat.

– De ce? am întrebat eu, deși știam motivul.

– Încep să mă îndrăgostesc de Mystery.

– Păi e un tip talentat şi uimitor.

– Mda. Nu-mi permit să mă îndrăgostesc în halul ăsta. Încă nu ştiu destule despre el. Sunt îngrijorată.

Apoi a tăcut. Voia ca eu să spun ceva, să o avertizez dacă face vreo greşeală.

Nu i-am spus nimic.

Câteva zile mai târziu, Mystery, Katya şi cu mine am zburat până în Las Vegas. Când ne schimbam pentru ieşit în oraş, Mystery a revenit la subiectul lui favorit.

– Sunt aşa de prins de fata asta! Şi-a şters machiajul negru din jurul ochilor şi şi-a întins demachiant. Să ştii că e bisexuală. Are un cuplu în New Orleans cu care se culcă. Îşi puse pe cap o pălărie neagră de cowboy pe care o cumpărase în Australia şi se admiră în oglindă. Am sentimentul că mi-am găsit perechea.

Am luat cina la Mr. Lucky's din Hard Rock Casino, unde Katya a ras două pahare de şampanie, apoi am traversat strada până la Paradise Club, un local de striptease, unde Katya a mai ras alte două pahare de şampanie.

Când chelneriţa s-a apropiat de masa noastră, Katya i-a spus lui Mystery:

– E tare tipa asta.

Mystery s-a apucat imediat să o măsoare pe chelneriţă cu privirea. Era o tipă arătoasă, de origine latină, cu păr lung şi negru în care se reflectau luminile scenei şi un corp bine proporţionat care ameninţa să sfâşie materialul uniformei în care era îmbrăcată.

– Ai văzut vreodată filmul *Poltergeist*? o întrebă Mystery pe chelneriță.

Îi spuse că ei doi nu s-ar înțelege. O întrebă pentru ce era faimoasă: „oricine este faimos pentru ceva". În scurt timp, femeia se oprea pe la masa noastră la fiecare câteva minute ca să flirteze cu Mystery.

– Mi-ar plăcea la nebunie să o văd pe tipă cum te devorează toată, îi zise Mystery Katyei.

– Tu vrei doar să o fuți, ripostă Katya.

Presupun că oricărei femei îi venea greu – mai ales dacă era amețită de alcool – să vadă cum sunt folosite pe o altă femeie aceleași scheme care o vrăjiseră pe ea. Mai ales la modul eficient.

Katya sări în picioare și porni în trombă spre bar. Mystery se luă după ea ca să o calmeze, dar când ea refuză să se supună, Mystery ieși din club ca un copil înfuriat. Deși Katya era bisexuală, Mystery încă nu avusese parte de vreo partidă în trei. Comitea de fiecare dată aceeași greșeală: forța lucrurile prea mult. Ar fi trebuit să urmeze sfatul lui Rick H. și să facă dintr-o asemenea experiență fantezia tipei, nu a lui.

După ce m-am trezit de dimineață, am luat un avion spre casă, lăsându-i pe cei doi singuri în camera de hotel până la zborul lor de seara.

Câteva ore mai târziu am primit un telefon:

– Bună, aici e Katya.

– Bună. S-a întâmplat ceva?

– Nu. Mystery vrea să se însoare cu mine. A îngenuncheat la piscina de la Hard Rock și m-a cerut

de nevastă. Toată lumea a aplaudat. A fost atât de dulce! Ce să fac?

Singurul motiv plauzibil pentru a explica dorința lui Mystery de a se însura era obținerea cetățeniei americane. Numai că asta nu se aplica în cazul Katyei. Ea mai avea încă pașaport rusesc.

– Nu te grăbi, am sfătuit-o. Logodește-te. Sau, dacă vrei, faceți jurămintele la capela de acolo. Fă asta. Apoi petreceți ceva timp împreună ca să vedeți dacă amândoi sunteți pregătiți pentru acest pas.

În acea clipă Mystery apucă telefonul.

– Hei, omule, o să te înfurii ca naiba pe mine. Ne căsătorim. O iubesc pe fata asta. E nebună. Plecăm la capelă. Bine, pa.

Tipul era un mare idiot.

În acea seară, Mystery o trecu pe Katya pragul de la Proiectul Hollywood în vreme ce fredona *Here Comes the Bride*.

Se cunoșteau de trei săptămâni.

– Uită-te la verigheta mea, gânguri Katya. Nu e minunată?

– Verighetele noastre au costat opt mii de dolari, anunță cu mândrie Mystery.

Ăștia erau cam toți banii lui. Deși făcea mult bănet cu seminariile, avea o pasiune enormă pentru jucăriile de bărbați: computere, camere digitale, agende electronice, practic orice dispozitiv cu cip înăuntru.

– Povestea asta cu mariajul este cea mai bună schemă posibilă, îmi spuse Mystery în vreme ce Katya era la

baie. Acum ea mă iubește. Se excită doar când îmi spune soțul meu. Parcă am fi într-o buclă a timpului.

– Amice, e cea mai proastă schemă posibilă, pentru că o practici o singură dată, i-am replicat eu.

Mystery făcu un pas către mine și își scoase verigheta.

– Îți voi spune un secret, șopti el așezând inelul în palma mea. Nu suntem căsătoriți cu adevărat.

Dacă mi-ar fi spus vreun alt artist că se căsătorise în Vegas cu o tipă pe care abia o cunoscuse, aș fi știut că e o glumă. Însă Mystery era atât de căpos și de imprevizibil, încât nu puteam să mă gândesc la asta.

– Mda, după ce ai plecat, ne-am dus la un magazin de bijuterii din Hard Rock și am decis să ne mimăm mariajul. Așa că am cumpărat două verighete pentru o sută de biștari. Katya știe să mintă așa de bine. Te-a prostit complet.

– Sunteți amândoi niște mari iluzioniști.

– Nu-i spune Katyei că ți-am zis. Cred că îi place mult rolul de soție. Pentru ea, la nivel emoțional, este ca și cum s-ar fi măritat pe bune.

Mystery avea dreptate: percepția înseamnă realitate. În zilele care au urmat, întreaga lor relație s-a schimbat. Au început să se comporte ca un cuplu căsătorit de multă vreme.

Acum, că trăia cu o femeie, Mystery nu mai simțea nevoia să iasă în oraș. Pentru el cluburile însemnau ocazii de șarjare. Pentru Katya însă, erau ocazii de a dansa. Așa că ea a început să meargă prin cluburi fără el. După o vreme, Mystery deja nu prea mai ieșea

din camera lui şi nici măcar nu se mai dădea jos din pat. Era greu de spus dacă era doar lenevie sau dacă îl pândea o nouă depresie.

Există un tipar pe care artiştii seducţiei l-au denumit pietre versus aur. Este vorba de discursul pe care un bărbat îl are în faţa femeii cu care se întâlneşte atunci când ea încetează să mai facă sex cu el. Îi spune că într-o relaţie femeile caută pietre (sau diamante) în vreme ce bărbaţii caută aur. Pentru o femeie, rocile sunt reprezentate de cine romantice, atenţie şi conexiune emoţională. Pentru un bărbat, aurul reprezintă sexul. Dacă oferi aur unei femei sau roci unui bărbat, nici unul nu va fi satisfăcut. Trebuie să existe un schimb. Iar Katya îi dădea lui Mystery aurul, dar el nu-i oferea ei rocile. Nu o mai scotea deloc în oraş.

Nu a trecut mult şi au început să nu se mai suporte.

El spunea:

– Se îmbată în fiecare noapte. Chestia asta mă înnebuneşte.

Ea spunea:

– Când l-am cunoscut, avea multe planuri şi ambiţii. Acum nu se mai dă jos din pat. Ce sens are?

El spunea:

– Nu tace niciodată din gură. Se plânge mereu despre ceva inutil şi se dă în spectacol.

Ea spunea:

– Mă irosesc în fiecare noapte pentru că nu vreau să trăiesc într-o realitate atât de tristă.

Mystery avea nevoie de o tipă mai pasivă. Katya avea nevoie de un bărbat mai activ. Iar chestia asta

ne întrista pe noi toți ceilalți; după ce trăisem luni de zile într-o casă plină de bărbați, ne atașasem de energia pozitivă și spiritul plin de viață al Katyei.

Mystery se educase singur în privința agățării femeilor, dar nu învățase nimic despre cum să întrețină o relație. Acum o avea pe această creatură frumoasă la îndemână, atât de plină de viață și de energie, iar el pur și simplu o arunca la gunoi.

Curând, o altă femeie, cu un alt gen de energie, avea să se mute în Proiectul Hollywood.

Am primit un mesaj text la ora 11:39 seara: „Pot sta acasă la tine? Îmi iau mașina și chiar mai rău. Nu vrei să știi. Nu trebuie să fiu singură."

Era Courtney Love.

Capitolul 2

Am bătut în uşa apartamentului de serviciu al lui Courtney Love, aflat în West Los Angeles.

– Intră. E deschis.

Courtney şedea pe podea în mijlocul unui ocean de facturi American Express şi extrase bancare, cu un marker galben în mână. Purta o rochie neagră Marc Jacobs, cu nasturii înşirându-se pe o parte. Unul dintre nasturi lipsea.

– Nu mă mai pot uita la chestiile astea, gemu ea. Sunt atâtea împrumuturi de care n-am ştiut sau pe care nu le-am aprobat.

Se ridică şi dădu cu palma într-o factură American Express de pe masă. Jumătate din hârtii erau marcate cu galben, iar pe margini aveau notiţe făcute cu cerneală neagră.

– Dacă mai stau aici, o să mă iau iarăşi de droguri, plânse ea.

Nu avea un manager și din această pricină era copleșită de sarcina de a se ocupa de propriile ei afaceri.

– Nu vreau să fiu singură, mă imploră. Trebuie să stau undeva câteva zile. Apoi plec de pe capul tău. Promit.

– E-n regulă. Însemna că n-avea nici o problemă cu articolul scris de mine pentru *Rolling Stone*. Herbal spune că poți dormi în camera lui. Cu toate astea, trebuie să te avertizez că nu vii într-o casă obișnuită.

– Știu. Vreau să-i cunosc pe artiștii seducției. Poate că mă vor ajuta.

Am însoțit-o jos și am prins bagajul ei de treizeci de kilograme pe capota mașinii mele Corvette.

– Mai trebuie să știi că la noi stă și fratele Katyei, i-am zis eu. Și dacă pare un pic ciudat e pentru că suferă de sindromul Tourette.

– Ca atunci când strigi „Rahat! Prostii!" fără să te poți controla?

– Mda. Cam așa ceva.

Am parcat mașina în garaj și am tras cu greu bagajul ei pe scări către casă. Prima persoană pe care am văzut-o înăuntru a fost Herbal, care ieșea din bucătărie.

– Bună, rahat prost, îl salută Courtney.

– Nu, am oprit-o eu. Nu e fratele Katyei.

Băiețelul ieși o clipă mai târziu din aceeași bucătărie, sorbind dintr-o cola.

– Bună, rahat prost, îl salută Courtney.

Se dădu cu un pas înapoi și călcă pe Lily, care scânci cu putere. Courtney se răsuci pe călcâie. Presupuneam că o să-și ceară scuze.

– Dispari, potaie, se rățoi la cățel.

Era clar că aveau să urmeze niște zile interesante.

I-am arătat casa, apoi i-am urat noapte bună. Două minute mai târziu a intrat în camera mea.

– Am nevoie de o periuță de dinți, îmi aruncă ea în trecere în timp ce se repezea spre baie.

– Ai una nouă în dulapul de medicamente, am strigat după ea.

– Merge și asta, ripostă ea, apucând periuța folosită de mine de pe chiuvetă.

Courtney avea ceva în ea de care te îndrăgosteai imediat. Poseda o trăsătură pe care aproape toți artiștii seducției o doreau, dar care le lipsea: tipei pur și simplu nu-i păsa de multe lucruri.

A doua zi am coborât și am găsit-o în living, fumând o țigară, fără a avea nimic pe ea în afara unor chiloței japonezi de mătase. Corpul îi era acoperit de semne închise la culoare, ca și cum s-ar fi rostogolit prin praf de cărbune.

I-a întâmpinat pe toți ceilalți locatari ai casei într-un asemenea hal de goliciune.

– Am călărit cai alături de tatăl tău, i-a spus Papa după prezentări.

Courtney se încruntă.

– Dacă îi mai spui individului ăluia tată, te pocnesc drept în nas!

Nu voia să fie rea – pur și simplu trăia momentul și reacționa ca atare –, dar Papa nu suporta agresiunea. Din ziua în care intrase în Proiectul Hollywood, nu-și dorise altceva decât să iasă cu celebrități. Acum

însă, că locuia cu una – de fapt cu cea mai faimoasă femeie din țară în acel moment –, era îngrozit de ea. Din acea zi o evită, așa cum proceda cu toată lumea care nu făcea parte din afacerea lui personală.

Apoi Courtney a cunoscut-o pe Katya.

– Tocmai mi-am făcut un test de sarcină, îi spuse Katya, țuguindu-și buzele într-o expresie copilărească de autocompătimire. A ieșit pozitiv.

– Ar trebui să ții copilul, o sfătui Courtney. Este cel mai frumos lucru din lume.

Simțeam că am intrat în universul ireal din *The Surreal Life*.

Capitolul 3

Mystery îngenunche în fața Katyei și îi sărută pântecul.

– Dacă vrei să păstrezi copilul, indiferent că vom fi împreună pentru toată viața sau nu, îți voi sprijini decizia. Ar trebui să fie un copil frumos.

Soarele se revărsa în bucătărie dinspre alee, luminând un șir îngust, dar ordonat de furnici care alergau de la zidăria exterioară până la coșul de gunoi plin. Înainte de a se ridica în picioare, Mystery își linse degetul și trase o dungă de salivă prin mijlocul șirului. Furnicile se împrăștiară în grabă în toate direcțiile în locul întreruperii.

– Nu-mi vine să cred că te poți gândi să păstrezi copilul, replică Katya, veselă, deși plină de resentiment. Ești ciudat. Te comporți ca și cum am fi căsătoriți.

Furnicile începură să revină în șir. În scurt timp ordinea se reinstaură. Cu greu ai fi putut spune că în viața lor intervenise o catastrofă.

– Te iubesc, zise Mystery, fără pic de emoție în glas. Și tu cunoști misiunea mea în viață: supraviețuire și reproducere. Așa că nu văd nici o problemă în a păstra copilul. Sunt dispus să-mi îndeplinesc jumătatea mea de obligații.

Reședința noastră nu se putea organiza de la sine ca un șir de furnici. Nu exista o ierarhie a comenzii sau vreo structură neoficială. Drumul invizibil și plin de substanțe chimice pe care îl urmam cu toții mirosea a hormoni masculini. Iar starea naturală era dezordinea.

Întreaga după-amiază, Mystery și Katya s-au luptat unul cu celălalt în privința ideii ca ea să facă un avort și cine să plătească pentru el. Chestiunile astea nu țin de o decizie de grup. Katya și Mystery se duseră trei zile mai târziu la o clinică specializată.

– Ia ghicește? chițăi Katya la întoarcere. Nu sunt gravidă.

Sări în sus și bătu din palme de fericire. Mystery stătea în spatele ei și îi arătă degetul pe la spate. Pe chipul lui se citea ura adevărată. Nu-l mai văzusem niciodată afișând o asemenea răutate față de o femeie.

Câteva ore mai târziu, am dat peste Katya la bar. Își turna un pahar de Chardonay. Apoi încă unul. Și încă unul.

– Mystery nu iese din cameră și nu se mai fute, se plânse ea. Așa că în noaptea asta o să-mi fac de cap fără el.

– O meriți.

– Vino să bei cu mine, gânguri ea.

– Mă simt bine.

– N-ai griji, n-ai necazuri.

Sorbi încet din pahar și se așeză alături de mine pe canapea.

– Uau, exclamă ea. Chiar că ai tras de fiare. Brațele tale arată bine.

– Mersi.

Unul din lucrurile temeinic învățate în ultimul an și jumătate era cum să primesc un compliment. Spui pur și simplu „Mersi". Este singurul răspuns pe care îl poate da o persoană care are încredere în sine.

Se apropie de mine și îmi mângâie bicepșii.

– Ești singurul cu care pot discuta.

Chipul ei se apropiase la câțiva centimetri de mine.

Am simțit acea izbucnire de energie, aceeași ca atunci când o sărutasem pe tipa agățată de Tyler Durden în Hard Rock.

– Uită-te la asta, zise ea. Își ridica bustiera. Am o zgârietură.

– Drăguț.

– Uite, pipăie.

Îmi luă mâna și o trase spre sânul ei. Trebuia să plec neapărat de acolo.

– Păi îmi pare bine că am vorbit, dar trebuie să mă duc în camera mea ca să smotocesc pisica.

– Dar tu nu ai pisică, scânci ea.

Am dat înconjur reședinței și am intrat în camera lui Mystery prin alee. Stătea în capul oaselor pe pat, în blugi, cu un laptop așezat chiar pe stomacul gol. Urmărea *Back to the Future II*.

– Când eram în clasa a zecea am vrut să mă sinucid pentru că nu mai aveam pentru ce trăi, zise el. Apoi am auzit că apare *Back to the Future II* în douăzeci și trei de zile. Aveam un calendar pe care am încercuit fiecare zi până la premieră. A fost singurul lucru care m-a făcut să nu mă sinucid.

Opri filmul și ridică laptopul de pe stomac.

– Când l-am văzut și am auzit muzica de început, am plâns, amice. Era motivul meu de a trăi. Știu toate acordurile. Ridică carcasa DVD-ului și îmi arătă coperta. Am atins această mașină.

M-am așezat la picioarele patului. Nimeni nu vrea să fie purtătorul unor vești proaste. Am luat carcasa DVD-ului și m-am uitat la ea. Lui Mystery îi plăceau filmele de genul *Real Genius*, *Young Einstein* și *The Karate Kid*. Mie îmi plăcea Werner Herzog, Lars von Trier și Pixar. Nu însemna că sunt mai bun ca el: pur și simplu eram genuri diferite de tocilari.

– Amice, nevasta ta se dă la mine, i-am zis eu.

– Nu mă surprinde. Ceva mai devreme în seara asta s-a dat la Playboy.

– Și nu faci nimic în privința asta?

– Nu-mi pasă. Poate face ce vrea.

– Păi cel puțin nu e gravidă.

– Uite ce e, replică el. E o mare idioată. Ăla nu a fost deloc un test de sarcină. A fost un test de ovulație. A cumpărat testul care nu trebuie de la Rite Aid. L-a făcut de trei ori și de fiecare dată i-a ieșit pozitiv. Așa că tot ce a descoperit a fost faptul că la douăzeci și trei de ani încă mai ovulează.

– Ascultă, omule, am observat că avea zgârieturi pe braț. O îndepărtezi de tine. Dacă se dă la toată lumea din casă, asta se întâmplă doar pentru că vrea să se răzbune. E vorba de roci contra aur, omule. Tu nu i-ai oferit roci.

– Mda. Este o alcoolică lipsită de creier. Făcu o pauză, închise ochii și dădu gânditor din cap. Dar ce corp are: are un cur de nota zece.

Când am ieșit din camera lui Mystery, Katya nu mai era în living. Ușa lui Papa era deschisă, iar ea stătea cuibărită alături de el pe pat, cu bustiera scoasă.

M-am retras în camera mea și am așteptat. O oră mai târziu s-a pornit furtuna. Țipete, uși trântite, sticlă făcută țăndări.

În ușa mea s-a auzit un ciocănit.

Era Courtney.

– Colegii tăi sunt mereu așa de zgomotoși?

Taman ea vorbea despre asta.

Am urmat-o în camera lui Herbal care dormise pe patul de perne din living în vreme ce Courtney ocupase camera lui. Pe podea zăceau aruncate haine, cărți și scrum de țigară. La piciorul patului ardea un muc de lumânare, cu flacăra înălțându-se la doar un centimetru de așternut. Una din rochiile lui Courtney era aruncată peste un bec aprins și fierbinte doar pentru a modifica iluminatul din încăpere. Pe pat zăceau împrăștiate toate cele patru cărți de telefon din casă, cu pagini rupte din fiecare. Am examinat cotoarele rupte: paginile aveau numere de telefon ale avocaților.

Zgomotele dinspre camera lui Mystery crescură în intensitate.

– Să vedem ce se petrece, zise Courtney.

Nu voiam să fiu implicat. Nu voiam să curăț mizeria altora. Nu era deloc responsabilitatea mea.

Ne-am dus în baia lui Mystery. Katya stătea îngenuncheată pe podea cu mâinile în jurul gâtului, ca și cum s-ar fi înecat. Fratele ei stătea aplecat deasupra, ținându-i un inhalator de astm în gura deschisă. Mystery era la câțiva metri depărtare, săgetând-o cu privirea.

– Să chem o ambulanță? am întrebat eu.

– O s-o aresteze pentru că are corpul îmbibat de droguri, răspunse Mystery cu dispreț.

Katya ridică privirea și se uită urât la el.

Dacă avusese o asemenea prezență de spirit, atunci clar nu era pe moarte.

Când Katya ieși în sfârșit din camera lui Mystery, roșie la față, Courtney o luă de mână și o duse spre o canapea din living. Se așeză alături de ea, continuând să o țină de mână, și îi povesti despre avorturile prin care trecuse și despre frumusețea unei nașteri. M-am uitat la ciudata pereche de femei care ședea acolo. Courtney era pentru Proiectul Hollywood atât mamă, cât și copil.

Totodată, probabil că ea era și cea mai întreagă la minte persoană din casă. Iar gândul ăsta mă speria.

Capitolul 4

A doua zi de dimineață, Courtney dădu buzna pe ușa camerei la o oră neobișnuit de matinală. Purta o cămașă de noapte Agent Provocateur.

– Ce? Ce se petrece? întrebă ea, frecându-se la ochi somnoroasă. Am avut un vis urât. Nu știam unde mă aflu. Privi în jur: la mine, la Katya dormind pe canapea, la fratele Katyei și la Herbal sforăind la câțiva centimetri distanță, pe covorul de perne. Toată lumea e drăguță, constată ea cu ușurare. Nimeni nu e rău. În regulă.

Se întoarse în cameră și închise ușa. Câteva minute mai târziu, la reședință sosi un șofer.

– Unde e Courtney? întrebă omul.

– Doarme, i-am răspuns eu.

– Trebuie să ajungă la tribunal peste o oră.

Bătu în ușa camerei ei și păși înăuntru. La scurt timp după aceea, din cameră apăru un șirag de rochii, urmate de posesoarea lor.

– Trebuie să găsesc ceva de purtat în instanță, zise Courtney probând diverse rochii și intrând și ieșind din baie ca să se uite în oglindă.

În cele din urmă, plecă din casă într-o rochie de cocktail neagră, fără bretele, de-a Katyei. La ochi avea ochelarii de opt dolari ai lui Herbal și sub brațul drept cu volumul *The 48 Laws of Power* al lui Robert Greene.

– Este o rochie tâmpită pentru că este un proces tâmpit, le spuse ea reporterilor ceva mai târziu.

Câtă vreme Courtney a fost plecată, am evaluat daunele. Așternuturile de pe patul lui Herbal erau arse de scrum de țigară, iar peretele din spatele ușii era practic distrus de la trântitul permanent al ușii. Pe podea se vedeau pete dintr-un lichid de neidentificat, lumânările continuau să ardă, iar hainele atârnau de orice era posibil.

În bucătărie, ușile de la frigider și dulap erau larg deschise. Pe tejghea se odihneau două borcane cu unt de arahide și unul cu gem, iar capacele lor erau aruncate pe podea. De pe tejghea, de pe rafturile dulapului și din frigider curgeau picături de unt de arahide. În loc să deschidă pungile cu pâine de la linia special marcată, ea rupsese capătul ambalajului de plastic ca un animal. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Dacă îi era foame, mânca. Artiștii admirau altă calitate la ea: putea deveni extrem de primitivă.

Când a revenit în reședință, Courtney s-a așezat alături de mulțimea de artiști ai seducției din casă și a plănuit cu ei cum să apară în acea seară în emisiunea

The Tonight Show with Jay Leno. Mystery și Herbal au învățat-o concepte precum valoare socială și idei NLP, de exemplu încadrarea. Courtney avea nevoie de reîncadrare. Cadrul curent în care era văzută de toată lumea era cel de femeie nebună. Însă după ce locuisem împreună timp de două săptămâni, ne-am dat cu toții seama că trecea doar printr-o perioadă proastă. Era excentrică, dar nu nebună. De fapt, era incredibil de isteață. Înțelegea și își însușea toate conceptele pe care le învăța.

– Așadar, noul meu cadru este acela al unei cucoane la ananghie, zise ea.

În acea noapte străluci la emisiune. Spre deosebire de apariția ei din show-ul *Letterman*, din cadrul căruia se inspirau mereu tabloidele, în acea seară Courtney păru sobră și bine-crescută – iar spectacolul dat împreună cu formația ei de fete, Chelsea, le aminti tuturor că era nu doar o celebritate, ci și o vedetă rock.

M-am dus la emisiune în mașina Katyei împreună cu Herbal, Mystery, Katya și Kara, o fată pe care o cunoscusem cu câteva zile înainte într-un bar. După emisiune, ne-am dus la cabina lui Courtney, unde ea ședea pe un scaun înalt, înconjurată de membrele trupei Chelsea. Eram șocat de chitarista solo: o blondă platinată înaltă, superbă, cu atitudine de împătimită a rockului. De ce nu dădeam niciodată peste astfel de tipe în cluburi?

– Pot să mai stau în camera ta încă două săptămâni? îl întrebă Courtney pe Herbal.

– Desigur.

Herbal n-avea niciodată vreo problemă cu cineva sau ceva. În vreme ce Mystery stătuse în camera lui, Herbal ieșise ca să o ajute pe Katya să-și amuze fratele bolnav.

– Poate fi și o lună, strigă Courtney după noi în vreme ce ne îndepărtam.

Ajunși în parcare, Mystery se urcă la volanul mașinii Katyei. Nu îi adresase o vorbă toată ziua. Katya se așeză pe locul pasagerului și puse în CD player un disc cu un mix dance de Carl Cox. Gusturile ei muzicale se limitau la genurile house și techno; Mystery asculta aproape în exclusivitate Tool, Pearl Jam și Live. Asta ar fi trebuit să fie un avertisment.

Când ieșeam din parcare sună telefonul lui Mystery. El închise muzica pentru a răspunde.

Katya întinse mâna și porni CD-ul, dar la volum mic.

Mystery închise furios aparatul din nou.

Lupta continuă: deschis, închis, deschis, închis – fiecare răsucire a butonului mai feroce decât precedenta până ce, într-un târziu, Mystery apăsă frâna, țipă „du-te dracului!" și sări jos din mașină.

Rămase în mijlocul traficului de pe Ventura Boulevard cu brațul drept întins și degetul mijlociu în sus, direct în linie cu chipul Katyei.

Tipa se urcă pe locul șoferului și merse până la intersecție, apoi se întoarse ca să îl culeagă pe Mystery, care începuse să meargă de-a lungul trotuarului. Când ea trase alături, el se opri, îi aruncă o privire urâtă,

își încrucișă brațele în poziție de „lua-te-ar dracu'", apoi continuă să meargă pe jos.

Katya plecă mai departe fără el. Nu era supărată, ci doar dezamăgită de copilăria lui.

În acea noapte, Mystery nu se întoarse la reședință. L-am sunat de câteva ori, dar nu mi-a răspuns. Când m-am trezit a doua zi, am văzut că el tot nu se întorsese. De fiecare dată când îl sunam, apelul intra în căsuța vocală. Am început să mă îngrijorez.

Câteva ore mai târziu se auzi o ciocănitură în ușă. Am răspuns, așteptându-mă la Mystery, dar am dat peste șoferul lui Courtney. Unul din numeroasele talente ale vedetei era acela de a transforma pe oricine aflat pe o rază de o sută de metri în jurul ei în asistent personal. Elevii în arta seducției care vizitau reședința noastră pentru prima dată s-au trezit de multe ori alergând până la Tokyopop pentru o carte cu desene animate în care apărea Courtney, aducând așternuturi de la apartamentul ei de serviciu sau trimițând mesaje în numele ei către responsabila cu fondurile artistei, Suze Orman.

– Rahatprost! strigă ea înspre fratele Katyei. Poți merge înapoi la apartamentul meu împreună cu șoferul ca să-mi aduci DVD-urile?

După plecarea băiatului, Courtney se întoarse către Katya:

– E amabil și destul de drăguț.

– Știi, e virgin, răspunse Katya.

– Evident, replică Courtney. Tăcu, gândindu-se la informația primită câteva clipe, apoi dădu din cap și îi spuse Katyei: L-aș regula puțin de milă.

În acea noapte Mystery se întoarse. De fiecare braț al lui atârna câte o dansatoare. Tipele arătau ca și cum lucrau de două decenii în același club mizer; becurile noastre de o sută de wați nu reușeau să le lumineze ca lumea.

- Hei, amice, zise el, ca și cum tocmai se întorcea de la băcanul din colț.

- Unde ai fost?

- M-am dus la un club de striptease și mi-am petrecut noaptea cu Gina.

- Bună, rosti bruneta cu față de cal care atârna de brațul lui stâng.

Dădu vag din mână ca să întărească spusele.

- Ei, bine, amice, ar fi trebuit să suni. E-n regulă să ai mica ta dispută cu Katya, dar Herbal și cu mine am fost tare îngrijorați. Iar asta nu ne-a plăcut deloc.

Mystery le plimbă pe fete prin casă, asigurându-se că le prezintă și Katyei, apoi se așeză pe alee împreună cu ele.

Katya își văzu mai departe de treabă. Își făcu un duș, curăță petele zilnice de unt de arahide din bucătărie și își termină tema de practică de la școala de efecte speciale pe fața lui Herbal, căruia îi făcu o lobotomie.

Purtarea lui Mystery nu reușise să stârnească gelozia Katyei, dar reuși să coboare respectul tuturor pentru el cu câteva niveluri.

Capitolul 5

Trebuia să se întâmple odată şi odată. Katya găsi în cele din urmă deschidere la cineva din casă. De când cu testul ei fals de graviditate se dăduse la toţi.

Herbal fu cel care cedă printre ultimii. Tipul era retras. Nu-şi pierdea niciodată cumpătul. Îi plăcea să asculte. Era modest şi înţelegător. Cu alte cuvinte, era exact opusul lui Mystery. Fusese afectat de toată perioada petrecută cu Katya, în vreme ce Mystery avea toane, zăcea indolent în pat sau îşi făcea de cap cu striperiţe din pură răzbunare. Herbal începuse să nutrească sentimente pentru Katya. După ce o văzuse suferind în urma manipulărilor şi indiferenţei lui Mystery, începuse chiar să creadă că el este mai demn de ea.

- E din ce în ce mai greu să o refuz, îmi spuse el.

- Întreabă-l pe Mystery. Probabil că s-a săturat de ea până acum.

– Mda. În definitiv, s-a comportat excelent în povestea aia cu Sima.

(Sima era fosta relaţie pe termen lung a lui Mystery din Toronto, cea cu care Herbal îşi făcuse de cap.)

Aşa că Herbal l-a întrebat pe Mystery. Răspunsul a fost negativ. Dar în aceeaşi seară, după încă o ceartă aprinsă cu Katya, Mystery l-a găsit pe Herbal în living.

– Ne-am despărţit, îi zise el pe un ton indiferent. Îţi aparţine în întregime.

Erau cuvinte pe care în curând avea să le regrete.

După numai câteva ore, Herbal o regula deja pe Katya. Cum Courtney dormea în patul lui, Herbal a consumat actul în camera lui Playboy de lângă bucătărie.

Când s-a întors în acea noapte de la Standard, Mystery s-a dus în bucătărie să-şi ia un Sprite. Atunci i-a auzit pe cei doi. Gemetele care reprezentaseră serenada lui nocturnă exclusivă erau acum scoase pentru un alt bărbat. Mystery se postă şocat în faţa uşii lui Playboy, ascultându-i pe cei doi cum fac sex. Katya părea să se bucure enorm. Şi cu glas tare. .

Mystery veni în living şi se prăbuşi pe podea. Se albise la faţă. Ca şi în cazul morţii tatălui său, era mult mai afectat decât crezuse că va fi posibil.

Nu-ţi subestima niciodată propria capacitate de a-ţi păsa.

– O iubesc, zise el, în vreme ce o lacrimă îi curgea pe obraz. O iubesc pe fata asta.

– Nu, n-o iubeşti, l-am corectat. Alaltăieri ai spus că o urăşti. Din mine ţâşniră gândurile pe care le

ţinusem ascunse săptămâni întregi. Tot ce-ţi place la ea este trupul. Singurul motiv pentru care eşti supărat este acela că te simţi respins.

– Nu. Sunt ofticat pentru că nu mă iubeşte la fel de mult.

– Te-a iubit mai mult decât oricare altă tipă cu care te-am văzut. A stat cu mine în jacuzzi într-o noapte şi mi-a povestit cât îi este de frică să nu te piardă şi cât de tare te iubeşte. Imediat ce a dovedit asta, tu te-ai transformat într-un ticălos mizerabil, închis în sine şi nesimţit.

– Dar o iubesc.

– Spui asta despre fiecare tipă cu care te culci. Asta nu este dragoste adevărată. Este iubire mimată. E o iluzie.

– Nu, nu e, ţipă el din toţi bojocii. Te înşeli!

Se ridică în picioare, ieşi ca o furtună din încăpere şi trânti uşa camerei lui, cu o asemenea putere că bucăţi de vopsea din toc se desprinseră şi căzură pe covor.

Fusese atât de neglijat în copilărie, încât retragerea iubirii îl agitase emoţional, aruncând în aer carapacea de narcisism născută din evadările lui de demult.

În vreme ce mă îndreptam spre camera mea, în minte mi-a răsărit o scenă din *Vrăjitorul din Oz* în care Vrăjitorul îi spune Omului de Tinichea: „O inimă nu se judecă după cât de mult iubeşte, ci după cât de mult este iubită de alţii."

Abia aşteptam ca visele mele să-mi alunge gândurile, grijile şi anxietăţile, astfel ca a doua zi să o pornesc proaspăt. Însă am fost împiedicat de Courtney.

Am găsit-o în pragul camerei, cu un teanc de hârtii în mână.

– Trebuie să mi-l aduci la telefon pe Frank Abagnale, îmi ceru ea. El poate rezolva chestia asta. Și sun-o pe Lisa și spune-i că trebuie să o văd.

– S-a făcut.

Habar n-aveam la ce se referea. Nu știam cum să dau de Frank Abagnale (falsul artist ale cărui memorii inspiraseră filmul *Catch Me If You Can*) și nici de Lisa, chitarista formației lui Courtney. Însă găsisem o cale de a mă descurca cu pretențiile constante ale lui Courtney: spune da și nu face nimic. Oricum ea avea să uite totul în câteva ore.

De dimineață m-am dus să văd ce face Mystery. Stătea pe pat în halat, tremurând convulsiv. Avea chipul roșu și ochii plini de lacrimi. Nu-l mai văzusem niciodată așa. În Toronto, când era deprimat, se închidea în sine și devenea catatonic. De această dată părea să sufere cu adevărat.

Evident, Katya venise în baia lui de dimineață ca să-și ia periuța de dinți.

– Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat astă-noapte? a întrebat-o Mystery.

– De ce aș face-o? Practic m-ai oferit cadou lui Herbal.

– Te-ai futut cu el?

– Păi să spunem așa. Tocmai am făcut cea mai tare partidă de sex din viața mea.

Chestia asta îl zdrobise.

- Vreau s-o omor. Se lăsă pe spate și scânci ca un cățel pe moarte. În mod logic, știu că sunt controlat de emoțiile mele. Dar logica mea are dreptate doar în proporție de doi la sută acum. Mă simt gol emoțional. Strânse așternutul patului în pumn. Mă simt ciudat și pustiu, ca un rahat.

Se rostogoli pe burtă și începu din nou să suspine.

- Mă simt ca un rahat de pustiu.

Aș fi râs dacă aș fi simțit că încearcă să fie amuzant.

În vreme ce el gemea, eu mă gândeam la unul din versurile lui Courtney: „Mi-am făcut patul/Ca să mă întind pe el." Mystery își așternuse propriul pat. Iar acum Herbal stătea întins pe el.

Mystery își ridică mâinile spre tavan și strigă cu vocea lui de Anthony Robbins. Pe neașteptate, Courtney își băgă capul pe ușă.

- E vorba de mine? Pot dormi în camera din față dacă vreți.

Putea fi așa de dulce uneori.

M-am dus în living și i-am explicat lui Courtney despre ce era vorba. Katya stătea pe alee afară, fumând o țigară și plângând.

- Mă simt așa de rău, zise Katya. Bietul Mystery!

Scotea sunete atât de compătimitoare- ah-uri și mmm-uri - de parcă ar fi vorbit despre cățelul ei.

Herbal se apropie de masă fără să-și ridice capul din pământ. Era tăcut, dar încerca să găsească ceva de spus. Nici unul dintre ei nu părea să regrete că se culcaseră împreună. Pur și simplu nu-și dăduseră

seama că Mystery avea să resimtă totul atât de dur. Nici unul dintre noi nu-și dăduse seama.

Courtney își aprinse o țigară și îi povesti lui Herbal despre o partidă în trei prin care trecuse ea și despre cum împărțirea plăcerii poate însemna grijă și cum fugise ea în San Francisco ca să se alăture trupei Faith No More și cum Suicide Girls fusese ideea ei și cum încercase să transforme pe cineva în artist în Europa. Undeva în cadrul discursului ei dezlânat se regăsea o metaforă pentru dilema actuală a lui Herbal – prins între prietenul cel mai apropiat și fata de care se îndrăgostea –, dar noi nu ne-am prins prea bine care e.

În acel moment a sunat telefonul lui Herbal. A răspuns, după care i l-a dat lui Courtney, cu o expresie de surprindere pe chip.

– Te caută Frank Abagnale. Cred că a primit mesajul meu.

I-am lăsat pe cei trei pe alee și am sunat-o pe sora lui Mystery, Martina.

– Începe să cedeze din nou, am anunțat-o.

– Cât e de rău?

– A debutat ca o durere sufletească normală, dar în dimineața asta a depășit limitele. Situația pare să fi declanșat un soi de reacție chimică. Acum plânge fără încetare.

– Ei, bine, dacă se înrăutățește, îi cumpăr un bilet de întoarcere în Toronto. Dacă îl poți sui tu în avion, o să avem noi grijă de el la sosire.

– Îți dai seama că dacă se întoarce în Toronto, totul va fi pierdut. Și-a depășit termenul de ședere aici, așa

că nu-i vor mai da drumul înapoi în Statele Unite. Nu va mai avea nici o şansă de a deveni un mare iluzionist. Iar afacerea lui cu seducţia va fi distrusă.

– Îmi dau seama. Dar ce opţiuni avem?

– Încerc să mă descurc eu.

– Trimite-l acasă. În Canada tratamentele medicale sunt gratuite. Nu ne putem permite să-l ducem undeva în State – mai ales dacă îl internează.

– Lasă-mă să încerc. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, ţi-l trimit pachet.

Mi se deschiseseră ochii urmărind evoluţia relaţiei dintre Mystery şi Katya. El o invitase să se mute la noi. El se căsătorise cu ea. El a observat păcăleala cu testul de graviditate. El a ignorat-o şi a urât-o. El i-a acordat lui Herbal permisiunea de a se culca cu ea. Era propria lui victimă.

Între timp, după articolul din *New York Times*, mai mulţi realizatori de reality show îl sunaseră pe Mystery – inclusiv producătorii *American Idol*. Postul VH1 îi trimisese chiar şi un contract pentru un spectacol în care el să transforme rataţii în cuceritori de inimi. Statutul de vedetă, după care Mystery tânjea atât, îl aştepta. Numai că el nu sunase pe nimeni înapoi.

– Chestia asta s-a mai întâmplat, oftă Martina când i-am povestit despre ofertele de la posturile de televiziune. De fiecare dată când e aproape de succes, are o cădere şi dă cu piciorul la tot.

– Deci vrei să spui...

– Da, zise ea. De fapt e speriat de succesul pe care şi-l doreşte cu atâta disperare.

Capitolul 6

Katya ajunse acasă la ora două dimineața. Era împreună cu Herbal și cuplul din New Orleans cu care se culca uneori. Mystery își deschise ușa de la cameră, așeză o pernă pe podea și îi urmări pe toți patru cum beau împreună în living. Făcea eforturi imense ca să-și păstreze cumpătul.

Femeia din cuplu era o tipă înaltă de doi metri, cu un abdomen plat, lucrat la sala de gimnastică, păr castaniu care cădea până în dreptul unor fese frumos conturate, sâni proaspăt siliconați și un nas mare, care probabil că își aștepta rândul la bisturiul chirurgului estetician. Când Katya s-a aplecat și a început să o mângâie, Mystery s-a descompus și s-a înroșit la față. Dacă ar mai fi tras de Katya încă puțin, și-ar fi putut îndeplini visul de a face o partidă în trei. Așa, era condamnat la perna lui, urmărind-o pe rusoaică cum râde excitată alături de cuplu și pe Herbal cum stă acolo,

cu un rânjet de satisfacție, urmându-le spre jacuzzi pe fetele care se dezbracă doar în bikini.

Katya îi dăruise lui Mystery dragostea ei, iar acum el plătea pentru că aruncase darul ei la gunoi. Că o făcea intenționat sau nu, Katya îi arunca acum lui Mystery drept în față tinerețea, fericirea și bisexualitatea ei.

Până dimineață sănătatea mentală a lui Mystery se deteriorase și mai mult. Când nu plângea pe canapele, patrula prin casă, încercând să se asigure că Herbal și Katya stau departe unul de altul. Dacă nu îi vedea, o suna pe Katya. Indiferent că ea îi răspundea sau nu, rezultatul era același: Mystery se apuca să distrugă tot ce se găsea în raza de acțiune a brațului sau piciorului său. Dărâmă mai multe rafturi de bibliotecă; distruse pernele, lăsând peste tot pene împrăștiate prin cameră, și aruncă cu telefonul mobil în perete, spărgând aparatul în două și lăsând o gaură neagră profundă în tencuială.

– Unde e Katya? îl întreba el pe Playboy.

– S-a dus să-și cumpere haine pe Melrose.

– Unde e Herbal?

– Păi e... ăăă... cred că e cu ea.

În acel moment inima lui Mystery o lua razna, fața i se alungea, ochii îi ieșeau din orbite și picioarele îi cedau sub greutatea corpului. Imediat scotea câte o justificare bizară evoluționistă pentru toată situația.

– E vorba de genele egoismului, spunea el. Este potențialul copil non-existent care mă pedepsește pentru părăsire.

Când Herbal se întoarse de la cumpărături alături de Katya, l-am avertizat:

– Ești folosit. Ea te folosește ca să se răzbune pe Mystery.

– Nu, răspunse el. Nu e adevărat. Nutrim sentimente adevărate unul pentru celălalt.

– Ei, bine, ai putea să-mi faci o favoare și să încerci să nu o mai vezi până ce Mystery își mai revine? O să-i cer Katyei să plece de aici pentru o vreme.

– Bine, acceptă el după o oarecare ezitare. Dar nu va fi ușor.

În acea noapte, i-am scos pe Katya și pe fratele ei la film. Planul A era să o duc departe de casă și de Herbal, ca Mystery să nu ajungă mai rău decât era. Planul B era să o regulez pe Katya ca să-i demonstrez lui Herbal că legătura lui cu tipa nu avea nimic special.

Din fericire, a funcționat planul A.

– Îl distrugi pe Mystery, i-am spus eu întorcându-ne de la cinematograf. Trebuie să pleci din reședință. Și să nu te întorci până ce nu îți spun eu că poți. Chestia asta nu se mai referă la tine. Mystery are o problemă psihică serioasă, iar tu i-ai declanșat-o.

– Bine, răspunse ea.

Mă privi ca un copil care e pus la colț.

– Promite-mi că nu te mai culci cu Herbal. Îi faci rău unui coleg de-al meu și ești pe cale să frângi inima altuia. Nu suport să stau cu mâinile în sân și să urmăresc dezastrul.

– Promit, replică ea.

– Distracţia s-a terminat. Ai demonstrat ce aveai de demonstrat.

– Bine, zise ea. Am terminat.

– Să te faci aşa dacă minţi?

I-am arătat degetul arătător îndoit şi ea şi l-a îndoit pe al ei şi s-a agăţat de al meu. Ar fi trebuit să o determin să jure pe ceva mai serios.

În comparaţie cu ce se întâmpla, seducţia e ceva uşor. Chiar dacă oamenii sunt doar nişte programe proiectate de evoluţie, după cum credea Mystery, acestea sunt în aparenţă prea complicate pentru a fi înţelese de cineva. Noi nu reuşisem să discernem decât câteva relaţii simple cauză–efect. Dacă vei scădea încrederea de sine a unei femei, ea va căuta să se definească în funcţie de tine. Dacă faci o femeie geloasă, ea va deveni şi mai atrasă de tine. Dar dincolo de atracţie şi dorinţă, există sentimente mai profunde pe care puţini dintre noi le nutrim şi nici unul dintre noi nu le stăpâneşte. Iar aceste sentimente – pentru care inima şi cuvântul *iubire* reprezintă doar nişte metafore – sfâşiau acum Proiectul Hollywood, o reşedinţă deja divizată de interese.

Aşa s-a ajuns să afle toată lumea că Mystery i-a speriat pe toţi din reşedinţă, că a început să spună că se sinucide, că eu i-am dat un Xanax de la Katya, după care l-am băgat în maşină şi l-am dus la Centrul de sănătate mintală Hollywood, de unde el a încercat să evadeze de două ori şi a vrut să o bată pe terapeută, dar n-a reuşit.

Șase ore mai târziu a părăsit clinica, cu o cutie de pastile de Seroquel într-o mână și o altă doză de Xanax în organism. Nu mai auzisem de Seroquel până atunci, așa că în momentul în care am ajuns acasă m-am apucat să citesc prospectul.

„Pentru tratamentul schizofreniei", scria acolo.

Mystery îmi smulse hârtia din mâini și o scrută cu privirea.

– Sunt doar somnifere, zise el. O să mă ajute să dorm.

– Așa e, l-am aprobat eu fără să crâcnesc. Somnifere.

PASUL X

ÎNLĂTURĂ ORICE URMĂ DE REZISTENȚĂ

Ceea ce are natură sexuală conferă bărbatului o erecție... Dacă nu există inegalitate, violență, dominare sau forță, nu există excitare sexuală.

CATHERINE MACKINNON

Capitolul 1

La Proiectul Hollywood era ziua limonadei. Sau cel puţin aşa decretase Courtney Love. Mystery era în convalescenţă, Katya plecase la New Orleans pentru şase săptămâni, iar casa mustea de vibraţii pozitive.

Cu ţigara atârnându-i între buze, cu scrumul căzându-i pe tricoul Betsey Johnson, Courtney înşfăcă un mixer uriaş din dulap. Deschise frigiderul şi cercetă lichidele dinăuntru, după care scoase două cutii mari de limonadă şi una mică de suc de portocale. Le goli în mixer, după care, atunci când acesta se umplu, puse restul în câteva căni. Apoi luă o mână de cuburi de gheaţă din congelator şi le aruncă în amestecul realizat. În cele din urmă, îşi vârî degetele pătate de nicotină în fiecare vas şi se apucă să agite conţinutul. Tejgheaua barului se umplu de picături de suc, în vreme ce scrumul ţigării din gura ei cădea în mixer.

Stingându-şi ţigara pe blatul galben al tejghelei, Courtney se uită agitată în jur până ce descoperi un

dulap mai mic la înălțime. Deschise repede ușile și își băgă mâinile înăuntru. Prinse cu degetele patru pahare și trase de ele ca să le scoată. Unul câte unul, băgă paharele în vasul de colectare al mixerului și le umplu cu lichid. Apoi luă restul paharelor, toate cănile curate de cafea pe care le găsi și un vas Pyrex de măsurare, și turnă limonadă în toate.

În living, Mystery ședea cu picioarele încrucișate pe o canapea și conducea primul lui seminar de când revenise de la centrul de recuperare psihiatrică, cu trei săptămâni în urmă. Purta un tricou și pantaloni denim. Avea picioarele goale. Era nebărbierit, iar pleoapele cădeau grele peste ochii lipsiți de concentrare. Lua Seroquel în mod regulat și începea să scape de depresie prin terapia somnului. Mai avea puțin și ieșea din zona întunecată în care intrase.

– Într-o relație există trei faze, le spunea el elevilor, cu o voce cuprinsă de lentoare. Există un început, un mijloc și un sfârșit. Iar eu trec acum prin faza de sfârșit. Nu am de gând să vă mint. Am plâns de trei ori în ultima săptămână.

Cei șase elevi ai lui se priviră nedumeriți. Veniseră acolo să învețe cum să pună mâna pe gagici. Pentru Mystery însă, nu mai era vorba de un simplu seminar, ci de o adevărată terapie. Le povestea celor șase despre Katya deja de două ore.

– Spre asta vă îndreptați și poate fi dificil, continuă el. Pentru următoarea tipă planul meu este să simulez iarăși căsnicia. Am greșit data trecută că le-am lăsat pe Katya și pe mama ei să știe că e o glumă. Data

viitoare voi face nunta în curtea din spate. Voi angaja un actor pe post de preot şi toată lumea, cu excepţia tipei şi a părinţilor ei, va şti că nu suntem cu adevărat căsătoriţi.

Unul dintre elevi, un bărbat arătos la treizeci şi ceva de ani, tuns scurt şi cu o falcă mare cât un bloc de piatră, ridică mâna.

– Dar nu tocmai ne-ai spus că data trecută mariajul fals a fost un dezastru?

– Am efectuat doar un test pe teren, răspunse Mystery. Este o schemă excelentă.

De câte ori Mystery revenea din depresiile lui, structura sa mentală suferea câte o mică modificare. De această dată, în profunzimile lui pândea o furie rece, însoţită de o nouă ranchiună contra femeilor.

Pe neaşteptate, Courtney se ivi din bucătărie.

– Cine vrea limonadă?

Elevii o priviră şocaţi.

– Gata, zise ea, dându-i un pahar lui Mystery şi altul lui Cementjaw[1]. Ce cauţi aici? îl întrebă ea pe tip. Eşti drăguţ.

– Sunt instructor de tehnici de autoapărare. Mystery mă lasă să particip la seminar în schimbul lecţiilor de Krav Maga.

Courtney se repezi înapoi în bucătărie şi reveni cu alte două pahare de limonadă, apoi alte două şi alte două, până ce în încăpere erau mai multe pahare decât oameni.

[1] Falcădepiatră (n. tr.).

– Cred că ne ajunge limonada, zise Mystery când ea reveni cu alte două căni pline.

– Unde e Herbal? întrebă Courtney.

– Cred că face duş.

Courtney se repezi la baie şi izbi în uşă.

– Herbal? Eşti acolo?

Izbi din nou în uşă, mai tare.

– Fac duş, strigă el dinăuntru.

– E important. Intru.

Împinse uşa, intră în baie şi dădu draperia de la cadă la o parte.

– Ce se întâmplă? întrebă Herbal panicat. Rămase acolo, gol, cu părul alb de la şampon. A luat casa foc?

– Am făcut asta pentru tine, răspunse Courtney.

Îi puse câte o cană cu limonadă în fiecare mână udă a lui Herbal, după care se făcu nevăzută. Herbal rămase pe loc, năucit. De când promisese că nu va mai vorbi cu Katya, trecea prin casă într-un nor de tăcere. Deşi era prea mândru ca să recunoască, suferea enorm. O iubea pe Katya.

Când seminarul se întrerupse pentru pauza de prânz, Courtney se furişă pe lângă elevi şi urcă spre camera lui Papa, lăsând o dâră de limonadă pe carpetă. Dădu buzna pe uşă. Înăuntru, Papa, Sickboy, Tyler Durden, Playboy, Xaneus şi toţi ceilalţi Papa în miniatură lucrau la computerele lor. Extramask şedea pe patul nefăcut al lui Papa şi citea din Bhagavad Gita. De când locuia în casă, Extramask se plictisise şi începuse să citească volumele lui Playboy

despre religii orientale, fapt care îl condusese în mod neașteptat pe drumul autodescoperirii spirituale.

– Courtney, ne poți pune pe lista de oaspeți de la Joseph's pentru luni seară? o întrebă Tyler Durden în vreme ce ea distribuia băuturile.

Courtney apucă telefonul, se duse în baie cu Tyler și formă numărul lui Brent Bolthouse, un promotor care dădea petrecerile de luni seara de la Joseph's, un local faimos pentru listele selecte de oaspeți și pentru mulțimile de femei senzaționale în căutare de ocazii senzaționale.

– Brent, rosti ea, prietenul meu Tyler Durden este un artist profesionist al seducției. Tyler dădu disperat din mâini în tentativa inutilă de a-i semnala lui Courtney să nu vorbească despre asta. Trăiește din agățarea femeilor, reluă ea. E chiar mișto. Tyler își lăsă capul în palme. Îl poți pune pe lista oaspeților ca el să vină cu câțiva prieteni artiști acolo pentru a agăța gagici?

Courtney înșfăcă un șir de șase prezervative de pe marginea chiuvetei și îl înfășură în jurul încheieturii mâinii, ca pe o brățară, apoi începu să exploreze baia. Își vârî capul în cele două debarale – mizerabilele dormitoare pentru oaspeți ale lui Papa – aflate de o parte și de alta a toaletei.

– Să te întreb ceva, rosti ea retrăgându-se din debaraua lui Tyler Durden, unde se găsea o valiză, un maldăr de haine murdare și o saltea pe podea. Îți plac femeile?

De cealaltă parte a ferestrelor murdare ale camerei de baie, Cementjaw trăgea un sac de nisip pe dalele aleii.

– Când am început chestia asta nu eram un misogin, replică Tyler. Dar după ce te perfecţionezi şi începi să te culci cu femei care au prieteni vei înceta să mai ai încredere în femei.

Un efect colateral al seducţiei este acela că poate micşora dramatic stima unei persoane pentru sexul opus. Vezi prea multă trădare, minciună şi infidelitate. Dacă o femeie este căsătorită de trei ani sau mai mult, afli că ea e mai uşor de adus în patul tău decât o tipă singură. Dacă o femeie are prieten, afli că ai şanse mai mari de a o regula chiar în noaptea în care o cunoşti decât de a o determina să-ţi răspundă la un telefon mai târziu. În cele din urmă îţi dai seama că femeile sunt la fel de rele ca şi bărbaţii – doar că se pricep mai bine să ascundă asta.

– Am fost rănit de multe ori de când am început să agăţ tipe, continuă Tyler. Cunoşteam câte o tipă uimitoare care îmi plăcea cu adevărat şi vorbeam toată noaptea. Îmi spunea că mă iubeşte şi că se simte extrem de norocoasă că m-a cunoscut. Apoi picam la câte un test de rahat şi ea pleca şi nici măcar nu mai voia să vorbească cu mine. Tot ce construisem în opt ore se ducea naibii. Chestia asta m-a pietrificat.

În lumea asta există bărbaţi care urăsc femeile, care nu le respectă, care le fac ticăloase şi curve. Astfel de bărbaţi nu sunt artişti ai seducţiei. Artiştii nu urăsc femeile, ci se tem de ele. Prin simpla autodefinire ca

artist al seducției – un titlu câștigat exclusiv în urma răspunsurilor femeilor –, oricine se auto-condamnă la a-și trage toată stima de sine și identitatea din atenția acordată de sexul opus, asemănător modului în care un actor de comedie depinde de reacțiile publicului său. Dacă oamenii nu râd, atunci omul nu e amuzant. Ca atare, sub forma unor mecanisme de apărare ale stimei de sine, unii artiști au dezvoltat tendințe misogine în procesul de învățare.

Șarjarea poate fi periculoasă pentru suflet.

Dincolo de fereastră, Cementjaw ținea sacul cu nisip în vreme ce Mystery izbea în el cu niște lovituri lente și lipsite de vlagă.

– Mai tare, strigă el la Mystery. Vreau să văd mai multă agresivitate!

Capitolul 2

Dincolo de Proiectul Hollywood, întreaga comunitate părea să fi ajuns pe marginea periculoasă și instabilă a unei prăpăstii. Rapoartele de teren nu se mai refereau doar la agățarea tipelor, ci și la bătăi și izgoniri din cluburi. Membrii comunității începeau să trăiască pe propria piele drama care avea loc la Proiectul Hollywood, ca și scrierile aparte ale lui Jlaix, un artist al seducției mânuitor de arme de foc și interpret de karaoke, care semăna cu Elvis Presley și pe care Tyler Durden și Papa îl descoperiseră în San Francisco.

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: PS – Prima Striperiță a lui Jlaix (Drogurile vândute separat)
Autor: Jlaix

Tocmai m-am întors cu avionul din Vegas și sunt al naibii de obosit. Astă-noapte am fost dat afară dintr-un

bar karaoke pentru că m-am rostogolit pe podea și am plâns în timpul pauzei din „Separate Ways (Worlds Apart)".

Dar mesajul ăsta nu se referă la karaoke, ci la regularea unei striperițe. Așa că să trecem la subiect, bine?

Am ajuns în oraș miercuri după-amiază și am început să beau. Eu și câțiva tipi de la muncă stăteam la Hard Rock, așa cum au făcut personajele din *The O.C* în episodul de săptămâna asta. Am fost dați afară din Hard Rock pentru că ne făceam cocktailuri cu carne și ne provocam reciproc să le bem. Un cocktail tipic cu carne conține carne de vită, șuncă, bere, cartofi piure, încă o bere, costiță, gheață, ceapă, muștar, sos A-1, sare, piper, Nutrasweet și poate un pic de vodcă. După ce unul dintre colegii mei a dat la boboci pe masă, ne-am dus cu toții la clubul de striptease Olympic Gardens.

Eram iritat pentru că aveam chef să șarjez, nu să am parte de cine știe ce dans în poală jegos. Tipilor de la muncă le povestesc mereu ce mare artist al seducției sunt eu, iar acum trebuia să le demonstrez că nu doar gura e de mine. Mă antrenasem din greu pentru momentul ăsta și ca să fiu sincer eram un pic nervos să nu arăt ca un dobitoc dacă nu reușeam să o scot la capăt. Mai mult de atât, nu-mi plac cluburile de striptease pentru că refuz să plătesc pentru sex, de orice fel ar fi acesta. Dar m-am dus ca să-i însoțesc

și am stat acolo cu o bere în față, în timp ce tipii se distrau.

În cabina din fața mea s-a așezat o tipă. S-a dovedit ulterior că lucra acolo, dar decisese să își ia ziua liberă pentru că nu existau suficient de mulți clienți și locul era plin de puicuțe. Am început să-i aplic diverse scheme și s-o iau peste picior. Prietenii mei se uitau la mine de parcă aș fi fost nebun pentru că îi tot spuneam tipei că e o jegoasă.

Ea îmi tot zicea: „Ești atât de înfumurat!" și a început să se dea la mine de-a binelea. Prietenii mei urmăreau scena cu gurile căscate. I-am spus tipei că mergem la hotelul meu și că ar trebui să vină și ea și să-și mai cheme câteva „prietene bune de tot". A iritat-o faptul că am spus că e bună, așa că am schimbat instantaneu subiectul: „O, Doamne, prietena mea e așa de ciudată! Mănâncă lămâia întreagă, ca o portocală... bla, bla." Chestia asta a făcut-o să uite. Alte scheme – bum, bum, bum. Chestia asta a continuat așa o vreme. Am plecat cu toții împreună.

Afară, directorul a încercat să o determine să reintre și să muncească. Însă eu am tras-o deoparte și am urcat-o într-un taxi. Mi-a spus:

– Sunt o striperiță inteligentă!

I-am executat schema lui Mystery cu „suntem atât de asemănători", după care i-am aplicat schema lui Style cu C-urile versus U-uri.

Când am ajuns înapoi la hotel, i-am spus că ar trebui să-și lăse lucrurile în camera mea. Ajunși sus, i-am făcut schema cu cubul. Apoi i-am zis:

– Când am făcut chestia asta cu Paris Hilton la restaurantul de taco, mi-a zis că al ei cub era mare cât un hotel. Ce egomaniacă!

Acum tipa credea că ies cu celebrități tot timpul, chiar dacă povestea asta i s-a întâmplat de fapt lui Papa.

I-am mai făcut noua schemă a lui Tyler Durden despre standardele pe care le avem, după care i-am spus:

– Sunt atât de sătul de întâlniri cu puicuțele care se droghează permanent și apelează la chirurgia plastică. Nu mă înțelege greșit, îmi place și mie să trag rahaturi pe nas, dar numai din când în când! Tu nu ești așa, nu?

Atunci ea s-a etichetat singură. După aia am întrebat-o dacă sărută bine, și ne-am sărutat o vreme. M-am oprit și i-am propus să coborâm ca să bem ceva.

În cazinou. Am început să derulez scheme de confort, umplând țesătura goală a vieții mele. I-am executat Supertăieturile, Vara fructelor coapte, Baloanele din parc, Striperița babysitter și Pisica mea s-a regulat. Sunt toate povești din viața mea și, credeți-mă, titlurile sunt mai interesante decât conținutul propriu-zis.

Ne-am plimbat o vreme prin cazinou în căutarea prietenilor mei. Apoi i-am spus că sunt obosit și trebuie să mă duc la culcare, așa că am rugat-o să urce cu mine ca să-mi spună o poveste de noapte bună și să mă învelească bine. M-a întrebat:

– Ce o să facem? Prostii? Te cunosc doar de jumătate de oră!

I-am răspuns:

– Șșșt! Sper că nu! Trebuie să mă trezesc devreme, așa că ar fi bine dacă nu m-ai ține treaz! În plus, am o sculă moale ca o balegă.

Chestia asta e clasică; ar trebui să o folosiți și voi.

Am ajuns în cameră și mi-am găsit cei trei colegi acolo, terminați de băutură. I-am dat în grabă afară din cameră, sugerându-le să-și piardă timpul cu jocuri de noroc. Tipa s-a uitat spre birou și a zis:

– Cineva a pregătit cocaină aici. Îmi dau seama. Sunt striperiță.

I-am cântat o serenadă striperiței. I-am cântat *On the Wings of Love* de Jeffrey Osborne. I-am spus că aș vrea să mă cuibăresc lângă ea și așa am și făcut, sporovăind aiurea o vreme. Apoi i-am spus că vreau să-i arăt un truc. M-am urcat pe ea și am început să-mi plimb limba pe trupul ei. I-am zis:

– Vreau să te ling.

După care i-am dat jos pantalonii. N-avea chiloți. M-am uitat după eventuale răni, după care am început linsul. Avea un inel prins de clitoris, așa cum nu mai întâlnisem până atunci. Făcea un zgomot ciudat pe dinții mei. După cinci minute mi-am băgat degetele în ea și am continuat să o ling. Apoi i-am spus:

– Ce păcat că am scula bleagă!

Mi-a zis:

– Mie mi se pare perfectă.

După care am regulat-o de i-au sărit ochii din cap.

În viața mea n-am văzut țâțe mai mari la o tipă atât de scheletică. O, Doamne, a fost cea mai tare gagică pe care am regulat-o vreodată: prima mea striperiță

și prima mea gagică de nota nouă! După aceea m-am ghemuit alături de ea și ne-am jucat. A fost șocată văzând cât de multe răni și cicatrici aveam. I-am sărutat fundulețul adorabil de striperiță și i-am zis:

– Nu sunt un maniac nebun. Fac doar pe maniacul nebun. Mă descurc cu absurditatea existenței prin a băga absurditatea pe gâtul existenței.

Mi-a dat numărul ei de telefon și mi-a spus să o sun.

În noaptea următoare am folosit deschiderea *My Little Pony* („Hei, tipilor, vă amintiți de tâmpenia aia *My Little Pony*? Mda, păi încercam să mi-o amintesc, oare chiar aveau putere? Bla, bla."). Până spre dimineață, după ce am fost dat afară din clubul de karaoke, m-am tot dus pe la tipe și le-am cântat ca bețivul „Maaah lil poneee". Am sfârșit prin a fi dat afară dintr-un alt club de striptease.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că ședeam în capul oaselor pe pat și urmăream televizorul, confuz și țipând la pereți:

– La ce dracu' mă uit? Chestia asta este *The OC*? Ce dracu' e?

Până ce mi-am dat seama că era doar un episod din *Punk'd* unde parodiau distribuția din OC. Apoi am leșinat.

JLAIX

Capitolul 3

Prima dată când am văzut-o, își făcea nevoile.

Am deschis ușa de la baie și am văzut-o șezând pe toaletă.

- Cine ești? am întrebat.

- Gabby.

Gabby era prietenă cu Maverick, unul dintre numeroșii artiști juniori care dădeau târcoale reședinței noastre și apăreau neinvitați în livingul nostru în fiecare weekend. Tipa avea atitudinea unei regine a frumuseții, dar trupul echivalent unui sac de cartofi. M-am dat un pas în spate și am vrut să închid ușa.

- Hei, zise ea îmbujorându-se. Casa asta e mișto. Cu ce vă ocupați?

Astfel de cuvinte distrug instantaneu posibilele raporturi. Când șarjezi în Los Angeles, îți dezvolți treptat un soi de radar pentru femeile exploatatoare. Cele care dispun de o tactică mai rudimentară vor întreba în primele minute ale conversației ce fel de

mașină conduci, sau cu ce îți câștigi existența, sau câte celebrități la modă fac parte din anturajul tău pentru a stabili poziția ta socială și cât de util le-ai putea fi lor. Cele cu mai mult tact nu trebuie să pună întrebări: se uită la ceasul tău; văd cum răspund oamenii când vorbești, ascultă cu atenție indiciile de nesiguranță din discursul tău. Toate acestea sunt semnale pe care artiștii seducției le denumesc subcomunicare.

Gabby aparținea speciei cu mai puțin tact.

În vreme ce se spăla pe mâini, deschise dulapul pentru medicamente și îl cercetă. Apoi intră în camera mea și își continuă inspecția.

– Ești scriitor? mă întrebă. Ar trebui să scrii despre mine. Am o poveste cu adevărat interesantă. Vreau să fiu actriță. Știi prea bine că unii oameni se nasc doar pentru a fi celebri. Însfăcă o pereche de ochelari de soare Ray-Ban de pe noptiera mea și și-i puse la ochi. Ei, bine, asta sunt eu. Nu că aș fi specială sau ceva de genul ăsta. Doar că știi chestia asta de la o vârstă fragedă pentru că oamenii te tratează altfel.

Un bogătaș nu trebuie să-ți spună că e bogat.

Continuând să sporovăiască, luă o gogoașă dintr-o farfurie de pe biroul meu. Astăzi era ziua gogoșilor. Courtney alergase prin toată casa dând tuturor farfurii pline cu mai multe gogoși decât puteau oamenii mânca.

Gabby luă o mușcătură, apoi puse gogoașa înapoi pe farfurie. Nu-mi dădeam seama cine o invitase în casă. Maverick nu era pe acolo, iar ea nu era prietena nimănui altcuiva.

– Am ceva de lucru, i-am spus. Dar mă bucur că te-am cunoscut.

Mi-am zis că știe și singură drumul de ieșire. Probabil însă că undeva a cotit greșit, căci Mystery a dat peste ea mai târziu, șezând pe toaleta lui.

Erau amândoi niște narcisiști așa de mari, încât aș fi crezut că se vor respinge instantaneu, precum polii unui magnet de același semn. În schimb, au sfârșit prin a face sex. Mystery era singur după ce o pierduse pe Katya și voia un trup cald lângă care să doarmă.

Tipa și-a petrecut săptămâna următoare în casa noastră, dormind cu Mystery și luptându-se cu Courtney după ce se îmbrăcase cu hainele acesteia fără a-i cere permisiunea. Ca și în cazul lui Mystery, cea mai mare temere a lui Gabby era să nu aibă pe nimeni în jur cu care să vorbească, așa că se plimba mereu prin casă, sporovăind, bârfind, plângându-se și călcând-o pe Courtney pe nervi.

Într-o după-amiază, în vreme ce stătea în bucătărie și căuta într-un borcan de unt de arahide cu două linguri, Courtney o întrebă pe Gabby:

- Nu te mai duci acasă?

– Acasă? se miră Gabby privind-o amuzată. Locuiesc aici.

Pentru mine, Courtney și Mystery, asta reprezenta o noutate. Reședința noastră atrăgea astfel de oameni. În cele din urmă cu toții aveau să dispară.

Twyla a fost următoarea victimă a Proiectului Hollywood. A apărut prima dată în reședință atunci când o striperiță cu care Mystery se cuplase cu câțiva

ani în urmă a suferit o depresie majoră. Având ceva experiență în domeniu, Mystery s-a oferit să o ajute cu sfaturi într-o noapte, în care Gabby era plecată să se distreze prin cluburi. În orice caz, striperița s-a înființat beată la noi, însoțită de Twyla.

Twyla nu constituia un premiu pentru nimeni. Era o tipă plină de tatuaje, de patruzeci și patru de ani, o împătimită a rockului cu piele ridată, cu un trup vânjos precum chipul ei, cu părul negru neîngrijit și o inimă de aur. Îmi amintea de un Pontiac Fiero, un vechi model sport de mașină gata să cedeze în orice moment.

Când Mystery și Twyla au început să flirteze, prietena lor beată și deprimată a izbucnit în lacrimi. A plâns în livingul cu perne o jumătate de oră, până ce Mystery și Twyla au reușit să se strecoare în camera lui. Gabby s-a întors acasă în acea noapte și, fără să protesteze în vreun fel, s-a vârât în pat alături de cei doi și a adormit imediat. Nu-l iubea pe Mystery; avea doar nevoie de adăpost.

În primele două dimineți, Twyla a gătit clătite pentru toată lumea din casă. Cum nu părea să aibă chef să plece în curând, Mystery a angajat-o pe post de asistentă personală pentru patru sute de dolari pe săptămână.

Cu cât Mystery o neglija pe Twyla mai mult, cu atât ea credea mai tare că îl iubește. O rănea permanent vânând alte femei, iar ea revenea tot mai abitir la el. Lui Mystery părea să-i placă lacrimile; îl făceau să aibă impresia că este important pentru cineva.

Dacă nu Twyla plângea în casă, atunci o făcea Gabby. Dacă nu era nici Gabby, era altcineva. Din crisalida ultimei depresii a lui Mystery răsărea acum un monstru.

Proiectul Hollywood ar fi trebuit să însemne o cale de a ne înconjura cu influențe binefăcătoare și sănătoase de autoperfecționare, de a ne îmbunătăți carierele și viețile sexuale. În schimb însă, casa se transformase într-un aspirator de masculi plini de pofte și de femele nevrotice. Atrăgea ca un magnet toți oamenii cu probleme psihice și speria pe orice om de calitate. Cu oaspeți permanenți precum Courtney, femeile lui Mystery și hoardele de instructori, angajați și elevi ai lui Papa, era imposibil de știut câți oameni locuiau cu adevărat în acea reședință.

În orice caz, eu îmi continuam procesul de învățare și de dezvoltare personală. Trăisem și muncisem independent în cea mai mare parte a vieții mele. Nu avusesem niciodată un cerc social puternic sau o rețea strânsă de prieteni. Nu mă înscrisesem niciodată în cluburi, nu făcusem parte din echipe și nu intrasem în nici o gașcă înainte de comunitate. Proiectul Holywood mă scotea din carapacea mea de solitudine. Îmi oferea resursele de care aveam nevoie pentru a fi un lider; mă învăța cum să străbat fără probleme cărarea îngustă care se numește dinamică socială; mă ajuta să învăț cum să renunț la lucruri minore precum proprietatea personală, solitudine, curățenie, sănătate mentală și somn. Pentru prima dată în viața mea, mă transforma într-un adult responsabil.

Trebuia să fiu așa: eram înconjurat de copii. În fiecare zi cineva venea la mine cu o nouă criză de gestionat.

Gabby: Mystery e un nemernic. Spune că asta nu e casa mea și că nu sunt dorită aici.

Mystery: Courtney a luat opt sute de dolari din camera mea. S-a răscumpărat plătindu-mi chiria, dar încă mai are de plătit.

Courtney: Tipul ăla cu pantalonii trași prea sus mă deranjează. Îi poți spune să mă lase în pace?

Playboy: Courtney își ține urina în frigiderul nostru. Iar Twyla plânge în baia mea și nu vrea să iasă de acolo.

Twyla: Mystery încearcă să i-o tragă unei gagici în camera lui și mi-a spus să o șterg de acolo. Iar Papa nu mă lasă să dorm în camera lui.

Papa: Cliff, din Montreal, a stat în camera mea, iar Courtney a venit și i-a luat biletul de avion, patru cărți și trei perechi de chiloți.

Fiecare problemă avea o soluție; fiecare dispută își găsea un compromis; fiecare orgoliu dispunea de o cale de a fi liniștit. Nu prea mai găseam timp să șarjez. Singurele femei pe care le cunoșteam erau cele care veneau în casă. Menținerea Proiectul Hollywood în afara pericolului de implozie devenea tot mai mult o slujbă permanentă.

Capitolul 4

Am plecat din casă pentru o oră ca să cumpăr ceva produse de băcănie. Doar pentru o oră. La întoarcere am găsit un Porsche roşu scoţând fum pe alee, o fată de treisprezece ani în living şi două blonde platinate fumând ofticate pe aleea din curte.

– Ce dracu' se întâmplă? m-am răţoit eu trântind uşa cu putere în urma mea.

– Ea e Mari, zise Mystery.

– Fata femeii cu curăţenia?

Nu fusesem niciodată în stare să ţinem o femeie de serviciu. Era imposibil să faci curăţenie după o acumulare de o săptămână de vase nespălate, coşuri de gunoi pline, alcool vărsat pe jos şi chiştoace de ţigări rezultate în urma activităţii unei duzini de tipi şi a nenumărate tipe petrecăreţe. În consecinţă, Proiectul Hollywood tindea să fiarbă în propria mizerie timp de o lună sau chiar mai mult între două femei

de serviciu. Ultima fixase un record: două săptămâni consecutive de prezență.

– Femeia de serviciu a plecat după provizii, așa că eu o păzesc. Mystery se apropie de mine. Îmi amintește de una din nepoatele mele.

Mă bucuram să-l văd pe Mystery comportându-se oarecum normal din nou. Prezența unui adolescent în casă îl calma. Cât despre Porsche, Courtney dăduse dispoziție să fie adus acolo ca Mystery să o poată conduce la repetiție. Însă Mystery făcuse un test cu mașina și descoperise prin cea mai neplăcută metodă că nu se poate baza doar pe intuiția lui magică pentru a învăța cum să bage maneta în viteză.

– Și ele cine sunt? am întrebat, arătând spre blonde.

– Fac parte din formația lui Courtney.

Am ieșit pe alee și m-am prezentat.

– Eu sunt Sam, rosti o tipă ușor masculinizată, cu un accent de Queens. Bat la tobe alături de Courtney.

– Ne-am cunoscut înainte, i-am spus eu.

– Și noi ne-am cunoscut înainte, se repezi cealaltă tipă.

Accentul ei de Long Island era atât de pronunțat, încât m-a uimit. Era cu vreo cinci centimetri mai înaltă ca mine, părul îi era pieptănat drept peste frunte, precum coama unui cal, iar ochii ei mari și căprui erau dați cu un strat gros de mascara, fapt ce îmi amintea de vremurile din adolescența mea, când mă masturbam văzând-o pe Susanna Hoffs din formația Bangles în *Walk Like an Egyptian*. Tipa asta era întruchiparea rock and roll-ului.

– Mda, am îngăimat eu. Te-am văzut în *The Tonight Show?*

– Înainte de asta. La petrecerea aia de la hotelul Argyle unde ai discutat toată noaptea cu gemenele alea.

– A, gemenele de porțelan.

Nu-mi imaginam cum de uitasem de ea. Era atât de charismatică! Găsesc că o ținută bună este unul din cele mai atrăgătoare lucruri la o femeie, iar ținuta acestei tipe emana încredere în sine. Totodată emana de la o poștă îndemnul „Cu mine nu te joci, amice!"

Am revenit înăuntru și l-am întrebat pe Mystery ce știa de ea.

– E Lisa, chitarista lui Courtney, răspunse el. E o mare ticăloasă.

Tipele veniseră în vizită deoarece Courtney intenționa să facă o înregistrare acustică acasă la noi pentru un program britanic de televiziune. Însă Courtney era de negăsit, iar Sam și Lisa erau furioase foc. M-am așezat alături de ele ca să le calmez. Mă simțeam extrem de mic lângă ele.

Am luat o cutie de CD-uri care aparținea Lisei și am răsfoit printre discuri. Eram impresionat. Tipa avea muzică de Cesaria Evoria, o divă din insulele Capului Verde. Cântecele ei triste, susținute de ritmul latin armonios, sunt probabil cel mai bun fundal de agățare de pe planetă. Imediat ce am văzut acel CD mi-am dat seama că m-am întâlnit cu o persoană pe care aș vrea să o cunosc mai bine.

Undeva, în profunzimea minții mele, mi-am amintit vag ceea ce îmi permitea să cunosc și să interacționez

cu femeile înainte de a descoperi industria seducției: lucrurile comune. Simpla descoperire a faptului că ai o pasiune pentru ceva îndrăgit de o altă persoană este suficientă pentru a declanșa acea emoție stranie pe care ne place să o numim chimie interumană. Oamenii de știință care studiază feromonii pretind că atunci când doi oameni descoperă că au ceva în comun se eliberează feromoni în atmosferă și începe procesul de atracție.

Câteva clipe mai târziu ni s-a alăturat și Mystery. S-a lăsat să cadă pe un scaun și a rămas acolo câteva clipe, ca un vârtej de pofte masculine care sugea toți feromonii emiși de mine și de Lisa.

– Astăzi am sunat-o pe Katya, zise el. Am discutat o vreme. Încă o iubesc pe fata aia.

Se uită la Sam și la Lisa, ca și când ar fi încercat să aleagă o țintă.

– Ele știu de drama cu Katya? întrebă el.

Tipele își dădură ochii peste cap. Aveau și ele dramele lor cu care se confruntau.

– Bine, m-am scuzat eu. Mă duc să iau un burrito de la Poquito Mas. Mă bucur că v-am întâlnit din nou.

Trebuia să plec de acolo. Nu voiam să fiu asociat cu nebunia – chiar dacă făceam parte din ea.

Am coborât dealul până la Poquito Mas, unde l-am găsit pe Extramask șezând la o masă afară și citind o carte groasă cât căpățâna lui. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți, un tricou alb cu o pată de sudoare după exercițiile făcute la sala de gimnastică, iar pe cap avea o banderolă.

Era pentru prima dată după luni de zile că îl vedeam în afara casei. De când îl cunoscusem cu ocazia primului seminar al lui Mystery, aveam sentimentul că e fratele meu mai mic în toată această nebunie – deși, de când se alăturase echipei de la Real Social Dynamics, devenise mai degrabă o rudă îndepărtată. Am decis să fac efortul de a restabili o legătură emoțională cu el.

– Ce citești? l-am întrebat.

– *I Am That* de Sri Nisargadatta Maharaj, răspunse el. Îmi place mai mult decât Sri Ramana Maharshi. Învățăturile lui sunt mai moderne și mai ușor de citit.

– Uau, impresionant!

Nu știam ce altceva să spun. Nu eram familiar cu scrierile Vedanta indiene.

– Mda, încep să-mi dau seama că viața înseamnă mai mult decât doar fete. Toate chestiile astea – făcu un gest în susul dealului către Proiectul Hollywood – nu înseamnă nimic. Totul înseamnă nimic.

Mă așteptasem oarecum ca el să izbucnească în râs în orice moment și să înceapă să vorbească despre penisul lui, ca în zilele de odinioară.

– Deci ai terminat cu agățările? l-am întrebat.

– Mda, eram obsedat de chestia asta, dar când am citit mesajul tău despre roboții sociali mi-am dat seama că sunt pe cale să devin așa ceva. Ca atare, o să plec.

– Te întorci acasă la ai tăi sau îți cumperi o locuință?

– Nici una, nici alta, răspunse el. Plec în India.

– Uimitor. De ce?

Când intrase în comunitate, Extramask era unul din cei mai comozi tipi pe care îi cunoscusem. Nici măcar nu mai zburase cu vreun avion înainte.

– Vreau să-mi dau seama cine sunt. În apropiere de Chennai există un loc numit Sri Ramanasramam, și vreau să stau acolo.

– Pentru câtă vreme?

– Șase luni sau un an, sau poate pentru totdeauna. Nu știu. Deocamdată cochetez cu ideea.

Eram surprins, dar nu și șocat. Transformarea bruscă a lui Extramask din artist al seducției în căutător spiritual îmi amintea de Dustin. Unii oameni își petrec viața încercând să umple un gol din suflet. Când femeile nu umplu acel pustiu, caută ceva mai mare: îl caută pe Dumnezeu. M-am întrebat în ce aveau să se transforme Dustin și Extramask după ce aveau să descopere că nici măcar Dumnezeu nu era suficient de mare ca să acopere golul din sufletul lor.

– Păi, omule, mult noroc în călătoria ta. Aș vrea să pot spune că îmi vei lipsi, dar se face o jumătate de an de când noi doi nu prea am mai vorbit. A fost cam ciudat.

– Mda, încuviință el. A fost vina mea. Făcu o pauză, apoi își forță buzele într-un zâmbet chinuit. Pentru o clipă reveni vechiul Extramask. Eram doar un nemernic nesigur pe el.

– Și eu.

Când am ajuns înapoi acasă, am văzut că producătorii britanici de televiziune sosiseră deja, împreună cu un potențial manager pentru Courtney și un stilist.

– Nu mai pot lucra cu ea, rosti stilistul când tuturor le deveni limpede că vedeta nu avea să apară la timp pentru filmare. De când ia droguri a devenit un coșmar pentru oricine.

Nu observasem urme de droguri în casă, dar luând în considerare comportamentul imprevizibil al lui Courtney, poate că Proiectul Hollywood nu reușise să o țină departe de ele, așa cum sperase ea. Îmi părea rău pentru Courtney. Îngăduia ca problemele din casă să o deturneze de la chestiunile din viața ei reală cu care ar fi trebuit să se confrunte. Poate că la fel era situația pentru noi toți.

În acea noapte m-am trezit cu Courtney la piciorul patului, cu un pantof mare în mână.

– Hai să redecorăm casa, zise ea, plină de însuflețire. Pantoful ăsta ne va servi drept ciocan.

M-am uitat la ceas. Era două și douăzeci de minute dimineața.

– Ai ceva cuie sau piuneze? mă întrebă ea.

Fără a aștepta vreun răspuns, alergă jos și se întoarse cu o cutie de cuie, un tablou înrămat pentru peretele meu, o pernă mare pentru patul meu și o cutie roz zdrobită care arăta ca un fost cadou de Valentine's Day.

– Chiar *este* cutia în formă de inimă, zise ea. Vreau să ți-o dau ție.

Luă chitara mea, se așeză pe marginea patului și îmi cântă cântecul meu favorit, *Long Black Veil*.

– Mâine noapte mă duc la petrecerea unui prieten în Forbidden City, zise ea, lăsând chitara să cadă pe

podea. Vreau să vii și tu. Ne va face bine să ieșim împreună din casă.

– Uite cum facem: ne vedem acolo.

Știam prea bine cât timp dura ca ea să se pregătească.

– Bine. Mă duc cu Lisa.

– Că veni vorba de Lisa, astăzi ai fost așteptată de mai mulți oameni și n-ai fost de găsit. Cred că s-au supărat destul de tare.

Chipul i se înnegură. Își răsfrânse buzele și din ochi începură să-i cadă lacrimi.

– O să apelez la ajutor specializat, rosti ea. Promit.

Capitolul 5

Purtam un bluzon alb peste o cămaşă neagră imprimată cu un şir de diode luminiscente care puteau fi programate să emită un mesaj. Am fixat expresia „Ucide-mă". Nu mai ieşisem la şarjat de cel puţin o lună şi voiam atenţie. Aşteptările mele legate de apariţia lui Courtney în Forbidden City erau mici, aşa că l-am luat pe Herbal cu mine ca aripă.

Zburasem recent împreună până în Houston ca să luăm limuzina pentru Proiectul Hollywood, un Cadillac Herbal din 1998, pentru zece persoane, pe care Herbal îl găsise pe eBay. Convins de succesul metodei, Herbal făcuse un depozit financiar, contrar părerilor noastre, pentru a cumpăra un cangur pitic de pe un site cu animale de companie exotice. Pe drumul spre petrecere, am avut o dispută legată de cât de practic şi de uman era să ţinem un pui de marsupial în casă.

– Sunt cele mai bune animale de companie, insistă el. Sunt ca niște canguri instruiți să stea în casă. Dorm cu tine, fac baie cu tine și îi poți duce la plimbare ținându-i de coadă.

În nebunia de la Proiectul Hollywood, ultimul lucru de care aveam nevoie era un cangur pitic pe post de animal de casă. Singurul aspect interesant al acestui dezastru era acela că un astfel de animal slujea pentru o deschidere de excepție la șarjări. La petrecere i-am întrebat pe toți ce părere au despre cangurii pitici ca animale de casă. În urma acestei deschideri și datorită cămășii mele luminoase, în jumătate de oră eram înconjurați de femei. Ne simțeam bine să ne punem iarăși abilitățile la încercare. Fusesem atât de absorbiți de dramele din reședință, încât uitasem chiar și motivul pentru care ne mutasem acolo.

Când o tipă înaltă, cu umeri lați, care pretindea că e model, mi-a pipăit cămașa, am zărit o claie de păr blond platinat răsărind din mulțime. M-am uitat mai atent. Deși tipa se găsea în cealaltă parte a încăperii, părea să strălucească. Avea bărbia împinsă înainte, chipul împietrit, iar ochii ardeau sub rimelul gros, albastru. Era Lisa, chitarista lui Courtney. Pe lângă ea, toate pretinsele modele și actrițe cu care vorbeam păreau insignifiante. Lisa le făcea praf prin stil și atitudine.

M-am scuzat și m-am repezit la ea.

– Unde e Courtney? am întrebat-o.

– I-a luat prea mult ca să fie gata. Așa că am venit singură.

– Respect o persoană care nu se teme să vină singură la o petrecere.

– Eu sunt petrecerea, zise ea, fără să clipească sau să zâmbească.

Cred că vorbea serios.

Întreaga noapte am stat unul lângă celălalt pe un scaun, fiind cel mai împăunat cuplu din încăpere. Petrecăreții păreau să vină spre noi, ca și cum am fi exercitat împreună un soi de magnetism. Canapelele din jurul nostru s-au umplut cu modele, comici, foste vedete de la reality show-urile TV și cu Dennis Rodman. Când femeile cu care vorbisem în cursul serii veneau să flirteze, Lisa și cu mine le dădeam pixuri sau doze de Hypnotiq ori le ofeream teste de inteligență la care tipele de obicei cădeau. Artiștii seducției numesc asta generarea unei conspirații de genul „lumea noastră". Ne găseam amândoi într-o mică bulă ermetică, unde eram rege și regină, iar toți ceilalți ne distrau pe noi în acea noapte.

Când mai mulți paparazzi au început să-i facă poze lui Dennis Rodman, care stătea în apropierea noastră, m-am uitat la chipul Lisei, luminat de blițuri. Din senin, inima mea s-a trezit din lâncezeală și a început să-mi bată cu putere.

Când petrecerea s-a spart, Lisa m-a înconjurat cu brațul și m-a întrebat:

– Vrei să mă duci acasă? Sunt prea beată ca să conduc.

Inima mi-a luat-o iarăși razna, după care a început să bată tahicardic. Poate că ea era prea beată ca să conducă, dar eu eram prea nervos.

Fără să aștepte un răspuns, mi-a pus în mână cheile de la Mercedes-ul ei. L-am chemat pe Herbal și l-am rugat să-mi ducă mașina acasă.

– Nu-mi vine să cred, i-am spus eu. S-a prins!

Numai că nu se prinsese nimic.

Am condus-o pe Lisa acasă. Am recunoscut clădirea: era chiar vizavi de centrul de sănătate mintală din Hollywood unde îl dusesem pe Mystery. Când am intrat, ea s-a dus direct la baie. M-am întins pe pat și am încercat să par relaxat.

Lisa a ieșit din baie, s-a uitat la mine, apoi a zis privindu-mă disprețuitor:

– Să nu crezi că se va întâmpla ceva între noi.

La naiba, sunt Style! Trebuie să mă iubești. Sunt un expert al artiștilor seducției.

S-a schimbat și am plecat acasă la mine ca să o căutăm pe Courtney. Acolo nu l-am găsit decât pe Tyler Durden făcând un soi de exercițiu în living alături de zece oameni, un exercițiu care implica alergarea în jurul canapelelor, strigatul cu putere și lovitul apreciativ al palmelor. Tyler experimenta de ceva vreme o tehnică de stimulare fizică a tonusului elevilor săi pentru petrecerea unei nopți în oraș cu scopul de a cunoaște femei. Credea că, indiferent dacă elevii se descurcau sau nu, adrenalina și spiritul de camaraderie generate de exercițiu îi făceau să creadă că s-au distrat, astfel încât Real Social Dynamics era apreciată în comunitatea online. Totul începea să devină o industrie concurențială.

Courtney părea să fi dispărut din nou. Poate că vorbise serios și chiar se dusese să caute ajutor de specialitate, sau poate că intrase în alt bucluc.

Am dus-o pe Lisa în camera mea, am aprins câteva lumânări, am pus Cesaria Evoria în CD player și m-am dus la toaletă.

– Hai să ne distrăm puțin, i-am propus eu.

Am scos un sac de gunoi plin cu costume vechi de Halloween: măști, peruci, pălării. Le-am încercat pe toate, făcând poze cu aparatul meu digital. Voiam să încerc schema cu fotografiile digitale.

Am făcut poze zâmbind, apoi cu fețe serioase. Pentru cea de-a treia fotografie, cea în ipostază romantică, ne-am uitat galeș unul la celălalt. Ochii ei păreau să exprime fericirea. Dincolo de exteriorul dur, erau vulnerabilitate și gingășie.

Am menținut contactul vizual cu ea și m-am apropiat pentru sărut, ținând aparatul în fața noastră ca să surprindă momentul.

– Nu te sărut, lătră ea.

Cuvintele mă opăriră ca o doză de cafea fierbinte. Nu exista tipă pe care să nu o pot săruta la jumătate de oră după ce o cunoscusem. Care era problema ei?

Am încercat din nou. Nimic.

În astfel de momente, ca artist al seducției, începi să pui la îndoială munca depusă cu tine însuți. Începi să te întrebi dacă nu cumva ea te vede cum ești cu adevărat, cel care a existat înainte de porecla prostuță, cel care scria poeme în liceu exact despre asemenea situații.

I-am livrat un număr perfect al schemei de schimbare a fazei evoluției. Undeva, în depărtare, auzeam o mie de artiști ai seducției aplaudându-mă.

– Nu te mușc, mi-a zis ea.

Nu terminasem. I-am spus cea mai frumoasă poveste de dragoste scrisă vreodată: *On Meeting the 100 Percent Perfect Girl One Beautiful April Morning* de Haruki Murakami. Povestea este despre un bărbat și o femeie care sunt suflete pereche. Dar când ei se îndoiesc pentru o clipă de legătura lor și decid să nu țină cont de ea, se pierd unul de celălalt pentru totdeauna.

Lisa era rece ca gheața.

Am încercat o fază de răceală: am stins lumânările, am oprit muzica, am aprins luminile electrice și mi-am verificat poșta electronică.

Lisa s-a urcat în pat, s-a cuibărit sub cearceaf și a adormit.

În cele din urmă am făcut și eu la fel, culcându-mă de cealaltă parte a patului.

Îmi mai rămăsese un truc de executat: omul peșterii. De dimineață, fără să scot vreo vorbă, am început să-i masez piciorul, urcându-mi încet palma pe coapsa ei. Dacă o puteam excita fizic, rațiunea avea să cedeze în favoarea impulsurilor.

Nu intenționam să o folosesc pe Lisa pentru sex. Voiam să o revăd, indiferent ce se întâmpla. Însă voiam să trec peste partea cu sexul ca să ne putem comporta normal împreună. Așa ea n-ar fi încercat să ascundă ceva de mine, iar eu nu încercam să obțin ceva de la ea. Am urât mereu ideea că sexul înseamnă

ceva oferit de femeie și luat de bărbat. E ceva ce trebuie împărtășit.

Însă Lisa nu împărtășea. Când am început să mângâi locul fierbinte unde coapsa ei se unea cu pelvisul, vocea ei s-a auzit în aer ca un ceas deșteptător.

– Ce faci??

Mi-a tras o palmă peste mână și a îndepărtat-o de acolo.

Am luat micul dejun împreună, apoi prânzul și la urmă cina. Am discutat despre Courtney, despre artiștii seducției, despre scrierile mele și despre muzica ei, despre viețile noastre și tot felul de alte lucruri despre care nu-mi mai amintesc, dar care trebuie să fi fost fascinante de vreme ce orele au trecut parcă într-o fracțiune de secundă. Era de vârsta mea, îi plăceau aceleași formații muzicale, spunea ceva inteligent de câte ori deschidea gura, râdea la glumele mele amuzante și își bătea joc de cele nesărate.

Am petrecut încă o noapte împreună. Nu s-a întâmplat nimic. Îmi găsisem nașul.

După micul dejun, m-am postat pe terasa din față și m-am uitat cum pleacă. A urcat pe alee, s-a suit în Mercedes, a coborât capota și a demarat. M-am răsucit pe călcâie ca să urc scările. Nu voiam să mă uit lung după ea. Voiam să par rece și să nu-i mai ofer indicii de atracție.

– Hei, vino aici, m-a strigat ea din mașină.

Am clătinat din cap. Îmi distrugea ieșirea din scenă.

– Nu, serios, vino aici. E important.

Am oftat și m-am dus.

– Îmi pare tare rău, să nu fii supărat, mi-a zis ea. Cred că este posibil să fi lovit accidental limuzina voastră când am ieșit din parcare.

Am încremenit. Mașina aia însemna cea mai nouă și mai scumpă posesiune a noastră.

– Glumeam, rosti ea, apăsând pe accelerație și abandonându-mă în praf cu un gest de la revedere.

I-am zărit claia de păr blond peste partea laterală a mașinii când a cotit în jos pe Sunset, claxonând cu putere.

Fusesem tras pe sfoară de ea – din nou.

Capitolul 6

I-am povestit lui Mystery despre frustrările mele în ceea ce o privea pe Lisa atunci când ne-am așezat în jacuzzi într-o noapte. Venisem atât de des la el pentru sfaturi legate de femei, iar el rareori mă ghidase greșit. Deși gestionarea relațiilor nu reprezenta în mod clar punctul lui forte, nu greșea niciodată atunci când venea vorba despre îndepărtarea ultimelor urme de rezistență.

– Începe să te mângâi singur, zise el.

– Acum? Aici?

– Nu, data viitoare când sunteți împreună în pat, scoate-ți scula și începe să o mângâi.

– Și după aia?

– După aia iei mâna ei și o pui pe coaiele tale. Iar ea va începe să te masturbeze.

– Vorbești serios?

– Da. Apoi îți pui un deget pe sculă, iei un pic de lichid din vârf și îți bagi degetul în gura ei.

– Imposibil. Chestia asta seamănă cu povețele alea proaste din filme, când tipul o face și tipa se sperie, iar individul care a dat sfatul spune: Credeam că știi că am glumit.

– Sunt al naibii de serios. După aia practic faci sex.

Trei zile mai târziu, după ce barurile s-au închis la ora două dimineața, Lisa a venit acasă la mine împreună cu Sam, bateristа lui Courtney. Era terminată.

Ne-am urcat în pat și am sporovăit ore întregi.

– Nu știu care e problema mea, gânguri ea. Nu vreau să mai plec din camera ta. Te-aș putea asculta vorbind la nesfârșit.

S-a rostogolit spre mine și a continuat:

– Uită că am zis asta. Nu am vrut. Alcoolul funcționează ca un ser al adevărului.

Acum venise momentul. În minte mi-au răsunat cuvintele lui Mystery. M-am gândit la argumentele pro și contra pentru a începe să mă mângâi și apoi să-i plasez mâna pe organul meu.

N-am putut să o fac. Nu pentru că mi-era teamă, ci pentru că n-avea cum să funcționeze. Lisa mi-ar fi râs în față și ar fi spus ceva drăguț de genul: „Te poți atinge cât vrei, pentru că eu n-am de gând să te ajut." Apoi le-ar fi povestit tuturor prietenelor ei despre tipul scârbos care a început să-și frece scula în fața ei.

Mystery nu avea mereu dreptate.

Așa că am petrecut o nouă noapte platonică împreună. Chestia asta mă înnebunea. Știam că mă place. Cu toate astea, nu voia să intre în intimități. Ajunsesem pe punctul de a fi socotit doar „un prieten".

Poate că nu eram genul ei. Mi-am închipuit-o alături de indivizi musculoși, tatuați și îmbrăcați cu haine de piele, indivizi care nu avuseseră nevoie să participe la seminarii de agățat. Tipa mă omora.

De când auzisem expresia „singur-ită", era prima dată când o simțeam pe pielea mea. Și mai știam că sunt condamnat. Nimeni nu ajunge la „singur-ită" din întâmplare. Devine prea cramponat de o tipă, prea dornic și ratează totul. Iar eu ratasem totul cu siguranță.

În noaptea următoare, Lisa a plecat din oraș ca să cânte la un festival din Atlanta alături de Courtney. M-a sunat de trei ori cât a fost plecată.

– Ești liber pentru cină când mă întorc? m-a întrebat ea.

– Nu știu, i-am răspuns. Depinde de cum te comporți.

– Foarte bine, atunci. Dacă așa ești, nu trebuie să ne vedem.

Încercam doar să o tachinez, așa cum mă învățase David D'Angelo. Dar distrusesem momentul. Părusem un nemernic.

– Nu face din țânțar armăsar, am zis eu. Venise clipa să vorbesc sincer. Vreau să te văd când te întorci. Plec din oraș pentru două săptămâni, așa că va fi ultima noastră ocazie de a ieși împreună.

În fundal o auzeam pe Sam vorbind:

– Vorbești cu el de parcă e prietenul tău.

– Poate că vreau să fie prietenul meu, i-a răspuns Lisa.

Așadar nu era vorba de chestia cu „doar prieteni". Abia așteptam să se întoarcă. Și eu voiam să fie iubita mea.

Mi-am petrecut întreaga zi a întoarcerii Lisei plănuind seducția perfectă. Aveam să o iau de la aeroport cu limuzina. La volan avea să fie Herbal, iar eu aveam să o aștept pe bancheta din spate. Apoi aveam să o duc la Whiskey Bar din hotelul Sunset Marquis – la mică distanță de mers pe jos de Proiectul Hollywood.

Deoarece femeile nu respectă bărbații care plătesc pentru ele, dar în același timp sunt scârbite de indivizii ieftini, m-am dus la Whiskey Bar din timp, i-am dat managerului de sală o sută de dolari și i-am spus să se asigure că orice am comanda vine din partea casei. După aceea intenționam să o duc pe Lisa acasă. Pe computerul meu scrisesem toate tiparele și schemele de folosit pentru înlăturarea oricărei rezistențe. Acum, că știam că mă place, căpătasem încrederea necesară pentru a duce lucrurile până la capăt.

Dacă ea continua să opună rezistență, atunci în mod clar avea probleme cu intimitatea, și atunci eu trebuia să fiu cel cu replica de „doar prieteni".

Avionul ei trebuia să aterizeze la ora șase și jumătate seara. În vreme ce Herbal conduse limuzina dincolo de terminalul Delta în căutarea ei, eu m-am apucat să mixez băuturi la barul din spatele limuzinei.

Nu a venit cu acel avion.

Eram confuz, dar nu și dezamăgit – încă. Un artist al seducției trebuie să fie dispus să schimbe sau să

abandoneze orice plan atunci când se confruntă cu haosul realității concrete. Așa că Herbal m-a dus acasă și eu i-am lăsat ei un mesaj.

Văzând că nu mă sună, i-am mai lăsat încă unul, după care am așteptat toată noaptea în zadar vreun semn de la ea.

La ora cinci dimineața am fost trezit de un apel pe telefonul mobil.

– Îmi cer scuze că te trezesc, dar trebuie să vorbesc cu cineva.

La celălalt capăt era o voce de bărbat, cu accent australian. Sweater.

De când îl văzusem ultima dată, Sweater părăsise comunitatea și se însurase. Mă gândeam adesea la el. De fiecare dată când cineva întreba dacă tipii din comunitate învață aceste abilități doar ca să facă sex cu cât mai multe femei, îl indicam pe Sweater ca exemplul cuiva care intrase în joc pentru motive cât se poate de rezonabile.

– Astăzi am încercat să mă sinucid, mă anunță el.

– Ce s-a întâmplat?

– Soția mea așteaptă primul nostru copil peste zece zile, iar eu mă simt mizerabil. Fac totul pentru ea, dar nu e suficient. M-a îndepărtat complet de prietenii mei. Partenerul meu de afaceri mă părăsește. Îmi cheltuie toți banii și nu știe decât să se plângă. Făcu o pauză ca să-și înăbușe lacrimile. Iar acum, că va da naștere copilului nostru, sunt prins complet în capcană.

– Dar o iubeai. Cum de s-a schimbat așa?

– Nu. Problema e că eu m-am schimbat. Mi-era prea greu să fiu așa cum ne-au învățat Mystery și David D'Angelo. Acea persoană nu era un tip amabil. Și nu voiam să fiu așa ceva. Îmi place să fac diverse chestii drăguțe pentru oameni. Așa că i-am luat tot ce își dorea. I-am trimis flori de trei ori pe săptămână. Am încercat pe calea ei, dar n-a mers.

În viața mea nu auzisem atâția bărbați adulți plângând cum auzisem în ultimii doi ani.

– Astăzi am stat în garaj cu motorul pornit și geamurile închise, continuă el. Nu m-am mai gândit la sinucidere din '86. Însă am ajuns în punctul în care spun „La naiba". Nu văd nici un rost în viață.

Sweater nu avea nevoie să fie salvat. Voia doar pe cineva cu care să vorbească. Pretinsese că este altcineva doar ca să seducă o femeie, iar acum suporta consecințele.

– Când am intrat în comunitate, am scris tot ce îmi doream, zise el. Iar acum trăiesc viața pe care mi-o imaginam atunci. Am bani, o casă mare și fata frumoasă din vise. Dar n-am fost suficient de exact în privința fetei. N-am scris niciodată că trebuie să mă trateze cu respect și gingășie.

Ceva mai târziu în cursul dimineții, Courtney se întoarse acasă. Am auzit-o țipând la Gabby în living.

Am coborât și am găsit-o pe Courtney cărându-i bagajele lui Gabby, moment în care m-am trezit rostind aceeași întrebare pe care o puneam în ultima vreme când intram în living:

– Ce se petrece?

– Gabby s-a luat la ceartă cu Mystery și acum pleacă de aici, răspunse Courtney. Iar eu o ajut.

Courtney abia reușea să-și ascundă zâmbetul.

– Restul formației s-a întors din Atlanta? am întrebat eu, căutând să par indiferent.

– Da. Au venit acasă cu un zbor mai devreme.

M-am întors repede. Știam că dacă spun ceva vocea îmi putea trăda dezamăgirea.

După plecarea lui Gabby, Courtney aruncă o legătură de salvie pe măsuța de cafea.

– Trebuie să curățăm aerul de aici, zise ea, după care dispăru în bucătărie, explicând: Avem nevoie de niște orez pentru noroc.

Nereușind să găsească orez, se întoarse cu un pachet de legume asortate și un vas cu apă. Turnă amestecul de legume în apă, plantă salvia în mijlocul vasului, apoi fugi în camera ei. Ieși de acolo cu o cămașă în carouri albe și albastre.

– Așa mai merge, rosti ea. E una din cămășile lui Kurt. Mi-au mai rămas doar trei.

Depuse cu grijă cămașa sub masă, ca să nu fie pătată de ceva, astfel încât să poată atrage energiile pozitive. După ce aprinse salvia, ne așeză pe mine, pe Mystery și pe Herbal în jurul altarului ei improvizat, și ne puse să ne luăm de mâini. Courtney avea o strângere de îți rupea oasele.

– Mulțumesc, Doamne, pentru ziua aceasta și pentru tot ce ne-ai dat, se rugă ea. Te rugăm să purifici energia din această casă. Te rog adu pace și armonie și prietenie sub acest acoperiș. Gata cu lacrimile! Și

ajută-mă să câștig procesul din New York și să-mi lămuresc toate celelalte probleme. Voi lucra alături de tine, Doamne. Zău că o voi face. Dă-mi putere. Amin.

- Amin, am repetat noi.

A doua zi a venit un șofer ca s-o ia pe Courtney pentru zborul de New York. Acolo exista probabilitatea ca rugile ei să-și afle un răspuns, dar atmosfera din reședință a devenit tot mai întunecată în absența ei. A devenit limpede în scurtă vreme că nu Courtney și Gabby erau sursa problemelor: ele însemnaseră doar simptomele unui fenomen mult mai complex, care distrugea încet viețile tuturor.

Capitolul 7

În acea după-amiază, Lisa mi-a lăsat un mesaj vocal scurt: „Bună, sunt Lisa. M-am întors. Am luat un zbor mai devreme." Asta era tot. Nu tu scuze, nu tu gingășie, nimic despre planurile pe care le zădărnicise complet.

Am sunat-o înapoi, dar nu mi-a răspuns.

– Părăsesc orașul peste câteva ore ca să mă duc la Miami cu Vision, i-am spus eu căsuței ei vocale. Mi-ar plăcea enorm să vorbesc cu tine înainte de a pleca.

Era un mesaj de novice, la care nu mi-a răspuns niciodată. Mi-am verificat căsuța vocală zilnic cât am fost plecat. Nimic.

Nu eram agresiv, ca Tyler Durden. Dacă Lisa era interesată de mine, m-ar fi sunat. Fusesem trecut pe linie moartă. Și chiar de către prima femeie pentru care simțisem ceva de multă vreme încoace. Mi-am zis că probabil a început să se vadă cu altcineva, cineva care reușise să-i spargă scuturile de protecție.

Mai întâi am fost furios pe ea, după care am fost furios pe mine, apoi m-am întristat.

Artiștii seducției spuneau mereu că modalitatea cea mai bună de a trece peste „singur-ită" este să regulezi o duzină de alte tipe. Așa că am ieșit la vânătoare.

Oricum nu voiam să sfârșesc precum Sweater. Aproape că mă lăsasem prins în capcană.

M-am dus la șarjat în fiecare noapte în Miami, întregistrând un succes mai mare ca oricând. Nu am fost niciodată adeptul întâlnirilor de o singură noapte. Odată ce te-ai apropiat atât de tare de cineva, de ce să-i dai cu piciorul imediat după aceea? Mie îmi plac mai mult întâlnirile de zece nopți la rând: zece nopți de sex excelent, fiecare partener devenind mai sălbatic, mai dornic și mai dispus la experimente pe măsură ce se simt mai bine împreună și învață ce îl excită mai tare pe celălalt. Așa că m-am culcat cu toate femeile, pe care apoi le-am amestecat și le-am potrivit între ele.

Asta era realitatea mea.

Fetele cu care abia așteptam să mă văd erau Jessica, o tipă de douăzeci și unu de ani plină de tatuaje cu care mă culcasem de câteva ori în Los Angeles, și o altă Jessica, pe care am cunoscut-o la Cro Bar. Și ea avea douăzeci și unu de ani, dar era exact opusul Jessicăi I. Avea un aer inocent și doar un pic de grăsime în plus pe trup. Știau că amândouă îndrăgesc pornografia, așa că mi-am zis că situația poate deveni interesantă.

După ce am băut ceva la barul hotelului, le-am dus în camera mea pentru un citit în rune, apoi le-am

lăsat singure câteva minute ca să se obişnuiască una cu alta. Când am revenit, le-am arătat filme pe laptopul meu şi apoi am început masajul de inducţie duală. De-acum devenise o altă schemă, ca şi deschiderea cu prietena geloasă sau testul celei mai bune prietene. Şi funcţiona la fel de bine ca şi celelalte.

Odată ce fetele şi-au atins buzele, s-au transformat în amante. Mă şoca de fiecare dată să văd cum două femei devin intime atât de repede într-o astfel de situaţie neobişnuită.

Noaptea a fost exact atât de perversă precum anticipasem. Am încercat toate poziţiile în care ni se puteau contorsiona trupurile, unele cu mai mare succes decât altele. Când Jessica I mi-a cerut să ejaculez în gura ei, m-am conformat. A scuipat sperma mea în gura Jessicăi II, după care au început să se lingă pasional. Era cel mai sexy moment din viaţa mea.

După aceea însă m-am simţit pustiit şi singur. Nu-mi păsa de cele două. Nu rămăsesem decât cu o amintire şi o poveste. Tipele din viaţa mea puteau dispărea fără să mă mai sune, şi mie nu-mi păsa deloc.

Toate întâlnirile de zece zile şi toate partidele în trei din lume nu-mi ajungeau ca să trec peste „singur-ita" mea.

Artiştii seducţiei se înşelau.

Capitolul 8

La suprafață, sexualitatea masculină poate părea înfloritoare în sânul societății: există cluburi de striptease, site-uri porno, reviste în stil *Maxim* și reclame cu tentă erotică pretutindeni. În ciuda acestor lucruri însă, adevăratele dorințe masculine sunt adesea ținute sub obroc.

Bărbații se gândesc la sex mai mult decât vor fi dispuși să recunoască în fața femeilor sau chiar a altor bărbați. Profesorii se gândesc să-și reguleze elevele, tații să reguleze prietenele fiicelor, doctorii să-și reguleze pacientele. Chiar în acest moment, pentru fiecare femeie cu doar un pic de sex-appeal există probabil un bărbat undeva în lume care se mângâie singur și se gândește cum ar fi să o reguleze. Poate că ea nici nu-l cunoaște: poate că el este omul de afaceri care a trecut pe lângă ea pe stradă sau studentul care a stat vizavi de ea în metrou. Orice bărbat care spune unei femei altceva o face cel mai probabil

pentru că încearcă să dea jos chiloții ei sau ai cuiva din imediata lui apropiere. Marea minciună a relațiilor moderne este aceea că, pentru a se culca cu o femeie, un bărbat trebuie să pretindă inițial că nu vrea așa ceva.

Pentru femei cel mai deranjant aspect este acela al obsesiei masculine pentru striperițe, vedete porno și adolescente. Acest lucru este îngrijorător pentru că amenință realitatea unei femei. Dacă toți bărbații doresc femeile în acest fel, atunci cum rămâne cu mariajul ei și fanteziile de trai fericit până la adânci bătrâneți? Femeia e condamnată să le trăiască alături de un bărbat care în realitate dorește un model Victoria's Secret, o vrea pe fata vecinului sau o visează pe tipa dominatoare din benzile video pe care le ascunde în dulap. Pe măsură ce o femeie îmbătrânește, o puștoaică de optsprezece ani va putea fi mereu înlocuită de o alta de aceeași vârstă. Iubirea se duce naibii când e confruntată cu posibilitatea ca un bărbat să nu-și dorească o persoană, ci un trup.

Din fericire, povestea nu se oprește aici. Bărbații gândesc în imagini; ca atare, suntem adesea înșelați de ochii noștri. Adevărul este că fantezia este adesea mai bună ca realitatea. Tocmai învățasem și eu această lecție. Cei mai mulți bărbați ajung în final să învețe această lecție. Poate că Mystery a gândit că vrea să trăiască cu două fete care se iubesc reciproc la fel de mult precum îl iubesc pe el, dar realitatea spunea mai degrabă că cele două tipe aveau să-l calce pe nervi, să se coalizeze împotriva lui și în cele din urmă să-l

determine să ajungă la fel de amărât ca atunci când fusese cu Katya.

Bărbații nu sunt câini. Noi doar gândim că suntem așa și, uneori, ne comportăm ca și cum am fi. Crezând în latura mai nobilă a firii noastre însă, femeile dispun de uimitoarea putere de a ne inspira să trăim la nivelul nobleței noastre. Este unul din motivele pentru care bărbații tind să evite angajamentele, iar uneori, ca în cazul lui Mystery, chiar să se revolte împotriva lor prin tentativa de a scoate ce e mai rău dintr-o femeie.

Capitolul 9

Katya s-a întors când eu eram în Miami.

Uram acea zi și groaza care avea să se declanșeze în casă. Însă Mystery aștepta acea zi ca pe o aniversare a zilei de naștere. Plănuise totul.

Pentru că nu am fost acolo, am recompus povestea dezastrului din relatările celor implicați.

Proiectul Hollywood ajunsese într-un nou impas major.

Mystery: Am cunoscut o puicuță de nouăsprezece ani pe nume Jen la o petrecere din reședință. Am sedus-o complet și totul a fost uluitor, ca scena dușului din *Nouă săptămâni și jumătate*. Tipa avea cea mai moale și mai pură piele, precum și cel mai bun cur din câte am văzut. Iar eu stăteam acolo, uitându-mă la curul și la pielea aia, și mă gândeam: „Merit așa ceva."

Katya: Mystery m-a sunat din două în două zile în vreme ce eram în New Orleans, încercând să mă ducă cu

zăhărelul. Mi-a zis: „Am cu mine o fată frumoasă de nouăsprezece ani pe care o și iubesc." L-am întrebat dacă mi-o dădea mie. Mi-a zis: „Nu, o împărțim."

Mystery: Katya nu trebuia să redevină iubita mea, ci să fie o jucărie pentru Jen și pentru mine. Katya avea o relație cu acel cuplu din New Orleans, așa că speram ca eu și Jen să devenim cuplul ei din Los Angeles. Plănuiam să o iau de la aeroport în limuzină, să cumpăr ceva de mâncare de la Farmer's Market, apoi să ne întoarcem acasă și să facem masajul de inducție duală.

Herbal: Am ignorat-o pe Katya timp de aproape o lună și jumătate, cât a fost plecată, chiar dacă ea îmi tot trimitea mesaje text. Mystery s-a tot lăudat în timpul ăsta cum o să facă o partidă în trei cu ea, iar eu simțeam că se răsucește un cuțit în inima mea. Dar m-am stăpânit și am ascultat. I-am spus în mod repetat lui Mystery să o ignore pe Katya și să nu-i permită să revină în casă, pentru a evita alte probleme. Însă el nu m-a ascultat.

Katya: Am venit în Los Angeles cu o zi mai devreme, fapt pe care Mystery nu l-a știut, ca să închiriez un apartament și să ies în oraș cu niște prieteni din New Orleans. Am stat la un hotel și l-am sunat pe Herbal ca să vorbim, deoarece în acel moment chiar voiam să încep să mă văd cu el. A doua zi de dimineață am venit la reședință și i-am spus lui Mystery că avionul meu a ajuns mai devreme și am luat un taxi de la aeroport.

Herbal: Când am ajuns acasă după ce rezolvasem diverse treburi prin oraş şi am zărit valiza Katyei m-am dus în camera mea, ca să-mi văd de ale mele. Mystery şi Katya au venit însă la mine pentru a discuta. Apoi ne-am dus în baia lui Mystery şi Katya ne-a vopsit unghiile. A dispărut în debaraua lui Mystery ca să-şi ia un pulover, apoi el a chemat-o. După cinci minute continuau să fie tot acolo.

Mystery: M-a chemat în debara şi mi-a zis: Vreau să mă întâlnesc cu Herbal. Nu cred că a spus asta pentru că voia cu adevărat să fie cu el. A spus-o doar ca să mă necăjească pe mine. Eram prea intim cu Jen şi cred că asta i-a stârnit gelozia. Aşa că l-am chemat pe Herbal în debara şi i-am spus Katyei: De ce nu i-o zici chiar tu?

Katya: Mystery a cam fost deranjat, dar ne-a dat binecuvântarea. Chiar îmi plăcea de Herbal. Am vorbit la telefon pe durata întregii mele vizite în New Orleans şi îmi plăcea personalitatea lui. Era atât de expansiv şi niciodată nu te contrazicea.

Mystery: Herbal şi Katya stăteau împreună, se îmbrăţişau şi păreau cam stingheri, aşa că am zis: Ce-ar fi să vă sărutaţi şi să treceţi peste asta? Au făcut-o şi chestia asta m-a iritat brusc. Nu mă aşteptam să se întâmple aşa ceva după atâta vreme. Dar, aşa cum spune David D'Angelo, atracţia nu reprezintă o alegere conştientă.

Herbal: În acea noapte am ieşit în perechi. Mystery a rugat-o pe Twyla să ne ducă cu limuzina la Santa Monica

Pier. La început, totul a fost destul de firesc. Cred că eram cam naiv, dar chiar credeam că totul va fi bine.

Twyla: Nu-mi venea să cred că Mystery a avut tupeul să-mi ceară să conduc mașina. Se credea un mare manipulator de oameni. Iar asta m-a făcut să mă simt dezgustată de mine că am putut să simt afecțiune pentru o asemenea persoană.

Mystery: În acea noapte, Jen și Katya au sfârșit prin a se linge reciproc în limuzină. Am poze cu ele sugându-și sfârcurile una alteia într-o cabină telefonică de pe doc. Dar chestia era din ce în ce mai complexă. Din momentul în care Katya devenea iubita lui Herbal, partida în trei nu mai era posibilă, iar eu n-am mai vrut ca Jen să o atingă pe Katya. În orice caz, Katya era atrasă de Jen, așa că a început să-i spună tâmpenii despre mine.

Katya: Mystery tot spunea că îi place de Jen și să nu cumva să-l fac să pară un ticălos în fața ei. I-am zis: Tipilor, sunteți nemaipomeniți. Dacă există cineva care să se complacă în rahaturile voastre, tipa aia e. Mă bucuram că are pe cineva, pentru că eu îl doream pe Herbal.

Mystery: După aceea Jen s-a dus acasă în San Diego pentru o săptămână, iar Katya a sunat-o zilnic. Într-o noapte, în vreme ce Jen era plecată, am adus în patul meu un model de doi metri, cu care mă luptam pentru a-i înlătura ultimele urme de rezistență. Îmi băgasem degetele în ea și o masturbam, dar nu puteam merge mai departe.

Așa că, într-un moment de înghețare, m-am dus în bucătărie ca să-mi iau un Sprite. Am auzit-o pe Katya făcând iarăși sex cu Herbal. Gemetele ei mi-au declanșat sentimente de gelozie și am început să plâng. Nu mă puteam opri, chiar dacă mă aștepta o tipă în pat. M-am întors în camera mea și i-am spus modelului ce viață cu curul în sus am. Ea mi-a zis că vrea să se ducă acasă. Am vrut să o conduc, dar Twyla a început să râdă de mine.

Twyla: Dormeam pe patul de perne când Mystery a trecut supărat pe lângă mine. Cred că m-am bucurat un pic, pentru că toată povestea asta mă distra. În acel moment trebuia să iau totul în glumă, pentru că dacă n-o făceam aveam să sfârșesc din nou în suferință. Apoi el a luat-o razna și m-a concediat. Tipa cu care era a fost obligată să cheme un taxi care să o ducă acasă.

Katya: În următoarea săptămână Mystery a vrut să-mi folosească mașina ca să o ia pe Jen din San Diego. Pe drumul de întoarcere către casă, Jen și cu mine am tot sporovăit și ne-am distrat. Mystery s-a simțit dat la o parte, așa că a început să mă cosulte. I-am zis: Nu mai vorbesc cu tine, pentru că ești rău. Însă el a continuat cu cosultele. Jen s-a repezit la el și i-a zis: Care e problema ta, amice? Las-o naibii în pace.

Mystery: Simțeam cum Katya încearcă să o fure pe Jen de sub ochii mei și să o împartă cu Herbal. Așa că m-am supărat pe Katya și ne-am certat. Jen a văzut chestia asta

și a zis: Du-mă acasă. După aceea mi-a cerut să nu o mai caut niciodată.

Mystery (Mesaj postat în Mystery's Lounge): Fiți atenți la Herbal, Katya și Jen. Dacă îi vede cineva pe Herbal (ușor de depistat, căci adesea se împăunează) sau pe prietena lui Katya (o rusoaică bisexuală de nota 9,5, ușor de depistat) împreună cu Jen (o mexicancă de nouăsprezece ani de nota 9,5, la fel de ușor de depistat), vă rog să-l sunați pe Mystery ca să-l pot pedepsi pe Herbal fără avertisment.

Katya: Credea că încerc să o întorc pe Jen împotriva lui. Însă după acel drum cu mașina, ea n-a mai vrut să aibă nimic de a face nici cu mine. Credea că mint spunând toate chestiile alea bune despre Mystery. Mă făcea să arăt ca o dobitoacă.

Mystery: Herbal și cu mine continuam să avem o relație de afaceri. Așa că am plecat împreună în Chicago pentru un atelier de lucru. Pentru că mintea umană mă fascinează, i-am explicat gelozia pe care o resimțeam și ne-am apucat să trasăm diferite granițe pentru relația lui cu fosta mea iubită.

Herbal: În ultima zi a atelierului de lucru din Chicago, Mystery și cu mine am ieșit să ne luăm de mâncare. Mystery a abordat un grup de patru tipe din apropierea noastră cărora le-a spus: Vă vine să credeți? Tipul ăla chiar mi-a furat fosta iubită.

Le-a povestit totul. Din când în când îmi exprimam părerea personală, dar el devenea tot mai furios. Ca din

senin, a zis: Katya nu mai are voie să intre în casa mea vreodată.

I-am zis: E și casa mea. Tu ai creat această situație.

A zis: Dacă o mai văd în casa aia, te distrug.

Iar eu i-am zis: Fă ce vrei.

Mystery: Când ne-am întors, am văzut că Twyla se mutase de la Proiectul Hollywood, a renunțat să mai fie asistenta mea personală și s-a mutat cu Katya.

Twyla: Katya și cu mine am devenit prietene. Am stabilit o legătură discutând despre ce fel de persoană era Mystery. M-a întrebat dacă vreau să fiu colega ei de cameră. Așa că i-am răspuns: Imediat.

Herbal: În cele din urmă, Mystery și cu mine am ajuns la un compromis. I-am zis că în reședință Katya nu va mai petrece mai mult de o jumătate din săptămână. Ne-am strâns mâinile și am ajuns la un acord.

Când m-am întors din Chicago, am stat o săptămână în Los Angeles înainte de a pleca la Boston pentru o reuniune de familie. Am locuit întreaga săptămână în apartamentul Katyei, doar ca să fiu liniștit.

Katya: Câtă vreme Herbal a fost plecat, l-am ajutat pe Papa cu seminariile lui. Vineri seară am terminat târziu, ne-am dus la Mel's, apoi am revenit acasă și ne-am așezat în jacuzzi. Trebuia să fiu în formă după-amiaza următoare și să arăt bine. Așa că Papa mi-a spus să dorm în camera lui Herbal. Când m-am trezit, l-am văzut pe Mystery.

M-a întrebat ce caut în casă și eu i-am zis: Papa și cu mine am ieșit împreună noaptea trecută. Ne-am distrat.

Apoi am zis: Acum două nopți m-am întâlnit cu una din prietenele tale.

El m-a întrebat: Cu cine?

I-am spus: Cu Sima

Atunci el și-a ieșit din minți.

Mystery: Când Katya mi-a spus pe un ton pervers că a ieșit în oraș cu fosta mea iubită din Toronto, m-am înfuriat. O pierdusem pe Jen din cauza ei; o pierdusem pe Twyla din cauza ei, iar acum era pe cale să mi-o fure pe Sima, care pentru mine continua să reprezinte o opțiune.

Katya: A trecut în fugă pe lângă mine, a scos ușa lui Herbal din țâțâni și a urlat: Unde e Herbal? Apoi s-a întors în camera lui, a înșfăcat o fotografie înrămată cu Sima și a trântit-o de perete peste patul lui Herbal. A zis: Nu vreau să fii în casa asta atunci când iubitul tău nu e aici.

Mystery: Știam că nu mă pot înțelege cu Katya și nu o puteam atinge, așa că am decis să o înspăimânt. Am izbit ușa și i-am spus că vreau să plece din casă. Mi-a zis: Nu este casa ta. Iar eu i-am răspuns: Plătesc chirie. Locuiesc aici. Tu ești un oaspete și gazda ta nu e aici. Inacceptabil.

Katya: Mystery a început să amenințe că, dacă mă va mai vedea în casă, Herbal va avea de suferit. A început să arunce cu lumânări; a tras salteaua de pe patul lui Herbal; a spart un ghiveci de flori de perete, după care a deschis

ușa de la balconul lui Herbal și a început să-mi arunce lucrurile pe alee. Mi-a vărsat sticluța cu ulei Kama Sutra. Am fost extrem de supărată.

Mystery: Am zis: Să nu te mai întorci aici, altfel o să vezi tu!

Ea a ripostat: Ce-o să văd? O să mă omori?

Iar eu am zis: Nu. Te iubesc. Dacă te întorci o să-ți pedepsesc iubitul. Spune-i să-și țină iubita sub control.

Felina blândă pe care i-o dădusem colegului meu de apartament își făcuse de prea multe ori nevoile în capul meu. Așa că am dat felina afară.

Katya: M-am dus sus ca să-l caut pe Papa, dar nu era acolo. Așa că m-am urcat în mașină și m-am dus la apartamentul meu. Cinci minute mai târziu a sunat Papa. Mi-a zis: Nu e casa lui Mystery. Numele meu e pe contractul de închiriere, iar tu ești oaspetele meu. Vin să te iau chiar acum. Așa că m-a adus înapoi în casă.

Mystery: Papa încălca o regulă de bază. O angaja pe fosta mea iubită, pe care eu am instruit-o, să ia parte la atelierele lui de lucru, o idee pe care tot de la mine o furase.

Herbal (către Mystery, prin e-mail): Mi s-a spus că dormitorul meu și lucrurile mele personale au fost „distruse" pentru că în casă se afla Katya. Nu știu exact ce înseamnă termenul „distruse", dar acum nu mă mai simt în siguranță în propria mea casă. Se pare că ai impresia că

lumea se învârte în jurul tău şi că toată lumea ar trebui să-ţi îndeplinească dorinţele.

Mystery (către Herbal, prin e-mail): N-o vreau pe Katya aici şi hotărârea mea este atât de definitivă, încât nu e nevoie să răspunzi la acest mesaj. Şi nici să aduci din nou subiectul în discuţie pentru că altfel mi se va stârni furia atât de mult, încât te vei trezi aruncat pe geam. Nu vor mai exista alte avertismente. Dacă ea mai vine pe aici după întoarcerea ta, te voi lovi imediat: rapid, dur, neaşteptat, fără milă şi necontenit. Dacă vii tu şi ea nu e prin preajmă, atunci vom putea trăi în pace sub acelaşi acoperiş, deşi voi lua măsuri ca să te evit. Oricum, relaţia noastră de afaceri este încheiată, din motive evidente.

Tyler Durden (prin e-mail, către Mystery): Ai pierdut-o pe Katya din mai multe motive, dar mie mi se pare că motivul principal e de natură emoţională. Eşti plin de toane şi semeni cu o gaură neagră care atrage atenţia tuturor. Nu te descurci dacă nu eşti în centrul atenţiei în fiecare clipă. Asta e latura ta tragică. Nu-ţi oferi iubitele prietenilor tăi. Nu încerca să-ţi faci iubită dintr-o tipă cunoscută la o petrecere. Şi nu subestima consecinţele aducerii în viaţa ta a unor novici recent convertiţi.

Capitolul 10

Cât am stat în Miami, telefonul mi-a sunat zilnic. Când răspundeam, îi auzeam pe Mystery, Herbal, Katya, Twyla sau Tyler Durden. Ba chiar am primit apeluri legate de Proiectul Austin, care se destrăma și el: gazele și curentul electric fuseseră închise din pricina neachitării facturilor, iar dormitoarele erau pline de lumânări, haine murdare și materiale pornografice. Însă singura persoană pe care voiam să o aud cu adevărat era Lisa.

Când m-am întors la Proiectul Hollywood, am dat peste ruinele camerei lui Herbal. În perete apăruseră găuri; ușa era doar proptită ușor de balamale; salteaua zăcea peste televizor, iar podeaua din dușumea era plină de cioburi și noroi.

Din perspectiva unui artist al seducției, Mystery nu făcea altceva decât să întărească relația dintre Katya și Herbal prin generarea unei drame și a unui

dușman comun. Însă Mystery nu gândea ca un artist al seducției. Era incapabil să se controleze.

În acea noapte s-a auzit soneria de la intrare. A răspuns Mystery și a dat peste un tip musculos de douăzeci și ceva de ani, care stătea în ploaie cu o expresie furioasă pe chip. În fața casei era parcată mașina Katyei.

– Sunt fratele Katyei, îi zise tipul lui Mystery.

– Nu cred. Îl cunosc pe fratele ei.

– Ei, bine, am auzit că ai amenințat-o cu moartea. Chestia asta nu se va întâmpla, rosti individul, trecând pe lângă Mystery și intrând în casă.

– N-am amenințat-o niciodată pe Katya. Mystery îl măsură pe prietenul Katyei cu privirea. Era mai scund, dar în mod clar mai puternic. L-am amenințat pe Herbal.

– Ei, bine, dacă îi faci ei ceva, eu însumi o să-ți crăp capul.

Mystery nu răspundea niciodată bine la provocări. Ca și în timpul disputei noastre din mașină de la granița transnistreană, Mystery o luă și acum razna. I se umflară venele gâtului, se înroși la față și parcă mai crescu un centimetru în înălțime.

– Vrei să o facem? țipă Mystery. Haide să o facem, pentru că sunt gata să merg până la capăt.

– Perfect, rosti prietenul Katyei. Atunci hai afară. Nu vreau să pătez covorul cu sânge.

– Nu, hai s-o facem chiar aici. Eu vreau sânge pe podea. Vreau să-mi amintească ceva de tine.

Cu coada ochiului, Mystery zări un morman de pietre mari pe care le adusese de pe plajă și care fuseseră pictate să semene cu runele. Întinse mâna și apucă o piatră, gata să zdrobească țeasta adversarului său, după care se răzgândi rapid. Făcu trei pași uriași către ușa deja distrusă de la camera lui Herbal și o trânti iarăși la podea.

– Haide, țipă el din nou. Nu-mi voi cere scuze pentru ceea ce voi face.

Apucă un raft și îl trase spre el.

Prietenul Katyei zări lucirea de nebunie din ochii lui Mystery, iar într-o luptă nebunii dispun în general de un avantaj competitiv.

– Nu trebuie să spargi uși și să-ți arăți mușchii, zise el dând înapoi. Eu nu vreau decât cățelul, omule. Katya m-a trimis după cățelul ei.

Tipul o luă pe Lily în brațe, iar Mystery se opri și se uită la el. Amenințarea dispăruse. Cortizolul, adrenalina, testosteronul – toți acei hormoni care îi alergau prin trup – începură să se potolească. Creierul lui redeveni logic.

– De ce n-ai spus asta de la început în loc să mă amenință în propria mea casă?

Tipul rămase lângă ușă, confuz, cu Lily cuibărită în brațele lui.

– Ai nevoie de hrană pentru Lily? întrebă Mystery.

– Ăă, da. Cred.

Mystery se duse la bucătărie, înșfăcă punga cu mâncarea cățelului și câteva alte conserve cu hrană, și le dădu pe toate tipului.

Pe drumul de ieșire, individul scăpă câteva conserve pe jos. Mystery se aplecă, le luă de jos, i le dădu tipului, apoi îl bătu pe spate.

– Respect, îi zise el individului, folosind replica învățată de la Ali G.

M-am dus sus, m-am prăbușit pe pat și m-am holbat în gol la tavan.

De ce mai eram acolo? Nu mai era vorba de invidia mea față de Dustin. De-a lungul drumului intrasem în rețeaua socială și ritualurile de cuplare ale comunității, în ideea că noi eram supraoamenii viitorului, merituoșii care aveau să moștenească lumea de la cei puternici, singurii proprietari ai cheii de acces către mintea femeii. Mă mutasem alături de acești tipi pentru că am crezut că noi deținem toate răspunsurile. Mi-am imaginat că vom lucra împreună ca să ridicăm toate celelalte zone ale vieților noastre la un alt nivel, dincolo doar de femei. Sperasem că vom fi mai mari decât suma părților noastre componente.

În loc să generăm un sistem de sprijin reciproc, creasem *Lord of the Flies*.

Ceva trebuia întreprins pentru a rezolva situația. Încrederea mea în acești tipi – și în această comunitate – atârna de un fir de păr.

PASUL XI

GESTIONEAZĂ AȘTEPTĂRILE

Nu că era frumos,
Dar, în cele din urmă, exista
Un anume sens al ordinii acolo;
Ceva ce merita învățat
În acel jurnal îngust al minții mele.

ANNE SEXTON, *For John, Who Begs Me Not to Enquire Further*

Capitolul 1

Mystery și Herbal ședeau pe două canapele față în față, cu brațele încrucișate la piept. Nu era doar o postură defensivă, ci și una de încăpățânare. Între ei se găseau Cementjaw, instructorul de Krav Maga al lui Mystery, și Roadking, un artist al seducției care avea o slujbă de bodyguard. Herbal refuzase să mai pună piciorul în casă fără prezența cuiva care să-l protejeze de Mystery.

Ceilalți rezidenți permanenți - Papa, Xaneus, Playboy și eu - ședeau pe o canapea perpendiculară față de ei. Tyler Durden nu participa pentru că se socotea oaspete acolo, deși locuia în debaraua lui Papa de mai multe luni de zile.

Convocasem o întrunire generală pentru a rezolva disputa dintre Mystery și Herbal odată pentru totdeauna.

Le-am permis celor doi să-și prezinte propria versiune a poveștii fără să îi întrerupem. Mystery a

spus că nu va îngădui ca fosta lui iubită să mai pună piciorul în acea casă. Iar Herbal a amenințat că se va muta dacă iubita lui nu putea veni la el. Fiecare dintre ei a avut nevoie de o jumătate de oră ca să transmită asemenea idei simple.

– În mod normal, aș spune că Herbal ar trebui să se mute dacă vrea atât de mult să fie cu fosta iubită a lui Mystery, am spus eu, încercând să joc rolul de împăciuitor care îmi fusese atribuit în mod tacit. În orice caz, Mystery, tu ai distrus bunuri din casă și ai amenințat integritatea unui chiriaș. Nu ți-ai cerut scuze pentru acțiunile tale și nici nu ai reparat stricăciunile. Ușa lui Herbal continua să zacă pe podea, pereții erau încă plini de găuri, iar întreaga cameră arăta ca lovită de tornadă. Iar noi ezităm foarte mult să răsplătim un astfel de comportament prin a lăsa lucrurile să fie așa cum vrei tu.

– Intenționat am lăsat camera lui Herbal așa, pentru a demonstra ce voi face dacă o mai văd din nou pe Katya în casa aceasta, rosti Mystery cu îmbufnare. A fost un mijloc perfect acceptabil de a arăta în ce măsură sunt de dispus să traduc în faptă regulile mele.

Una din problemele comunității de artiști era aceea că avea standarde rigide de comportament pe care bărbații se presupune că trebuie să le urmeze ca să câștige o femeie. Iar ideea principală aici este cea a masculului alfa. Rezultatul: un grup de bărbați care își petrec majoritatea vieții încercând să se comporte precum foștii masculi alfa din existența lor, ceea ce

genera comportamente imature precum cel al lui Mystery.

– Pot spune ceva? interveni Roadking. Herbal a încălcat o regulă importantă.

– Care e aia? întrebă Herbal.

În vocea lui nu exista furie sau resentiment. Doar cearcănele roșii din jurul ochilor îi trădau emoțiile.

– Regula prietenilor care vin înaintea curvelor, zise Roadking.

– Nu, îl corectă Mystery. Aș vrea să fiu de acord, dar uneori curvele sunt înaintea prietenilor.

Herbal schiță un zâmbet pentru prima dată în acea după-amiază: el și Mystery cădeau în sfârșit de acord asupra unui lucru.

Dacă dădeai deoparte legăturile comunitare și interesele legate de seducție care ne uneau, ce mai rămânea? Șase tipi vânând un număr oarecare de femei disponibile. În istorie se purtaseră războaie, fuseseră împușcați lideri politici și se stârniseră tragedii din pricina masculilor care pretindeau drepturi teritoriale asupra sexului opus. Poate că noi fusesem prea orbi ca să vedem că Proiectul Hollywood fusese condamnat încă din start de chiar motivul care ne adusese laolaltă.

După trei ore de discuții sterile – în cursul cărora Papa, surprinzător, nu avusese nici măcar o intervenție – le-am cerut lui Herbal și lui Mystery să ne lase puțin singuri ca să discutăm între noi și să ajungem la o decizie comună.

Au fost amândoi de acord să se supună hotărârii noastre.

Când am intrat în camera lui Papa am văzut o activitate febrilă. Mai multe siluete s-au furişat în baia lui şi au închis uşa. Nu-i mai văzusem încăperea de aproape o lună. Carpeta de pe jos abia se mai vedea sub şase fotolii extensibile din spumă poliuretanică, ce fuseseră transformate în paturi. Deasupra fiecărui pat improvizat se găseau o pernă şi un aşternut.

Unde erau oamenii care dormeau acolo? Cine erau?

Am refăcut paturile în fotolii, ne-am aşezat pe ele şi ne-am pregătit să ajungem la o concluzie. Atunci a vorbit Papa pentru prima dată.

– Nu voi mai locui în aceeaşi casă cu tipul ăla, zise el.

– Cu cine? am întrebat eu.

– Cu Mystery!

Mâinile lui Papa tremurau, de ură sau de nervozitate. Era un om greu de citit. Nu ieşise de luni de zile la şarjat, şi o mare parte din progresul înregistrat după ce muncise atât de mult ca să se perfecţioneze dispăruse. Era acelaşi tip introvertit şi lipsit de expresie pe care îl cunoscusem în Toronto. Pasiunea lui nu se mai numea seducţie, ci Real Social Dynamics. În loc să meargă la seminarii despre metode de a cunoaşte femeile, îşi petrecea cea mare parte a timpului participând la seminarii de marketing şi de afaceri în toată ţara.

– Mystery îmi deranjează atelierele de lucru, continuă Papa. Avea o voce distantă şi monotonă, ca un

ecou al unor gânduri ascunse. Distruge această casă. Și mă tem că îmi va face și mie rău.

– Ce tot spui acolo? Nu ți-ar face nimic ție.

– Am coșmaruri în care Mystery apare în camera mea cu un cuțit. Am dispus să mi se pună încuietori la uși pentru că mă tem că va da buzna peste mine.

– E ridicol, am zis eu. Nu-ți va face rău. Asta e problema ta: trebuie să înveți cum să faci față agresiunii și confruntării în loc să eviți pe toată lumea și să încerci să dai oamenii afară din casă.

Însă, indiferent ce ziceam eu, Papa continua să repete aceeași propoziție – „Nu voi mai trăi în aceeași casă cu tipul ăla" – cu o voce de robot, ca și cum ar fi fost programat să spună asta.

– Te-ai gândit vreodată, interveni Playboy, că singurul motiv pentru care îl aperi pe Mystery este că e prietenul tău?

Poate că Playboy avea dreptate. Îi acordam lui Mystery un tratament al circumstanțelor speciale pentru că el mă adusese în comunitate și pentru că reședința fusese ideea lui. Nici unul dintre noi nu s-ar fi găsit acolo fără el. Numai că Mystery o dăduse în bară. Își așternuse singur patul. Trebuia să mă gândesc la ce era mai bine pentru reședință.

– Și totuși aș vrea să găsim o cale de a rezolva problema asta fără ca cineva să fie nevoit să plece de aici, am zis eu.

– O să avem încredere în ceea ce decizi tu, rosti Papa. Ești liderul acestei case. Toată lumea așteaptă deciziile tale.

Am găsit ciudat ca Papa, atât de obsedat de plecarea lui Mystery din reşedinţă, să lase decizia în mâinile mele. În timpul următoarelor două ore şi jumătate, am discutat posibilele soluţii de compromis. Cu cât discutam mai mult, cu atât părea mai complexă dilema. Nu exista o rezolvare care să satisfacă pe toată lumea:

Papa nu voia să locuiască în aceeaşi casă cu Mystery.

Mystery nu voia să locuiască în aceeaşi casă cu Katya.

Herbal nu voia să locuiască în casă fără Katya.

Cineva trebuia să plece.

– Toate problemele din casă au o singură origine, zise Playboy cu fermitate. Iar aceasta este Mystery.

M-am uitat la Xaneus pe care l-am întrebat:

– Eşti de acord cu Playboy şi Papa? l-am întrebat.

– Da. Şi el părea să vorbească de undeva de departe, ca şi cum nu ar fi fost acolo. Devenea un robot la fel ca şi ceilalţi. Eu cred că Mystery trebuie să plece.

Capitolul 2

I-am chemat pe Mystery și pe Herbal în încăpere ca să le comunicăm decizia noastră. S-au așezat pe marginea treptei care ducea la patul lui Papa. Reușind să ajung la singurul compromis posibil pentru o dilemă complicată, eram mândru de mine însumi – avea să se dovedească ulterior că greșeam – pentru că îmi exercitam abilitățile de lider într-o manieră à la regele Solomon.

- Herbal, am început eu, Katya nu mai are voie în casă timp de două luni. După aceea, dacă veți continua să vă vedeți, poate reveni aici.

Herbal dădu din cap.

– Mystery, tu ai două luni la dispoziție să treci peste episodul Katya și să-ți găsești o altă iubită. În plus, în această casă nu va mai fi tolerată violența. Dacă ameninți viața cuiva, dacă ataci pe cineva sau distrugi bunuri, ți se va cere pe loc să părăsești casa.

Mystery nu dădu din cap.

– În concluzie tu spui că mă vrei afară din casă, iar nemernica aia mă va înlocui, ripostă el.

– Nu chiar, interveni Playboy. Există posibilitatea ca Herbal și Katya să se despartă până atunci.

– Eu unul nu cred, zise Herbal.

Mystery își ridică brațele.

– Deci voi mă dați practic afară.

– Nu, am replicat eu. Îți acordăm două luni ca să înveți să-ți stăpânești emoțiile.

Încercam să îl ajut. Dar el refuza să fie ajutat.

– Dacă îmi dai de știre cu cel puțin două săptămâni înainte de a pleca, rosti Papa, îți înapoiez toți banii cheltuiți și voi găsi pe cineva care să ocupe camera ta.

Papa era fericit. Lucrurile ieșiseră așa cum voia el.

Mystery își încreți fruntea; capul îi tremură involuntar și spuse:

– Vă dați seama că Papa încearcă să mă dea afară din casă pentru că sunt concurentul lui. Aici nu e vorba de Mystery *versus* Herbal. Aici e vorba de Metoda Mystery *versus* Real Social Dynamics. I-am dat lui Papa tot modelul lui de afaceri. I-am spus să-și stăpânească impulsurile sexuale și să devină om de afaceri. Acum a ajuns să taxeze cu o mie cinci sute de dolari seminariile în care predă materialele mele. Mystery se uită urât la Papa; acesta privi drept prin el. Iar acum, că nu mai are nevoie de mine, vrea să plec și să-mi transforme camera într-un internat pentru douăsprezece persoane.

Atunci am crezut că Mystery era în faza de negare, că refuza în continuare să-și asume responsabilitatea pentru propriile acțiuni.

– Nu trebuia să se ajungă aici, i-am zis eu. Pe parcurs ai luat decizii eronate, iar acum trebuie să trăiești cu ele. Nici măcar nu te dăm afară. Tu decizi dacă pleci sau nu.

Mystery își încrucișă brațele la piept și se uită cu dispreț la noi.

– Nu îți dai seama că acțiunile pe care le crezi niște soluții ale masculului alfa de rezolvare a unei probleme te-au împiedicat să ajungi la rezultatul pe care îl doreai? am continuat eu.

– A fost o tactică menită să o țină pe Katya departe de casa asta și a funcționat, susținu el. Nu s-a mai întors de atunci.

Mi-am pierdut răbdarea. Venise vremea ca el să se trezească și să se studieze cu mai multă atenție.

– Ai nevoie de dragoste brută, i-am spus, ridicând pentru prima dată glasul. Ești cel mai bun iluzionist din câți am văzut vreodată, și totuși nu te-ai apropiat cu un singur pas măcar de spectacolul tău de nouăzeci de minute – și nici de vreun altul – de când te-am cunoscut. Afacerea ta cu seducția e ruinată, și foștii tăi elevi strâng toți banii care ți se cuveneau ție. Cât despre viața amoroasă, de când cu Katya, ai îndepărtat de lângă tine toate tipele cu care te-ai culcat. N-aș recomanda nici uneia să se mai întâlnească cu tine. Ești o ruină financiară, mentală și emoțională. La fiecare propoziție rostită simțeam cum mi se ridică

o greutate de pe piept. Nu mai ai nimic: nici sănătate, nici avere, nici relații sociale. Și pentru asta nu te poți învinui decât pe tine însuți.

Mystery își lăsă capul în palme. Umerii începură să-i tremure. Din ochii lui țâșniră lacrimi mari, marca Mystery.

– Sunt un om distrus, plânse el. Sunt distrus.

Zidul de sofisticării și înșelăciuni care îl susținuse se prăbuși într-o clipă.

– Ce să fac? Se uită la mine. Spune-mi ce să fac.

Am început să plâng. Nu mă puteam abține. M-am întors cu fața spre perete pentru ca Herbal și Papa să nu mă vadă. Lacrimile țâșniră mai abitir. În ciuda defectelor lui Mystery, încă îmi păsa de el. După doi ani în comunitate, încă nu aveam o iubită, dar din cine știe ce motiv stabilisem o legătură puternică cu acest geniu al datului din gură. Poate că într-adevăr relațiile sunt generate de emoții și experiențe împărtășite, și nu de șapte ore de scheme aplicate, urmate de două ore de sex.

– Ai nevoie de terapie medicală, am spus eu. Ai nevoie de tratament, consiliere sau ceva de genul ăsta. Nu poți continua să-ți faci singur ce-ți faci acum.

– Știu, rosti el. Ochii i se umplură de alte lacrimi grele. Își strânse palma în pumn și se lovi peste cap. Știu. Am ratat totul.

Capitolul 3

Am ieşit din camera lui Papa şi am părăsit casa. Mă durea capul. Fusese o zi lungă.

Când am luat-o în jos pe deal ca să mă duc la Poquito Mas pentru a mânca un burrito, pe alee se ivi un Mercedes decapotabil negru, care începu să urce dealul. Înăuntru se găseau două blonde.

Maşina se opri scrâşnind din frâne în faţa mea şi o voce îmi strigă numele de pe scaunul şoferului. Era Lisa. Inima mi-a stat în loc o fracţiune de secundă.

Purta o haină roşie cu un guler mare care o făcea să arate ca un amestec de supermodel şi şofer de curse. Eu eram nebărbierit, purtam trening şi eram năucit după discuţiile de toată ziua cu colegii mei de apartament. Am resimţit dintr-odată enorm de multe emoţii: stânjeneală, excitare, ură, teamă, bucurie. Nu credeam că am s-o mai văd vreodată.

– Mergem să bem ceva, strigă Lisa. Vrei să vii cu noi?

– Ce cauți aici?

Căutam să-mi păstrez controlul și să par netulburat de brusca ei reapariție.

– Mergem la Whiskey Bar.

– Nu tocmai ați trecut de el?

– Ba da. Am venit să te rog să vii cu noi. E vreo problemă?

O izbucnire de atitudine. Încă îmi plăcea de ea. Era o provocare pentru mine. Nu lăsa nici un sarcasm, nici o cosultă sau vreo înțepătură să treacă pe lângă ea fără o ripostă verbală.

– Să mă schimb, am zis eu. Ne vedem acolo.

Mi-am pus o pereche de blugi Levi's Red prespălați, cu un model fals de zgârieturi de pisică în partea din față, și o cămașă cu nasturi în stil militar pe care o cumpărasem în Australia, după care am coborât în fugă dealul ca să mă alătur fetelor.

Abia așteptam să vorbesc cu Lisa ca să aflu de ce dispăruse după Atlanta. Când am ajuns însă, am văzut că Lisa și Sam ședeau la o masă cu doi rockeri masivi și tatuați la greu. Erau genul de tipi cu care îmi imaginasem că s-ar întâlni Lisa. M-am așezat între ei, cu inima strânsă.

În vreme ce ei vorbeau despre personaje locale ale rock-ului despre care nu știam nimic și nici nu îmi păsa, m-am simțit cuprins de o imensă senzație de anxietate. Nu voiam să fac conversație sau să pretind că îmi place. Voiam să fiu singur cu Lisa, să stabilesc o legătură cu ea.

Când am simțit prima picătură de sudoare pe frunte, am sărit în picioare. Nu mai puteam suporta.

– Mă întorc imediat, am zis eu.

Trebuia să șarjez, nu pentru că voiam să agăț femei, ci pentru că aveam nevoie să intru într-o stare pozitivă și deschisă. Altfel aveam să cedez nervos stând pe loc și ascultând stingherit discuțiile din jurul meu.

Am comandat ceva de băut la bar și am simțit miros de liliac în spatele meu. M-am întors și am văzut două femei în rochii negre de seară.

– Hei, vreau să obțin părerea voastră într-o chestiune, am început eu, cu mai puțin entuziasm ca de obicei.

– Stai să ghicesc, replică una dintre ele. Ai un prieten a cărui iubită este geloasă pentru că el continuă să vorbească cu fosta lui prietenă din colegiu.

– Toți tipii ne întreabă chestia asta, interveni cealaltă. Care e șmecheria?

Mi-am luat whisky-ul și cutia de cola și am ieșit în zona de fumători, locul bătăliei mele legate de seducție, duse cu Heidi Fleiss. Oarecum nervos, am livrat deschiderea cu vrăjile unui grup de două tipe care ședeau pe o bancă. Din fericire, nu auziseră până atunci de ea.

– Hei, am spus după aceea. Nu mă simțeam capabil, dar voiam să încerc să intru în dispoziție de comunicare. De câtă vreme vă cunoașteți una cu cealaltă?

– Cam de zece ani, răspunse una dintre tipe.

– Mi-am dat seama. Trebuie să vă fac testul celei mai bune prietene.

– O, îl știm deja, răspunse politicos tipa.

Deci se întâmplase: Sunset Strip era complet șarjat.

Comunitatea devenise imensă și fără scrupule; prea mulți ajunseseră să predea aceleași lucruri. Saturasem cu schemele noastre mult mai mult decât zona Los Angeles-ului. Artiștii seducției din San Diego, Montreal, New York, San Francisco și Toronto raportau aceeași problemă în ultima vreme: nu mai dispuneau de tipe noi pe care să le șarjeze.

M-am întors la Lisa și la prietenii ei.

– Sunt epuizat, i-am spus Lisei. O să mă duc acasă. Dar mâine merg în Malibu ca să fac surfing. Tu și Sam ar trebui să veniți cu mine. Ne vom distra.

S-a uitat la mine și am stabilit o conexiune pentru prima dată în acea seară. Timp de trei secunde de vis, restul barului a dispărut.

– Mda, în regulă, zise ea. Sună bine.

– Excelent. Hai să ne întâlnim la reședință la amiază.

Conexiune terminată.

Când m-am întors acasă, am văzut că eram așteptat de Isabel. Era clar că n-o să am parte de somn.

– Nu ți-am spus să suni înainte de a trece pe aici? am întrebat-o eu.

– Ți-am lăsat un mesaj.

Nu era nimic în neregulă cu Isabel. Cu cinci ani în urmă, aș fi renunțat la scris pentru un an de zile doar ca să mă culc o singură dată cu o astfel de tipă. Însă ea nu oferea nimic. Era toată numai găuri: urechi care să mă asculte, gură cu care să-mi vorbească și un vagin cu care să-mi stoarcă orgasme. Nu făceam o

echipă; reprezentam doar o distracție unul pentru celălalt, o modalitate de a ne simți mai puțin singuri câteva ore într-o lume mare și nepăsătoare. Nu aveam niciodată conversații; din contră, aveam non-conversații, când umpleam spațiile libere cu vorbe goale. Cel puțin așa gândeam eu. Uneori însă, prin simplul fapt de a face sex cu un bărbat, mai ales dacă acel bărbat este un pic mai distant emoțional decât ar vrea ea, o femeie poate începe să nutrească sentimente. Poate să înceapă să vrea mai mult.

– Continui să te vezi cu alte fete? mă întrebă Isabel de dimineață, rostogolindu-se deasupra mea și privindu-mă agresiv drept în ochi.

Era o întrebare plină de încărcătură emoțională, cu doar un răspuns corect. I-am dat răspunsul greșit, cel onest.

– Păi am cunoscut o tipă pe nume Lisa, pentru care încep să nutresc sentimente.

– Ei, bine, va trebui să alegi între ea și mine.

În trecut cedam la ultimatumuri. De atunci însă învățasem că ultimatumurile reprezintă expresii ale lipsei de putere, amenințări goale menite să încerce influențarea unei situații asupra căreia cineva nu deține controlul.

– Cerându-mi să aleg, i-am replicat, te pui în postura de perdant.

Și-a lăsat capul pe umărul meu și a început să plângă. Îmi părea rău de ea. Dar asta era tot ce simțeam.

La o oră după plecarea ei, au venit Sam și Lisa. Mystery ședea la computer și scria cu furie ceva. S-a

uitat la Lisa, care purta un pulover Juicy Couture cu gluga trasă peste cap, şi a încercat să o cosulte.

– Ce gen de deghizare mai e şi asta? întrebă el.

Era singura modalitate pe care o cunoştea pentru a stabili o legătură cu o femeie frumoasă.

Lisa măsură încet cu privirea îmbrăcămintea lui Mystery. Acesta purta un halat, boxeri, era dat cu ojă neagră pe unghii şi avea papuci în picioare. Îi aruncă o privire dispreţuitoare şi pufni:

– Revin imediat la tine, amice.

Lisa era imposibil de cosultat. Pe lângă ea, celelalte tipe păreau nişte fiinţe umane neterminate. În cea mai mare parte a copilăriei lor, femeile sunt condiţionate să se comporte cu supunere faţă de personajele masculine autoritare. Odată ce cresc, o parte din ele – dintre care multe ajung în Los Angeles – trec prin lume parţial neutralizate, făcându-se cu consecvenţă de râs în prezenţa sexului opus. Ele cred că tehnicile folosite pentru a-şi manipula taţii vor funcţiona la fel de bine şi cu restul lumii, şi adesea au dreptate. Însă Lisa nu era un obiect proiectat după aşteptările şi dorinţele bărbaţilor din viaţa ei. Ea trăia conform sfatului că majoritatea femeilor cedează în mod ipocrit în faţa bărbaţilor: nu se temea să fie ea însăşi.

Mystery a fost redus în sfârşit la tăcere. Şi-a dres glasul; a anunţat, un pic prea tare, că „E ocupat", apoi a revenit la scrisul lui. Eram convins că scrie în Mystery's Lounge, ca să-şi descarce furia acumulată în cursul zilei anterioare.

Înainte de a pleca spre plajă, le-am arătat Lisei și lui Sam pozele pe care le făcusem în prima noapte în care Lisa a dormit la mine, când ne jucasem de-a deghizarea cu măștile.

– Ia uite aici, zise Sam când dădu de poza în care eu și Lisa ne priveam reciproc, chiar înaintea tentativei de sărut. N-am văzut-o niciodată pe Lisa să arate așa de fericită.

– Mda, replică Lisa, schițând un zâmbet. Cred că ai dreptate.

Sam alergă sus spre baie, în vreme ce eu și Lisa am încărcat planșele de surfing în spatele limuzinei, care servea și drept mașină de cărat. În vreme ce ne îndreptam spre Malibu, am observat-o pe Sam aplecându-se peste geamul despărțitor ca să-i șoptească ceva Lisei, care își șterse instantaneu zâmbetul de pe chip.

– Ce e? am întrebat.

S-au uitat una la cealaltă ezitând.

– Ce e? am insistat.

Chiar voiam să știu. Eram convins că e vorba de mine și eram la fel de convins că nu este ceva de bine.

– Nu e important, zise Sam. Doar ceva ca între fete.

– Ăă, bine.

Când făceam surfing, de obicei stăteam aproape de mal, ca să călăresc valurile mai mici, în vreme ce surferii mai experimentați înotau spre larg pentru a prinde valurile mari. Credeam că sunt mai bun ca ei pentru că aveam parte de mai multe valuri. Dar după ce le-am ajutat pe Sam și pe Lisa să se urce pe planșele

lor, am înotat alături de surferii mai bătrâni ca să încerc un val mare.

În vreme ce așteptam, mă uitam cu invidie la surferii de pe interior – de mai aproape de mal – care prindeau val după val. După circa douăzeci de minute, apa s-a umflat în sfârșit în spatele meu și am început să dau din mâini. Corpul mi s-a încordat când un zid albastru mi-a apărut în marginea razei vizuale. M-am întrebat dacă mă pot descurca cu un val așa de mare. Valul mi-a prins planșa cu un trosnet, iar eu am sărit în picioare. Albastrul se întindea pretutindeni în jurul meu. Am tăiat-o prin extremitatea deschisă până pe creasta valului, de unde am început manevrele de ajungere la mal. Mă simțeam viu, entuziasmat, în extaz. Habar n-aveam că pot face asta: nu credeam că dispun de cunoștințele și abilitățile necesare pentru călărirea unui asemenea val. Pentru prima dată după liceu, aveam sentimentul că scriu poezie.

În vreme ce îi purtam triumfător planșa spre plajă, mi-am dat seama că venise vremea, în privința fetelor, să atac valurile mari și să încetez cu vălurelele mici de lângă mal, să caut calitate în loc de cantitate. O meritam.

Când ne-am întors acasă, am tras-o pe Lisa deoparte.

– Mi-ar plăcea să te iau la sushi sâmbătă, i-am propus eu.

Era o invitație de novice. De fapt îi ceream o întâlnire.

Lisa ezită o clipă, ca și cum s-ar fi decis asupra celei mai blânde modalități de a mă refuza. Își țuguie buzele și miji ochii. Apoi, într-un final, vorbi:

– Bine, cred.

– Crezi?

Nu-mi aminteam când se întâmplase ultima dată să cer o întâlnire unei tipe și ea îmi făcea fițe?

– Nu, doar că... Se opri. Nu contează. Da, mi-ar plăcea să merg. Mă întrebam când ai să mă inviți.

– E mai bine. Vin să te iau la opt.

Fetele plecară și eu m-am dus în bucătărie să prepar un piept de pui. Resturile nenumăratelor feluri de mâncare pregătire de hoardele de oaspeți din casă se coagulaseră într-o crustă neagră care se revărsa peste marginea cuptorului. În vreme ce așteptam ca mâncarea mea să se încălzească, Tyler Durden a intrat în bucătărie prin ușa dinspre alee, încălțat cu pantofi sport și cu un walkman la urechi. Își ridică tricoul, cercetă cu privirea un strat de grăsime de pe burtă, apoi își scoase căștile de pe urechi.

– Hei, omule, am auzit ce s-a întâmplat cu Mystery, zise el. Îmi pare rău de felul în care s-au rezolvat lucrurile. Dă-mi de știre dacă pot face ceva ca să-l conving să rămână aici.

– E foarte încăpățânat. Mă îndoiesc că poți face ceva.

– Dacă el pleacă, nu mai există nici un Proiectu Hollywood, continuă Tyler. Cred că va deveni un soi de reședință RSD.

– Așa e.

Am scos puiul din cuptor, l-am pus pe o farfurie și am apucat un cuțit și o furculiță.

– Apropo. Astăzi mi-am cumpărat o cămașă Style de pe Melrose. Seamănă cu cămășile pe care le purtai tu. Trebuie să ți-o arăt.

– Minunat, dar cam ciudat. Voiam să discut de ceva vreme un lucru cu Tyler Durden. Aș vrea să vorbesc cu tine despre plata unei mici chirii sau a facturilor. Locuiești aici deja de luni de zile și noi am conceput o regulă în ziua în care ne-am mutat, anume că oaspeții pe termen lung trebuie să contribuie la cheltuielile casei.

– Sigur, omule, zise el. Atrage-i atenția lui Papa.

Părea amabil, dar limbajul trupului spunea altceva. Își legăna capul în vreme ce vorbea, ca și cum n-ar fi știut unde să privească. Apoi se răsuci pe călcâie și dispăru. Părea mereu să depună eforturi peste foarte mari ca să se asigure că nu e implicat în nici o chestiune legată de casă, în nici o dramă și în nici o ședință. Dincolo de zâmbetul lui sesizam ceva, nu foarte deosebit de ceea ce am simțit când am sărutat-o pe tipa lui în Las Vegas. Cerându-i să plătească chirie, devenisem o amenințare pentru el.

Mi-am luat mâncarea în zona de lucru a casei, am deschis computerul și am intrat în Mystery's Lounge. Voiam să citesc capodopera la care Mystery lucrase cu atâta furie după-amiază.

Capitolul 4

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Mystery se mută
Autor: Mystery

Probabil că voi pleca de la Proiectul Hollywood luna viitoare pentru că locul nu mai este potrivit pentru mine. Mediul social agresiv a făcut ca traiul aici să devină inconfortabil.

Din punctul de vedere al stilului de viață, Proiectul Hollywood este un eșec. Nu văd cum traiul aici poate constitui o experiență pozitivă pentru cineva. Când și dacă dormitorul meu supraevaluat va fi disponibil, colegii voștri lipsiți de gust (cu excepția lui Style) vă vor submina cândva fericirea. E vorba de un fapt demonstrat în nenumărate ocazii.

În cazul meu aparte, dincolo de aspectul de a avea o afacere concurentă chiar în aceeași casă în care locuiesc (una din multele breșe de încredere dintre mine și Papa), vecinii de apartament cred că au dreptul să se amestece în viața mea sexuală. Nu pot tolera o

astfel de situație. Mi s-a spus că fosta mea prietenă, care a demonstrat de nenumărate ori că nu e de încredere, va fi acceptată înapoi în casă peste două luni.

Dacă ea se întoarce (așa cum speră Papa), atunci chestia asta mă forțează să plec din casă, deoarece nu doresc ca o persoană atât de toxică să stea lângă mine sau prietenii mei. În afara cazului că ordinul de limitare a apropierii pe care Katya amenință să-l emită împotriva mea o va ține și pe ea departe de casă, o astfel de implicare în afacerile mele personale va provoca o amărăciune irevocabilă.

Cât despre cei care spun că am nevoie de ajutor de natură psihică, cea mai bună soluție contra depresiei nu este să-l plătești pe un străin ca să te asculte sau să iei medicamente, chestie care reprezintă un remediu pe termen scurt și doar pentru fazele acute. Remediul pe termen lung este dat de un mediu social pozitiv, plin cu prieteni care să te asculte și să împărtășească provocările peste care trebuie să treci. Asta trebuia să fie Proiectul Hollywood.

Dacă cineva vrea să discute deschis cu mine despre această situație și de ce nu mai suport să locuiesc aici, sunați-mă după ora nouă seara, ora Pacificului. Nu doresc nimănui să fie rănit în halul în care am fost eu. Cunoașteți cultura locului înainte de a lua decizia de a vă muta aici.

Pe cuvânt de onoare.

MYSTERY

P.S. Dacă plec, îmi voi vinde patul. Am dormit doar cu zece tipe pe el, așa că e foarte curat. Este un

pat king-size. Prețul e de nouă sute de dolari, bani gheață, fără să includă cearceafurile și pernele.

Mai jos e o listă cu cine s-a urcat în acest pat:

1. Joanne, striperița
2. Mary, modelul blond
3. Chelnerița fierbinte de la Spider Room
4. Sima, fosta prietenă din Toronto
5. Katya, băga-o....!
6. Gabby, apucătoarea
7. Jen, puicuța tare de nouăsprezece ani
8. Verișoara mai grasă a lui Vision (știu, dar tot mi-a plăcut de ea)
9. Twyla, asistenta mea personală
10. Modelul înalt de doi metri pe care l-am speriat

Cred că astea-s toate. E un pat excelent. Țeapăn. Unsprezece oameni fericiți.

MSN Group: Mystery's Lounge

Subiect: Raport de teren – Mystery își cunoaște viitoarea soție

Autor: Mystery

Mi-am cunoscut viitoarea soție. Și am decis să nu vă povestesc despre ea. Este chiar așa de importantă și de elevată. E fata mea din vis (cel puțin așa cred până în acest moment).

Spre deosebire de ultima fată, nu o voi face cunoscută public. De această dată voi porni de la zero

și nu-mi voi submina singur relația împărtășind-o cu voi, tipilor. Îi voi fi mai loial ei decât vouă pentru că etica „prietenii înaintea curvelor“ se aplică doar dacă tu crezi că tipa e o curvă.

Iată tot ce trebuie să știți: Am cunoscut-o când am fost în Chicago, cu ocazia ultimului meu seminar cu Herbal. Am întâlnit-o doar șapte minute și am închis cu numărul ei de telefon. De atunci am vorbit ore întregi la telefon. Îi iubesc personalitatea. Și, da, și fața, și trupul. E de nota zece. Am vorbit cu maică-sa la telefon. Și ea mă place. Fata asta vine pentru mine în Los Angeles o săptămână. I-am rezervat biletul de avion. Familia mea va veni în aceeași săptămână ca să o cunoască.

Deși am fost împreună doar șapte minute, prevăd că mă voi însura cu ea și probabil vom avea și copii. Asta da predicție, nu? Din partea celui mai mare artist al seducției din lume.

Nu o veți vedea la seminariile mele pentru că mă voi abține să o exploatez, doar dacă nu va vrea să mă ajute la nimicuri și la distracție. Este de neatins pentru întreaga gașcă de frustrați. Nu este o tipă de petrecere precum ultimele cinci. Poate că seamănă cu (mmm), dar e perfecțiunea întruchipată, cel puțin pentru mine. Prietenii mei o vor cunoaște în curând.

Cât despre ceilalți artiști ai seducției, stați departe de ea pentru că știți prea bine cât de tare mușc.

Cu dragoste,
Mystery

Capitolul 5

Mystery se plimba prin casa plină de gunoaie îmbrăcat în halat, povestind oricui era dispus să-l asculte despre fostul elev care îi fura afacerea și despre ticăloasa care îi distrusese viața. Orice tentativă de a-l duce la terapie fusese respinsă prin explicații savante legate de modul în care emoțiile și acțiunile lui erau justificate din punct de vedere evolutiv. Fereastra de vulnerabilitate și onestitate care se deschisese atunci când izbucnise în lacrimi la ședința din reședință se închisese. Cadrul lui se reașezase; mintea lui reconstruise zidurile care separau rațiunea de realitate.

Mă simțeam vinovat, deși el nu era supărat pe mine. Compromisul prin care el era efectiv dat afară din casă îmi aparținuse. Cam atât despre înțelepciunea mea de rege Solomon.

Ca să înrăutățească lucrurile, Katya răsucea și ea cuțitul în rană. Își înștiințase proprietarul că se mută în șaizeci de zile și plănuia să revină în camera lui

Herbal odată ce era primită înapoi în casă. Atunci răzbunarea ei ar fi fost deplină.

În acea zi de vineri m-am dus cu Mystery să le iau pe sora, mama și nepoatele lui de la aeroport. S-au înghesuit toate în spatele limuzinei și l-au înconjurat pe Mystery cu dragostea de care el avea atâta nevoie.

Ne-am îndreptat apoi spre terminalul United Airlines. Mystery mai avea de luat un oaspete: pe Ania. Ea era fata pe care o cunoscuse în Chicago, cea despre care el se lăudase online că va deveni doamna Mystery, ultima lui legătură cu viața. Una din specialitățile lui Mystery legate de seducție era ceea ce el numea arme închiriate, cum ar fi chelnerițe, striperițe și barmanițe. Ania muncea ca personal de primire în cadrul barului Cro din Chicago.

Am parcat în fața terminalului și am așteptat.

– Pregătiți-vă să o cunoașteți pe viitoarea mea soție, și-a anunțat Mystery familia.

– Să n-o sperii ca pe ultima fată, chicoti maică-sa.

Mama lui părea să fi învățat că secretul supraviețuirii în fața greutăților ridicate în viață de soțul și copiii ei era să nu iei pe nimeni și nimic prea în serios. Viața însemna o glumă desfășurată între ea și Dumnezeu.

Am recunoscut-o pe Ania din clipa în care s-au deschis ușile automate. Era o femeie scundă, cu păr blond, un piept disproporționat de mare față de trup și o față suptă care trăda, ca și în cazul Patriciei și al Katyei, originea ei est-europeană.

Mystery o salută, îi luă bagajele și o aduse la limuzină. În afară de un „bună" scâncit, Ania nu mai scoase nici o vorbă pe parcursul călătoriei. Rămase pasivă, ascultându-l pe Mystery. Era clar genul lui.

Poate că nu era o tipă de lume precum Katya, dar Ania a venit cu un bagaj suplimentar, care a ajuns în mod neașteptat la aeroport ziua următoare. Numele lui era Sean.

Sâmbătă l-am descoperit pe Sean stând în fața casei și formând numărul de telefon mobil al Aniei din cinci în cinci minute. Ania nu-i spusese niciodată lui Mystery că e logodită. Și, în mod clar, nu-i pomenise logodnicului ei că pleacă în Los Angeles ca să viziteze un artist al seducției pe care îl întâlnise la locul ei de muncă. Era clar că Sean verificase mesajele ei vocale, le descoperise pe cele de la Mystery și decisese să zboare până în Los Angeles ca să-și confrunte rivalul.

Ironia situației nu-i scăpă lui Mystery.

– Înțeleg prin ce trece Sean, zise el. Sunt un soi de Herbal pentru el. Vrea să mă omoare și să-și ia femeia înapoi. Făcu o scurtă pauză și își potrivi postura într-una asemănătoare unui mascul alfa, dacă ar fi avut și ceva pectorali. Ies să discut cu el.

În vreme ce Mystery se duse afară, eu am așteptat în living alături de mama și sora lui. Ședeam pe tapițeriile canapelelor – atât de murdare acum, încât și vechile pete erau pătate – pe care curseseră lacrimi, șezuseră funduri de tipe și se ținuseră ședințe ale locuitorilor reședinței, toate evenimentele care îmi consumau viața de luni de zile. Simțeam nevoia să

evadez din această capcană în care intrasem singur; din capcana pe care Mystery și-o tot întindea singur; din capcanele pe care mereu ni le întindem singuri, la nesfârșit, și din care părem să nu învățăm niciodată nimic.

– Vă dați seama că Mystery se pregătește de un nou eșec cu tipa asta, le-am zis eu rudelor lui.

– Da, răspunse maică-sa. Crede că de vină sunt fetele, dar nu e așa. De vină este nivelul coborât al încrederii în sine.

Doar o mamă poate reduce ambiția și motivul de a trăi al unei persoane la o singură sursă de insecuritate care alimentează totul.

– Pe mine mă îngrijorează violența, am continuat eu. Începe să creadă că violența este o soluție pentru astfel de probleme, iar asta este un mod periculos de gândire.

– Nu merge niciodată să te ciocnești cap în cap cu cineva, zise maică-sa. Eu mereu spun că nu trebuie să abordezi direct pe cineva. O poți lua pe ocolite, pentru că există întotdeauna o intrare laterală.

– Acum știu de unde se trage Metoda Mystery.

Cu doar trei propoziții, maică-sa sintetizase fără intenție întregul concept al lui Mystery de abordare a femeilor: metoda indirectă.

Martina ridică din sprâncene și se agită ușor pe canapea.

– Depresiile lui se accentuează de fiecare dată, oftă ea. N-a fost niciodată violent înainte.

– Ei, bine, eu îmi amintesc de un moment în care a fost furios. Atunci a trântit o ușă și și-a omorât șobolanul pe care îl ținea ca animal de casă, zise maică-sa. Dar nu l-am văzut înfuriindu-se pe altceva. Chiar și atunci când a murit pisica, a spus doar: Asta e viața.

– Ce cred eu că se petrece, rosti Martina, e că, odată cu dispariția tatei, el începe să-și dea seama că tata n-a fost niciodată atât de rău pe cât și-l amintește el. Așa că acum își îngăduie să semene mai mult cu tata.

Mi-a venit în minte conversația cu Mystery de la granița transnistreană. Atunci făcuse din tatăl lui un monstru.

– Deci tatăl vostru nu a fost chiar așa de rău cum spunea mereu Mystery?

– Problema e că ei semănau prea tare, explică Martina. Tata acapara orice încăpere în care intra. Era foarte charismatic, dar și foarte încăpățânat. Nu s-au înțeles niciodată. Mystery făcea mereu lucruri care să-l înfurie pe tata. Iar tata, în loc să se comporte ca un adult, îi reproșa totul cu furie.

– Trebuia să-i punem pe laturi opuse ale mesei, interveni maică-sa, iar dacă vreunul doar se uita chiorâș la celălalt, izbucnea scandalul.

– Iar acum, că tata s-a dus, continuă Martina, Mystery are nevoie de cineva care să scoată furia din el. Katya a luat locul tatălui ei. A devenit ticăloasa responsabilă de toate emoțiile negative pe care le simte el.

Acum venise momentul să pun întrebarea pe care voiam să o pun încă de la depresia lui Mystery din Toronto, întrebarea care avea să mă elibereze de obligația inexplicabilă pe care o resimțeam de a-l salva pe Mystery de el însuși.

– Și ce facem?

Am discutat pe tema asta o jumătate de oră. Martina decise în final că răspunsul era să-l lăsăm liber pe Mystery să facă ce vrea; să-i dăm ocazia de a realiza ceva din talentul și geniul lui; de a-i acorda timp să caute două tipe de nota zece care să-l iubească la fel de mult precum s-ar fi iubit pe ele însele. Și să sperăm că el a înregistrat un oarecare progres în îndeplinirea obiectivelor de viață înainte de următoarea depresie, sau de depresia de după aceea, sau de oricare depresie ar fi devenit atât de devastatoare, încât el ar fi fost obligat să revină acasă pentru totdeauna. Mystery umbla pe nisipuri mișcătoare. Din acest punct de vedere, era la fel ca noi toți ceilalți, doar că pașii lui erau ceva mai grei și deci mai periculoși.

Am întrerupt discuția când Mystery a intrat în bucătărie.

– Gata, zise el. Am avut o lungă discuție cu logodnicul Aniei la Mel's. I-am spus că pentru el e prea târziu ca să mai repare lucrurile. Ania este acum iubita mea și noi doi ne iubim. Chestia asta devine cea mai tare seducție din istoria Metodei Mystery.

Martina îmi aruncă o privire. Mama lui Mystery își încrucișă brațele peste piept și chicoti.

Mystery trânti un reportofon pe tejghea.

– Am înregistrat întreaga conversație, plesni el. Vreți să o auziți?

– Nu, i-am răspuns eu.

Gata cu dramele.

În plus, aveam întâlnire cu Lisa.

Capitolul 6

Am luat-o pe Lisa la ora opt seara şi am dus-o la restaurantul japonez Katana. Pentru mine era una din cele mai grele cine din viaţa mea. Petrecusem deja atât de mult timp împreună, încât nu-mi mai rămăseseră cine ştie ce chestii inedite de spus. Eram obligat să fiu eu însumi.

– Vreau de mult timp să te întreb ceva, i-am spus în vreme ce luminile din restaurant se reflectau în chipurile noastre şi sake-ul consumat ne încălzea stomacul. Întrebarea îmi dădea insomnii de săptămâni întregi. Ce s-a întâmplat cu tine după Atlanta? Ne făcusem planuri şi tu le-ai ruinat.

– Ai fost mitocan la telefon. Şi oricum nu credeam că ne-am făcut nişte planuri clare.

Aşadar fusese vorba de versiunea ei despre teoria motoceilor de mâţă, pedepsindu-mă pe mine pentru atitudine nepotrivită.

– Mă împăunam şi eu. Voiam să te văd.

– Nu contează. Ai fost mitocan. Erai atât de calm, de retras și de indiferent, încât mi-ai stins orice dorință. Mi-am zis: Pot avea pe oricine și dintr-odată tipul ăsta se comportă ca Domnul Calm în persoană?

În vreme ce vorbeam, am încercat să-mi dau seama de ce îmi plăcea așa de mult această tipă, de ce devenise ea obsesia mea după ce cunoscusem atâția oameni. Cinicul din mine spunea că prinsesem afecțiune pentru echivalentul feminin al tacticilor folosite de noi. Secretul pentru a face pe cineva să creadă că e îndrăgostit de tine este să-i ocupi permanent mintea și asta făcuse Lisa cu mine. Mă respinsese și mă rănise psihic în timp ce mă încuraja doar atât cât eu să continui să o vânez.

Pe de altă parte, nu eram un agresiv. Dacă o femeie de care nu îmi păsa practica un astfel de joc, aș fi renunțat cu multă vreme în urmă. Evident, era foarte posibil ca obsesia mea să provină dintr-o trăsătură de misoginism și de mascul alfa pe care o contractasem accidental ca efect colateral al seducției. Lisa era teribil de independentă, o persoană către care mai degrabă îmi ridicam privirea decât să mi-o cobor. Așadar, poate că omul peșterii din mine voia doar să se culce cu ea și, prin aceasta, să o cucerească.

Pe urmă exista și o minimă posibilitate ca ea să fi reușit să atingă o parte a mea pe care o păstrasem mereu ascunsă față de alții, inclusiv față de mine. Era vorba de o parte din mine care voia să înceteze să mai gândească, să înceteze cu căutările, să înceteze să-și mai facă griji legate de ceea ce gândeau alții

despre mine și să lase lucrurile în voia lor pentru ca eu să mă simt bine, liber, să trăiesc clipa, așa cum navigasem pe coama acelui val mare din Malibu. Din când în când, atunci când eu și Lisa ne coboram scuturile de protecție, mă simțeam așa alături de ea. Mă simțeam singur, împreună.

Am mers înapoi acasă la mine. Lisa și-a pus un tricou alb și boxeri și ne-am întins pe pat, așa cum făcusem de atâtea ori înainte, sub cearceafuri, pe perne separate, cu capetele întoarse unul spre celălalt, dar fără ca vreo parte a trupurilor să ni se atingă.

Voiam să continuăm conversația noastră de la cină. Nu mai încercam să o seduc. Pur și simplu aveam nevoie de răspunsuri.

– Și ce te-a determinat să urci dealul alaltăieri ca să mă revezi?

– Cât ai fost plecat mi-am dat seama cât de dor îmi este de tine. Îmi plăcea să urmăresc cum i se despart buzele peste dinți când vorbea. Mă făcea să mă gândesc la somon pe orez. Prietenele mele se amuzau pe seama mea pentru că număram zilele până ce aveai să ajungi acasă. M-am dus chiar la magazin ca să cumpăr mâncare în vreme ce erai plecat, pentru a-ți găti ceva. Nu știu de ce. Ezită și zâmbi, ca și cum mi-ar fi dat niște informații pe care nu intenționase să le divulge. Am cumpărat o bucată proaspătă de pește-sabie și pe urmă a trebuit să o arunc pentru că se stricase.

Îmi simțeam pieptul plin de o undă caldă de încredere în mine însumi. Așadar mai aveam o șansă cu fata asta.

– Dar e prea târziu, zise ea. Fereastra era deschisă cu mine şi tu ai ratat ocazia.

David D'Angelo ar fi spus că acum trebuia să devin împăunat-amuzant. Ross Jeffries ar fi sfătuit să nu intru în cadrul ei. Mystery ar fi îndemnat să o pedepsesc. Însă eu trebuia să întreb:

– Cum am ratat ocazia?

– Mai întâi nu m-ai sunat când ai venit acasă din Miami. A trebuit să vin eu la tine.

– Stai aşa. Credeam că m-ai respins. Nu m-ai sunat niciodată cât am fost plecat.

– Păi căsuţa ta vocală spunea că eşti plecat din oraş şi nu returnezi apelurile, aşa că n-am lăsat nici un mesaj.

– Da, dar aş fi returnat apelurile tale. Voiam să te aud.

– Apoi ai venit la Whiskey Bar şi n-ai prea vorbit. Iar picătura care a umplut paharul a fost atunci când am venit acasă la tine ca să plecăm la surfing. I-am spus lui Sam că încep să te plac din nou şi ea mi-a replicat: Uită-l. Când m-am dus în camera ei ca să folosesc baia, am dat peste un prezervativ folosit pe podea.

M-am plesnit singur în mintea mea. Fusesem neglijent; uitasem să arunc prezervativul pe care îl folosisem cu Isabel. Deci despre asta şuşoteau ea şi Sam în maşină, pe drum spre Malibu.

– Şi atunci de ce ai fost de acord să ieşi cu mine în seara asta?

– M-ai invitat la o întâlnire în modul corect. Şi erai un pic nervos, aşa că mi-am zis că vrei cu adevărat să fii cu mine.

M-am ridicat pe coate. Eram pe punctul de a rosti cel mai novice lucru din viaţa mea.

– Să-ţi spun ceva. Artiştii seducţiei au o expresie pe care o numesc „singur-ită". Este o maladie de care se îmbolnăvesc oamenii atunci când devin obsedaţi de o singură tipă. Iar ei nu ajung niciodată să fie cu această tipă pentru că devin prea nervoşi în preajma ei şi o sperie.

– Şi?

– Şi, am replicat eu. Tu eşti „singur-ita" mea.

Acum ne priveam reciproc în ochi. Vedeam că ai ei scânteiază. Ştiam că ai mei scânteiază. Era vremea să o sărut.

Nu mai existau replici, scheme, transformări de faze evolutive – oricum le încercasem pe toate fără succes. M-am aplecat spre ea. Ea s-a aplecat spre mine. Ochii ei s-au închis. Ochii mei s-au închis. Buzele ni s-au întâlnit. Era exact aşa cum crezusem întotdeauna că trebuie să înceapă un sărut adevărat.

Ore întregi am stat acolo discutând despre conexiunile şi neînţelegerile noastre din ultimele săptămâni.

De dimineaţă, în vreme ce Lisa dormea, m-am furişat jos cu agenda mea telefonică. Le-am sunat pe Nadia, pe Hie, pe Susanna, pe Isabel, pe cele două Jessica şi pe toate celelalte tipe cu acronime cu care mă vedeam. Le-am spus tuturor că am început să îmi

petrec timpul exclusiv cu cineva căreia vreau să-i fiu credincios.

– Deci o alegi pe ea în dauna mea? s-a rățoit Isabel.

– Nu e vorba de o alegere intelectuală.

– E mai bună la pat sau ceva de genul ăsta?

– Nu știu. Ne-am sărutat doar.

– Deci ai pus laba pe o altă tipă, zise ea încercând să rânjească, și acum vrei să te descotorosești de mine.

– Nu vreau să mă descotorosesc de tine. Mi-ar plăcea să te mai văd, dar doar ca prieten.

Simțeam cum acel cuvânt îi sfâșie inima ca un pumnal, așa cum se întâmplase cu inima mea de atâtea ori înainte de a mă alătura comunității.

– Dar te iubesc.

Cum mă putea iubi? Avea nevoie să se reguleze cu o duzină de alți tipi ca să treacă peste „singur-ita“ ei.

– Îmi pare rău, i-am replicat.

Și chiar îmi părea rău.

Sexul la întâmplare are și o latură mai puțin plăcută: uneori încetează să mai fie întâmplător. Oamenii nutresc dorința de mai mult. Iar când așteptările unei persoane nu se potrivesc cu așteptările alteia, atunci cel care are așteptările cele mai mari suferă. Nu există sex ieftin. Întotdeauna are un preț.

Încălcasem una din regulile etice de seducție ale lui Ross Jeffries: „Mai bine o părăsești decât să o descoperi."

Capitolul 7

Din jacuzzi se înălța aburul spre cerul lipsit de stele. Mystery și cu mine ședeam pe laturi opuse ale băii. Mystery scoase un braț alb în jurul marginii și cu celălalt își duse la buze un pahar care conținea un lichid portocaliu și cuburi de gheață, din care trase o sorbitură mare. Semăna cu un cocktail, ceea ce era ciudat, pentru că Mystery nu consuma niciodată alcool.

– L-am înștiințat pe Papa, zise el. Plec de aici în mod oficial luna viitoare.

Mă abandona, ca în timpul crizei sale din Toronto. Acum eram forțat să trăiesc alături de cuplul fericit care îl constrânsese pe el să plece și de armata de clone care se constituia în camera lui Papa.

– Dar așa îți lași dușmanii să câștige, am zis eu, luând un chiștoc de țigară din jacuzzi și punându-l într-un pahar gol. Rămâi aici, tare pe poziție. Katya nu va îndrăzni să pună piciorul în casă cu tine aici. Ia atitudine. Nu mă lăsa singur cu tipii ăștia.

– Nu. Furia și resentimentele mele sunt mari, suficient de mari ca să plec și să nu mai fiu nevoit să-i văd vreodată.

Luă o nouă înghițitură din pahar.

– Apropo, ce bei acolo? l-am întrebat eu.

– O porcărie. Cred că mă simt un pic amețit. Știi, n-am mai fost beat până acum. Am evitat mereu să beau din pricină că nu-mi plăcea de tatăl meu. Dar acum, că el nu mai e, mi-am zis că e în regulă să încerc și eu.

– Păi, amice, ți-ai ales prost momentul ca să începi. Și-așa ești instabil psihic. Nu e nevoie să mai adaugi și alcoolul la acest amestec.

– Îmi place.

Ca de obicei, îmi răceam gura de pomană.

Luă o nouă înghițitură, de data asta cu un zâmbet, ca și cum făcea ceva spectaculos.

– Isabel a trecut pe aici astă-noapte căutându-te, zise el.

– Mă deranjează. Am încercat să o lămuresc în privința Lisei.

Se aplecă în față, agitând spuma din apă cu fundul paharului.

– Nici măcar n-ai făcut sex cu Lisa încă. De ce să nu o ții aproape pe Isabel? Mare păcat să pierzi un asemenea trup.

– Nu se poate, amice. Vreau să procedez cum trebuie acum. N-am chef să stau întins pe pat alături de Lisa și să mă simt vinovat pentru o chestie pe care nu i-o pot povesti. Așa ceva ar distruge încrederea dintre noi.

M-am aplecat peste marginea căzii și mi-am vârât mâna în piscină. Apa de acolo era la fel de caldă. Cineva lăsase din nou încălzirea pornită. Factura de plată la gaze avea să fie ridicol de mare.

– Știi povestea broaștei și a scorpionului? întrebă Mystery.

– Nu, dar îmi plac analogiile.

Am sărit în piscină și m-am apucat să înot în vreme ce Mystery s-a aplecat peste marginea căzii și mi-a istorisit povestea.

– Într-o zi, un scorpion stătea pe malul unui râu și a rugat o broască să îl ducă pe celălalt mal. De unde să știu că nu o să mă înțepi? l-a întrebat broasca. Dacă te înțep, o să mă înec, i-a răspuns scorpionul.

Broasca s-a gândit și și-a dat seama că scorpionul avea dreptate. Așa că l-a luat în spate și a început să înoate. Pe la mijlocul distanței, scorpionul și-a înfipt acul în spatele broaștei. Când amândoi au început să se înece, broasca l-a întrebat cu voce stinsă: De ce?

Pentru că asta e firea mea, i-a răspuns scorpionul.

Mystery luă o nouă înghițitură din pahar, apoi își fixă privirea asupra mea în vreme ce eu pluteam în piscină. Îmi vorbi lent și cu determinare, ca acel Mystery care îmi spusese pentru prima dată să scap de pielea plictisitoare a lui Neil Strauss.

– Asta e firea ta, continuă el. Acum ești un artist al seducției. Ești Style. Ai mușcat din mărul cunoașterii. Nu te poți întoarce la ce ai fost înainte.

– Ei, bine, amice. Am dat din brațe de câteva ori. Asta e un discurs tare cinic de la un tip care vorbește de mariaj și copii cu o tipă pe care abia a cunoscut-o.

– Noi suntem poligami, zise el. Rezultatul este că trebuie să ne înșelăm iubitele. Iar dacă așa ceva ne amenință relațiile, atunci asta e. Își termină băutura și își prinse tâmplele în palme, ca și cum s-ar fi luptat cu o amețeală. Nu subestima niciodată puterea negării.

– Nu. Nu mă puteam uita la el. Nu aveam de gând să-l las să distrugă ce construiam. Nu mai am nevoie de nici un sfat de la tine.

Am ieșit din piscină, mi-am aruncat un prosop pe umeri și am intrat în living. Acolo se aflau Xaneus, Playboy și Tyler Durden. Imediat ce am intrat, tipii s-au cărat sus spre camera lui Papa, fără ca măcar să mă salute. Era un comportament ciudat, dar nu neașteptat după traiul îndelungat din Proiectul Hollywood.

M-am dus în camera mea, am făcut un duș și am răsfoit un exemplar din legenda medievală Parsifal, pe care îl cumpărasem recent. Oamenii adesea citesc cărți ca să se caute pe sine și să descopere pe cineva care e de acord cu ei. În acel moment, firea lui Parsifal era într-un acord mult mai deplin cu mine decât cea a scorpionului.

În interpretarea mea, legenda se referă la povestea unui băiat protejat de mama lui care se întâlnește cu niște cavaleri și decide că vrea să fie ca ei. Așa că pleacă în lumea largă, are mai multe aventuri și ajunge dintr-un idiot faimos un cavaler faimos.

În acele vremuri, țara devenise un imens deșert pentru că regele pocalului (cel care păzește sfântul pocal) a fost rănit. Așa se face că Parsifal este condus la castelul pocalului, unde îl vede pe rege suferind îngrozitor. Ca o ființă umană plină de compasiune, el vrea să întrebe: Ce s-a întâmplat? Conform legendei, dacă cineva cu inima pură pune această întrebare regelui, acesta se vindecă și blestemul aruncat peste țară se va destrăma.

Însă Parsifal nu știe asta. Iar în calitate de cavaler a fost instruit să respecte un cod strict de conduită, în care intră și regula de a nu pune niciodată întrebări și de a nu vorbi neîntrebat. Așa că se duce la culcare fără să vorbească cu regele. De dimineață se trezește și descoperă că întreg castelul a dispărut. El a ratat ocazia de a salva regele și țara deoarece s-a supus antrenamentului primit în loc să-și asculte inima. Spre deosebire de scorpionul din poveste, Parsifal a avut de ales. Doar că a ales greșit.

Când am trecut prin living ca să-mi iau ceva de băut din bucătărie, l-am văzut pe Mystery descântând un alt cocktail în fața televizorului. Urmărea filmul *The Karate Kid* și plângea.

– Eu n-am avut niciodată parte de un Domn Miyagi, suspină el, ștergându-și lacrimile de pe obrajii înroșiți. Era beat. Tata nu m-a învățat niciodată nimic. Nu voiam decât să am parte de un Domn Miyagi.

Presupun că noi toți căutăm pe cineva care să ne învețe mișcările de care avem nevoie ca să învingem în viață, codul cavaleresc de conduită, modurile de

a fi ale unui mascul alfa. De-asta ne-am găsit eu și Mystery. Dar o secvență de manevre și un sistem de comportament nu vor repara niciodată ceea ce e stricat în interior. Nimic nu poate repara ceea ce e stricat în interior. Tot ce putem face este să acceptăm stricăciunile.

Capitolul 8

Lisa şi cu mine am petrecut împreună ziua următoare, şi ziua de după aceea, şi ziua de după aceea. Îmi făceam griji că o să distrug totul, că petrecem prea mult timp împreună, că ea se va plictisi de mine. Rick H. spunea mereu: Oferă-i cadoul de a-i fi dor de tine. Însă nu ne mai puteam despărţi unul de celălalt.

– Eşti atât de perfect pentru mine, îmi zise ea în vreme ce stăteam întinşi pe pat pentru a patra noapte consecutivă. Nu am făcut niciodată sex cu un tip pe care să-l plac atât de mult. Mă tem că voi deveni dependentă.

Sub duritatea exteriorului, Lisa era speriată. Comportamentul ei nu însemna o tactică planificată dinainte; era vorba mai degrabă de un conflict între minte şi inimă. Poate că ezitase atât de mult să se deschidă pentru a proteja ceva fragil dinăuntru. Ca şi mine, se temea să simtă ceva pentru altcineva: să iubească, să fie vulnerabilă, să cedeze altcuiva controlul asupra fericirii şi stării ei de bine.

Când m-am culcat cu celelalte tipe, am făcut doar sex cu ele o dată pe noapte și, dacă le plăceam destul, a doua oară de dimineață. Dar când am făcut sex cu Lisa pentru prima dată s-a întâmplat ceva uimitor. După ce am avut orgasm, nu mi s-a înmuiat. Mi-a rămas, așa cum ar spune Extramask, dură ca piatra și pofticioasă.

Am făcut-o și a doua oară.

– Simte-o, i-am spus Lisei după aceea.

Era gata de acțiune pentru a treia oară.

În acea noapte am făcut-o pentru a treia și a patra oară, și niciodată nu s-a înmuiat. Nu pricepeam. Scula mea, pe care o socoteam un animal complet lipsit de minte și gata să se înfigă în orice gaură, răspundea de fapt la emoții. Și ea avea sentimente. Și nu era vorba doar despre anticipare. A rămas sculată pe parcursul a trei sau patru orgasme de fiecare dată când eu și Lisa am făcut dragoste. Ne-am regulat în mașini, pe alei, în toalete de restaurant și chiar în zona de mașini automate de livrat produse din holul unui hotel, unde un om de serviciu ne-a prins și a încercat să stoarcă douăzeci de dolari de la mine.

Poate că impotența mea cu ocazia încercării de a face sex cu vedeta porno nu avea nimic de-a face cu băutura. Trupul meu răspundea la lipsa de preludiu emoțional: nu-mi păsa și nici n-o doream pe tipă. Și sunt convins că și ea simțea la fel. Fusese doar o distracție. Sexul cu Lisa nu însemna doar distracție. Nu avea nimic în comun cu validarea și mulțumirea ego-ului, ca în cazul acelor numeroase seducții de care

eram mândru. Avea de-a face cu generarea unui vid unde nu exista nimic altceva în afară de noi doi și pasiunea noastră. Iar asta făcea ca restul existenței noastre să pară doar o diversiune de la ceea ce era important.

Apoi, într-o după-amiază, când tocmai uitasem cu totul de ea, s-a întors Courtney. A apărut în fața casei într-o limuzină din care a ieșit sprintenă, plină de energie, îmbrăcată într-o rochie albastră, peste care aruncase un șal alb.

– Păsărica mea a revenit la viață! fu primul lucru pe care îl rosti ea.

– Ai dat de directorul ăla pe care îl vânai? am întrebat-o eu.

– Nu. Am un tip nou în New York. Și e vina lui că mă transformă în târfă, pentru că acum îl vreau permanent.

Veni spre mine dansând, ca o balerină.

– Ei, bine, am zis eu. Noi doi am făcut un pariu legat de directorul tău.

– Corect. Cred că am pierdut.

– Deci asta înseamnă că am să aleg al doilea nume pentru următorul tău copil.

Courtney zâmbi și mă privi expectativ, ca și cum ar fi trebuit să aleg unul chiar în acel moment.

Am parcurs în minte o listă de posibilități.

– Ce zice de Style? m-am decis eu într-un târziu. Oricum o să retrag acest nume de pe piață, așa că l-aș putea transmite mai departe.

M-am gândit câteva clipe la idee. Era destul de idioată. Pe de altă parte însă, al doilea nume al fiicei ei era Bean[1].

Courtney chiţăi de bucurie şi mă îmbrăţişă cu putere.

– Ştii, în ultimele luni te-am găsit interesant din punct de vedere sexual, zise ea.

Am înghiţit în sec şi m-am pregătit să-i povestesc despre Lisa. Înainte de a deschide gura însă, Courtney continuă:

– Dar am aflat totul despre tine şi Lisa. Cred că e minunat. Deci a ieşit şi ceva bun din faptul că am stat aici?

– Mda. Sper că şi pentru tine.

– Nici măcar nu vreau să mă mai gândesc la ce s-a întâmplat în casa aia.

– Ei, bine, arăţi excelent. Tenul tău arată minunat după ce ai făcut sex.

– Aşa e. Sexul şi terapia.

Îmi făcu cu ochiul şi zâmbi. Rugile ei fuseseră ascultate. Redevenise normală.

– O să plec de pe capul vostru şi o să locuiesc la hotelul Argyle până ce îmi recuperez fiica, ceea ce ar trebui să se întâmple foarte curând, zise ea. Am trecut ca să-ţi las banii pe care i-am împrumutat de la Mystery.

Mi-a dat un cec şi s-a urcat înapoi în limuzină. În timp ce o priveam plecând, a dat jos geamul şi a strigat la mine:

---

[1] „Păstaie de fasole" (n. tr.).

– Iar acum nu o voi mai lua razna.

Chiar că avea să-mi fie dor de ea.

Câteva zile mai târziu, Lisa și cu mine ne-am dus la Scientology Celebrity Center. Nu devenisem scientologi, căci ne plăceau prea mult banii pe care îi câștigam. Tom Cruise se ținuse de cuvânt și îmi trimisese o invitație de participare la gala lor anuală. A fost unul din evenimentele cele mai pline de vedete din câte am văzut în Los Angeles.

După cină, Cruise, proaspăt bărbierit și îmbrăcat cu un tuxedo negru care îi venea perfect, se îndreptă spre masa noastră. Mersul lui avea ceva hipnotic: pașii lui erau figuri, în zâmbetul lui nu se depista nici un efort, iar intențiile lui nu păreau deloc ascunse. M-am ridicat ca să-i strâng mâna, iar el m-a bătut cu putere peste umăr. Mi-am păstrat echilibrul. Cu greu.

– E prietena ta? m-a întrebat el, măsurând-o pe Lisa cu privirea într-o manieră lipsită de parșivenie. Nu mi-l puteam imagina fiind vreodată parșiv. Nu mi-ai spus cât de superbă e.

– Mersi. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată mai plin de altcineva.

– Deci te-ai săturat să agăți femei?

– Mda, după o vreme am început să simt că umplu mereu o găleată cu o gaură în fund.

– Exact, exclamă el. Când turnam *Vanilla Sky*, eu și Cameron Crowe am discutat despre ce înseamnă o relație de o noapte și ce este un partener de regulat. Și dacă iei astfel de lucruri la bani mărunți, vezi că îți dau un sentiment fals de intimitate. Și nu te

satisfac. Într-o relație adevărată, sexul înseamnă mult mai mult. Vrei să continue la nesfârșit și vrei să vorbești permanent despre viață. E foarte mișto.

- Da, dar problema e că nu vreau ca ăsta să fie sfârșitul drumului meu în această subcultură. Acum doar se reafirmă mesajul societății legat de monogamie, de ideea că iubirea cucerește totul și toate acele finaluri fericite gen Hollywood. Totul pare atât de prozaic!

- Cine spune că e prozaic? se miră Cruise, mijind ochii și întinzând mâinile ca să mă atace cu un gest prietenesc. Știi ce? Eu am trecut de asta. De când e prozaic să te îndrăgostești?

Mă dominase din nou.

Capitolul 9

Fantome.

Eram doar nişte fantome, plutind invizibile printr-o casă în putrefacţie, care nu mai văzuse de o lună o femeie de serviciu sau un instalator.

Mystery nu vorbea cu Herbal. Herbal nu vorbea cu Mystery. Papa nu prea mai vorbea cu nimeni. Şi, din cine ştie ce motiv, Sickboy, Playboy şi Xaneus, precum şi toate celelalte albinuţe din Real Social Dynamics încetaseră orice interacţiune cu Mystery şi cu mine. Nici măcar artiştii juniori care stăteau în casă – Dreamweaver, Maverick şi alţi foşti elevi – nu îmi răspundeau la salut când treceam pe lângă ei. Dacă încercam să-i atrag într-o conversaţie, mi-o scurtau. Nici măcar nu mă priveau în ochi.

Singura persoană care vorbea cu toată lumea era Tyler Durden. Dar interacţiunea cu el nu însemna niciodată o conversaţie, ci un interogatoriu, aşa cum

s-ar fi întâmplat cu un actor care ar fi vrut să primească un rol într-un film.

– Vreau mult să te întreb ceva, zise el într-o după-amiază în vreme ce ieșea din bucătărie însoțit de Sickboy.

Îmi plăcuse mereu de Sickboy. În ciuda numelui[1], era un tip manierat și bine-crescut din New York.

– Ce ai tu special de ai putut pune laba pe Lisa? întrebă Tyler Durden. Eu am muncit mult cu mine însumi ieșind în fiecare noapte și știu că nu mi-aș putea-o face iubită.

Ce era uimitor la Lisa era faptul că, în ciuda durității ei, era una din cele mai generoase femei cu care fusesem în viața mea. Îmi făcea patul în fiecare dimineață, îmi gătea și îmi aducea mâncarea în cameră când lucram și rareori venea la mine fără un mic cadou: un tub cu cremă de față cu extract de avocado, un flacon de colonie John Varvatos, un exemplar din *Henry IV, Part I*, pe care îl căutasem mult.

– Cred că eu am experiență de viață, i-am răspuns. Tu nu faci decât să șarjezi în fiecare noapte. Muncești doar asupra unui singur aspect al personalității tale. E ca și cum te-ai duce zilnic la sala de gimnastică doar pentru a-ți antrena bicepșii.

Sprâncenele i se încruntară și mintea începu să-i lucreze cu febrilitate. Pentru o secundă păru să ia sfatul meu în serios. Apoi îl respinse și ochii îi redeveniră opaci. Dacă nu erau plini de ură, erau clar

[1] „Bolnăviciosul", în traducere liberă (n. tr.).

încărcați de resentimente față de mine. Mă ura pentru că eu continuam să nu-l socotesc egalul meu, pentru că nu-l priveam ca pe un maestru, pentru că nu putea atașa ideea de stil de viață unui subset de comportamente pe care să le poată modela. Lisa se vedea cu mine deoarece, pentru ea, eu aveam un stil de viață care îi plăcea. Tyler Durden n-avea să aibă niciodată un stil propriu de viață.

Îmi asaltă auzul timp de zece minute lăudându-se cât de bun era acum pe teren și cum nu mai avea nevoie de scheme ca să obțină indicii de atracție, și cum celebritățile încercau mereu să îl aducă pe el la petrecerile lor.

În cele din urmă, se răsuci pe călcâie ca să se ducă în camera lui Papa. Sickboy rămase în urmă, alături de mine.

- Nu vii? îl întrebă Tyler Durden pe Sickboy, dând din cap în direcția scărilor ca și cum acolo se petrecea ceva important.

- Vreau doar să-mi iau la revedere de la Style, răspunse Sickboy.

– Pleci? l-am întrebat eu.

Mă surprindea că Sickboy era conștient de prezența mea.

Ușa camerei lui Papa se trânti ușor la etaj. Sickboy privi nervos în sus.

– Ies din povestea asta, zise el.

- Povestea asta?

- Casa asta este otrăvitoare. Cuvintele îi țâșniră de pe buze, ca și cum l-ar fi ars pe dinăuntru ca o

rană. Sunt atâtea lucruri mişto de făcut în L.A. şi toată lumea nu vrea decât să şarjeze. Nici măcar nu am văzut oceanul Pacific de când sunt aici. Tipii ăia sunt nişte rataţi. Nu l-aş prezenta pe nici unul prietenilor mei din New York.

– Ştiu ce vrei să spui. Lisa nu-i suportă.

– Totul e o glumă, continuă el. Îşi lăsă umerii în jos, ca şi cum ar fi fost uşurat că dăduse peste cineva normal, cineva care înţelegea, cineva care nu avea creierul complet spălat. Aduc mereu tipe în casă, dar ele se furişează afară şi fug cât pot de repede. Tyler Durden nu mai poate determina pe nimeni să-i returneze apelurile telefonice. Cred că nu s-a mai regulat de două luni. Papa probabil că a făcut sex cu o singură tipă în ultimul an. Mystery nu poate păstra o iubită ca să-şi salveze viaţa. Când a venit aici, Xaneus era un tip ca lumea. Acum pare doar o făcătură. Vorbeşte numai despre şarjat. Tu eşti singurul tip după care vreau să mă inspir. Ai un stil de viaţă mişto, o slujbă mişto şi o iubită mişto.

Flatările te pot duce tare departe în viaţă.

– Să-ţi propun ceva. Mâine îi dau Lisei o lecţie de surfing. Ce-ar fi să vii cu noi? Îţi va prinde bine să mai ieşi din casă şi să vezi oceanul.

Capitolul 10

MSN Group: Mystery's Lounge
Subiect: Raport de teren – Viața în Proiectul Hollywood
Autor: Sickboy

Pentru cei care nu știu, eu dorm în debaraua lui Papa din Proiectul Hollywood. Astăzi a fost cea mai bună zi de când sunt aici, în ciuda dramelor tâmpite care se petrec.

M-am trezit mai devreme ca de obicei și m-am dus la surfing în Malibu cu Style și iubita lui, o persoană cu totul uimitoare. Este cu adevărat emoționant să-i vezi cât de mișto se înțeleg. El este unul din puținii oameni cunoscuți în acest joc care are ceva măreț de demonstrat prin prisma eforturilor depuse.

M-am simțit extraordinar la surfing. Am fost fericit să merg pentru că nu ieșisem nicăieri în vara asta. Recomand acest gen de sport oricui nu l-a încercat încă. Imediat ce intri în apă și se limpezește

mintea și îți vine aproape imposibil să te mai gândești la altceva. Este cu adevărat o experiență relaxantă.

După aceea am mâncat ceva la o tarabă de pește, chiar la țărmul oceanului Pacific, și am purtat o conversație minunată despre muzică, prieteni, călătorii, viață și carieră.

Când m-am întors în casă am lucrat câte ceva. Apoi m-am uitat la *The Last Dragon* cu Playboy, cu care am devenit bun prieten. În timpul filmului, Herbal și Mystery au discutat afară și și-au reglementat problemele. Deși Mystery e încă supărat pe Katya, a spus că nu e deranjat de faptul că Herbal s-a îndrăgostit de ea. Iar Herbal a spus că dacă Mystery plătește pentru stricăciunile produse camerei lui, îl va ierta pe acesta pentru comportamentul lui violent. Slavă Domnului. Mă bucur să văd că drama asta s-a încheiat oarecum normal. Oricum Mystery pleacă mâine din casă, ceea ce eu cred că este un mare păcat.

În jurul orei două dimineața, Playboy, Mystery și cu mine ședeam în camera mare și fumam o țigară specială, ascultând muzică și vorbind despre obiectivele noastre în viață.

Astăzi nu am avut nici măcar o singură discuție despre șarjat, agățare sau comunitate. Ziua mi s-a umplut cu conversații reale alături de prieteni reali. Nu am avut nevoie să regulez cine știe ce parașută de la Saddle Ranch pentru validare. De fapt, n-am abordat pe nimeni întreaga zi.

Astea sunt zilele care fac ca viața să merite trăită. Totodată, sunt zilele de care îmi va fi cel mai dor când voi părăsi Proiectul Hollywood.

SICKBOY

Capitolul 11

Stăteam fără sens în living și îl urmăream pe Mystery cum își împachetează ultimele lui bunuri: bocancii cu talpa groasă, pălăriile ridicole, costumele cu picățele pe care nu le mai purta, sufertașul de prânz cu poza lui imprimată în față, hard diskurile pline cu filme cu lesbiene și cu episoade din *That 70's Show*.

Nu m-am putut abține să nu gândesc că poate luasem decizia greșită.

– Și unde te duci? l-am întrebat eu.

– Mă mut în Las Vegas. O să încep Proiectul Vegas. Am învățat din greșelile comise aici, iar Proiectul Vegas va fi mai mare și mai bun. În Vegas sunt tipe mai tari și mari oportunități pentru iluzionism în cazinouri. O să-l iau cu mine ca solist pe frate-meu ca să-i înregistrez cântecele. Închipuie-ți – își plimbă mâna prin aer ca și cum ar fi citit un partitoriu – că cel mai mare artist al seducției din lume lansează un album de cântece de dragoste. Cine nu l-ar cumpăra? Revenise mania pentru grandoare a lui Mystery. Ania

va locui cu mine acolo. Şi, cum tu eşti cel mai bun prieten al meu, după ce aranjez totul, aş vrea să mi te alături. De data asta vom construi totul ca lumea. Noi vom conduce afacerea şi vom cerceta cu atenţie pe toată lumea care ne intră în casă.

– Îmi pare rău, omule.

Nu-l puteam urma de fiecare dată când el o dădea în bară.

– Va fi Mystery şi Style, ca în vremurile bune, insistă el. Deschise uşa de la intrarea casei şi duse o valiză pe verandă, în acelaşi timp emiţând unul din marile lui aforisme pe care le folosea ca să transforme înfrângerea în triumf: Unde apare o problemă, apare şi o oportunitate.

– Nu mai pot trece prin ce am trecut.

În loc de a părea că mă scuz, cuvintele mele păreau că acuză.

– Înţeleg, replică el. Uneori evenimentele devin nasoale şi noi urmăm nişte căi greşite în vieţile noastre. Vreau să ştii că, în ciuda faptului că nu prea ne-am mai înghiţit în ultima vreme, o să fiu mereu prietenul tău, pentru o eternitate şi o zi în plus. Nu e nevoie să-ţi gestionezi relaţia cu mine. Bucură-te de iubita ta şi vom găsi întotdeauna timp să mai ieşim împreună. Eşti cel mai important om din viaţa mea.

M-am înroşit la faţă şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– Încearcă doar să n-o dai în bară, bine? zise el zâmbind vag, în vreme ce se lupta cu emoţiile.

Pe aleea din faţa casei apăru un taxi. Şoferul claxonă şi Mystery trânti pentru totdeauna uşa de la

Proiectul Hollywood. Vedeam lemnul vopsit în alb al ușii cum tremură prin ceața care mi se lăsase peste ochi. Aveam sentimentul că murise o parte din mine însumi. Pentru o clipă nu mi-am mai dat seama care dintre noi a fost cel mai mare idiot.

În mai puțin de o săptămână Katya se mută în camera lui Herbal, iar Papa instală doi acoliți în vechea cameră a lui Mystery. Unul dintre ei era Dreamweaver, un fost elev de-al meu; pe celălalt nu-l mai cunoscusem înainte. Papa intenționa să mute un al treilea discipol în debaraua lui Mystery. Din pricina valului de rezidenți noi și tineri, Proiectul Hollywood semăna pe zi ce trece tot mai mult cu un azil de noapte, deși în general azilurile sunt mai curate.

Fără Mystery care să stea în living, gata și dornic să povestească detaliile ultimei lui drame oricui trecea pe acolo, lipsa de comunicare din casă a devenit și mai stânjenitoare. De câte ori treceam prin living dădeam de noi rezidenți stând pe burtă pe podea și pierzându-și timpul cu jocuri video. Nu-și ridicau privirile și nu scoteau nici o vorbă, chiar dacă îi salutam. Nu erau artiști ai seducției; erau doar niște legume. Dacă mi-ar fi spus cineva cu doi ani înainte că acesta era stilul de viață pe care îl așteptam, nu m-aș fi alăturat niciodată comunității. Mi-aș fi dat seama că aceia care trăiesc doar cu tastatura în mână sunt condamnați să moară de pe urma tastaturii.

Cu ocazia aniversării împlinirii a douăzeci și patru de ani de către Papa nu a apărut nici o femeie – nici măcar Paris Hilton, care, nu mai e nevoie s-o spun,

n-a venit niciodată să petreacă la Proiectul Hollywood, așa cum sperase Papa. Singurii lui prieteni erau artiștii seducției. Și, din cine știe ce motiv, cu toții mă ignorau. Nu pricepeam.

În săptămâna următoare, Tyler Durden, care nu-mi fusese niciodată ostil pe față, a început să scrie mesaje online în care mă ataca. Am decis că era timpul să am o discuție cu el despre comportamentele ciudate ale locatarilor reședinței. Am cercetat sacii plini cu gunoaie din bucătărie; m-am plimbat prin curtea din spate, unde pe fundul căzii pentru jacuzzi se vedea o mică baltă plină de impurități; am ciocănit în ușa lui Papa.

L-am găsit pe Tyler Durden stând la un computer și postând mesaje online.

– Vreau să discutăm despre ce se petrece aici în ultima vreme, i-am zis eu. Toți cei din casă se comportă bizar, mai bizar ca de obicei. Și tu pari să îmi porți ranchiună. Sunt oamenii ofticați pentru că stau prea mult cu Lisa și nu mai ies la șarjat?

– Asta nu e tot, răspunse el. Mai important însă este faptul că nimeni din casa asta nu te place. Toți cred că ești un snob și te fac responsabil pentru o mulțime de probleme de aici, pentru că vorbești oamenii pe la spate.

Deși erau cuvinte grele venind de la Tyler Durden, care nu-mi spusese niciodată nimic tranșant, vocea lui nu părea încărcată de răutate. Vorbea aproape pe un ton neutru, ca și cum ar fi încercat să-mi dea sfaturi constructive, de la artist la artist.

– Spun asta pentru că sunt prietenul tău și nu vreau să pățești la fel ca Mystery, încheie el.

Nu știam ce să răspund, pentru că eram șocat. Habar n-aveam că ceilalți tipi din casă nutresc astfel de sentimente.

– Mda, continuă el. Ai observat cum Extramask era prietenul tău, după care a început să te evite? Ei, bine, asta s-a întâmplat pentru că n-a mai avut încredere în tine. Dreamweaver mi-a spus că te urăște de moarte. La fel și Maverick.

M-am gândit la ce spunea el. Poate că avea dreptate. Entuziasmul pe care îl arătasem în fața colegilor mei cu ocazia primelor șarjări se diminuase drastic pe măsură ce vedeam cum schemele se vând în loc să fie împărtășite și cum oameni perfect normali se transformă în paraziți sociali. Ca atare, deși eram întotdeauna prietenos față de toată lumea, poate că ei sesizau faptul că eram din ce în ce mai deziluzionat de comunitate.

Pe de altă parte, așa cum subliniase mereu Juggler, oamenii aveau tendința să se simtă bine în preajma mea. Întotdeauna fusesem prietenos și extrovertit, chiar înainte de a mă alătura comunității. Nu aveam nici un dușman, sau cel puțin așa credeam.

După încă o oră de discuții, când am plecat din acea cameră, am simțit cum mi se învârte capul pe loc. Nu pricepeam de ce acești tipi, pentru care îmi pierdusem aproape doi ani ca să-i cunosc, mă urau așa de tare. Ce le făcusem?

Curând aveam să aflu răspunsul: nimic.

Capitolul 12

Când l-am văzut pe Playboy în living punându-şi cărţile în cutii, i-am adresat întrebarea obişnuită:

– Ce se petrece?

– Plec.

Mai întâi Extramask, apoi Mystery, apoi Sickboy, acum Playboy. Mă aflam pe puntea unei nave care se scufunda.

– Ai câteva minute? întrebă el. Vreau să-mi iau ceva de pe suflet înainte de a pleca.

Playboy mă duse în camera lui şi închise uşa.

– Încearcă să te elimine, zise el.

– Cine încearcă să mă elimine?

– Papa şi Tyler Durden. Folosesc tot felul de tactici.

– Ce vrei să spui? Cum adică tactici?

– Uau, chiar n-ai idee ce s-a petrecut în camera lui Papa. Tyler Durden le spune tuturor să te ignore. Vrea să crezi că toată lumea te urăşte. Încearcă să te facă să te simţi prost în casa asta.

– Și de ce ar vrea asta?

– Pentru a prelua totul. Și nu vrea să te știe în preajmă, pentru că îl ameninți.

Așa se explicau jocurile făcute de Tyler Durden cu două zile în urmă, motivul pentru care încerca să mă facă să cred că toată lumea era împotriva mea. Încerca să mă dea afară. Mă săpa pe la spate.

– Te socotește o amenințare la adresa puterii lui pentru că nu te poate absorbi în jocurile lui. Tu nu ești slab ca Xaneus, continuă Playboy. Te vede ca pe o amenințare la adresa finanțelor lui pentru că vrei să plătească chirie. Și te vede ca pe o amenințare la adresa femeilor lui pentru că te-ai dat la tipa aia pe care el a agățat-o în Vegas. Crede că dacă tipele lui vor sta aproape de tine își vor pierde interesul față de el.

– E încă supărat pentru povestea aia?

– Mda. Dar eu cred că principala problemă este aceea că Tyler și Papa te asociază cu Mystery, iar el înseamnă concurența lor directă. Au o mentalitate de turmă. Gândesc în termeni de alianțe. Așa că l-au împins pe Mystery să plece și acum te împing și pe tine. Vor să transforme casa asta în birou și internat pentru Real Social Dynamics.

– Nu pricep. Cum se poate să-l fi împins pe Mystery să plece? Tipul și-a săpat singur groapa.

– Dar nu-ți dai seama că i-au dat o mână imensă de ajutor pentru asta? Papa a invitat-o pe Katya să doarmă aici și apoi a adus-o înapoi după ce Mystery a izgonit-o. Cei doi l-au dus pe Mystery de nas. Cu fiecare propoziție pe care o rostea Playboy mi se mai

ridica un văl de pe ochi. Papa a fost instruit de Tyler Durden să spună tot ce a spus în cadrul ședinței aceleia de pomină. Papa e un adept. Și eu am comis greșeala de a merge alături de ei. Dacă aș putea învia trecutul, aș vota ca Mystery să rămână. Casa asta a fost proiectul lui. Chiar dacă a avut un comportament deplasat, avea tot dreptul să nu vrea ca fosta lui iubită să stea aici.

Și eu jucasem conform dorinței lor. Erau asemenea maeștri ai manipulării sociale, încât au aranjat ședința astfel ca eu să cred că sunt la conducere. Papa m-a denumit chiar liderul casei. Prin aceasta au reușit să mă determine să iau decizia de a-l da pe Mystery afară. Ce mai idee de câștig pentru toți avusesem!

– M-au jucat ca pe o marionetă, am spus eu, clătinând din cap.

– Și pe mine m-au jucat. În mare parte, de-aia plec de aici. Tyler Durden îi poate manipula pe tipii ăia cum vrea el. Individul nu e motivat de tipe. E motivat de dobândire și putere.

Cum de fusesem așa de orb? În Las Vegas chiar îi spusesem lui Tyler Durden că era genul de persoană căreia îi plăcea să calce pe cadavre ca să învingă. Iar el fusese de acord.

– În camera lui Papa nu fac decât să stea în baie și să comploteze, reluă Playboy. Este calculată fiecare vorbă care îi iese pe gură lui Tyler Durden. Fiecare mesaj al lui slujește drept agendă de lucru. În mintea individului nu există decât pârghii de manipulare și mijloace de folosit. Vede totul în viață ca pe o țintă

de atacat. Au început chiar să discute acum despre „grupuri de masculi". Au conceput scheme prin care să-i determine pe elevi să posteze mesaje favorabile lor și scheme pentru controlarea tipilor din reședință. De fiecare dată când apare cineva nou în camera lor, îi inoculează virusul urii față de tine.

Prin studierea modurilor de controlare a situațiilor sociale din cluburi generasem un precedent periculos. Totul condusese către o gândire conform căreia întreaga viață reprezenta un joc care putea fi manevrat în avantajul jucătorului prin schemele potrivite.

Exista încă un lucru pe care nu-l înțelegeam.

– Dacă ce spui tu e adevărat, am zis eu, de ce Papa ne evita pe mine și pe Mystery încă dinainte de existența unui plan de eliminare a noastră din casă?

– Și aici e mâna lui Tyler Durden, răspunse Playboy. Nu voia ca Papa să reprezinte afacerea lui Mystery la fel de bine ca afacerea lui, așa că l-a întors pe Papa împotriva lui Mystery imediat ce v-ați mutat aici. Apoi, după ce Papa și Mystery au început să se certe, i-a spus lui Papa să vă evite complet și să folosească ușa din spate pentru a intra în casă.

Pe măsură ce Plaboy vorbea, în mintea mea se creau nenumărate conexiuni. Toate ciudățeniile petrecute în casă din prima zi fuseseră orchestrate de un omuleț dintr-o debara, vrăjitorul de la Proiectul Hollywood. Mă simțeam un mare idiot.

– Cea mai mare greșeală comisă de tine și de Mystery a fost să-l aduceți pe Papa în casa asta, trase Playboy concluzia.

Exista o învățătură în toate astea, poate ultima pe care avea să mi-o ofere comunitatea, și anume să cred mereu în primele mele instincte și impresii. Când i-am cunoscut pe Papa și pe Tyler Durden, nu am avut încredere în ei. Pe Papa l-am socotit robotic și răsfățat, iar pe Tyler Durden lipsit de suflet și manipulator de oameni. Deși cei doi făcuseră progrese însemnate când venea vorba de modă și practicarea jocului, Mystery avea dreptate: scorpionul nu-și poate nega firea.

În același timp, nici eu și nici Mystery nu puteam fi socotiți fără prihană. Îl folosisem pe Papa ca intermediar pentru semnarea contractului de închiriere și să plătească pentru cea mai scumpă încăpere. Nu încercasem niciodată să ne împrietenim cu el sau să-l tratăm ca pe egalul nostru.

Mai târziu, când îmi verificam corespondența în zona de lucru a casei, am observat un program denumit Family Key Logger. L-aș fi ignorat dacă nu ar fi intervenit paranoia în urma discuției cu Playboy. Așa că am căutat numele programului pe Google. Când am văzut rezultatul, am sărit în sus ca ars de furie. Cineva instalase pe computer o aplicație care capta fiecare cuvânt tastat de mine și îl depozita într-un fișier text. Acel computer fusese destinat ca resursă comună pentru ca rezidenții și oaspeții reședinței să poată verifica internetul. Asta însemna că individul care instalase programul avea acum acces la toate parolele, la numerele cărților de credit și la mesajele private.

Fără ca eu să-mi dau seama, în acea casă se declanșase un război chiar din clipa în care ne mutasem acolo.

Mai târziu l-am sunat pe Sickboy în New York. Voiam o a doua părere.

– Se potrivește cu ce ai trăit tu? l-am întrebat după ce i-am relatat ce mi-a povestit Playboy.

– În totalitate. Când Mystery era acolo, i-au făcut ce îți fac ție acum. Tyler Durden și Papa le spuneau: Nu vorbiți cu Mystery. Alungați-l de aici. Totul se petrece conform unei scheme. Ședința casei legată de Mystery a fost plănuită cu multe zile înainte. Au discutat permanent cum să-l determine pe Mystery să plece ca ei să preia controlul asupra Proiectului Hollywood. Casa face parte din planul lor de afaceri. Eu trebuia să plec. Nu mai puteam suporta porcăriile alea.

În zilele care au urmat, am vorbit cu Dreamweaver și Maverick. Mi-au spus amândoi același lucru: Mystery și cu mine, despre care se presupunea că eram cei mai buni jucători din comunitate, fuseserăm jucați pe degete. Adulatorii își zdrobeau idolii.

Capitolul 13

Trebuia să mă mai văd cu un guru al seducției. Nu voiam sfaturi despre agățarea tipelor; voiam sfaturi despre cum să încetez.

Toată comunitatea îi menționa numele. Era un soi de prezență spirituală care plutea peste universul seducătorilor, o figură mitologică precum Odiseu sau Captain Kirk. Era Eric Weber, primul artist modern al seducției, scriitorul cărții care în 1970 pusese bazele întregului fenomen, *How to Pick Up Girls*, și subiectul filmului cu același nume.

M-am întâlnit cu el într-un mic studio de post-procesare, unde edita un film pe care îl regizase. În mod clar își pierduse împăunarea; arăta ca un director de publicitate de vârstă medie, cu păr cărunt, o cămașă apretată încheiată prea sus și pantaloni negri obișnuiți. Doar ochii lui, care scânteiau de energie, ofereau dovada că îndrăzneala lui din tinerețe nu se ofilise.

Cunoașteți comunitatea seducătorilor?

Da. Dar o privesc cu sentimentul imitării. O parte din ce a apărut după publicarea cărții mele mi s-a părut repetiție. Nu cred în acțiunile care pervertesc o persoană. Nu m-a interesat niciodată să cuceresc femeile la modul despotic. M-a interesat să găsesc pe cineva pe care să îl pot iubi. În orice caz, nu am fost interesat la modul pasional de seducție. Am simțit că sunt prea multe alte lucruri pe care vreau să le fac.

Ce v-a determinat să depășiți această etapă?

După ce m-am căsătorit mi-am pierdut interesul, am câștigat mai multă încredere în mine și mi-am dat seama că acumularea de zeci de cuceriri sub centură nu-mi va vindeca disperarea existențială. M-a ajutat, de asemenea, faptul că am două fete care uneori m-au acuzat că sunt sexist, ceea ce cred că și sunt, deși nu de o manieră dură.

Care a fost deznădejdea cea mai mare a vieții dumneavoastră?

Cred că dilema existențială este aceasta: suntem animale sociale, așa că ne luptăm cu toții cu un sentiment al alienării. Dar când ne dăm seama că nu suntem chiar așa de alienați precum credeam și când mai realizăm că și ceilalți au aceeași impresie, atunci durerea dispare și dispare într-o oarecare măsură și ideea că nu suntem persoane valoroase.

Și cum rămâne cu acei oameni care nu se dezbară de acest sentiment?

Devin obsedați să se culce cu tot mai multe femei. Iar asta e o problemă.

Apoi mai sunt tipii care au nevoie de ședințe de terapie. Nu vă pot spune câți oameni prost îmbrăcați am văzut spunând, pe un ton nazal: Eric, se pare că nu pot agăța tipe. Iar eu le zic: Ai nevoie de haine noi, o atitudine mai bună și un logoped. Toate aceste lucruri sunt dovezi ale unor răni psihologice mai profunde.

Sună telefonul. Răspunde, vorbește câteva minute, apoi închide.

Era o tipă pe care am agățat-o acum treizeci și opt de ani și jumătate – soția mea. Când am cunoscut-o făceam cercetări pentru cartea mea și am folosit o replică asupra ei. A trecut pe lângă mine într-un bar și i-am spus: Ești prea drăguță ca să fii lăsată să mergi mai departe. Mi-am zis că tipa asta dură din New York avea să sară la bătaie. Însă ea a zis: Așa crezi? După aceea n-am mai scăpat de ea.

Și cum ați conceput cartea?

Aveam un prieten care lucra cu mine la Benton și Bowles. Într-o zi ne-am uitat amândoi pe fereastră la biroul El Al de lângă noi și am observat o fată superbă care lucra acolo. Era de origine mediteraneeană, părea desprinsă dintr-o operă a lui Botticelli. Ziua următoare colegul m-a văzut și mi-a spus că în timpul pauzei de prânz o urmărise pe fată până la un local, de unde ea și-a luat un sendviș, după care

s-a așezat în parc, a vorbit cu ea și și-au fixat o întâlnire la cină pentru acea vineri.

Săptămâna următoare a venit la mine și mi-a spus că ea fusese virgină. Fusese nevoit să fugă și să găsească un tub de vaselină pentru că ea era extrem de strâmtă. Asta mi-a dat ideea de a scrie o carte despre agățarea tipelor. M-au interesat stilul și abilitatea colegului meu de a transforma discuțiile cu străinii în ceva confortabil. În acea vreme eram foarte timid și nesigur pe mine. Am scris despre agățare pentru că eu n-o puteam face și chiar voiam să fiu foarte bun în acest domeniu.

În acele vremuri existaseră precedente?

Pe la mijlocul anilor șaizeci viața se schimba radical în America. Femeile tocmai începuseră să ia anticoncepționale; Rolling Stones și Beatles aveau mare succes, Bob Dylan devenea tot mai cunoscut. Se forma o întreagă cultură nouă. Viața devenise brusc extrem de erotică.

În anii patruzeci și cincizeci, dacă te maturizai în orașul în care te născuseși, cunoșteai oamenii la petrecerile organizate de biserică și erai prezentat în societate de o mătușă. În anii șaizeci însă, toți acești oameni plecau din casele părinților în propriile apartamente de la oraș. Locuiau singuri fără a dispune de mijloacele convenționale de a face cunoștință cu cineva de sex opus. Așa că barurile pentru celibatari au devenit foarte populare. Iar oamenii aveau nevoie de instrumente noi pentru a cunoaște străini.

Care credeți că e diferența dintre naturali și tipii ca noi, care trebuie să învețe în mod analitic?

Cred că naturalii dispun de puterea psihologică de a o face. Spre sfârșitul perioadei mele de burlăcie, am descoperit în mine o îndrăzneală care m-a șocat. Mi-am găsit curajul de a-i spune unei femei, după un pahar de vin: Mi-ar plăcea să te regulez. Unele femei vor să fii îndrăzneț și la conducere. Mi-a luat mult timp ca să învăț asta.

Ceva ciudat s-a întâmplat cu Eric Weber atunci când conversația s-a îndreptat spre naturali și spre istorii de teren. S-a trezit la viață. Scânteia din ochii lui a devenit vâlvătaie. Timp de jumătate de oră am făcut schimb de povești și teorii despre joc. În ciuda discursului lui despre mariaj și fericire, sub acea suprafață continua să pândească individul stângaci care era invidios pe succesele prietenilor lui cu femeile.

După ce am discutat, mi-a arătat o scenă din filmul pe care îl pregătea. Filmul se referea la un bărbat palid, chel, șomer, de vârstă mijlocie, care concepuse un scenariu de groază pentru a o șantaja pe fosta lui soție, care acum era măritată cu un bărbat chipeș și de succes.

– Scenaristul din film reprezintă modul în care vă vedeți pe dumneavoastră? am întrebat în vreme ce ieșeam împreună din clădire.

– Este sinele meu interior, recunoscu el. Uneori mă simt jalnic, stângaci și neiubit.

– În ciuda încrederii dobândite ca artist al seducției, soț și părinte?

– Ei, bine, zise el, deschizând portiera mașinii, tot ce poți face este să adopți uneori masca încrederii de sine. După o vreme, alții vor începe să creadă în ea. Apucă mânerul ca să închidă portiera. Iar după aceea mori.

Poc.

Capitolul 14

La ora două dimineața, Lisa a dat buzna în casă, făcându-și intrarea ei nocturnă de bețivă. A urcat călcând apăsat treptele, descotorosindu-se de geantă și de haine pe drum, și a sărit drept în patul meu fără nimic pe ea în afara unei sticle de bere în mână.

– Sunt atrasă de tine în toate felurile, a izbucnit ea.

– Zău?

– Știi câte feluri există?

– Ăă, poate.

– Vrei să le numesc?

– Desigur.

– Emoțional, fizic și mental.

– Sunt cam multe.

– Pot merge mai departe.

– Bine. Hai să începem cu cel fizic.

Asta era probabil zona unde continuam să am nevoie de asigurări.

– Îți iubesc dinții și mai ales gura. Am ciulit urechile ca să sesizez vreo ezitare sau îndoială. Nimic.

Iubesc cât de lați sunt umerii tăi și cât de înguste sunt șoldurile. Iubesc modul în care sunt dispuse pe corp. Iubesc culoarea ochilor tăi, pentru că sunt la fel cu ai mei. Iubesc forma nasului tău. Iubesc ridurile de pe partea laterală a capului tău.

– O, Doamne! M-am urcat peste ea și am apucat-o de umeri. Nimeni nu m-a mai complimentat până acum în privința ridurilor. Și eu le iubesc.

Am râs, un pic prea tare, din pricina ridicolului vorbelor mele. Apoi i-am mărturisit totul. I-am povestit despre ultimii doi ani de viață, de cunoscut jucători și de învățare a jocului. I-am povestit despre novici, artiști, puicuțe, relații de lungă durată, indicii de atracție și MAG-i.

– Mi-ar plăcea să te îmbrac supersexy într-o zi și pe urmă să te duc la un bar, i-am zis eu, prins de emoția jocului la inventarea căruia ajutasem. Acolo o să fac pe masculul dominant față de toți tipii care se dau la tine.

M-a dat la o parte de pe ea, astfel că am ajuns față în față stând pe o parte, cu chipurile la câțiva centimetri distanță.

– Nu e nevoie să urmezi sfaturile lor, zise ea, cu o respirație din care emana alcoolul băut. Tot ceea ce îmi place la tine și tot ce mă face să te socotesc perfect provine din ceea ce erai înainte de a-i cunoaște pe artiștii ăștia. Nu vreau să porți bijuterii cretine și pantofi nu știu cum. Te-aș fi plăcut și înainte de toate porcăriile astea legate de perfecționarea sinelui.

De afară am auzit sunetele tipilor care urcau dealul, plini de emoțiile unei alte nopți petrecute în oraș în tentativa de a regula tipe.

– Toate lucrurile pe care le-ai învățat de la artiști au fost cât p-aci să ne despartă, continuă Lisa. Vreau să fii doar Neil: chelind, tocilar, cu ochelari și toate astea.

Poate că avea dreptate. Poate că i-ar fi plăcut de adevărata mea persoană. Dar nu ar fi avut niciodată ocazia de a-l cunoaște dacă eu nu mi-aș fi petrecut ultimii doi ani învățând cum să fac cele mai bune mutări. În ciuda instruirii primite, nu aș fi avut niciodată încrederea de sine ca să discut și să mă descurc cu o tipă ca Lisa, care însemna o provocare permanentă.

Aveam nevoie de Mystery, Ross Jeffries, David D'Angelo, David X, Steve P., Rasputin și toate celelalte pseudonime. Aveam nevoie de ele ca să descopăr în primul rând ce eram. Acum, că descoperisem acea persoană, că o scosesem la lumină din cochilie și învățasem să o accept, poate că îi depășisem chiar pe toți ceilalți.

Lisa se ridică în capul oaselor și luă o gură din berea pe care o adusese sus.

– Toată lumea s-a dat la mine în seara asta, chicoti ea. Modestia nu fusese niciodată punctul ei forte. Sper că îți dai seama că te vezi cu cea mai vestită tipă din L.A.

Ca răspuns, am deschis fără o vorbă sertarul de jos al dulapului, de unde am scos două mape mari din piele, pe care le-am dus pe pat. Am răsturnat

prima mapă cu fundul în sus și i-am golit conținutul pe pernă. Sute de petice de hârtie, cutii de chibrituri, cărți de vizită, șervețele și chitanțe rupte s-au revărsat de acolo. Fiecare conținea scrisul de mână al unei alte tipe. Apoi am golit a doua mapă – plină de același gen de lucruri – până ce s-a format un mic munte de hârtii. Toate erau numere de telefon strânse de mine din ziua în care participasem la acel seminar al lui Mystery.

– Știu că ești, i-am răspuns eu într-un târziu. Mi-am petrecut doi ani ca să cunosc toate tipele din L.A. Și dintre toate te-am ales pe tine.

Era cel mai frumos lucru pe care îl spusesem după mult timp. După ce am rostit vorbele, mi-am dat seama că nu era în întregime adevărat. Dacă învățasem bine ceva, acel ceva era faptul că bărbatul nu alege niciodată femeia. Tot ce poate face este să-i dea ocazia de a-l alege ea pe el.

Capitolul 15

Herbal a fost următorul care a plecat.

L-am văzut de la fereastra camerei mele, înghesuindu-și robotul de curățenie într-o dubă de transport mărfuri.

– Mă întorc în Austin, mi-a zis el schițând un zâmbet atunci când m-a zărit apropiindu-mă în fugă.

Era ultima persoană la care mă așteptam să abandoneze reședința.

– De ce? După tot ce ai pătimit cu Mystery, pleci?

– Simt că această casă a fost un eșec, răspunse el. Nimeni nu mai iese în oraș. Tipii de la RSD au încetat să mai vorbească cu mine după ce am început să lucrez pentru Mystery, iar Papa tot aduce tipi care nu-mi plac.

– Ce face Katya?

– Vine în Austin cu mine.

Presupun că dacă Katya l-ar fi folosit doar pentru răzbunare, i-ar fi dat papucii până în acel moment.

– Ăă, apropo, cum să procedez când vine cangurul tău pitic?

– Am aranjat deja să-mi fie trimis în Austin.

În vreme ce-l urmăream pe Herbal cum își încarcă lucrurile în dubă, m-a izbit o tristețe mai profundă decât la plecarea lui Mystery. În cazul lui, pierdusem un prieten și un fost mentor. Mi-am zis însă că, poate, odată cu dispariția dramelor, casa s-ar fi putut reunifica. În orice caz, cu comploturile lui Tyler Durden și iminenta plecare a lui Herbal, Proiectul Hollywood era cu adevărat mort.

În afară de Papa și de Tyler Durden, toată lumea părea să se trezească din vraja pe care comunitatea o aruncase asupra lor. Chiar și Manifestis – seducătorul care își pierduse virginitatea în Tijuana – încetase să mai vândă CD-urile lui cu cursul de agățare și devenise un creștin renăscut. Pe site-ul său de Atracție Sexuală Avansată avertiza că dacă cineva crede că viața se referă doar la agățat, atunci „cel mai probabil ți s-a spălat creierul de către indivizi care încearcă să scoată profituri mari de pe urma banilor câștigați cu sudoare de tine".

Dacă cel mai prost seducător dintre noi depășise faza comunitară, eu ce mai căutam acolo?

În spatele meu și al lui Herbal o sticlă de bere se sparse pe asfaltul străzii, împrăștiind pretutindeni fragmente de sticlă verde. Mi-am ridicat privirea și am văzut un adolescent cu o tunsoare blondă în stil Eminem și o bluză albă stând pe treptele casei noastre.

– Cine mai e și ăla?

– Nu știu, răspunse Herbal. Locuiește în camera lui Papa.

Ajunsesem să fiu singur acolo. Eram doar eu în dormitorul meu împotriva armatei de clone din restul casei, cei care voiau să mă dea afară. Obosisem să lupt. Obosisem să fiu dezamăgit de oameni. Nu mai simțeam nevoia să fiu acolo. În plus, aveam o iubită.

Cu toate astea, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc: „Dacă sunt atât de deștept, cum de Papa a pus mâna pe casă?"

Lisa mi-a răspuns la întrebare, mai târziu în cursul nopții, în vreme ce ședeam întinși pe pat.

– Pentru că tu nu ai vrut casa, zise ea. Nu înseamnă o viață. Înseamnă o subcultură în care te-ai afundat. Cum poate fi bun ceva bazat pe o realitate falsă și un comportament învățat? Pleacă. Tipii ăștia nu te mai ajută. Te țin pe loc.

Urmărind *Vrăjitorul din Oz* atunci când eram copil, am fost mereu dezamăgit când Glinda Vrăjitoarea cea Bună îi spune lui Dorothy că a deținut puterea de a se întoarce acasă din clipa în care a ajuns în Oz. Acum, douăzeci de ani mai târziu, înțelegeam mesajul. Deținusem tot timpul puterea de a părăsi comunitatea, dar abia acum ajunsesem la capătul drumului. Continuam să cred că tipii ăia posedau ceva ce eu nu aveam. Cu toate astea, motivul pentru care atâția guru mă citau – motivul pentru care Tyler Durden voia să mi se substituie, chiar dacă mă ura – era acela că și eu credeau că dețin ceva ce ei n-au.

Cu toții căutam piesele lipsă în afara noastră, și cu toții ne uitam în direcție greșită. În loc de a ne regăsi, ne pierdeam simțul propriului sine. Mystery nu deținea răspunsurile. O blondă de nota zece dintr-un grup de tipe din Standard nu deținea răspunsurile. Acestea trebuiau descoperite în interior.

Câștigarea jocului însemna abandonarea lui.

Chiar și Extramask descoperise asta. După ce a stat la un centru Vipassana de meditație din Australia și la un centru religios în India, el venea acum acasă, către „ceea ce a fost înainte", cum îmi scria el într-un mesaj.

De dimineață am fost trezit de zgomote venite de jos. Trei recruți noi pentru Real Social Dynamics – înlocuitorii lui Playboy, Sickboy și Extramask – cărau cutii de la Ikea în camera lui Herbal. Ca și cei veniți înaintea lor, erau foști elevi transformați în interni și angajați, lucrând fără plată în schimbul lecțiilor de seducție și al unei debarale în care să locuiască. Își abandonaseră slujbele, școala și orașele natale pentru asta.

M-am așezat în living în boxeri și i-am urmărit la lucru. Erau determinați. Erau eficienți. Erau automatizați. Fără a scoate vreo vorbă, au montat trei paturi de campanie cu trei așternuturi pe potrivă, pături și saltele. Camera lui Herbal era convertită în baracă pentru adăpostirea acestei armate tot mai numeroase. Trupele aveau să fie trimise la luptă în fiecare noapte pe Sunset Strip – înarmate cu hainele, poveștile și manierele mele – în vreme ce generalii din baie planificau

ultimele etape ale cuceririi comunității de către ei. Chiar și Mystery's Lounge avea să încapă în curând pe mâna lor, în timp ce Mystery avea să fie eliminat.

Nu-mi mai rămânea nimic.

M-am întors în cameră, am scos câteva genți de pânză și am început să împachetez. Deasupra mea atârnau șiruri de accesorii pentru împăunare: o vestă purpurie fără mâneci, o pereche de pantaloni negri din vinil, strâmți, o pălărie roz de cowboy. Îngrămădite pe podea se găseau zeci de cărți despre flirt, NLP, masaj tantric, fantezii sexuale ale femeilor, analiză grafologică și cum să fii nemernicul pe care femeile îl iubesc. Acolo unde mă duceam nu aveam nevoie de nimic din toate astea.

Venise vremea să las în urma mea casa și comunitatea. Mă aștepta viața reală.